

STUDY GUIDE

**இந்திய வரலாறு
1772 – 1947 வரை**

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode – 629174

Kanyakumari District.

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

Objectives:

1. To explain the students about the Imperialistic policies of the British Rule.
2. To make the students to understand the various social reforms initiated in India.
3. To understand the Indian upheaval against the Colonial Raj.
4. To estimate the role of Indian leaders in liberating mother India from alien rule.

Unit I

Lord Warren Hastings reforms impeachment Lord Cornwallis - reforms Permanent Revenue Settlement Lord Wellesley - The - Subsidiary system-wars with Hyder Ali and Tipusultan

Unit II

: Lord William Bentinck - reforms - Lord Dalhousie Doctrine of Lapse - policy of annexation
The Indian revolt of 1857 Nature, causes and results.

Unit III:

India under the Crown - Lord Canning - Ripon - reforms - Lord Curzon - policies and administration Birth of Indian National Congress - Extremist movement - Home Rule Movement - Gandhi and his role in the freedom movement - Partition - Independence.

Unit IV: Socio Religious Reform Movements - Brahma Samaj - Arya Samaj - The Theosophical society Rama Krishna Mission Development of Education Growth of Local - Self Government impact and legacy of British rule in India.

Unit V: Indian National leaders - Dadabai Nauroji G.K. Gokhale B.G. Tilak - Lala Lajpat Roy Annie Besant V.O. Chidambaram Pillai - Jawaharlal Nehru - Kamaraj.

Reference Books:

1. B.K. Keswani, History of Modern India, (1800-1984), Himalaya Publishing House, Delhi, 1996.
2. S.C. Ray Choudri, History of Modern India, Surjeet Publication, Delhi, 1989.
3. S.N. Sen, History of Freedom Movement in India (1857-1947), Wiley Eastern Ltd., Calcutta, 1989.
4. Hukam Chand, History of Modern India, Anmol Publications, Pvt. Ltd., New Delhi, 2005.
5. V.D. Mahajan, History of Modern India, S. Chand and Co, NewDelhi, 1972.

இந்திய வரலாறு 1772-1947 கி.பி

அலகு - I

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் பிரபு

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் எஃப்.ஆர்.எஸ் (6 டிசம்பர் 1732 - 22 ஆகஸ்ட் 1818) ஒரு பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகி ஆவார், அவர் வங்காளத்தின் உச்ச கவுன்சிலின் தலைவரான கோட்டை வில்லியம் (வங்காளம்) பிரசிடென்சியின் முதல் ஆளுநராகவும், முதல் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் பணியாற்றினார். 1772-1785 இல் வங்காளத்தின் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு அடித்தளமிட்ட பெருமை அவரும் ராபர்ட் கிளைவ் என்பவரும் தான். அவர் ஒரு ஆற்றல்மிக்க அமைப்பாளர் மற்றும் சீர்திருத்தவாதி. 1779-1784 இல் அவர் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் படைகளை சொந்த மாநிலங்கள் மற்றும் பிரெஞ்சு கூட்டுக்கு எதிராக வழிநடத்தினார். இறுதியாக, நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் தரப்பு தன்னைத்தானே வைத்திருந்தது, பிரான்ஸ் இந்தியாவில் செல்வாக்கை இழந்தது. 1787 இல், அவர் ஊழல் குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானார் மற்றும் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார், ஆனால் நீண்ட விசாரணைக்குப் பிறகு 1795 இல் விடுவிக்கப்பட்டார். 1814 இல் அவர் தனியுரிமைக் கவுன்சிலராக ஆக்கப்பட்டார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் 1732 ஆம் ஆண்டில் ஆக்ஸ்போர்டுஷையரில் உள்ள சர்ச்சில் ரெவரெண்ட் பென்னிஸ்டன் ஹேஸ்டிங்ஸ் மற்றும் அவரது மனைவி ஹெஸ்டர் (நீ வாரன்) ஆகியோருக்குப் பிறந்தார், அவர் பிறந்த உடனேயே இறந்தார். குடும்பம் 1281 முதல் 1715 வரை நேரடி வரிசையில் டேல்ஸ்ஃபோர்டின் மேனரின் எஜமானர்களாகவும், புரவலர்களாகவும் இருந்தது. சார்லஸ் I க்கு வழங்கப்பட்ட ஆதரவின் காரணமாக குடும்பச் செல்வம் கணிசமான இழப்பு ஏற்பட்ட பின்னர் அது கைவிடப்பட்டது. இளம் வாரன் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டார். அவரது தாத்தா மற்றும் டேல்ஸ்ஃபோர்டின் குளோசெஸ்டர்ஷைர் கிராமத்தில் உள்ள ஏழ்மையான குழந்தைகளுடன் ஒரு தொண்டு பள்ளியில் படித்தார். ஒரு கட்டத்தில் அவரை லண்டனுக்கு அனுப்பிய மாமா ஒருவரால் காப்பாற்றப்பட்டார்.

ஹேஸ்டிங்ஸ் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பள்ளியில் பயின்றார், அங்கு அவர் வருங்கால பிரதம மந்திரிகளான ஷெல்பர்ன் பிரபு மற்றும் போர்ட்லேண்ட் டியூக் மற்றும் கவிஞர் வில்லியம் கோப்பருடன் ஒத்துப்போனார். அவர் விரைவில் ஒரு சிறந்த அறிஞராக சிறந்து விளங்கினார், ஆனால் அவரது மாமா இறந்தபோது பதினாறு வயதில் வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர் 1750 இல் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியில் ஒரு எழுத்தராக (எழுத்தாளராக) சேர்ந்தார்

மற்றும் இந்தியாவுக்குப் பயணம் செய்தார், ஆகஸ்ட் 1750 இல் கல்கத்தாவை அடைந்தார். அங்கு அவர் விடாமுயற்சிக்கு நற்பெயரைக் கட்டியெழுப்பினார், மேலும் தனது ஓய்வு நேரத்தை இந்தியாவைப் பற்றியும் உருது மற்றும் பாரசீக மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். 1752 ஆம் ஆண்டில் அவர் வில்லியம் வாட்ஸ் நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்த வங்காளத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய வர்த்தக நிலையமான காசிம்பஜாருக்கு அனுப்பப்பட்டபோது அவரது பணி அவருக்கு பதவி உயர்வு அளித்தது. அங்கு அவர் கிழக்கு இந்திய அரசியலில் மேலும் அனுபவம் பெற்றார்.

பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்கள் இன்னும் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களின் விருப்பங்களை நம்பியிருந்தனர், அதனால் வங்காளத்தில் அரசியல் கொந்தளிப்பு அமைதியற்றது. வயதான மிதவாதியான நவாப் அலிவர்தி கானுக்குப் பிறகு அவரது பேரன் சிராஜ் உத்-தௌலா பதவியேற்க வாய்ப்புள்ளது, ஆனால் வேறு பல உரிமைகோரியவர்கள் இருந்தனர். சிராஜ் உத்-தௌலா ஐரோப்பிய எதிர்ப்புக் கருத்துக்களைக் கொண்டவராக அறியப்பட்டதால், அவர் ஆட்சிக்கு வந்ததும் தாக்குதலைத் தொடங்க வாய்ப்புள்ளது, இது வங்காளம் முழுவதும் உள்ள பிரிட்டிஷ் வர்த்தக நிலையங்களை பாதுகாப்பற்றதாக ஆக்கியது. ஏப்ரல் 1756 இல் அலிவர்தி கான் இறந்தபோது, பிரிட்டிஷ் வணிகர்களும் காசிம்பஜாரில் உள்ள ஒரு சிறிய காவல்படையும் பாதிக்கப்பட்டக்கூடியதாக இருந்தது. ஜூன் 3 அன்று, மிகப் பெரிய படையால் தூழப்பட்ட பிறகு, படுகொலையைத் தடுக்க ஆங்கிலேயர்கள் சரணடையும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். வங்காளத் தலைநகரான முர்ஷிதாபாத்தில் ஹேஸ்டிங்ஸ் மற்றவர்களுடன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், அதே நேரத்தில் நவாபின் படைகள் கல்கத்தா மீது அணிவகுத்து அதைக் கைப்பற்றியது. பின்னர் கல்கத்தாவின் கருந்துளையில் பயங்கரமான சூழ்நிலையில் காவலர்களும் பொதுமக்களும் அடைக்கப்பட்டனர்.

சிறிது காலம் ஹேஸ்டிங்ஸ் முர்ஷிதாபாத்தில் இருந்தார், நவாப் ஒரு இடைத்தரகராகப் பயன்படுத்தப்பட்டார், ஆனால் அவரது உயிருக்கு பயந்து, அவர் ஃபுல்டா தீவுக்கு தப்பினார், அங்கு கல்கத்தாவிலிருந்து ஏராளமான அகதிகள் தஞ்சம் அடைந்தனர். அங்கு இருந்தபோது, கருந்துளையால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவரின் விதவையான மேரி புகேனனை அவர் சந்தித்து திருமணம் செய்து கொண்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ராபர்ட் கிளைவ் தலைமையில் மெட்ராஸில் இருந்து ஒரு பிரிட்டிஷ் படையெடுப்பு அவர்களை மீட்க வந்தது. ஜனவரி 1757 இல் கல்கத்தாவை மீட்டெடுக்கும் போது ஹேஸ்டிங்ஸ் கிளைவின் படைகளில் தன்னார்வலராக பணியாற்றினார். இந்த விரைவான தோல்விக்குப் பிறகு, நவாப் அவசரமாக அமைதியை நாடினார் மற்றும் போர் முடிவுக்கு வந்தது. ஹேஸ்டிங்ஸைச் சந்தித்தபோது கிளைவ் அவரைக் கவர்ந்தார், மேலும் அவரது போருக்கு முந்தைய நடவடிக்கைகளை மீண்டும் தொடர காசிம்பஜாருக்குத் திரும்ப ஏற்பாடு செய்தார். பின்னர் 1757 இல் சண்டை மீண்டும் தொடங்கியது, இது பிளாசி போருக்கு வழிவகுத்தது, அங்கு கிளைவ் நவாப் மீது தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற்றார். சிராஜ் உத்-தௌலா தூக்கி எறியப்பட்டார் மற்றும் அவரது தளபதி மிர் ஜாபர் என்பவரால் அவர் மாற்றப்பட்டார், அவர்

கிழக்கிந்திய கம்பெனி வர்த்தகர்களுக்கு சாதகமான கொள்கைகளைத் தொடங்கினார், அவர்களுடன் சண்டையிட்டு தூக்கியெறியப்பட்டார்.

பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர்

1758 ஆம் ஆண்டில், ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காளத் தலைநகரான முர்ஷிதாபாத்தில் பிரிட்டிஷ் குடியரிமை பெற்றார் - இது அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய முன்னேற்றம் - கிளைவின் தூண்டுதலின் பேரில். நகரத்தில் அவரது பங்கு ஒரு தூதராக இருந்தது, ஆனால் வங்காளமானது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்ததால், கிளைவ் மற்றும் கல்கத்தா அதிகாரிகளின் சார்பாக புதிய நவாபுக்கு உத்தரவுகளை வழங்கும் பணி அவருக்கு அடிக்கடி வழங்கப்பட்டது. ஹேஸ்டிங்ஸ் தனிப்பட்ட முறையில் மிர் ஜாஃபர் மீது அனுதாபம் கொண்டிருந்தார் மற்றும் நிறுவனத்தால் அவரிடம் வைக்கப்பட்ட பல கோரிக்கைகளை மிகையானதாகக் கருதினார். ஹேஸ்டிங்ஸ் ஏற்கனவே ஒரு தத்துவத்தை உருவாக்கியிருந்தார், இது இந்தியாவின் குடிமக்கள் மற்றும் அவர்களின் ஆட்சியாளர்களுடன் மேலும் புரிதல் உறவை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பதில் அடித்தளமாக இருந்தது. மேலும் அவர் அடிக்கடி இரு தரப்புக்கும் இடையில் மத்தியஸ்தம் செய்ய முயன்றார்.

மிர் ஜாபரின் ஆட்சியின் போது, கிழக்கிந்திய கம்பெனி பிராந்தியத்தை நடத்துவதில் பெருகிய முறையில் பெரிய பங்கை வகித்தது, மேலும் வங்காளத்தின் துருப்புக்கள் பணிக்கு போதுமானதாக இல்லை என்பதை நிரூபித்தபோது வெளி படையெடுப்பாளர்களுக்கு எதிராக வங்காளத்தின் பாதுகாப்பை திறம்பட எடுத்துக் கொண்டது. அவர் வயதாகும்போது, மீர் ஜாஃபர் மாநிலத்தை ஆட்சி செய்வதில் படிப்படியாக செயல்திறன் குறைந்தார், மேலும் 1760 இல் EIC துருப்புக்கள் அவரை அதிகாரத்திலிருந்து வெளியேற்றி அவருக்குப் பதிலாக மீர் காசிமை நியமித்தனர். ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்த நடவடிக்கையின் மீது கல்கத்தாவிடம் தனது சந்தேகங்களை வெளிப்படுத்தினார், அவர்கள் மிர் ஜாபரை ஆதரிப்பது மரியாதைக்குரியவர்கள் என்று நம்பினார், ஆனால் அவரது கருத்துக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. ஹேஸ்டிங்ஸ் புதிய நவாபுடன் ஒரு நல்ல உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார், மேலும் அவர் தனது மேலதிகாரிகளிடமிருந்து அவர் அனுப்பிய கோரிக்கைகள் குறித்து மீண்டும் சந்தேகம் கொண்டிருந்தார். 1761 இல் அவர் திரும்ப அழைக்கப்பட்டு கல்கத்தா சபைக்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

வங்காளத்தை கைப்பற்றுதல்

வங்காளத்தில் நடந்த வர்த்தக முறைகேடுகளை விசாரிக்கும் போது ஹேஸ்டிங்ஸ் தனிப்பட்ட முறையில் கோபமடைந்தார். சில ஐரோப்பிய மற்றும் பிரிட்டிஷ் நட்பு இந்திய வணிகர்கள் தங்களை தனிப்பட்ட முறையில் வளப்படுத்த இந்த சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்

கொள்கிறார்கள் என்று அவர் குற்றம் சாட்டினார். பிரிட்டிஷ் கொடியின் அங்கீகரிக்கப்படாத பாதுகாப்பின் கீழ் பயணிக்கும் நபர்கள் பரவலான மோசடி மற்றும் சட்டவிரோத வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர், உள்ளூர் சுங்க அதிகாரிகள் தங்களுக்கு இடையூறு செய்யாமல் தயங்குவார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டனர். இது பிரிட்டனின் நற்பெயருக்கு அவமானம் தருவதாக உணர்ந்த ஹேஸ்டிங்ஸ், அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்குமாறு கல்கத்தாவில் உள்ள அதிகாரிகளை வலியுறுத்தினார். கவுன்சில் அவரது அறிக்கையை பரிசீலித்தது, ஆனால் இறுதியில் ஹேஸ்டிங்ஸின் முன்மொழிவுகளை நிராகரித்தது. அவர் மற்ற உறுப்பினர்களால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டார், அவர்களில் பலர் வர்த்தகத்தில் லாபம் ஈட்டினார்கள்.

இறுதியில், துஷ்பிரயோகங்களைத் தடுக்க சிறிதும் செய்யப்படவில்லை, மேலும் ஹேஸ்டிங்ஸ் தனது பதவியை விட்டு வெளியேறி பிரிட்டனுக்குத் திரும்புவதைக் கருத்தில் கொள்ளத் தொடங்கினார். வங்காளத்தில் புதிய சண்டை வெடித்ததால் மட்டுமே அவரது ராஜினாமா தாமதமானது. அரியணையில் ஏறியவுடன் காசித் தனது செயல்களில் பெருகிய முறையில் சுதந்திரமாக இருந்தார், மேலும் அவர் தனது படைகளின் தரத்தை பெரிதும் மேம்படுத்திய ஐரோப்பிய பயிற்றுனர்கள் மற்றும் கூலிப்படையினரை பணியமர்த்தி வங்காளத்தின் இராணுவத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்பினார். அவர் படிப்படியாக அதிக நம்பிக்கையுடன் உணர்ந்தார், மேலும் 1764 இல் பாட்னாவின் குடியேற்றத்தில் ஒரு சர்ச்சை வெடித்தபோது அவர் அதன் பிரிட்டிஷ் காரிஸனைக் கைப்பற்றினார் மற்றும் கிழக்கிந்திய கம்பெனி இராணுவ ரீதியாக பதிலளித்தால் அவர்களை தூக்கிலிடுவேன் என்று அச்சுறுத்தினார். எப்படியும் கல்கத்தா படைகளை அனுப்பியபோது, மீர் காசிம் பணயக்கைதிகளை தூக்கிலிட்டார். பிரிட்டிஷ் படைகள் பின்னர் தாக்குதலுக்குச் சென்று, அக்டோபர் 1764 இல் தீர்க்கமான பக்சர் போரில் உச்சக்கட்டப் போர்களில் வெற்றி பெற்றது. இதற்குப் பிறகு மீர் காசிம் தில்லிக்கு நாடுகடத்தப்பட்டார், அங்கு அவர் 1777 இல் இறந்தார். அலகாபாத் ஒப்பந்தம் (1765) கிழக்கை வழங்கியது. முகலாயப் பேரரசரின் சார்பாக வங்காளத்தில் வரி வசூலிக்கும் உரிமை இந்திய நிறுவனத்திற்கு உண்டு.

1764 டிசம்பரில் ஹேஸ்டிங்ஸ் ராஜினாமா செய்து அடுத்த மாதம் பிரிட்டனுக்குப் பயணம் செய்தார். தான் ஆதரித்த, ஆனால் கல்கத்தா கவுன்சிலின் பருந்து உறுப்பினர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட மிகவும் மிதமான மூலோபாயத்தின் தோல்வியால் அவர் ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் வெளியேறினார். அவர் லண்டனுக்கு வந்தவுடன் ஹேஸ்டிங்ஸ் தனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட செலவு செய்யத் தொடங்கினார். அவர் நாகரீகமான முகவரிகளில் தங்கியிருந்தார், மேலும் அவரது சமகாலத்தவர்கள் பலரைப் போலல்லாமல், இந்தியாவில் இருந்தபோது அவர் ஒரு செல்வத்தை குவிக்கவில்லை என்ற போதிலும், ஜோசுவா ரெனால்ட்ஸால் அவரது படத்தை வரைந்தார். இறுதியில், பெரும் கடன்களை அடைந்த நிலையில், தனது நிதியை மீட்டெடுக்க இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த ஹேஸ்டிங்ஸ், வேலைக்காக கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திடம் விண்ணப்பித்தார். சக்திவாய்ந்த இயக்குனர் லாரன்ஸ் சுலிவன் உட்பட பல அரசியல் எதிரிகளை

உருவாக்கியதால் அவரது விண்ணப்பம் முதலில் நிராகரிக்கப்பட்டது. இறுதியில், சுலிவனின் போட்டியாளரான ராபர்ட் கிளைவுக்கு ஒரு வேண்டுகோள், மெட்ராஸ் நகரத்தின் துணை ஆட்சியாளர் பதவியை ஹேஸ்டிங்ஸுக்கு உறுதி செய்தது. அவர் மார்ச் 1769 இல் டோவரில் இருந்து பயணம் செய்தார். டியூக் ஆஃப் கிராஃப்டன் கப்பலில் பயணம் செய்தபோது அவர் நோய்வாய்ப்பட்டார், அவரை ஜெர்மன் பரோனஸ் மரியன் வான் இம்ஹாஃப் (1749-1837) மற்றும் அவரது கணவர் கவனித்துக்கொண்டார். அவர் பரோனஸைக் காதலித்தார், அவர்கள் ஒரு விவகாரத்தைத் தொடங்கினர், அவரது கணவரின் சம்மதத்துடன். ஹேஸ்டிங்ஸின் முதல் மனைவி மேரி 1759 இல் இறந்துவிட்டார், மேலும் அவர் தனது கணவரிடமிருந்து விவாகரத்து பெற்றவுடன் பரோனஸை திருமணம் செய்ய திட்டமிட்டார். செயல்முறை நீண்ட நேரம் எடுத்தது மற்றும் 1777 இல் ஜெர்மனியில் இருந்து விவாகரத்து செய்தி வந்ததும் ஹேஸ்டிங்ஸ் அவளை திருமணம் செய்து கொள்ள முடிந்தது.

மெட்ராஸ் மற்றும் கல்கத்தா

1767-1769 ஆம் ஆண்டின் முதல் ஆங்கிலோ-மைசூர் போருக்குப் பிறகு, ஹைதர் அலியின் படைகள் நகரத்தைக் கைப்பற்றுவதாக அச்சுறுத்தியபோது, ஹேஸ்டிங்ஸ் சென்னைக்கு வந்தார். மெட்ராஸ் உடன்படிக்கை (4 ஏப்ரல் 1769) போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது, ஆனால் சர்ச்சையைத் தீர்க்கத் தவறியது மற்றும் மூன்று ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள் தொடர்ந்து (1780-1799). மெட்ராஸ் ஹேஸ்டிங்ஸில் இருந்த காலத்தில், இடைத்தரகர்களின் பயன்பாட்டைக் குறைத்து, நிறுவனத்திற்கும் இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கும் பயனளிக்கும் வர்த்தக நடைமுறைகளின் சீர்திருத்தங்களைத் தொடங்கினார், ஆனால் மற்றபடி அந்த காலம் அவருக்கு ஒப்பீட்டளவில் சீரற்றதாக இருந்தது.

இந்த கட்டத்தில் ஹேஸ்டிங்ஸ் கிளைவ் கருத்துப் பகிர்ந்துகொண்டார், மூன்று முக்கிய பிரிட்டிஷ் பிரசிடென்சிகள் (குடியேற்றங்கள்) - மெட்ராஸ், பம்பாய் மற்றும் கல்கத்தா - அவை தற்போது தனித்தனியாக ஆளப்படுவதை விட ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். 1772 இல் அவர் கல்கத்தாவின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார், இது ஜனாதிபதிகளில் மிக முக்கியமானது. பிரித்தானியாவில், பிளவுபட்ட ஆட்சி முறையை சீர்திருத்தவும், கொல்கத்தாவை (கல்கத்தா) தலைநகராகக் கொண்டு இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளிலும் ஒரே ஆட்சியை நிறுவுவதற்கான நகர்வுகள் நடந்து வருகின்றன. ஹேஸ்டிங்ஸ் 1773 இல் முதல் கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார்.

ஆளுநராக இருந்தபோது, ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காளத்தில் செயல்படும் கொள்ளைக்காரர்கள் மீது ஒரு பெரிய ஒடுக்குமுறையைத் தொடங்கினார், இது பெரும்பாலும் வெற்றிகரமாக

நிரூபிக்கப்பட்டது. அவர் கடுமையான வங்காளப் பஞ்சத்தையும் எதிர்கொண்டார். இதன் விளைவாக இரண்டு முதல் பத்து மில்லியன் பேர் வரை இறந்தனர்.

கவர்னர் ஜெனரல்

1773 ஆம் ஆண்டின் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் மாகாணங்களை வங்காளத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது. இது ஹேஸ்டிங்ஸை கவர்னரிலிருந்து புதிய கவர்னர் ஜெனரல் பதவிக்கு உயர்த்தியது. ஆனால் கவர்னர் ஜெனரலை ஐந்து பேர் கொண்ட சுப்ரீம் கவுன்சிலில் ஒரு உறுப்பினராக்குவதன் மூலம் அவரது அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தியது.[20] இது மிகவும் குழப்பமான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டது. ஹேஸ்டிங்ஸ் உண்மையில் என்ன அரசியலமைப்பு நிலைப்பாட்டை கொண்டிருந்தார் என்று சொல்வது கடினம்.

பிரான்சுடன் போர்

1777 இல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் போது (1775-1783), சரடோகா பிரச்சாரத்தின் போது சரடோகா போரில் அமெரிக்கர்கள் பிரிட்டிஷ் கள இராணுவத்தை கைப்பற்றினர். இது புதிய யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்காவுடன் இராணுவக் கூட்டணியில் கையெழுத்திடவும், கிரேட் பிரிட்டன் மீது போரை அறிவிக்கவும் பிரெஞ்சுக்காரர்களை உற்சாகப்படுத்தியது. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கரீபியன் தீவுகளிலும், இந்தியாவிலும் குவிந்தனர். இதற்கிடையில், மெட்ராஸ் மற்றும் பாம்பேயின் பிரசிடென்சிகள் மிகப் பெரிய சொந்த மாநிலங்களுடன் கடுமையான சண்டையில் ஈடுபட்டன. மைசூரின் வலிமைமிக்க ஹைதர் அலி மற்றும் ஹைதராபாத் நிஜாமுடன் மெட்ராஸ் மற்றும் மராட்டியர்களுடன் பம்பாய். அட்மிரல் Pierre André de Suffren கீழ் ஒரு கடற்படையை பிரான்ஸ் அனுப்பியது. இந்த கலவையானது ஹேஸ்டிங்ஸ் ஒரு வலிமையான சவாலை எதிர்கொண்டது, அவர் மட்டுமே கூட்டாளியாக இருந்தார்.[23] ஆறு வருட தீவிரமான மற்றும் குழப்பமான சண்டையில், 1779-1784. ஹேஸ்டிங்ஸ் ஒரு இராணுவத்தை பாம்பேக்கு உதவ இந்தியா முழுவதும் அணிவகுத்துச் சென்றார், மற்றொரு இராணுவத்தை சென்னைக்கு அனுப்பினார். விரோதக் கூட்டணியை உடைத்ததே அவரது மிகப்பெரிய சாதனை. 1782 வாக்கில் அவர் மராத்தியர்களுடன் சமாதானம் செய்தார். பிரெஞ்சு கடற்படை பலமுறை தாமதமானது. சஃப்ரன் இறுதியாக 1782 இல் வந்தார், இந்தியக் கூட்டணி உடைந்துவிட்டது, ஹேஸ்டிங்ஸ் அனைத்து பிரெஞ்சு துறைமுகங்களையும் கைப்பற்றினார், சஃப்ரனால் எதையும் சாதிக்க முடியவில்லை. 1784 இல் போர்கள் முடிவடைந்தபோது, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மாறவில்லை, ஆனால் பிரெஞ்சு நிலை இப்போது மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி இப்போது செயல்பாட்டில் திறமையான அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும், ஹேஸ்டிங்ஸின் பல போர்க்கால நடவடிக்கைகளுக்கு பெரும் தொகை தேவைப்பட்டது மற்றும்

லண்டன் எதையும் அனுப்பவில்லை. உள்ளூர் கருவூலங்களைப் பயன்படுத்தும் அவரது முறைகள் பின்னர் அவருக்கு எதிராக கொண்டுவரப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளில் முக்கிய தாக்குதலாக மாறியது.

பூட்டான் மற்றும் திபெத்

1773 ஆம் ஆண்டில், வங்காளத்தின் வடக்கே உள்ள கூச் பெஹார் சமஸ்தானத்தின் ராஜாவின் உதவிக்கான வேண்டுகோளுக்கு ஹேஸ்டிங்ஸ் பதிலளித்தார். முந்தைய ஆண்டு பூட்டானின் ட்ரூக் தேசியான ஜிதாரால் அவரது பிரதேசம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. கூச் பெஹார் பிரிட்டிஷ் இறையாண்மையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் ஹேஸ்டிங்ஸ் உதவ ஒப்புக்கொண்டார். ராஜா ஒப்புக்கொண்டார் மற்றும் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களின் உதவியுடன் அவர்கள் பூட்டானியர்களை துவாரிலிருந்து வெளியேற்றி 1773 இல் அடிவாரத்திற்குத் தள்ளினார்கள்.

ட்ரூக் தேசி உள்நாட்டில் உள்நாட்டுப் போரை எதிர்கொள்ள திரும்பியது. அவரது எதிரியான ஜிக்மே செங்கே, ஏழு வயதான ஷப்த்ருங்கின் (தலாய் லாமாவின் பூட்டானிய சமமானவர்) ரீஜண்ட் மக்களின் அதிருப்தியை ஆதரித்தார். ஜிதார் தனது கோர்வி வரிக்காக பிரபலமடையவில்லை (அவர் நியாயமற்ற முறையில் ஒரு பெரிய டிசோங்கை மீண்டும் கட்ட முயன்றார்), அத்துடன் பூட்டானின் சுதந்திரத்தை அச்சுறுத்திய மஞ்சு பேரரசர்களுக்கு அவர் அளித்த வாக்குமூலங்கள். ஜிதார் விரைவில் தூக்கி எறியப்பட்டு, திபெத்துக்குத் தப்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அங்கு அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், மேலும் அவருக்குப் பதிலாக குங்கா ரிஞ்சன் என்ற புதிய ட்ரூக் தேசி நிறுவப்பட்டது. இதற்கிடையில், ஜிதாரை சிறையில் அடைத்த ஆறாவது பஞ்சன் லாமா, பூட்டானியர்கள் சார்பாக ஹேஸ்டிங்ஸுக்கு ஒரு கடிதம் மூலம் பரிந்துரை செய்தார், நட்புக்கு ஈடாக விரோதத்தை நிறுத்துமாறு அவரிடம் கெஞ்சினார். ஹேஸ்டிங்ஸ் திபெத்தியர்கள் மற்றும் பூட்டானியர்கள் இருவருடனும் உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டார் மற்றும் பஞ்சன் லாமாவிற்கு "திபெத் மற்றும் வங்காளத்திற்கு இடையே ஒரு பொதுவான நல்லுறவு மற்றும் வர்த்தக ஒப்பந்தத்தை" முன்மொழிந்து கடிதம் எழுதினார்.

பிப்ரவரி 1782 இல், பஞ்சன் லாமாவின் மறுபிறவி பற்றிய செய்தி கல்கத்தாவில் உள்ள EIC இன் தலைமையகத்திற்கு வந்தது. ஹேஸ்டிங்ஸ் திபெத்துக்கு வாழ்த்துச் செய்தியுடன் ஒரு பணியை அனுப்ப முன்மொழிந்தார், இது போக்லே தனது முந்தைய வருகையின் போது ஏற்படுத்திய இணக்கமான உறவுகளை வலுப்படுத்த வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. EIC கோர்ட் ஆஃப் டைரக்டர்களின் ஒப்புதலுடன், சாமுவேல் டர்னர் திபெத் பணியின் தலைவராக 9 ஜனவரி 1783 அன்று சுக EIC ஊழியர் சாமுவேல் டேவிஸுடன் "டிராஃப்ஸ்மேன் & சர்வேயர்" ஆக நியமிக்கப்பட்டார். டர்னர் 1784 இல் பாட்னாவில் உள்ள கவர்னர் ஜெனரலின் முகாமுக்குத் திரும்பினார், அங்கு அவர் திபெத்திய தலைநகர் லாசாவுக்குச் செல்ல முடியவில்லை என்று கூறினார், ஆனால்

இந்தியாவிலிருந்து அங்கு அனுப்பப்படும் வணிகர்கள் ஊக்குவிக்கப்படுவார்கள் என்று வாக்குறுதியைப் பெற்றார்.

டர்னர் தனது பயணத்தில் ஒரு ஜோடி யாக்களைப் பெற அறிவுறுத்தப்பட்டார், அதை அவர் முறையாகச் செய்தார். அவர்கள் கல்கத்தாவில் உள்ள ஹேஸ்டிங்கின் உணவகத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர் மற்றும் கவர்னர் ஜெனரல் இங்கிலாந்துக்கு திரும்பியதும், யாக்குகளும் சென்றன, இருப்பினும் கடினமான கடல் பயணத்தில் ஆண் மட்டுமே தப்பிப்பிழைத்தார். புகழ்பெற்ற கலைஞரான ஜார்ஜ் ஸ்டப்சு பின்னர் விலங்கின் உருவப்படத்தை தி யாக் ஆஃப் டார்டரி என வரைந்தார், மேலும் 1854 ஆம் ஆண்டில் லண்டனில் உள்ள கிரிஸ்டல் பேலஸில் உள்ள தி கிரேட் கண்காட்சியில் அது நிரப்பப்பட்டிருந்தாலும் கூட தோன்றியது. இங்கிலாந்துக்கு ஹாஸ்டிங் திரும்பியதால், திபெத்துடன் இராஜதந்திரத்தில் ஈடுபடுவதற்கான எந்த முயற்சியும் முடிவுக்கு வந்தது.

குற்றஞ்சாட்டுதல்

1785 ஆம் ஆண்டில், 10 வருட சேவைக்குப் பிறகு, அவர் இந்தியாவின் கிளைவ் உருவாக்கிய புதிய ராஜ்ஜியத்தை நீட்டிக்கவும், முறைப்படுத்தவும் உதவினார், ஹேஸ்டிங்ஸ் ராஜினாமா செய்தார். அவருக்குப் பதிலாக ஏர்ல் கார்ன்வாலிஸ் நியமிக்கப்பட்டார்; கார்ன்வாலிஸ் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தலைமைத் தளபதியாகவும், பெங்கால் பிரசிடென்சி என்றும் அழைக்கப்படும் வில்லியம் கோட்டையின் பிரசிடென்சியின் ஆளுநராகவும் பணியாற்றினார்.

இங்கிலாந்து திரும்பியதும், ஹேஸ்டிங்ஸ் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் இந்தியாவில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட குற்றங்களுக்காக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார், குறிப்பாக மோசடி செய்தல், மிரட்டி பணம் பறித்தல் மற்றும் வற்புறுத்தல் மற்றும் மகாராஜா நந்தகுமாரை நீதித்துறை ரீதியில் கொலை செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. முதலில் வெற்றிபெற வாய்ப்பில்லை என்று நினைத்தபோது, எட்மண்ட் பர்க் உள்ளிட்ட எம்.பி.க்களால் வழக்குத் தொடரப்பட்டது, சர் பிலிப் பிரான்சிஸ் ஊக்குவித்தார், இந்தியாவில் நடந்த சண்டையின் போது ஹேஸ்டிங்ஸ் காயமடைந்தார், சார்லஸ் ஜேம்ஸ் ஃபாக்ஸ் மற்றும் ரிச்சர்ட் பிரின்ஸ்லி ஷெரிடன். குற்றப்பத்திரிகையின் குற்றச்சாட்டுகள் வாசிக்கப்பட்டபோது, 20 எண்ணிக்கைகள் எட்மண்ட் பர்க்கிற்கு வாசிக்க இரண்டு நாட்கள் தேவைப்பட்டது. வரலாற்றாசிரியர் மிதி முகர்ஜியின் கூற்றுப்படி, சோதனையானது பேரரசின் இரண்டு தீவிரமான எதிர் தரிசனங்களுக்கிடையில் விவாதத்தை ஏற்படுத்தியது - ஒன்று அதிகாரம் மற்றும் காலனித்துவவாதியின் பிரத்யேக தேசிய நலன்களைப் பின்தொடர்வதில் வெற்றிபெறுதல் மற்றும் பர்க் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஒன்று, ஒரு அங்கீகாரத்தின் அடிப்படையில் இறையாண்மை. காலனித்துவ உரிமைகள்.

விசாரணையின் போது ஏழு வருட காலப்பகுதியில் 148 நாட்கள் சபை அமர்ந்திருந்தது. விசாரணை ஹேஸ்டிங்ஸுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பெரும் செலவில் தொடரப்பட்டது: வழக்கிலிருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கான செலவு அவரை திவாலாக்குவதாக அவர் தொடர்ந்து புகார் செய்தார். அவர் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் தண்டனை குறைவாக இருந்திருக்கும் என்று ஒருமுறை அவர் கூறியதாக வதந்தி பரவியது. 24 ஏப்ரல் 1795 அன்று ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அவரை அனைத்து குற்றச்சாட்டுக்களிலிருந்தும் விடுவித்தது. அதன்பின் நிறுவனம் அவருக்கு ஆண்டுதோறும் £4,000 இழப்பீடாக வழங்கியது, அவர் இங்கிலாந்து திரும்பிய தேதியிலிருந்து, ஆனால் அவர் 70,000 எனக் கூறிய சட்டக் கட்டணத்தை அவர் திருப்பிச் செலுத்தவில்லை. அவர் கிட்டத்தட்ட 29 ஆண்டுகளாக உதவித்தொகையை சேகரித்தார். விசாரணையின் ஆண்டுகளில், ஹேஸ்டிங்ஸ் தனது குத்தகைக்கு விடப்பட்ட டவுன் ஹவுஸ், சோமர்செட் ஹவுஸ், பார்க் லேனில் கணிசமான பாணியில் வாழ்ந்தார். இதையடுத்து குத்தகையை 9,450க்கு ஏலத்தில் விற்றார்.

அச்சில் அவரை ஆதரித்த பலரில் துண்டுப் பிரசுரம் செய்பவர் ரால்ப் புரூம். ஃபிரான்சஸ் பர்னியும் அடங்குவார். ஹேஸ்டிங்ஸை அறிந்த ஜேன் ஆஸ்டன் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினரின் கடிதங்கள் மற்றும் பத்திரிகைகள், அவர்கள் விசாரணையை நெருக்கமாகப் பின்பற்றியதைக் காட்டுகின்றன.

சார்லஸ் கார்ன்வாலிஸ், 1வது மார்க்வெஸ் கார்ன்வாலிஸ்

சார்லஸ் கார்ன்வாலிஸ், 1வது மார்க்வெஸ் கார்ன்வாலிஸ், கேஜி, பிசி (31 டிசம்பர் 1738-5 அக்டோபர் 1805), 1753 மற்றும் 1762 க்கு இடையில் விஸ்கவுண்ட் ப்ரோம் பாணியில் இருந்தார் மற்றும் 1762 மற்றும் 1792 க்கு இடையில் ஏர்ல் கொம்வாலிஸ் என்று அறியப்பட்டார், அவர் ஒரு பிரிட்டிஷ் இராணுவ ஜெனரலாகவும் அதிகாரியாகவும் இருந்தார். அமெரிக்காவிலும் ஐக்கிய இராச்சியத்திலும், அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் முன்னணி பிரிட்டிஷ் ஜெனரல்களில் ஒருவராக அவர் சிறப்பாக நினைவுகூரப்படுகிறார். 1781 ஆம் ஆண்டில் யோர்க்டவுன் முற்றுகையின் போது ஒருங்கிணைந்த அமெரிக்க மற்றும் பிரெஞ்சுப் படையிடம் அவர் சரணடைந்தது வட அமெரிக்காவில் குறிப்பிடத்தக்க விரோதங்களை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. அவர் பின்னர் அயர்லாந்தில் ஒரு சிவில் மற்றும் இராணுவ ஆளுநராக பணியாற்றினார், அங்கு அவர் யூனியன் சட்டத்தை கொண்டு வர உதவினார்; மற்றும் இந்தியாவில், அவர் கார்ன்வாலிஸ் கோட் மற்றும் நிரந்தர தீர்வுக்கு உதவினார்.

ஒரு பிரபுத்துவ குடும்பத்தில் பிறந்து, ஏடன் மற்றும் கேம்பிரிட்ஜில் படித்த கார்ன்வாலிஸ் 1757 இல் இராணுவத்தில் சேர்ந்தார், ஏழு வருடப் போரில் நடவடிக்கை எடுத்தார். 1762 இல் அவரது தந்தை இறந்தவுடன் அவர் ஏர்ல் கார்ன்வாலிஸ் ஆனார் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில்

நுழைந்தார். 1766 முதல் 1805 வரை அவர் 33 வது படைப்பிரிவின் கர்னலாக இருந்தார். அவர் 1776 இல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் இராணுவ நடவடிக்கையைக் கண்டார். பல பிரச்சாரங்களின் முன்கூட்டிய படைகளில் செயலில் இருந்த அவர், 1780 இல் கேம்டன் போரில் அமெரிக்க இராணுவத்தின் மீது சங்கடமான தோல்வியை ஏற்படுத்தினார். மார்ச் 1781 இல் கில்:போர்ட் கோர்ட் ஹவுஸில் நடந்த பிரதிக் வெற்றியில் அவர் பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கு கட்டளையிட்டார். கார்ன்வாலிஸ் 1781 ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் யார்க்டவுனில் தனது இராணுவத்தை சரணடைந்தார், தென் மாநிலங்கள் வழியாக நீட்டிக்கப்பட்ட பிரச்சாரத்திற்குப் பிறகு, அவருக்கும் அவரது உயர் அதிகாரியான ஜெனரல் சர் ஹென்றி கிளிண்டனுக்கும் இடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளால் குறிக்கப்பட்டது.

இந்த தோல்விக்கு மத்தியிலும், கார்ன்வாலிஸ் தொடர்ந்து வந்த பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்களின் நம்பிக்கையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார் மற்றும் தொடர்ந்து சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கையை அனுபவித்தார். 1786 இல் நைட் பட்டம் பெற்ற அவர், அந்த ஆண்டில் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். அங்கு அவர் கிழக்கிந்திய கம்பெனி மற்றும் அதன் பிரதேசங்களுக்குள் பல குறிப்பிடத்தக்க சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார், இதில் கார்ன்வாலிஸ் கோட் அடங்கும், அதன் ஒரு பகுதி நிரந்தர தீர்வு எனப்படும் முக்கியமான நில வரிவிதிப்பு சீர்திருத்தங்களை செயல்படுத்தியது. 1789 முதல் 1792 வரை மைசூர் ஆட்சியாளர் திப்பு சுல்தானை தோற்கடிக்க மூன்றாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போரில் அவர் பிரிட்டிஷ் மற்றும் கம்பெனி படைகளை வழிநடத்தினார்.

1794 இல் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பிய கார்ன்வாலிஸுக்கு ஆர்ட்னன்ஸ் மாஸ்டர் ஜெனரல் பதவி வழங்கப்பட்டது. 1798 இல் அவர் லார்ட் லெப்டினன்ட் மற்றும் அயர்லாந்தின் தலைமைத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார், அங்கு அவர் 1798 ஐரிஷ் கிளர்ச்சிக்கான பதிலை மேற்பார்வையிட்டார், அயர்லாந்தின் மீதான பிரெஞ்சு படையெடுப்பு உட்பட, மேலும் அவரது ஐரிஷைத் தொடர்ந்து கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அயர்லாந்தின் ஒன்றியத்தைக் கொண்டுவருவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். சேவையில், கார்ன்வாலிஸ் 1802 ஆம் ஆண்டு அமியன்ஸ் உடன்படிக்கையில் முக்கிய பிரிட்டிஷ் கையெழுத்திட்டார் மற்றும் 1805 இல் இந்தியாவிற்கு மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் வந்த சிறிது நேரத்திலேயே அவர் இந்தியாவில் இறந்தார்.

ஆரம்பகால வாழ்க்கை மற்றும் குடும்பம்

கார்ன்வாலிஸ் லண்டனில் உள்ள க்ரோஸ்வெனர் சதுக்கத்தில் பிறந்தார், இருப்பினும் அவரது குடும்பத்தின் தோட்டங்கள் கென்ட்டில் இருந்தன. அவர் சார்லஸ் கார்ன்வாலிஸின் மூத்த மகன், 5 வது பரோன் கார்ன்வாலிஸ், அவரது தாயார் எலிசபெத், 2வது விஸ்கவுண்ட் டவுன்ஷெண்டின் சார்லஸ் டவுன்ஷெண்டின் மகள் மற்றும் சர் ராபர்ட் வால்போலின்

மருமகள் ஆவார். அவரது மாமா, ஃபிரடெரிக், கேன்டர்பரியின் பேராயர், ஃபிரடெரிக்கின் இரட்டை சகோதரர், எட்வர்ட், ஒரு இராணுவ அதிகாரி, காலனித்துவ கவர்னர் மற்றும் ஹாலிஃபாக்ஸின் நிறுவனர், நோவா ஸ்கோடியா, அவரது சகோதரர் வில்லியம் ராயல் கடற்படையில் அட்மிரல் ஆனார். அவரது மற்றொரு சகோதரர் ஜேம்ஸ், கார்ன்வாலிஸின் மகன் சார்லஸிடமிருந்து கார்ல்டமைப் பெற்றார்.

14 ஆம் நூற்றாண்டில் சஃபோல்க்கின் கண் அருகே உள்ள ப்ரோம் ஹாலில் குடும்பம் நிறுவப்பட்டது. மேலும் அதன் உறுப்பினர்கள் அடுத்த முந்நூறு ஆண்டுகளில் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் கவுண்டியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவார்கள். ஃபிரடெரிக் கார்ன்வாலிஸ், 1627 இல் ஒரு பரோனெட்டை உருவாக்கி, முதலாம் சார்லஸ் மன்னருக்காகப் போராடினார், மேலும் இரண்டாம் சார்லஸ் மன்னரை நாடுகடத்தினார். அவர் 1661 ஆம் ஆண்டில் சஃபோல்க் கவுண்டியில் உள்ள கண்ணின் பரோன் கார்ன்வாலிஸ் ஆக்கப்பட்டார், மேலும் நியாயமான திருமணங்கள் மூலம், அவரது சந்ததியினர் அவரது குடும்பத்தின் முக்கியத்துவத்தை அதிகரித்தனர், நடவடிக்கைகளில் நீங்கள் உதவ வேண்டும், இது நிச்சயமாக செசபீக்கில் நாங்கள் நிவாரணம் பெற்றவுடன் மேற்கொள்ளப்படும். ஒரு உயர்ந்த கடற்படை மற்றும் பருவம் ஒப்புக்கொள்ளும் எங்கள் அச்சத்திலிருந்து.

கிளின்டன் கார்ன்வாலிஸுக்கு பிரிட்டிஷ், ஜெர்மன் மற்றும் மாகாண (விசுவாச) படைப்பிரிவுகளின் ஒப்பீட்டளவில் 3,000 ஆட்களைக் கொண்டு இவை அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவதற்காக வழங்கினார். வாஷிங்டனை நிழலாட கிளின்டனின் கீழ் நியூயார்க், கார்ன்வாலிஸ் அதிக விசுவாசிகளை நியமிப்பார் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது, அவர்கள் தெற்கு காலனிகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் இருப்பதாக நம்பப்பட்டது.

கார்ன்வாலிஸ் தென் கரோலினாவில் தொடர்ச்சியான புறக்காவல் நிலையங்களை நிறுவினார், ஆனால் தகவல் தொடர்பு மற்றும் விநியோக இணைப்புகளைத் திறந்து வைத்திருப்பது ஒரு தொடர்ச்சியான சவாலாக இருந்தது. உள்நாட்டில் கிடைக்காத பொருட்கள் (சீருடைகள், முகாம் கியர், ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிமருந்துகள் போன்றவை) எப்போதாவது விநியோகிக்கப்பட்டன, விநியோகக் கப்பல்கள் உள்ளூர் தனியார்களின் அடிக்கடி இலக்குகளாக இருந்தன, மேலும் மோசமான வானிலை வேலைக்குத் தடையாக இருந்தது. தனது படைகளுக்கு புதிய உணவு மற்றும் தீவனம் வழங்க உதவுவதற்காக, கார்ன்வாலிஸ் இரண்டு கமிஷனர்களை நிறுவினார். முதலாவது, தேசபக்தர்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பொருட்களை நிர்வகிப்பதற்குப் பொறுப்பானவர் (அவர் ஆள்பலம் மற்றும் உளவுத்துறைக்காக விசுவாசிகளிடமிருந்து பொருட்களைப் பறிமுதல் செய்வதைத் தவிர்த்தார்), மற்றும் இரண்டாவது பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நிலத்தை நிர்வகிப்பதற்காக.

கடுமையான கரன்சியின் நீண்டகால பற்றாக்குறை (மற்றொரு விநியோகம் சார்லஸ்டனுக்கு எப்போதாவது மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது) எந்தவொரு மூலத்திலிருந்தும் பொருட்களை வாங்குவதை கடினமாக்கியது. தேசபக்தர் அல்லது லாயலிஸ்ட் கார்ன்வாலிஸ் பிரிட்டிஷ் அல்லது விசுவாசி மேற்பார்வையின் கீழ் சிவில் அதிகாரத்தை மீண்டும் நிறுவ முயன்றனர். இந்த முயற்சிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வெற்றியைப் பெற்ற போதிலும், அரசியல் மற்றும் இராணுவம் ஆகிய இரண்டும் தேசபக்தி நடவடிக்கைகளாலும், பிரிட்டிஷ் மற்றும் விசுவாசப் படைகளின் அலட்சிய துவ்பிரயோகங்களாலும் அவை தொடர்ந்து குறைமதிப்பிற்கு உட்பட்டன. தேசபக்த போராளி நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து விசுவாசிகள், சிறிய பிரிட்டிஷ் பிரிவுகள் மற்றும் விநியோக மற்றும் தகவல் தொடர்பு வரிகளை துன்புறுத்துகின்றன.

ஆகஸ்ட் 1780 இல், கார்ன்வாலிஸின் படைகள் கேம்டன் போரில் ஹோராஷியோ கேட்ஸின் தலைமையில் ஒரு பெரிய ஆனால் ஒப்பீட்டளவில் முயற்சி செய்யப்படாத இராணுவத்தை சந்தித்தன, அங்கு அவர்கள் பெரும் உயிரிழப்புகளை ஏற்படுத்தியதோடு படையின் ஒரு பகுதியையும் வீழ்த்தினர். இது தென் கரோலினாவை கான்டினென்டல் படைகளிலிருந்து தெளிவாக வைத்திருக்க உதவியது மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்களின் மன உறுதிக்கு அடியாக இருந்தது. இந்த வெற்றி அவரது நற்பெயரைச் சேர்த்தது. இருப்பினும் அமெரிக்கக் கிளர்ச்சியாளர்களின் தோல்வியும் கார்ன்வாலிஸின் திறமையைப் போலவே கேட்ஸின் தோல்விகளுடன் (போர்க்களத்திலிருந்து விரைவாக வெளியேறியது பரவலாகக் குறிப்பிடப்பட்டது) தொடர்புடையது. லண்டனில், கார்ன்வாலிஸ் ஒரு ஹீரோவாகக் கருதப்பட்டார், மேலும் கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு எதிரான வெற்றிக்கு பிரிட்டிஷ் படைகளை வழிநடத்த சரியான மனிதராக பலரால் பார்க்கப்பட்டார்.

என எதிர்க்கட்சிகள் உருகியது போல் இருந்தது. கார்ன்வாலிஸ் நம்பிக்கையுடன் வடக்கு கரோலினாவிற்கு வடக்கே முன்னேறத் தொடங்கினார், அதே நேரத்தில் அவர் தென் கரோலினாவில் விட்டுச் சென்ற துருப்புக்களைத் துன்புறுத்திய போராளிகளின் செயல்பாடு தொடர்ந்தது, விசுவாச ஆதரவைத் திரட்ட கார்ன்வாலிஸ் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், கிங்ஸ் மலையில் ஒரு பெரிய கூட்டம் தோற்கடிக்கப்பட்டபோது குறிப்பிடத்தக்க அடிகளை எதிர்கொண்டது. கார்ன்வாலிஸ் மற்றும் அவரது இராணுவம் மற்றும் அவரது இராணுவத்தின் மற்றொரு பெரிய பிரிவினர் Cowpens இல் தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டனர் 15 பின்னர் அவர் வடக்கு கரோலினாவில் உள்ள கில்ஃபோர்ட் கோர்ட் ஹவுஸில் ஜெனரல் நதானெல் கிரீனின் கீழ் மீண்டும் கட்டப்பட்ட கான்டினென்டல் இராணுவத்துடன் மோதினார், ஒரு எண்ணிக்கையில் உயர் அதிகாரிக்கு எதிராக ஒரு பயோனெட் குற்றச்சாட்டுடன் பைரிக் வெற்றியைப் பெற்றார். எதிரி போரில், அவர் சர்ச்சைக்குரிய வகையில் திராட்சை ஷாட்டை ஒரு வெகுஜன போரில் கட உத்தரவிட்டார், இதன் விளைவாக நட்புரீதியான உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டன, ஆனால் அமெரிக்க கோட்டை உடைக்க உதவியது.

காரன்வாலிஸ் தனது படைகளை மீண்டும் வழங்குவதற்காக கடற்கரையில் உள்ள வில்மிங்டனுக்கு மாற்றினார். காரன்வாலிஸ் தானே பொதுவாக தனது போர்களில் வெற்றி பெற்றிருந்தார், ஆனால் தொடர்ந்து அணிவகுப்பு மற்றும் ஏற்பட்ட இழப்புகள் அவரது இராணுவத்தை சுருங்கி சோர்வடையச் செய்தன, கில்:போர்ட் கோர்ட்டுஹவுஸில் ஏற்பட்ட தோல்விக்குப் பிறகும் அவரது இராணுவம் அப்படியே இருந்தது, வில்மிங்டனை நோக்கி காரன்வாலிஸை நிழலிட்டது. ஆனால் பின்னர் தென் கரோலினாவுக்குச் சென்றது. , பல மாதங்களில் அமெரிக்கப் படைகள் மாநிலத்தின் பெரும்பகுதியை மீண்டும் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தன.

ஆரம்பகால இராணுவ வாழ்க்கை

காரன்வாலிஸ் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள ஈடன் கல்லூரி மற்றும் கிளேர் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். ஈட்டனில் ஹாக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது, டர்ஹாமின் பிஷப்பாக இருந்த ஷாட் பாரிங்டனின் தற்செயலான அடியால் அவரது கண்ணில் காயம் ஏற்பட்டது. 1757 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 8 ஆம் தேதி 1 வது கால் காவலர்களில் என்சைனாக அவர் தனது முதல் கமிஷனைப் பெற்றார், பின்னர் அவர் வெளிநாட்டில் இராணுவப் படிப்பில் ஈடுபட அனுமதி பெற்றார். பிரஷ்ய அதிகாரி கேப்டன் டி ரோகுவியினுடன் கண்டத்தில் பயணம் செய்த பிறகு, அவர் டூரின் இராணுவ அகாடமியில் படித்தார், 1758 இல் டூரின் தனது படிப்பை முடித்த அவர், ஜெனீவாவுக்குச் சென்றார், அங்கு பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் வட அமெரிக்காவிற்கு அனுப்பப்படுவதை அறிந்தார். ஏழு வருடப் போரில். அவர் தனது படைப்பிரிவை ஐல் ஆஃப் வைட்டிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்பு அடைய முயற்சித்த போதிலும், கொலோனை அடைந்தவுடன் அது ஏற்கனவே பயணம் செய்துவிட்டதை அறிந்தார். அதற்கு பதிலாக அவர் கிரான்பி பிரபுவுக்கு ஒரு பணியாளர் அதிகாரியாக நியமனம் பெற்றார்.

ஒரு வருடம் கழித்து, அவர் மைண்டன் போரில் பங்கேற்றார், இது ஹனோவர் மீதான பிரெஞ்சு படையெடுப்பைத் தடுக்கும் ஒரு பெரிய போரில் பங்கேற்றது. போருக்குப் பிறகு, அவர் 85 வது படைப்பிரிவில் ஒரு கேப்டன் பதவியை வாங்கினார். 1761 ஆம் ஆண்டில், அவர் 12 வது அடியுடன் பணியாற்றினார் மற்றும் பிரெவெட் லெப்டினன்ட்-கர்னலாக பதவி உயர்வு பெற்றார். ஜூலை 15-16, 1761 இல் வில்லிங்ஹவுசன் போரில் அவர் தனது படைப்பிரிவை வழிநடத்தினார், மேலும் அவரது துணிச்சலுக்காக குறிப்பிடத்தக்கவர். 1762 ஆம் ஆண்டில், வில்ஹெல்ம்ஸ்டால் போரின் போது அவரது படைப்பிரிவு கடுமையான சண்டையில் ஈடுபட்டது, சில வாரங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் லுட்டர்பெர்க் போரில் சாக்சன் துருப்புக்களை தோற்கடித்து, கேசல் முற்றுகையில் பங்கேற்று ஆண்டை முடித்தனர்.

பாராளுமன்றம் மற்றும் அரசியல்

ஜனவரி 1760 இல், கார்ன்வாலிஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினரானார், ச.போல்க்கில் உள்ள கண் கிராமத்திற்கான ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் நுழைந்தார். 1762 ஆம் ஆண்டில் அவர் தனது தந்தைக்குப் பிறகு 2வது ஏரல் கார்ன்வாலிஸாக பதவியேற்றார், இதன் விளைவாக அவர் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அவர் முன்னணி விக் அதிபரின் பாதுகாவலரானார், மேலும் வருங்கால பிரதம மந்திரி லார்ட் ராக்கிங்ஹாம் 1765 ஸ்டாம்ப் சட்டத்திற்கு எதிராக வாக்களித்த ஐந்து சகாக்களில் ஒருவர். 1768 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 14 ஆம் தேதி சுதந்திரப் போருக்கு வழிவகுத்த பட்டங்கள் மற்றும் நெருக்கடியின் போது குடியேற்றவாசிகளின் ஆதரவின் காரணமாக, அவர் ஒரு படைப்பிரிவு கர்னலின் மகள் ஜெமிமா துல்லெகின் ஜோன்ஸை மணந்தார். பூனியன், எல்லா கணக்குகளிலும், மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவர்கள் ச.போல்க், கல்போர்டில் குடியேறினர், அங்கு அவர்களின் குழந்தைகள் மேரி (28 ஜூன் 1769-17 ஜூலை 1840) மற்றும் சார்லஸ் பிறந்தனர். ஜெமிமா 14 ஏப்ரல் 1779 இல் இறந்தார்.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்

போருக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில், கார்ன்வாலிஸ் இராணுவ விஷயங்களில் தீவிரமாக இருந்தார். அவர் 1766 ஆம் ஆண்டில் 33 வது படைப்பிரிவின் கர்னலாக ஆனார் 29 செப்டம்பர் 1775 இல் அவர் மேஜர் ஜெனரலாக பதவி உயர்வு பெற்றார். வட அமெரிக்காவில் போர் வெடித்தவுடன், கார்ன்வாலிஸ் தனது முந்தைய சந்தேகங்களை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு செயலில் சேவையை நாடினார்; தெற்கு காலனிகளுக்கு ஒரு பயணத்தை முன்மொழிகிறது.

ஆரம்ப பிரச்சாரங்கள்

வட அமெரிக்காவில் லெப்டினன்ட் ஜெனரலாக பதவி உயர்வு பெற்ற அவர், 1776 இல் ஜெனரல் சர் ஹென்றி கிளிண்டனின் கீழ் சார்லஸ்டனின் தோல்வியுற்ற முற்றுகையுடன் தனது சேவையைத் தொடங்கினார். அவரும் கிளிண்டனும் பின்னர் நியூயார்க் நகரத்திற்குச் சென்றனர், அங்கு அவர்கள் நியூயார்க் நகரத்திற்கான ஜெனரல் வில்லியம் ஹோவின் பிரச்சாரத்தில் பங்கேற்றனர். இந்த பிரச்சாரத்தின் போது கார்ன்வாலிஸுக்கு அடிக்கடி முக்கிய பங்கு வழங்கப்பட்டது; லாங் ஐலண்ட் போரில் அவரது பிரிவு முன்னணியில் இருந்தது. மேலும் அவர் பின்வாங்கிய ஜார்ஜ் வாஷிங்டனை நியூ ஜெர்சி முழுவதும் விரட்டினார். கட்டளை.

ஜெனரல் ஹோவ் டிசம்பர் 1776 இல் கார்ன்வாலிஸுக்கு விடுப்பு வழங்கினார், இருப்பினும், வாஷிங்டன் டிசம்பர் 26 அன்று ட்ரெண்டன் மீது தனது திடீர் தாக்குதலைத் தொடங்கிய பின்னர் அது ரத்து செய்யப்பட்டது. வாஷிங்டனைச் சமாளிக்க கார்ன்வாலிஸை நியூஜெர்சிக்குத் திரும்புமாறு

ஹோவ் உத்தரவிட்டார், நியூ ஜெர்சி முழுவதும் சிதறியிருந்த காரிஸன்களை ஒன்று திரட்டி அவர்களை ட்ரெண்டனை நோக்கி நகர்த்தினார். ஜனவரி 2, 1777 இல், அவர் ட்ரெண்டனில் முன்னேறியபோது, அவரது படைகள் நீடித்த மோதலில் ஈடுபட்டன, இது அசுன்பின்க் க்ரீக்கில் உள்ள வாஷிங்டனின் நிலைக்கு இராணுவத்தின் வருகையை நாள் தாமதமாக தாமதப்படுத்தியது. தொடர்ந்து நடந்த போரில் கார்ன்வாலிஸால் வாஷிங்டனை வெளியேற்ற முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் வாஷிங்டனின் நிலை மீதான தாக்குதலைத் தொடர கார்ன்வாலிஸ் தனது துருப்புக்களை தயார்படுத்தினார், ஆனால் அமெரிக்கர்களை கண்காணிக்க போதுமான ரோந்துகளை அனுப்புவதில் விமர்சன ரீதியாக தோல்வியடைந்தார். இரவில், வாஷிங்டனின் படைகள் கார்ன்வாலிஸைச் சுற்றி நழுவி, பிரின்ஸ்டனில் உள்ள பிரிட்டிஷ் புறக்காவல் நிலையத்தைத் தாக்கின. வாஷிங்டனின் வெற்றிக்கு ஒரு ஏமாற்று உதவியது: அவரது இயக்கத்தின் போது அவர் ஆட்கள் எரியும் கேம்பிப்பயர்களை பராமரிக்கவும், முகாம் நடவடிக்கைகளின் ஒலிகளை வைத்திருக்கவும் செய்தார். கார்ன்வாலிஸ் குளிர்காலத்தை நியூயார்க் மற்றும் நியூ ஜெர்சியில் கழித்தார், அங்கு அவரது கட்டளையின் கீழ் உள்ள படைகள் அமெரிக்கர்களுடன் தொடர்ந்து மோதல்களில் ஈடுபட்டன.

கிளர்ச்சியாளர்களின் தலைநகரான பிலடெல்பியாவைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான பிரச்சாரத்தில் கார்ன்வாலிஸ் ஹோவின் கீழ் தொடர்ந்து பணியாற்றினார். கார்ன்வாலிஸ் மீண்டும் ஒரு முன்கூட்டிய பாத்திரத்தில் இருந்தார், பிராண்டிவைன் போரில் பக்கவாட்டு சூழ்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கினார், மேலும் ஜெர்மன்டவுன் மற்றும் போர்ட் மெர்சரில் முக்கிய பாத்திரங்களை வகித்தார், பிலடெல்பியாவில் குளிர்காலத்தில் இராணுவத்துடன், கார்ன்வாலிஸ் இறுதியாக 1778 இல் திரும்பியவுடன் விடுமுறைக்காக வீடு திரும்பினார். தலைமைத் தளபதியாக கிளிண்டனால் மாற்றப்பட்டார், மேலும் கார்ன்வாலிஸ் இப்போது இரண்டாவது தளபதியாக இருந்தார்.

பிரான்சின் போரில் நுழைந்தது, பிரிட்டிஷ் தலைவர்கள் தங்கள் ஆயுதப் படைகளை இன்னும் உலகளாவிய போருக்கு மீண்டும் அனுப்பத் தூண்டியது, மேலும் பிலடெல்பியா கைவிடப்பட்டது. கார்ன்வாலிஸ் நியூ யார்க் நகரத்திற்கு தரையிறங்கிய போது பின்காவலருக்குக் கட்டளையிட்டார் மற்றும் 28 ஜூன் 1778 இல் மோன்மவுத் போரில் முக்கியப் பங்கு வகித்தார். பிரிட்டிஷ் ரியர்கார்டு மீது திடீர் தாக்குதலுக்குப் பிறகு, கார்ன்வாலிஸ் எதிரியின் முன்னேற்றத்தை சரிபார்த்த எதிர் தாக்குதலைத் தொடங்கினார். மான்மவுத்தில் அவரது நடப்பிற்காக கார்ன்வாலிஸை கிளிண்டன் பாராட்டினார், இறுதியில் அவர் வெற்றிபெறத் தவறியதற்காக அவரைக் குற்றம் சாட்டினார், நவம்பர் 1778 இல், கார்ன்வாலிஸ் மீண்டும் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பினார், அவர் தனது நோய்வாய்ப்பட்ட மனைவி ஜெமிமாவுடன் பிப்ரவரி 1779 இல் இறந்தார்.

தெற்கு தியேட்டர்

கார்ன்வாலிஸ் ஜூலை 1779 இல் அமெரிக்காவிற்குத் திரும்பினார், அங்கு அவர் பிரிட்டிஷ் "தெற்கு மூலோபாயத்தின்" முன்னணி தளபதியாக ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை வகிக்க இருந்தார் (இது தெற்கை ஆக்கிரமிப்பதன் மூலம் கணிசமாக அதிக விசுவாசமுள்ள மக்கள் எழுச்சி பெறுவார்கள் என்று கருதினர். 1779 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், ஹென்றி கிளிண்டன் மற்றும் கார்ன்வாலிஸ் ஒரு பெரிய படையை தெற்கே கொண்டு சென்று 1780 வசந்த காலத்தில் சார்லஸ்டனின் இரண்டாவது முற்றுகையைத் தொடங்கினார், இதன் விளைவாக பெஞ்சமின் லிங்கனின் கீழ் காண்டினென்டல் படையினர் சரணடைந்தனர். சார்லஸ்டனின் முற்றுகை மற்றும் Waxhaw இல் ஆபிரகாம் டி.போர்டின் வர்ஜீனியா படைப்பிரிவுகள் அழிக்கப்பட்ட பிறகு, கிளிண்டன் நியூயார்க்கிற்குத் திரும்பினார், தெற்கில் கார்ன்வாலிஸைக் கட்டளையிட்டார். சார்லஸ்டன் பிரச்சாரத்தின் போது கிளிண்டனுக்கும் கார்ன்வாலிஸுக்கும் இடையிலான உறவு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மோசமடைந்தது.

கார்ன்வாலிஸிடம் இருந்து கிளிண்டன் விட்டுச் சென்ற பணி, முதலில் சார்லஸ்டனைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் கிடைத்த ஆதாயங்களைப் பாதுகாத்து, அதன் பிறகுதான் தாக்குதல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது. கிளிண்டனின் உத்தரவுகள், தெற்கு மற்றும் வட கரோலினா இரண்டையும் சமாதானப்படுத்தும் இலக்கை எவ்வாறு அடைவது என்பதில் கார்ன்வாலிஸுக்கு பரந்த அட்சரேகையைக் கொடுத்தது, அதன் பிறகு கார்ன்வாலிஸ் வர்ஜீனியாவுக்குச் செல்வார் என்று கிளிண்டன் எதிர்பார்த்தார். கிளிண்டன் எழுதினார், "அக்டோபர் 1785 இல், கார்ன்வாலிஸ் ஹனோவரில் இருந்தபோது பிரஷ்ய இராணுவ சூழ்ச்சிகளை நிராகரித்து எழுதினார், "இங்கிலாந்தின் மிக மோசமான ஜெனரல் அவர்களின் சூழ்ச்சிகள் ஒன்றிலிருந்து ஆறு கெஜங்களுக்குள் வரும் இரண்டு வரிகளைப் பயிற்சி செய்வதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது. மற்றொன்று, வெடிமருந்துகள் இல்லாதவரை ஒருவர் முகத்தில் ஒருவர் சுடுவது கேலிக்குரியதாக இருக்க முடியாது.

இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல்

1786 ஆம் ஆண்டில், கார்ன்வாலிஸ் கார்டரின் மிகவும் உன்னதமான வரிசையின் நைட் தோழராக ஆக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டு அவர் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு 1782 இல் கவர்னர் ஜெனரல் பதவி மட்டுமே வழங்கப்பட்டது, ஆனால் அவர் இராணுவத் தளபதியையும் பெறும் வரை பதவியை மறுத்துவிட்டார்.

கார்ன்வாலிஸின் சீர்திருத்தங்கள்

கார்ன்வாலிஸ் அனைத்து வகையான சீர்திருத்தங்களிலும் ஈடுபட்டார், இது சிவில், இராணுவத்தின் பல பகுதிகளை பாதித்தது. மற்றும் பெருநிறுவன நிர்வாகம் வரலாற்றாசிரியர் ஜெர்ரி டுபோன்ட்டின் கூற்றுப்படி, "இந்தியா முழுவதும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்ததற்கும், சேவைகள், நீதிமன்றங்கள் மற்றும் வருவாய் சேகரிப்புக்கான தரநிலைகளை அமைப்பதற்கும் கார்ன்வாலிஸ் பொறுப்பேற்றார், இது பிரிட்டிஷ் சகாப்தத்தின் இறுதி வரை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மாறாமல் இருந்தது. பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் செயல்பாடுகளிலும், குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மைசூர் இராச்சியத்தைத் தவிர, அவரது பதவிக்காலத்தில் இராணுவ மோதல்களில் இருந்து நிறுவனத்தை காப்பாற்ற முடிந்தது.

கார்ன்வாலிஸின் பதவிக்காலத்திற்கு முன்பு, நிறுவன ஊழியர்கள் தங்கள் சொந்த கணக்குகளில் வர்த்தகம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டனர் மற்றும் தங்கள் சொந்த பொருட்களை ஐரோப்பாவிற்கு திருப்பி அனுப்ப நிறுவன கப்பல்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். நிறுவனம் லாபகரமாக இருந்தபோது இந்த நடைமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, ஆனால் 1780 களில் நிறுவனத்தின் நிதிகள் நல்ல நிலையில் இல்லை. கார்ன்வாலிஸ் இந்த நடைமுறையை நீக்கி, இழப்பீடாக ஊழியர் சம்பளத்தை அதிகரித்தார். தகுதி அடிப்படையிலான முன்னேற்றத்தின் நடைமுறையை நிறுவி, உறவுமுறை மற்றும் அரசியல் ஆதரவைக் குறைக்கவும் அவர் பணியாற்றினார்.

கார்ன்வால்ஸ் குறியீடு

இருப்பினும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரைப் பற்றிய கார்ன்வாலிஸின் மனப்பான்மை, அவர்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு கருணை மற்றும் ஓரளவு தந்தைவழி விருப்பத்தை உள்ளடக்கியது. சில சமயங்களில் நேர்மையற்ற நிறுவன ஊழியர்களால் பட்டினிச் சம்பளத்தில் வேலை செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பூர்வீக நெசவாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டத்தை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார், குழந்தை அடிமைத்தனத்தை சட்டவிரோதமாக்கினார், மேலும் 1791 இல் இந்துக்களுக்காக ஒரு சமஸ்கிருத கல்லூரியை நிறுவினார், அது இப்போது பெனாரஸில் உள்ள அரசு சமஸ்கிருத கல்லூரியாகும். நம்பகமான தரமான நாணயத்தை வழங்குவதன் மூலம் ஏழைகளுக்கு பயனளிப்பதுடன், இந்தியாவின் நவீன நாணயத்தின் முன்னோடியாக இருந்தது.

ஜெனரல்கள் வில்லியம் பிலிப்ஸ் மற்றும் பெனடிக்ட் அர்னால்ட் ஆகியோரின் கீழ் மற்றொரு பிரிட்டிஷ் இராணுவம் வர்ஜீனியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டதாக கார்ன்வாலிஸ் வில்மிங்டனில் அனுப்பப்பட்டார். வட கரோலினாவை வர்ஜீனியாவில் இருந்து வழங்குவதற்கான வழிகள்

துண்டிக்கப்படும் வரை அதை அடக்க முடியாது என்று நம்பி, அவர் பிலிப்ஸூடன் இணைந்து கொள்ள முடிவு செய்தார்.

வர்ஜீனியா பிரச்சாரம்

வர்ஜீனியாவிற்கு வந்தவுடன், கார்ன்வாலிஸ் பிலிப்ஸின் இராணுவத்திற்கு தலைமை தாங்கினார். கார்ன்வாலிஸின் தனிப்பட்ட நண்பரான பிலிப்ஸ், கார்ன்வாலிஸ் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் தனது பதவியை அடைவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு இறந்துவிட்டார், பின்னர் அவர் கிளின்டன் பிலிப்ஸுக்கு வழங்கிய கட்டளைகளை நிறைவேற்ற முயன்றார், மேலும் வர்ஜீனியா கிராமப்புறங்களில் தாக்குதல் நடத்தி அமெரிக்க இராணுவ மற்றும் பொருளாதார இலக்குகளை அழித்தார்.

மார்ச் 1781 இல், அர்னால்ட் மற்றும் பிலிப்ஸால் முன்வைக்கப்பட்ட அச்சுறுத்தலுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஜெனரல் வாஷிங்டன் வர்ஜீனியாவைப் பாதுகாக்க மார்க்விஸ் டி லாபாயெட்டை அனுப்பினார். இளம் பிரெஞ்சுக்காரரின் கட்டளையில் 3,200 பேர் இருந்தனர், ஆனால் கார்ன்வாலிஸின் கட்டளையின் கீழ் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் மொத்தம் 7,200 ஆக இருந்தது. வலுவூட்டல்களைச் சேகரிக்கும் போது ஒரு தீர்க்கமான போரைத் தவிர்த்து, கார்ன்வாலிஸூடன் லாபாயெட் சண்டையிட்டார். இந்த காலகட்டத்தில்தான் கார்ன்வாலிஸும் கிளிண்டனும் தொடர்ச்சியான கடிதங்களை பரிமாறிக் கொண்டனர், அதில் கிளின்டன் பல குழப்பமான, முரண்பாடான மற்றும் முற்றிலும் வலுக்கட்டாயமான உத்தரவுகளை வெளியிட்டார்.

கார்ன்வாலிஸ் இறுதியில் கிளின்டனிடமிருந்து உறுதியான உத்தரவுகளைப் பெற்று, வர்ஜீனியா தீபகற்பத்தில் ஒரு நிலையைத் தேர்வு செய்தார் - சமகால கடிதங்களில் "வில்லியம்ஸ்பர்க் கழுத்து - மற்றும் வரிசையின் கப்பல்களுக்கு அடைக்கலம் தருவதற்காக ஒரு வலுவூட்டப்பட்ட கடற்படை இடுகையை உருவாக்கவும். இந்த உத்தரவுக்கு இணங்க கார்ன்வாலிஸ் தன்னைத்தானே ஏற்றுக்கொண்டார். 1611 யார்க்டவுன் பகுதியில் சிக்கிக் கொள்ளும் நிலையில், காம்டே டி கிராஸ்ஸின் கீழ் பிரெஞ்சு கடற்படை மற்றும் ஜெனரல் வாஷிங்டனின் ஒருங்கிணைந்த பிரெஞ்சு-அமெரிக்க இராணுவத்தின் வருகையுடன், கார்ன்வாலிஸ் தன்னைத் துண்டித்துக் கொண்டார். செசபீக் போரில் பிரெஞ்சுக்காரர்களால், மற்றும் ரோட் தீவின் நியூபோர்ட்டில் இருந்து பிரெஞ்சு முற்றுகை ரயில் வந்தது, அவரது நிலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக மாறியது.

அவர் ஜெனரல் வாஷிங்டனிடம் சுமார் மூன்று வார முற்றுகைக்குப் பிறகு சரணடைந்தார், 19 அக்டோபர் 1781 அன்று கொம்வாலிஸ், வாஷிங்டனை எதிர்கொள்ள விரும்பவில்லை, சரணடைந்த நாளில் உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருப்பதாகக் கூறி, பிரிகேடியர் ஜெனரல் சார்லஸை அனுப்பினார். ஓ'ஹாரா தனது வாளை முறையாக சரணடைய அவருக்கு பதிலாக வாஷிங்டன்

தனது இரண்டாவது-இன்-கமாண்ட் பெஞ்சமின் லிங்கனை, கார்ன்வாலிஸின் வாளை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார்.

பிரிட்டனுக்குத் திரும்புதல்

கார்ன்வாலிஸ் பெனடிக்ட் அர்னால்டுடன் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பினார், அவர்கள் 21 ஜனவரி 1782 அன்று பிரிட்டனில் தரையிறங்கியபோது அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அவரது சரணடைதல் போரின் முடிவைக் குறிக்கவில்லை, இருப்பினும் அது அமெரிக்க நாடக அரங்கில் பெரும் சண்டையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. அவர் பரோலில் விடுவிக்கப்பட்டதால், கார்ன்வாலிஸ் 1783 இல் போர் முடிவடையும் வரை மீண்டும் பணியாற்ற மறுத்துவிட்டார். கார்ன்வாலிஸ் விடுவிக்கப்படுவார் என்று எதிர்பார்த்து லண்டன் டவரில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ஒரு அமெரிக்க தூதர் ஹென்றி லாரன்ஸுக்கு அவரை பரிமாறிக்கொள்ள முயற்சி தோல்வியடைந்தது. அவரது பரோலில் இருந்து.

அமெரிக்காவில் அவரது தந்திரோபாயங்கள், குறிப்பாக தெற்கு பிரச்சாரத்தின் போது, லண்டனில் உள்ள அவரது அரசியல் எதிரிகள், முக்கியமாக ஜெனரல் கிளிண்டன், தெற்கு பிரச்சாரத்தின் தோல்விகளுக்கு அவரை குற்றம் சாட்ட முயன்றனர், இது இருவருக்கும் இடையே துண்டு பிரசுரங்களை பரிமாறிக்கொண்டது. கார்ன்வாலிஸ் வாதத்தை விட சிறந்ததாக இருந்த ஆண்கள், கார்ன்வாலிஸ் மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னர் மற்றும் ஷெல்பரன் ஏர்லின் அரசாங்கத்தின் நம்பிக்கையையும் தக்க வைத்துக் கொண்டார், ஆனால் அவர் சுறுசுறுப்பான பணியில் இருக்க இயலாமையால் நிதி ரீதியாக ஆபத்தான நிலையில் வைக்கப்பட்டார்.

ஆகஸ்ட் 1785 இல் அவர் பிரெடெரிக் தி கிரேட் நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு தூதராக பிரெஸ்ஸியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார், சாத்தியமான கூட்டணியை வெளிப்படுத்துவதற்காக அவர் தனது பழைய எதிரியான லாபாயெட்டை சந்தித்தார்.

ஜனவரி 1792 இல், இராணுவம், இப்போது நன்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது, செரிங்காபட்டத்திற்கு புறப்பட்டது. பிப்ரவரி 5 அன்று நகரத்திற்கு வந்த கார்ன்வாலிஸ் நகருக்கு வெளியே திப்புவின தற்காப்பு நிலைகளை விரைவாக அகற்றினார், பின்னர் முற்றுகை நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார். திப்பு பிப்ரவரி 23 அன்று பேச்சுவார்த்தைகளை கோரினார், மேலும் மார்ச் 18 அன்று சமாதானம் உடன்பாடு ஏற்பட்டது கார்ன்வாலிஸ் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் மைசூர் பிரதேசத்தின் பாதி பகுதிகளை விட்டுவிடுமாறு கோரினர், அதில் பெரும்பகுதி நட்பு நாடுகளுக்கு சென்றது. திப்புவின செயல்திறனுக்கான உத்தரவாதமாக, அவரது இரண்டு மகன்கள் கார்ன்வாலிஸிடம் பணயக்கைதிகளாக ஒப்படைக்கப்பட்டனர், கார்ன்வாலிஸ் மற்றும் பிற பிரிட்டிஷ் தளபதிகள், அவர்களின் வீரர்களால் பாராட்டப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கையாக, அவர்களுக்கு

வழங்கப்பட்ட பரிசுத் தொகையை தரவரிசை மற்றும் கோப்புக்கு விநியோகிக்க நன்கொடையாக அளித்தனர்.

போரை நடத்துவதில் அவரது வெற்றிக்காக, கார்ன்வாலிஸ் 1792 இல் மார்க்வெஸ் கார்ன்வாலிஸ் உருவாக்கப்பட்டது, இருப்பினும் அடுத்த ஆண்டு வரை அவர் அதைப் பற்றி அறியவில்லை. அவர் அடுத்த ஆண்டு இங்கிலாந்து திரும்பினார், அவருக்குப் பிறகு சர் ஜான் ஷோர் வந்தார்.

மாஸ்டர் ஆஃப் தி ஆர்ட்னன்ஸ்

1794 இல் அவர் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பியதும், அது பிரெஞ்சுப் புரட்சிப் போர்களில் இராணுவ ரீதியாக ஈடுபட்டதைக் கண்டார். சண்டையை நிறுத்துவதற்கான ஒரு பயனற்ற இராஜதந்திர பணிக்கு அவர் அனுப்பப்பட்ட பிறகு, அவர் 1798 ஆம் ஆண்டு வரை அவர் பதவியில் இருந்த ஆர்ட்னன்ஸ் மாஸ்டராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்த நிலையில் அவர் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் இராணுவ உள்கட்டமைப்பின் பெரும்பகுதிக்கு பொறுப்பானவர், அதன் சேமிப்பு கிடங்குகளை மேற்பார்வையிட்டார். விநியோக உள்கட்டமைப்பு, அத்துடன் அதன் பீரங்கி மற்றும் பொறியியல் படைகளுக்கு கட்டளையிடுகிறது. அவர் பிரிட்டனின் கடலோர பாதுகாப்பு மேம்பாடுகளை மேற்பார்வையிட்டார், மேலும் தகுதி வாய்ந்த பீரங்கி அதிகாரிகளின் குறிப்பிடத்தக்க பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்ய வூல்விச் அகாடமியின் பீரங்கி பயிற்சி திட்டத்தை விரிவுபடுத்த முடிந்தது. இராணுவத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சீர்திருத்தம் செய்வதற்கான அவரது முயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கும் போரால் தடைபட்டன.

அயர்லாந்தின் லெப்டினன்ட் பிரபு

ஜூன் 1798 இல் அவர் அயர்லாந்தின் லார்ட் லெப்டினன்ட் மற்றும் அயர்லாந்தின் தலைமை தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார், இது 1797 ஆம் ஆண்டிலேயே விவாதிக்கப்பட்டது, அவரது நியமனம் 1798 ஆம் ஆண்டின் ஐரிஷ் கிளர்ச்சியின் மே மாத இறுதியில் வெடித்ததற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் செய்யப்பட்டது. சாதகமற்ற ஐரிஷ் உயரடுக்கின் மூலம், அவர் தனது முன்னோடியான லார்ட் கேம்டனை விரும்பினார், மேலும் அவர் முக்கியமாக கத்தோலிக்க கிளர்ச்சியாளர்களுடன் தாராளவாத அனுதாபங்களைக் கொண்டிருந்தார் என்று சந்தேகித்தார். இருப்பினும், அயர்லாந்தின் தலைமைச் செயலாளராக அவர் நியமித்த காசல்ரீ பிரபுவுடன் அவர் நல்ல உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

லார்ட் லெப்டினன்ட் மற்றும் ராயல் ஐரிஷ் ஆர்மியின் கமாண்டர்-இன்-சீஃப் ஆகிய இருவரின் கூட்டுப் பாத்திரத்தில், கார்ன்வாலிஸ் ஐரிஷ் கிளர்ச்சியாளர்கள் மற்றும் ஜெனரல் ஜீன் ஹம்பர்ட் தலைமையிலான பிரெஞ்சு படையெடுப்புப் படையின் தோல்வியை மேற்பார்வையிட்டார், அது

ஆகஸ்ட் 1798 இல் கொனாச்ட்டில் தரையிறங்கியது. தரையிறங்கியதால் பீதியடைந்தார். காசில்பார் போரில் பிரிட்டிஷ் தோல்வியைத் தொடர்ந்து, பிட் அயர்லாந்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான வலுவூட்டல்களை அனுப்பினார், அங்கு பிரிட்டிஷ் படைகளை 60,000 ஆக உயர்த்தினார், பிரெஞ்சு படையெடுப்பாளர்கள் பல்லினமுக் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் சரணடைய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அதன் பிறகு கார்ன்வாலிஸ் பலரால் மரணதண்டனைக்கு உத்தரவிட்டார். ஐரிஷ் கிளர்ச்சியாளர்களின் எண்ணிக்கை. இலையுதிர் காலத்தில் கார்ன்வாலிஸ் தீவின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார், மேலும் ஐக்கிய ஐரிஷ் இயக்கத்தின் மீதமுள்ள ஆதரவாளர்களை அடக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

1800 ஆம் ஆண்டில் அயர்லாந்தின் பாராளுமன்றத்தால் யூனியன் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் கார்ன்வாலிஸ் முக்கிய பங்கு வகித்தார், கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அயர்லாந்தின் ஐக்கிய இராச்சியத்தை உருவாக்குவதற்கான ஒரு அவசியமான படி, இது முக்கியமாக ஆதரவின் மூலம் பாராளுமன்ற வாக்குகளை வாங்குவது அவசியம். சகாக்களை வழங்குவது, கார்ன்வாலிஸ் மிகவும் அருவருப்பானதாகக் கருதினார்: அவர் எழுதினார்: "எனது தொழில் இப்போது மிகவும் விரும்பத்தகாத இயல்புடையது, வானத்தின் கீழ் உள்ள மிகவும் ஊழல்வாதிகளுடன் பேரம் பேசுவது மற்றும் வேலை செய்வது. இதுபோன்ற மோசமான வேலைகளில் ஈடுபடுவதால் ஒவ்வொரு மணி நேரமும் என்னை வெறுக்கிறேன், வெறுக்கிறேன். மற்றும் நான் ஒரு யூனியன் இல்லாமல் பிரதிபலிப்பதன் மூலம் மட்டுமே ஆதரிக்கிறேன்.

நிரந்தர தீர்வு

கார்ன்வாலிஸ் குறியீட்டின் ஒரு பகுதியானது இந்தியாவில் நிரந்தர தீர்வு எனப்படும் முக்கியமான நில வரிவிதிப்பு சீர்திருத்தமாகும். இந்தச் சீர்திருத்தம் நிறுவனம் தனது பிராந்தியங்களில் வரி வசூலிக்கும் முறையை நிரந்தரமாக மாற்றியது, நில உரிமையாளர்கள் (ஜமீன்தார்கள் என அழைக்கப்படுபவர்கள்) அவர்களின் நிலத்தின் மதிப்பின் அடிப்படையில் வரி விதித்து அதன் விளைபொருட்களின் மதிப்பின் அடிப்படையில் அல்ல. கார்ன்வாலிஸ் மற்றும் அதன் கட்டிடக் கலைஞர்களின் மனதில், சீர்திருத்தங்கள் ஜமீன்தார்களின் முறைகேடான நடைமுறைகளிலிருந்து நிலக் குத்தகைதாரர்களைப் பாதுகாக்கும். நிலங்களின் முன்னேற்றம், இதனால் அதன் குத்தகைதாரர்களின் நிலையும் மேம்படும். ஆயினும் கூட, நிரந்தர தீர்வு திறம்பட நில உரிமையாளர்களின் தயவில் விவசாயிகளை விட்டுச் சென்றது. நில உரிமையாளர்கள் செலுத்த வேண்டிய நில வருவாயை நிறுவனம் நிர்ணயித்தாலும், ஜமீன்தார்கள் விவசாயிகளிடமிருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு பிரித்தெடுக்க சுதந்திரமாக விடப்பட்டனர்.

மைசூருடன் ராஜதந்திரம் மற்றும் போர்

கார்ன்வாலிஸ் தனது பதவிக்காலத்தில் நிறுவனத்தின் அண்டை நாடுகளுடன் மோதலைத் தவிர்ப்பதற்கான அறிவுறுத்தல்களுடன் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார், அவர் மராட்டியப் பேரரசு மற்றும் ஹைதராபாத் நிஜாம் உடனான ஒப்பந்தங்களை ரத்து செய்தார். இது மராட்டிய-மைசூர் போரில் (1785-1787) நிறுவனம் ஈடுபடாமல் இருப்பதை உறுதி செய்தது. இருப்பினும், பினாங்கில் (இன்றைய மலேசியாவில்) ஒரு புதிய நிறுவனத்தை நிறுவுவதற்கு அவர் சூழ்ச்சி செய்யப்பட்டார், அங்கு அவர் தளத்தைப் பயன்படுத்த உள்ளூர் ராஜாவுக்கு உதவித்தொகையை வழங்க ஒப்புக்கொண்டதால் மோதல் தவிர்க்கப்பட்டது. பினாங்கில் உள்ள கார்ன்வாலிஸ் கோட்டை கார்ன்வாலிஸ் என்று பெயரிடப்பட்டது.

நேபாள மன்னர் 1792 இல் கார்ன்வாலிஸிடம் இராணுவ உதவிக்காக முறையிட்டார். மன்னரின் கோரிக்கையை கார்ன்வாலிஸ் நிராகரித்தார், அதற்கு பதிலாக கர்னல் வில்லியம் கிரீன்பாட்ரிகை சர்ச்சைக்கு மத்தியஸ்தம் செய்ய அனுப்பினார். நேபாளத்தைப் பார்த்த முதல் ஆங்கிலேயர் கிரீன்பாட்ரிக் ஆவார், அவர் 1793 இல் காத்தமாண்டுவை அடைந்த நேரத்தில், கட்சிகள் ஏற்கனவே தங்கள் சர்ச்சையைத் தீர்த்துவிட்டன.

முன்றாவது ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்

நிறுவனம் 1790 இல் மைசூர் உடனான போரில் தவிர்க்க முடியாமல் இழுக்கப்பட்டது. மைசூர் ஆட்சியாளரான திப்பு சுல்தான், 1784 மங்களூர் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட சிறிது நேரத்திலேயே ஆங்கிலேயர்களை அவமதித்தார், மேலும் அவர்களுடன் மீண்டும் மோதலை ஏற்படுத்த விரும்பினார். 1789 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் அவர் அந்த ஒப்பந்தத்தின்படி ஒரு நிறுவனத்தின் கூட்டாளியான திருவிதாங்கூர் இராச்சியத்தின் மீது படையெடுத்தார், ஏனெனில் பிராந்திய தகராறுகள் மற்றும் பிற மைசூர் நடவடிக்கைகளில் இருந்து திருவிதாங்கூர் அகதிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. கார்ன்வாலிஸ் நிறுவனம் மற்றும் கிரவுன் துருப்புக்கள் பதிலுக்கு அணிதிரட்ட உத்தரவிட்டார். திப்புவுக்கு எதிரான 1790 பிரச்சாரம் ஜெனரல் வில்லியம் மெடோவ்ஸால் நடத்தப்பட்டது, அது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வெற்றியைப் பெற்றது. மெடோவ்ஸ் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தை வெற்றிகரமாக ஆக்கிரமித்தார், ஆனால் திப்பு எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தினார் மற்றும் பிரிட்டிஷ் நிலைப்பாட்டை ஒரு சிறிய எண்ணிக்கையிலான வலுவான புறக்காவல் நிலையங்களாக குறைக்க முடிந்தது. திப்பு பின்னர் கர்நாடகா மீது படையெடுத்தார், அங்கு அவர் பிரெஞ்சுக்காரர்களை மோதலுக்கு இழுக்க முயன்றார். மெடோவ்ஸ் பலவீனமான பிரச்சாரத்தின் காரணமாக, கார்ன்வாலிஸ் தனிப்பட்ட முறையில் 1791 இல் பிரிட்டிஷ் படையெடுப்புக்கு தலைமை தாங்கினார்.

போர் வெடித்தபோது, கார்ன்வாலிஸ் மராத்தியர்களுடன் கூட்டணி பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார் மற்றும் ஹைதராபாத் கார்ன்வாலிஸ் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையை ஏறி டெக்கான் பீடபூமியை பிப்ரவரி 1791 இல் அடைந்தார். பெங்களூரை வெற்றிகரமாக முற்றுகையிட்ட பிறகு, கார்ன்வாலிஸ் ஹைதராபாத் படைகளுடன் இணைந்தார், அதை அவர் விவரித்தார். இராணுவ ஒழுக்கம்", மற்றும் இராணுவத்தில் அவர்களின் இருப்பு இறுதியில் உதவியை விட அதிக சிரமங்களை அளித்தது. இந்த படைகள் பின்னர் மைசூர் தலைநகர் செரிங்கப்பட்டம் நோக்கி அணிவகுத்து, மே 15 அன்று அரகெரே போரில் திப்பு நகருக்குள் பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. திப்புவின் வெட்டு மற்றும் எரிப்புத் தந்திரங்களால் மோசமான ஏற்பாடுகள், அந்த பருவத்தில் செரிங்கப்பட்டத்தை முற்றுகையிடும் யோசனையை கைவிட கார்ன்வாலிஸை கட்டாயப்படுத்தியது, எனவே அவர் பெங்களூருக்கு பின்வாங்கினார்.

நியூசிலாந்தின் கரையோர நகரமான கார்ன்வாலிஸ் அவரது மருமகன் வில்லியம் கார்ன்வாலிஸ் சைமண்ட்ஸால் பெயரிடப்பட்டது. கென்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு கட்டிடம் அவருக்கு பெயரிடப்பட்டது. தி ராயல் மருத்துவமனை பள்ளி மற்றும் கார்ன்வாலிஸின் சஃபோல்க் சிலைகளில் உள்ள கல்ஃபோர்ட் பள்ளி உறைவிடங்கள், லண்டன் செயின்ட் பால் கதீட்ரல், கோட்டை அருங்காட்சியகம், கோட்டை செயின்ட் ஜார்ஜ், சென்னை, ஆகியவற்றில் காணலாம். மற்றும் கொல்கத்தாவின் விக்டோரியா மெமோரியலில். சஃபோல்க்கில் உள்ள லேஹாமில் உள்ள "தி மார்கிஸ் ஆஃப் கொம்வாலிஸ்" என்ற பொது இல்லம் அவருக்கு பெயரிடப்பட்டது. லிவர்பூலில் உள்ள கார்ன்வாலிஸ் தெரு, லண்டன் போரோ ஆஃப் இஸ்லிங்டனில் உள்ள கார்ன்வாலிஸ் சாலை மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள கார்ன்வாலிஸ் சாலை ஆகியவை அவரது பெயரால் பெயரிடப்பட்ட சாலைகள்.

இந்திய துணைக் கண்டத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட முதல் பிரிட்டிஷ் நினைவுச் சிலையைப் பெற்றவர் கொம்வாலிஸ் ஆவார். 1792 இல் அவர் ஓய்வு பெற்றபோதும், திப்பு சுல்தானுக்கு எதிரான வெற்றியைக் கொண்டாடும் வகையில், மெட்ராஸில் வசிக்கும் ஆங்கிலேயர்கள் (1996 இல் சென்னை எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டனர்) அந்த ஆண்டு மே மாதம் வாக்களித்தனர், எண்ணெய்களில் உருவப்படம் மற்றும் சிலை, தங்கள் நகரத்திற்கு ஒரு கோரிக்கை அனுப்பப்பட்டது. , சர் ஜான் கால் மூலம், லண்டனில் உள்ள ராயல் அகாடமி கவுன்சிலுக்கு ஒரு போட்டியை நடத்த ஒரு கலைஞர் மட்டுமே ஒரு மாதிரியை சமர்ப்பித்தார், அது தாமஸ் பேங்க்ஸ், ஆர்.ஏ. 1800 ஆம் ஆண்டு மே 15 ஆம் தேதி, ராயல் அகாடமியில் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையின் அணிவகுப்பு மைதானத்தில் சிலை திறக்கப்பட்டது. எட்டு அடி உயர பளிங்கு அதன் பீடத்தின் அடித்தளத்துடன் போரை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதற்கான ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக திப்பு சுல்தானின் குழந்தைகள் கார்ன்வாலிஸிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதை சித்தரிக்கிறது. கார்ன்வாலிஸ் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு கார்டர் நைட்டியின் ஆடைகளை அணிந்துள்ளார், சிலை 1948 இல் கோட்டை

அருங்காட்சியகத்தின் நுழைவாயிலுக்கு மாற்றப்படுவதற்கு முன்பு, சென்னையிலுள்ள கன்னிமாரா நூலகத்தின் வாசிப்பு அறைக்கு மாற்றப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தலைநகரான கல்கத்தாவில் நிறுவப்பட்ட முதல் பிரிட்டிஷ் சிலை கார்ன்வாலிஸுக்குத்தான். அஸ்திவாரத்தின் அடித்தளத்தின் இருபுறமும் துணிவு மற்றும் உண்மையின் உருவங்களுடன் கூடிய பளிங்கு உருவப்படம், ஜான் பேகன், ஜூனியரால் முடிக்கப்பட்டது. மேலும் இது லண்டனில் உள்ள கிழக்கு இந்தியா மாளிகைக்காக ஜான் பேகன் சீனியரால் முடிக்கப்பட்ட சிலையின் மாறுபாடாகும். இந்த வேலையில், கார்ன்வாலிஸ் ரோமானிய கில்ட் அணிந்து, உறையிடப்பட்ட குட்டை வாளை ஏந்தியபடி ஹீரோவாக தோன்றுகிறார். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் (EIC) கருவூலத்தில் ஏராளமாக ஊற்றப்படுவதைக் குறிக்கும் ஒரு கார்னுகோபியா இடது பாதத்தின் பின்னால் உள்ளது.

மூன்றாவது சிலை, பம்பாய்க்காக, ஜான் பேக்கன் ஜூனியர் பேக்கனின் ஸ்டூடியோவில் இருந்து பணியமர்த்தப்பட்டது, அதில் கார்ன்வாலிஸ் அதிகாரியின் டெயில்கோட், ப்ரீச்ஸ், ப்ரோகேட் மற்றும் ஒரு மகத்தான ஆடை அணிந்திருப்பதை சித்தரித்த நிலையில் நிற்கும் உருவத்திற்காக £5250 வழங்கப்பட்டது. 1965 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் சேதமடைந்து, பாம்பே, பைகுல்லாவில் உள்ள பாவ் தாஜி லாட் அருங்காட்சியகத்தின் மைதானத்திற்கு அகற்றப்படுவதற்கு முன்பு, எல்பின்ஸ்டோன் வட்டத்தில் உள்ள ஒரு பாதுகாப்பு குப்போலாவால் சிலை மூடப்பட்டிருந்தது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கார்ன்வாலிஸுக்குக் கட்டப்பட்ட கடைசி நினைவகம் காசிபூரில் உள்ள அவரது கல்லறை ஆகும், இது 1824 இல் முடிக்கப்பட்டது மற்றும் வங்காள மக்களால் திரட்டப்பட்ட பொது சந்தா மூலம் நிதியளிக்கப்பட்டது. தாமஸ் ஃப்ரேசரால் வடிவமைக்கப்பட்டது, சுதந்திரமாக நிற்கும் பளிங்கு கல்லறை, ஒரு இறுதிச் சடங்கின் மேல், ஜான் ஃப்ளாக்ஸ்மேன், RA ஆல் உருவாக்கப்பட்டது. பிப்ரவரி 1822 இல் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தால் இது நியமிக்கப்பட்டது. ஃப்ளாக்ஸ்மேன் மார்ச் 1824 இல் வேலையை முடித்தார், அது ஏப்ரல் மாதம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஃப்ளாக்ஸ்மேன் கார்ன்வாலிஸின் உருவப்படப் பதக்கத்திற்காக £525 பெற்றார், நான்கு பேனல்களில் இரண்டில் நிவாரணமாக செதுக்கப்பட்டார். மற்ற இருவர் ஒரு இந்து மற்றும் முஸ்லீம் உருவத்தைக் கொண்டுள்ளனர், தலை குனிந்து துக்கம் அனுசரிக்கிறார்கள் (ஃப்ளாக்ஸ்மேனுக்கான பொதுவான உருவகம்). பின்புறத்தில் ஒரு பிரிட்டிஷ் சிப்பாய் மற்றும் ஒரு இந்திய சிப்பாய் உருவம் உள்ளது, மேலும் துக்கத்தில் உள்ளது.

பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் கலைக்கப்பட வேண்டும். "கத்தோலிக்க விடுதலை இல்லாமல் அயர்லாந்துடனான தொழிற்சங்கம் வெற்றியடைய வாய்ப்பில்லை என்பதை கார்ன்வாலிஸ் உணர்ந்தாலும், அவரும் வில்லியம் பிட்டும் இந்த விஷயத்தில் ஜார்ஜ் மன்னரை நகர்த்த

முடியவில்லை. அதன் விளைவாக பிட் ராஜினாமா செய்தார், மேலும் கார்ன்வாலிஸும் தனது அலுவலகங்களை ராஜினாமா செய்தார், மே 1801 இல் லண்டனுக்குத் திரும்பினார்.

அமியன்ஸ் ஒப்பந்தம்

வீட்டில் ஒய்வெடுக்க ஒரு வாய்ப்பை எதிர்பார்த்து, கார்ன்வாலிஸ் கிழக்கு மாவட்டத்தின் தளபதியாக திரும்பிய சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அச்சுறுத்தப்பட்ட பிரெஞ்சு படையெடுப்பிற்கு எதிராக கிழக்கு பிரிட்டனின் பாதுகாப்பை வழிநடத்தும் உத்தரவுகளுடன் அனுப்பப்பட்டார். கார்ன்வாலிஸ் பின்னர் போனபார்டேவுடன் சமாதான ஒப்பந்தங்களை முடிக்க பிரான்சுக்கு அனுப்பப்பட்டார். நடந்துகொண்டிருக்கும் போர்களினால் கொண்டுவரப்பட்ட நிதி அழுத்தத்தாலும், கண்டத்தில் தனது பிடியை உறுதிப்படுத்தும் போனபார்டேவின் விருப்பத்தாலும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் பிரிட்டனில் சாத்தியமாகின. பிட்டின் ராஜினாமா ஹென்றி அடிநடனை அதிகாரத்திற்கு கொண்டு வந்தது. மேலும் அவர் கார்ன்வாலிஸை பிரான்சின் முழு அதிகார மந்திரியாக நியமித்தார்.

பேச்சுவார்த்தைகளின் விளைவாக அமியன்ஸ் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது, இது 25 மார்ச் 1802 அன்று ஐக்கிய இராச்சியத்தின் சார்பாக கார்ன்வாலிஸ் கையெழுத்திட்டது, இந்த ஒப்பந்தம் இரண்டாம் கூட்டணியின் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது, ஆனால் அமைதி குறுகிய காலமாக இருந்தது. அடுத்த ஆண்டில் போனபார்டேவின் நடவடிக்கைகள் மற்ற ஐரோப்பிய சக்திகளை எச்சரித்தது, மேலும் ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி மால்டாவிலிருந்து படையகளை திரும்பப் பெற ஐக்கிய இராச்சியம் மறுத்தது. மே 1803 இல் போர் மீண்டும் அறிவிக்கப்பட்டது. பூர்வாங்க பேச்சுவார்த்தைகளில் பிரான்சுக்கு ஏற்கனவே அதிகம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், பேச்சுவார்த்தைகளில் அதிகமாக ஒப்புக்கொள்வதற்கு கார்ன்வாலிஸ் பெரும்பாலும் ஓரளவு பொறுப்பாளியாகவே பார்க்கப்படுகிறார்.

இறப்பு மற்றும் மரபு

1805 ஆம் ஆண்டில், கார்ன்வாலிஸ் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக பிட்டால் மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார் (அவர் மீண்டும் பிரதமரானார்), இம்முறை லார்ட் வெல்லஸ்லியின் (கர்னல் ஆர்தர் வெல்லஸ்லியின் மூத்த சகோதரர், பின்னர் வெலிங்டன் டியூக்) விரிவாக்க நடவடிக்கையைத் தடுக்க அவர் ஜூலை மாதம் இந்தியா வந்தார். 1805, மற்றும் காய்ச்சலால் அக்டோபர் 5 அன்று காசிபூரில் உள்ள கௌஸ்பூரில் இறந்தார், அந்த நேரத்தில் வாரணாசி இராச்சியத்தில். கார்ன்வாலிஸ் அங்கு புதைக்கப்பட்டார், கங்கை நதியைக் கண்டும் காணாத வகையில் அவரது நினைவுச்சின்னம் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையால் பராமரிக்கப்படும்

ஒரு பாதுகாக்கப்பட்ட நினைவுச்சின்னமாகும் (செயின்ட் பால் கதீட்ரலில் அவருக்கு ஒரு நினைவுச்சின்னமும் உள்ளது.

அவரது மகன் சார்லஸ் 2வது மார்க்வெஸ் ஆனார். ஐந்து மகன்களைப் பெற்றிருந்தாலும், மகன்கள் இல்லை, அவரது மரணத்தில் மார்க்வெஸ்டேட் அழிந்து போனார், ஆனால் அவரது மாமா, ஜெனரலின் சகோதரரான ரைட் ரெவரெண்ட் ஜேம்ஸ் கார்ன்வாலிஸ் அவர்களால் மீதமுள்ள பட்டங்களில் அவருக்குப் பிறகு வெற்றி பெற்றார்.

1835 ஆம் ஆண்டு ஜான் பெண்டிட்லன் கென்னடி எழுதிய ஹார்ஸ்-ஷூ ராபின்சன் நாவலில் கார்ன்வாலிஸ் தோன்றுகிறார். அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் தெற்குப் பிரச்சாரங்களின் பின்னணியில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு வரலாற்று காதல், மற்றும் புத்தகத்தில் உள்ள கற்பனைக் கதாபாத்திரங்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறது. அவர் நியாயமான முறையில் சித்தரிக்கப்படுகிறார். 2000 ஆம் ஆண்டு வெளியான தி பேட்ரியாட் திரைப்படத்தில் யார்க்டவுன் வரையிலான நிகழ்வுகள் பற்றி ஆங்கில நடிகர் டாம் வில்கின்சன் என்பவரால் கார்ன்வாலிஸ் நடித்தார்.

அயர்லாந்தில் அவரது மரபு விக்லோ மிலிட்டரி ரோடு (இப்போது R115) விக்லோ மவுண்டன்ஸ் மூலம் கிளர்ச்சி பற்றிய கற்பனைக் கணக்குகள், தாமஸ் ஃபிளனகனின் தி இயர் ஆஃப் தி பிரெஞ்ச், கார்ன்வாலிஸ் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது.

இந்தியாவில், மைசூர் போரில் திப்பு சுல்தானுக்கு எதிராக அவர் பெற்ற வெற்றி மற்றும் வருவாய் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளை அவர் அறிவித்ததற்காக அவர் நினைவுகூரப்படுகிறார். 1786 ஆம் ஆண்டு ஜார்ஜ் டவுனில் நிறுவப்பட்ட கோட்டை கார்ன்வாலிஸ், இளவரசர் ஆஃப் வேல்ஸ் தீவில் (இப்போது மலேசியாவின் பினாங்கின் தீவுப் பகுதி) அவருக்குப் பெயரிடப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் அவர் செய்த செயல்களுக்காக அவர் நினைவுகூரப்படுகிறார்.

வெல்லஸ்லி பிரபு

லார்ட் வெல்லஸ்லி 1798 முதல் 1805 வரை வில்லியம்ஸ் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். அவருடைய பதவிக்காலத்தில், நான்காவது மற்றும் கடைசி ஆங்கிலோ-மைசூர் போர் நடந்தது மற்றும் திப்பு இந்த போரில் கொல்லப்பட்டார். போன்ஸ்லே, சிந்தியா மற்றும் ஹோல்கர் ஆகியோர் தோற்கடிக்கப்பட்ட இரண்டாவது ஆங்கிலோ மராத்தா போரும் நடந்தது. மைசூர், ஜோத்பூர், ஜெய்ப்பூர், பூண்டி, மாச்சேரி, பாரத்பூர், ஒளத், தஞ்சை, பெரார், பேஷ்வா மற்றும் ஹைதராபாத் நிஜாம் ஆட்சியாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட "துணை கூட்டணி" கொள்கையை வெல்லஸ்லி பின்பற்றினார். பத்திரிக்கைத் தணிக்கைச் சட்டம், 1799 அவரது பதவிக் காலத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது மற்றும் 1800 ஆம் ஆண்டில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரி அரசு ஊழியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க உருவாக்கப்பட்டது.

நான்காவது ஆங்கிலோ மைசூர் போர்

1798 இல், நெப்போலியனின் துருப்புக்கள் எகிப்துக்குப் பயணம் செய்து அதன் ஆட்சியாளர்களைத் தோற்கடித்தன. நெப்போலியனின் அடுத்தடுத்த நடவடிக்கைகளில் ஒன்று இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் உடைமைகளைக் கைப்பற்றுவதாகும். அத்தகைய நடவடிக்கைக்கு முக்கியமானது மைசூர் இராச்சியம் ஆகும், அதன் ஆட்சியாளர் திப்பு பிரான்சை நட்பு நாடாக நாடினார். நெப்போலியன் திப்புவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ஆங்கிலேயர்களை விரட்ட தனது எண்ணற்ற படைகளை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதாகக் கூறினார். இருப்பினும், இந்த திட்டம் ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை, ஏனெனில் நைல் போரில் (1798) ஆங்கிலேயர்களால் பிரெஞ்சு தோற்கடிக்கப்பட்டது.

திப்பு சுல்தானுடன் போர்

இதற்கிடையில், வெல்லஸ்லி பிரபு திப்புவை நசுக்க முடிவு செய்தார். அவரது படைகள் மைசூர் நோக்கி அணிவகுத்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டினத்தைக் கைப்பற்றின. திப்புவின் தளபதிகளில் ஒருவரான மிர் சாதிக் ஆங்கிலேயர்களால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டார், அவர் திப்புவை ஏமாற்றினார், அதன் விளைவு ஆங்கிலேயரின் அனுசூலமான நிலைப்பாட்டின் மத்தியில் திப்பு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். திப்பு மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது மைசூர் போர்களில் இருமடி உறை ராக்கெட்டுகளை பயன்படுத்தினார். பிரிட்டிஷ் ராக்கெட்டுகளின் சொந்த பதிப்புகளை உருவாக்க இது வழிவகுத்தது. மைசூர் சிம்மாசனத்தில் லூடியார் வம்சம் மீட்டெடுக்கப்பட்டது மற்றும் மைசூர் மறைமுகமாக ஆங்கிலேயர்களின் கீழ் வந்தது. இவ்வாறு, நான்காவது மைசூர் போரின் முடிவில், மைசூர் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆதிக்கத்துடன் ஒரு சமஸ்தானமாக மாறியது.

இரண்டாம் ஆங்கிலோ மராத்தா போர்

1782 இல் முதல் ஆங்கிலோ-மராத்தா போர் முடிவடைந்த இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மராத்தா மற்றும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு இடையே போர் இல்லை. இதற்கிடையில், ஆங்கிலேயரின் தீவிர எதிரியான திப்பு அழிக்கப்பட்டார்.

மராட்டியர்கள் இன்னும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர், ஆனால் ஒன்றுபட்ட ஒற்றைப் படையாக இல்லாமல், மராட்டியர்கள் பல மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பாக இருந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிந்தியா, ஹோல்கர், கெய்க்வாட் மற்றும் போன்ஸ்லே.

இந்த படைவீரர்கள் அதிகாரத்திற்காக போட்டியிட்டனர் மற்றும் அவர்களின் போட்டி ஆங்கிலேயர்களை உயிர்ப்பித்தது. இதன் விளைவாக 1802 இல் பூனா போரில் யஷ்வந்த் ராவ் ஹோல்கர் சிந்தியா மற்றும் பேஷ்வா பாஜிராவ்-II படைகளை தாக்கிய போது மராட்டிய வீரர்கள்

ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டனர். சிந்தியா மற்றும் பேஷ்வாவின் கூட்டுப் படைகள் ஹோல்கரால் தோற்கடிக்கப்பட்டன. பேஷ்வா புனேவிலிருந்து தப்பி ஓடி ஆங்கிலேயரிடம் உதவி கேட்டு வந்தார்.

ஆங்கிலேயர்கள் 1802 ஆம் ஆண்டு பஸ்சின் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டனர். இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி, புனாவில் பேஷ்வாவுடன் நிரந்தரமாக நிலைநிறுத்த சுமார் 6000 துருப்புகளைக் கொண்ட ஒரு படையை ஆங்கிலேயர்கள் உறுதியளித்தனர். பதிலுக்கு 26 லட்சம் ரூபாய் வருமானம் தரும் பிராந்திய மாவட்டங்களை ஆங்கிலேயர்கள் பெற்றனர். பாஜி ராவ் II தேவைப்பட்டது:

- ஆங்கிலேயர்களுடன் கலந்தாலோசிக்காமல் எந்த ஒப்பந்தத்திலும் ஈடுபடக்கூடாது
- ஆங்கிலேயர்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல் போரை அறிவிக்கக் கூடாது
- சூரத் மற்றும் பரோடா மீது உரிமை கோர முடியாது.

இதனால், பேஷ்வா ஆங்கிலேயர்களுடன் துணை கூட்டணி அமைப்பில் நுழைந்தார். மராட்டியர்கள் அதை தேசிய மரியாதைக்கு சரணடைந்தனர். இரண்டாம் ஆங்கிலோ மராத்தா போராக 1803 மற்றும் 1805 க்கு இடையில் உடைந்த மராத்தா கூட்டமைப்புக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையே நடந்த போர்.

இந்தப் போரின்போது, மராட்டியர்களை ஒன்றிணைக்க விடாமல் ஆங்கிலேயர்கள் பல இடங்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். 1803 இல் பாஜி ராவ்-II பிரிட்டிஷ் படைகளுடன் புனாவுக்குள் நுழைந்தார். அதே ஆண்டில், ஒளரங்காபாத் மற்றும் குவாலியர் ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கைப்பற்றப்பட்டன. போஸ்லே கட்டாக், பாலசோர் மற்றும் வார்தா நதியின் மேற்கே இழந்தார். சிந்தியா ஜெய்ப்பூர், ஜோத்பூர், கோஹாத், அகமத் நகர், பருச், அஜந்தா போன்றவற்றை இழந்தனர். சிந்தியா மற்றும் போஸ்லே இருவரும் பஸ்சின் உடன்படிக்கையை ஏற்று தங்கள் இறையாண்மையை ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கினர். ஹோல்கர் டெல்லியை அணுகி அதைக் கைப்பற்ற முயன்றார், ஆனால் அவர் டீக், பாரத்பூரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். கடைசியாக அவர் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார் மற்றும் சம்பல் மற்றும் புந்தேல்கண்டிற்கு வடக்கே உள்ள இடங்களை இழந்தார். இந்தப் போரின் மூலம் மராட்டியம் ஒன்றுமில்லாமல் போனது.

துணை கூட்டணி அமைப்பு

துணைக் கூட்டணி அமைப்பு என்பது நிறுவனத்திற்கும் இந்திய பூர்வீக ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தமாகும். பணம் அல்லது மானியத்திற்கு ஈடாக, நிறுவனம் அந்த ஆட்சியாளரின் பிரதேசத்தில் தங்கள் எதிரிகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்காக காரிஸன் துருப்புக்களை வைக்கும். துணை கூட்டணி அமைப்பு முதலில் டுப்ளேயின் யோசனையாகும், அவர் தனது இராணுவத்தை இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு வாடகைக்கு எடுத்தார்.

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

அதேபோன்று, கிளைவ் ஒளத் உடன் இதே போன்ற ஏற்பாட்டை செய்திருந்தார். லார்ட் வெல்லஸ்லி தயாரித்தது அவரது ஏகாதிபத்திய வடிவமைப்புகளில் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். கிட்டத்தட்ட 100 ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டு நவாப் மற்றும் நிஜாம்களின் துணைக் கூட்டாளிகளை உருவாக்கினார்.

துணைக் கூட்டணியின் முக்கியக் கொள்கைகள் பின்வருமாறு:

இந்திய ஆட்சியாளர் தனது பிராந்தியத்தில் பிரிட்டிஷ் படைகளை ஏற்றுக்கொள்வதோடு அவர்களின் பராமரிப்புச் செலவையும் செலுத்துவார்.

- ஆட்சியாளர் தனது மாநிலத்தில் ஒரு பிரிட்டிஷ் குடியரிமையை ஏற்றுக்கொள்வார்.
- பிரிட்டிஷாரின் அனுமதியின்றி ஆட்சியாளர் வேறு எந்த சக்தியுடனும் கூட்டணி அல்லது போரில் ஈடுபட மாட்டார்.
- ஆட்சியாளர் ஆங்கிலேயர்களைத் தவிர வேறு எந்த ஐரோப்பியரையும் பணியமர்த்த மாட்டார்.
- ஏதேனும் முரண்பாடு ஏற்பட்டால், ஆங்கிலேயர் தீர்மானித்த தீர்மானம் அவருக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
- ஆட்சியாளர் கிழக்கிந்திய கம்பெனியை இந்தியாவில் முதன்மையான சக்தியாக ஒப்புக்கொள்வார்.

மேற்கூறிய நிபந்தனைகளுக்கு ஈடாக, கிழக்கிந்திய கம்பெனி வெளி ஆபத்துகள் மற்றும் உள் கோளாறுகளிலிருந்து மாநிலத்தைப் பாதுகாப்பதாக உறுதியளிக்கிறது. இந்திய ஆட்சியாளர் தேவையான பணம் செலுத்தத் தவறினால், அவரது பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதி அபராதமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

வெல்லஸ்லியுடன் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட முதல் ஆட்சியாளர் ஹைதராபாத் நிஜாம் (செப்டம்பர் 1798 மற்றும் 1800). அவரைத் தொடர்ந்து மைசூர் ஆட்சியாளர் (1799), தஞ்சையின் ராஜா (அக்டோபர் 1799), அவுத் நவாப் (நவம்பர் 1801), பேஷ்வா (டிசம்பர் 1801), பெராரின் போன்ஸ்லே ராஜா (டிசம்பர் 1803), சிந்தியா (பிப்ரவரி 1804) மற்றும் பலர். ஜோத்பூர், ஜெய்ப்பூர், மேச்சேரி, பூண்டி மற்றும் பரத்பூர் போன்றவை.

தணிக்கை சட்டம் 1799

1780 ஆம் ஆண்டில், ஜேம்ஸ் அகஸ்டஸ் ஹிக்கி "பெங்கால் கெசட்" அல்லது "கல்கத்தா பொது விளம்பரதாரர்" என்ற தலைப்பில் இந்தியாவில் முதல் செய்தித்தாளை வெளியிட்டார். இது மிகவும் வெளிப்படையானது மற்றும் அதன் பத்திரிகை விரைவில் கைப்பற்றப்பட்டது. தி கல்கத்தா

கெசட் (1784), தி பெங்கால் ஜர்னல் (1785), தி ஓரியண்டல் மேகசின் ஆஃப் கல்கத்தா (1785), தி கல்கத்தா குரோனிக்கிள் (1786), தி மெட்ராஸ் கூரியர் (1788) மற்றும் தி பாம்பே ஹெரால்டு உள்ளிட்ட செய்தித்தாள்களின் பொதுவான பெருக்கம் இருந்தது. (1789)

1799 ஆம் ஆண்டில், லார்ட் வெல்லஸ்லி, பிரிட்டிஷாருக்கு எந்த வகையிலும் தீங்கு விளைவிக்கும் எதையும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வெளியிடுவதைத் தடுக்க பத்திரிகை தணிக்கைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். இந்தச் சட்டம் அனைத்து செய்தித்தாள்களையும் வெளியிடும் முன் அரசின் கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வந்தது. இந்த சட்டம் பின்னர் 1807 இல் நீட்டிக்கப்பட்டது மற்றும் அனைத்து வகையான பத்திரிகை வெளியீடுகள் செய்தித்தாள்கள், பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் மற்றும் துண்டுப்பிரசுரங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. லார்ட் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஆட்சிக்கு வந்ததும் விதிகள் தளர்த்தப்பட்டன.

கோட்டை வில்லியம் கல்லூரி 1800

அரசு ஊழியர்களுக்கு உள்நாட்டில் பயிற்சி அளிப்பதற்கான ஆரம்ப முயற்சி வெல்லஸ்லி பிரபுவால் செய்யப்பட்டது. வில்லியம் கோட்டை வளாகத்தில், அவர் 1800 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 10 ஆம் தேதி போர்ட் வில்லியம்ஸ் கல்லூரியை நிறுவினார். "ஆட்சியில்" சிறப்பாக ஒருங்கிணைக்க கிழக்கத்திய கலாச்சாரம், பாரம்பரியம், சட்டம் மற்றும் நிர்வாகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு பிரிட்டிஷ் ரூக்கிகளுக்குக் கற்பிப்பதே யோசனையாக இருந்தது.

லார்ட் வெல்லஸ்லியின் வாரிசுகள் 1805-1807

வெல்லஸ்லி பிரபுவின் சாகசங்கள் நன்றாக இருந்தன, ஆனால் அவை விலை உயர்ந்தவை. மைசூர் மற்றும் மராட்டியர்களுடனான தொடர்ச்சியான போர்கள், இந்தியாவில் கல்வித் திட்டங்களைத் தொடங்குவதற்கான அவரது கொள்கை நிதி நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியது. இது இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தை பொறுமையிழக்கச் செய்தது. அவர் ஜூலை 1805 இல் திரும்ப அழைக்கப்பட்டார், மீண்டும் கார்ன்வாலிஸ் பிரபு இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஹோல்கர்கள் மற்றும் சிந்தியாஸ் போன்ற காயமடைந்த சிங்கங்களால் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தில் அமைதியைக் கொண்டுவர அவரது சகாக்கள் அவருக்கு அறிவுறுத்தினர். அவர் மழைக்காலத்தில் வந்து இந்தியாவின் மோசமான வானிலை அவரது உயிரைப் பறித்தது. அவருக்குப் பின் ஜான் ஷோர் மற்றும் லார்ட் வெல்லஸ்லி ஆகியோரின் நெருங்கிய ஆலோசகரான சர் ஜார்ஜ் பார்லோ பதவியேற்றார். 1806 இல் வேலூரில் ஒரு கலகம் நடந்தபோது 1807 வரை அவரது பதவிக்காலம் இருந்தது.

அலகு - II

9

லெப்டினன்ட் ஜெனரல் லார்ட் வில்லியம் ஹென்றி கேவென்டிஷ்-பென்டின்க் ஜிசிபி ஜிசிஎச் பிசி (14 செப்டம்பர் 1774 - 17 ஜூன் 1839), லார்ட் வில்லியம் பென்டிங்க் என்று அழைக்கப்படுபவர். ஒரு பிரிட்டிஷ் சிப்பாய் மற்றும் அரசியல்வாதி ஆவார், அவர் 1828 முதல் 1834 வரை வில்லியம் (வங்காளம்) கோட்டையின் ஆளுநராகப் பணியாற்றினார். 1834 முதல் 1835 வரை இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். சதியை ஒழித்தல், வாரணாசியில் பெண்கள் தகனம் செய்வதை தடை செய்தல், பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் நரபலியை அடக்குதல் உள்ளிட்ட இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க சமூக மற்றும் கல்வி சீர்திருத்தங்களுக்கு அவர் பெருமை சேர்த்துள்ளார். பென்டிங்க், "இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவனது தலைக்கு மேல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான பொறுப்பு, இந்த நடைமுறையை (சதி) இன்னும் ஒரு கணம் தொடர அவர் சம்மதித்தால்" என்றார். இராணுவம் மற்றும் அதிகாரிகளுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு பென்டிங்க், 1829 ஆம் ஆண்டு வங்காள சதி ஒழுங்குமுறையை நிறைவேற்றினார். தர்ம சபையில் இருந்து சவால் வந்தது, இது பிரிவி கவுன்சில் மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டது, இருப்பினும் சதி மீதான தடை உறுதி செய்யப்பட்டது. அவரது தலைமை கேப்டன் வில்லியம் ஹென்றி ஸ்லீமனின் உதவியுடன் 450 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இருந்த குண்டர்களை ஒழிப்பதன் மூலம் அவர் சட்டவிரோதத்தை குறைத்தார். தாமஸ் பாபிங்டன் மெக்காலேவுடன் இணைந்து ஆங்கிலத்தை 9 இந்தியாவில் பயிற்று மொழியாக அறிமுகப்படுத்தினார். இவரது தலைமையில் மைசூர் இணைக்கப்பட்டது.

பென்டிங்க் பக்கிங்ஹாம்ஷயரில் பிறந்தார், பிரதம மந்திரி வில்லியம் பென்டிங்க், போர்ட்லேண்டின் 3வது டியூக் மற்றும் டெவன்ஷயரின் 4வது டியூக் வில்லியம் கேவென்டிஷின் ஒரே மகனான லேடி டோரதி (நீ கேவென்டிஷ்) ஆகியோரின் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தார். திருமணத்தில் குடும்பப் பெயர் கேவென்டிஷ்-பென்டின்க் ஆனது. அவர் லண்டனில் உள்ள வெஸ்ட்மின்ஸ்டரில் உள்ள ஆண்கள் பொதுப் பள்ளியான வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பள்ளியில் படித்தார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கையில்

1783 ஆம் ஆண்டில், 9 வயதில், அவருக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் குழாயின் எழுத்தர் பதவி வழங்கப்பட்டது.

பென்டிங்க் 1791 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 28 ஆம் தேதி தனது 16வது வயதில் கோல்ட்ஸ்ட்ரீம் காவலர்களில் சேர்ந்தார். அவர் ஆகஸ்ட் 4, 1792 இல் டிராகன்களின் 2வது படைப்பிரிவில் கேப்டன்-லெப்டினன்ட் (லெப்டினன்ட்) ஆகவும், 1793 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 6 ஆம் தேதி லைட் டிராகன்களின் 11

வது படைப்பிரிவில் கேப்டனாகவும் பதவி உயர்வு பெற்றார். அவர் 29 மார்ச் 1794 அன்று 28வது அடியில் மேஜராக பதவி உயர்வு பெற்றார். அந்த ஜூலையில் 24வது டிராகன்ஸில் லெப்டினன்ட் கர்னலுக்கு. 9 ஜனவரி 1798 அன்று, பென்டிங்க் கர்னலாக பதவி உயர்வு பெற்றார். 1803 ஆம் ஆண்டில், அவர் மெட்ராஸின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார், மேலும் 1 ஜனவரி 1805 இல் மேஜர்-ஜெனரலாக பதவி உயர்வு பெற்றார். அவரது பதவிக்காலம் மிதமான வெற்றியைப் பெற்றாலும், பென்டிங்கின் உத்தரவின் பேரில் 1806 இல் வேலூர் கலகத்தால் அது முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பூர்வீக படையினர் தங்கள் பாரம்பரிய உடைகளை அணிய தடை விதிக்க வேண்டும். கடுமையான வன்முறைக்குப் பிறகுதான் ஒழுங்கு மீட்டெடுக்கப்பட்டது மற்றும் புண்படுத்தும் கொள்கை ரத்து செய்யப்பட்டது, மேலும் பென்டிங்க் 1807 இல் திரும்ப அழைக்கப்பட்டார்.

கொருன்னா போரில் ஒரு படைப்பிரிவுத் தளபதி உட்பட தீபகற்பப் போரில் பணியாற்றிய பிறகு, பென்டிங்க் சிசிலியில் பிரிட்டிஷ் படைகளின் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் 3 மார்ச் 1811 இல் லெப்டினன்ட் ஜெனரலாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஒரு விக், பென்டிங்க் இந்த பதவியை உள் சிசிலியன் விவகாரங்களில் தலையிட பயன்படுத்தினார், இரண்டு சிசிலிகளின் :பெர்டினான்ட் I அரசாங்கத்தில் இருந்து அவரது மகன், இரண்டு சிசிலிகளின் பிரான்சிஸ் I க்கு ஆதரவாக விலகினார். , பிற்போக்குத்தனமான குயின்ஸ் அவமானம், மற்றும் பதற்றமான தீவுக்கு அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தை உருவாக்கும் முயற்சி, இவை அனைத்தும் இறுதியில் தோல்வியில் முடிந்தது. 1814 ஆம் ஆண்டில், பென்டிங்க் பிரிட்டிஷ் மற்றும் சிசிலியன் துருப்புக்களுடன் ஜெனோவாவில் தரையிறங்கினார், மேலும் இத்தாலியில் ஒரு புதிய உத்தரவின் தாராளவாத பிரகடனங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார், இது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை (இத்தாலியின் பெரும்பகுதியை ஆஸ்திரியாவுக்குக் கொடுக்கும் நோக்கம் கொண்டது) மற்றும் மீண்டும் ஒருமுறை அவருக்கு வழிநடத்தியது. 1815 இல் நினைவு.

சிசிலியில் பென்டிங்க்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சிசிலியின் நிலைமைகள் மோசமடையத் தொடங்கியதால், இங்கிலாந்து மத்தியதரைக் கடலில் அதன் நலன்களைப் பற்றி கவலைப்படத் தொடங்கியது. சிசிலி அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்ட உள் முரண்பாடுகள் மற்றும் ராணி மரியா கரோலினா சிசிலியின் பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்புடன் கடிதப் பரிமாற்றத்தில் ஈடுபட்டார் என்ற சந்தேகம், ஜூலை 1811 இல் பலேர்மோ நீதிமன்றத்திற்கு பென்டிங்கை பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதியாக நியமிக்க வழிவகுத்தது. அவர் சிசிலியன் விவகாரங்களின் தலைவராக இருந்த காலத்தில், லண்டனில் உள்ள அரசியல்வாதிகள் போர்பன் ஆட்சியை எதிர்த்தனர் மற்றும் சிசிலியன் இணைப்புக்கு முறையிட்டனர். பென்டிங்க் சிசிலியர்களின் காரணத்திற்கும் அவலத்திற்கும் அனுதாபம் கொண்டிருந்தார் மேலும் "சிசிலியன் விவகாரங்களில் பிரிட்டன் தலையிட வேண்டியதன் அவசியத்தை விரைவாக நம்பினார், பிரிட்டனின் நலனுக்காக சிசிலியர்களின் நல்வாழ்வுக்காக

அல்ல." ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இத்தாலியின் தரிசனத்தைக் கண்ட முதல் கனவு காண்பவர்களில் அவரும் ஒருவர்.

எவ்வாறாயினும், ஆங்கிலேயர்கள் சிசிலியர்களுக்கு அதிக அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டையும் அவர்களின் உரிமைகளுக்கு அதிக மரியாதையையும் கொடுக்க விரும்பினால், போர்பன்களை ஆதரிப்பதில் திருப்தி அடைந்தனர். பென்டிங்க், சிசிலியன் அரசியலமைப்பைப் பற்றிய தனது கருத்துக்களைச் செருகுவதற்கான சரியான வாய்ப்பாக இதைக் கண்டார். அரசியலமைப்பை ஸ்தாபிப்பதற்கான எதிர்ப்பு தொடர்ந்து வெளிப்பட்டது, மரியா கரோலினா மிகவும் கடினமானவர் என்பதை நிரூபித்தார். பென்டிங்குடனான அவரது உறவை அவர் அவருக்கு வழங்கிய புணைப்பெயரில் சுருக்கமாகக் கூறலாம்: லா பென்டியா :பெரோஸ் (கொடூரமான மிருகம்). இருப்பினும், பென்டிங்க் ஒரு சிசிலியன் அரசியலமைப்பை நிறுவுவதைக் காண உறுதியாக இருந்தார், அதன்பிறகு மரியா கரோலினாவை பிலேர்மோவிலிருந்து நாடு கடத்தினார். ஜூன் 18, 1812 இல், பாராளுமன்றம் பிலேர்மோவில் கூடியது, ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, ஜூலை 20, 1812 இல், இளவரசர் பெல்மான்டே மற்றும் பிற சிசிலியன் பிரபுக்கள் தயாரித்த வரைவுகளின் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு 15 கட்டுரைகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டது. அரசியலமைப்பு நிறுவப்பட்டதன் மூலம் சிசிலியர்கள் இதுவரை அனுபவித்திராத சுயாட்சியைப் பெற்றுள்ளனர். அரசியலமைப்பு சட்டமன்ற மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரங்களை பிரித்து கடந்த 700 ஆண்டுகளாக நிறுவப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவ நடைமுறைகளை ஒழித்தது.

சிசிலியன் அரசியலமைப்பை நிறுவுவதில் பென்டிங்கின் வெற்றி சில ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்தது. பென்டினாண்ட் IV இரண்டு சிசிலிகளின் இராச்சியத்தின் சிம்மாசனத்திற்குத் திரும்பிய ஒரு வருடம் கழித்து, 8 டிசம்பர் 1816 அன்று, அரசியலமைப்பு ரத்து செய்யப்பட்டது மற்றும் சிசிலி நேபிள்ஸுடன் மீண்டும் இணைக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு சோதனை தோல்வியடைந்ததாகக் கருதப்பட்டது, ஆனால் அது அவருடையது மட்டுமே என்று கூற முடியாது. சிசிலியன் பிரபுக்கள் அனுபவமற்றவர்கள் மற்றும் 1814 மற்றும் 1815 இன் சிரமங்களை எதிர்கொண்டு பிரிட்டிஷ் ஆதரவு இல்லாமல் ஒரு அரசியலமைப்பைத் தக்கவைக்க முடியவில்லை, இது நெப்போலியன் போர்களின் முடிவில் திரும்பப் பெறப்பட்டது. பிரெஞ்சு படையெடுப்பு அச்சுறுத்தல் அகற்றப்பட்டதால், சிசிலியின் உள் விவகாரங்களில் பிரித்தானியர்களுக்கு முதலீட்டு ஆர்வம் இல்லை. பென்டிங்கால் எளிதாக்கப்பட்ட ஒரு சிசிலியன் அரசியலமைப்பை ஸ்தாபித்ததை விரைவில் மறந்துவிட முடியாது. அதில் காணப்படும் கருத்துக்கள் மற்றும் சுதந்திரத்தின் சிறிய சுவை சிசிலியர்களின் நினைவுகளில் நீடித்தது மற்றும் 1820 மற்றும் 1848 இன் சிசிலியன் புரட்சிகளின் அடித்தளத்தில் இருந்த சுயாட்சிக்கான விருப்பத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இத்தாலிய சாகசம்

1814 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 30 ஆம் தேதி சிசிலியில் இருந்து பாய்ந்து, பென்டிங்க் முதலில் நேபிள்ஸுக்கு பயணம் செய்தார். அங்கு அவர் தயக்கத்துடன் ஜோகிம் முராத்துடன் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்; "வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு குற்றமாக" இருந்த ஒரு மனிதராக அவர் தனிப்பட்ட முறையில் வெறுத்தார், ஆனால் பிரிட்டன் தனது மைத்துனரான நெப்போலியனிடமிருந்து பிரிந்து செல்வது சரியானது என்று கருதியது. ஒரு கூட்டணிக்கு ஈடாக அவரது நேபிள்ஸ் இராச்சியத்திற்கு உத்தரவாதம் அளித்தது. லிவோர்னோவில் தரையிறங்குமாறு சிசிலியில் தனது கட்டளையின் கீழ் உள்ள படைகளுக்கு அறிவுறுத்திய பின், பென்டிங்க் அவர்களுடன் சேர ரோமில் ஒரு நாள் நிறுத்தத்துடன் வடக்கு நோக்கி பயணித்தார். லிவோர்னோவில் தரையிறக்கம் மார்ச் 9 அன்று தொடங்கியது மற்றும் முடிவடைய மூன்று நாட்கள் ஆனது, முராட்டின் நியோபோலிடன்கள் ஏற்கனவே துறைமுகத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளனர்.

நெப்போலியனின் சகோதரி எலிசா, இப்போது தனது கிராண்ட் டச்சி ஆஃப் டஸ்கனியை கைவிட்டாலும், தன் சகோதரனின் பேரரசின் வீழ்ச்சியிலிருந்து எதையாவது மீட்கும் முயற்சியில் முழுவதுமாக கைவிடவில்லை. சண்டையின்றி டஸ்கனியை சமாளித்ததற்கு ஈடாக, லூக்கா மற்றும் பியோம்பினோவின் அதிபரைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு அவர் இணைந்த கூட்டணியின் சம்மதத்தைப் பெறுவார் என்ற உத்தரவாதத்தை, அவரது சகோதரி கரோலினின் கணவர் முராத்திடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்டார். பென்டிங்க் லிவோர்னோவில் தோன்றிய நேரத்தில், லூக்காவுக்கு ஓய்வு பெற்றார். அவன் தரையிறங்கியதைக் கேள்விப்பட்டவுடன், முராத்தின் ஒப்பந்தம் மதிக்கப்படும் என்ற உறுதியைப் பெற ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பினார். பென்டிங்க் அது முடியாது என்று பதிலளித்தார். அவர் உடனடியாக வெளியேறவில்லை என்றால் கைது செய்யப்படுவார் என்றார். இந்த அச்சுறுத்தலைச் செயல்படுத்த 2,000 பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் நகரத்தை நோக்கி அனுப்பப்பட்ட நிலையில், கருவுற்றிருந்த எலிசா தனது கடைசிப் பகுதியைக் கைவிட்டு வடக்கே தப்பிச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை, இறுதியில் அவர் போலோக்னாவில் நட்பு நாடுகளின் கைகளில் விழுந்தார்.

எலிசா மார்ச் 13 அன்று லூக்காவை விட்டு வெளியேறினார். அடுத்த நாள், பென்டிங்க் லிவோர்னோவில் இருந்து ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார், இத்தாலிய தேசத்தை விடுதலை இயக்கத்தில் எழுமாறு அழைப்பு விடுத்தார். "இத்தாலியர்கள்!" அவர் அறிவித்தார், "கிரேட் பிரிட்டன் தனது துருப்புக்களை உங்கள் கரையில் இறக்கியுள்ளது; பூனபார்ட்டின் இரும்பு நுகர்த்தடியிலிருந்து உங்களை விடுவிப்பதற்காக அவள் கையை நீட்டினாள்... இனி தயங்காதீர்கள்... உங்கள் உரிமைகளையும் உங்கள் சுதந்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்துங்கள். எங்களை அழைக்கவும், மேலும் நாங்கள் உங்களிடம் விரைந்து செல்வோம், பின்னர், எங்கள் படைகள் இணைந்தால், இத்தாலி சிறந்த காலங்களில் இருந்ததைப் போல மாறும்." வடக்கிலும் மத்தியிலும் சுதந்திரமான இத்தாலிய தேசம் என்ற தனது நீண்டகாலக் கனவைக் கொண்டுவரும் முயற்சியில் (அவர் நியோபோலிடன்கள் மற்றும் சிசிலியர்களை 'இத்தாலியர்கள்' என்று கருதவில்லை), பென்டிங்க் தனது சொந்த

அரசாங்கத்தின் கொள்கையை மிகவும் பகிரங்கமாக நிராகரித்தார். இத்தாலியில் பெல்லம் முன்பு இருந்த நிலையை பெருமளவில் மீட்டெடுக்க எண்ணியது; ஆஸ்திரியா லோம்பார்டியின் வசம் மற்றும் சார்டினியா மன்னர் பீட்மாண்டில் மீண்டும் நிறுவப்பட்டது. அடுத்த மாதம், பென்டிங்க் பிரிட்டனின் ஒரு சுயாதீன நடிகரின் பிரதிநிதியாக மட்டுமே திறம்பட செயல்பட்டார், ரோசெல்லி சொல்வது போல், பரந்த பொருளில்: தற்போதைய அரசாங்கம் அவற்றை அங்கீகரித்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், பிரிட்டனின் உண்மையான நலன்களை மேம்படுத்துவதாக அவர் கருதினார்.

ஜெனோவாவை முற்றுகையிடுவதற்கு வடக்கே தனது படைகளுக்கு உத்தரவிட, பென்டிங்க் இப்போது முராத் உடனான ஒரு மாநாட்டிற்காக ரெஜியோ எமிலியாவுக்குச் சென்றார். 15 ஆம் தேதி நடந்த இந்த மாநாட்டில், டஸ்கனியை தன்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும், அப்போது அதை வைத்திருந்த நெப்போலிடன் படைகளால் வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் வெட்கத்துடன் கோரினார். அவர் வாதிட்டார், டஸ்கனி பிரிட்டிஷ் அதிகார வரம்பிற்குள் இருக்க வேண்டும், இல்லையெனில் எதிர்கால நடவடிக்கைகளை நடத்துவதற்கான தளவாட தளம் அவருக்கு இருக்காது - அதற்கு முராத் பதிலளித்தார், அதே வாதம் தான் அவர் தனது சொந்த உடைமையாக இருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். [31] முராத் வழிவிடவில்லை என்றால், நேபிள்ஸுக்கு எதிராக தனது படைகளைத் திருப்பி, சரியான :பெர்டினாண்ட் IV ஐ மீட்டெடுப்பேன் என்று திடீரென மிரட்டிய பென்டிக், முராத் மற்றும் ஆஸ்திரியாவுடன் எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைக்க அறிவுறுத்தப்பட்டதை நினைவுபடுத்தும் வகையில் காஸில்ரீயின் உறுதியான குறிப்பில் பென்டிக் விரைவில் கண்டிக்கப்பட்டார். அவர் தயக்கத்துடன் டஸ்கனிக்கான தனது முயற்சியை வாபஸ் பெற்றார் - அவர் தனது சொந்த ஆதரவின் கீழ் ஒரு சுதந்திர இத்தாலிய அரசின் கருவாக மாறுவார் என்று நம்பியிருக்கலாம் - மற்றும் ஜெனோவாவுக்கு புறப்பட்டார். எவ்வாறாயினும், பென்டிங்கின் பிரகடனத்திற்கு டஸ்கன் மக்களிடமிருந்து தெளிவான பதில் இல்லை, அதே நேரத்தில் ஜெனோவாவில் அவர் கடைசியாக வரவேற்கும் பார்வையாளர்களைக் கண்டார்.

சார்டினியா மன்னரின் பெயரில் ஜெனோவாவை எடுத்து ஆக்கிரமிக்க பென்டிங்க் உத்தரவிட்டார். ஆனால் 18 ஏப்ரல் 1814 அன்று நகரம் அவரிடம் சரணடைந்தபோது, அவர் அதற்கு பதிலாக - கூட்டணியின் நோக்கங்களுக்கு மாறாக - ஜெனோவா குடியரசை மீட்டெடுப்பது மற்றும் 1797 முதல் இயற்றப்பட்ட அனைத்து சட்டங்களையும் ரத்து செய்வதையும் அறிவித்தார். அதே நேரத்தில், 1794-1796 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ-கோர்சிகன் இராச்சியத்தை புதுப்பிக்கவும், மத்தியதரைக் கடலில் பிரிட்டனுக்கு மற்றொரு பயனுள்ள தளத்தைப் பெறவும் அவர் கோர்சிகாவுக்கு ஒரு பயணப் படையை அனுப்பினார். இதற்கிடையில், ஜெனோவாவில், 24 ஆம் தேதி, லோம்பார்டி மீது ஆஸ்திரியாவின் ஆட்சியை மீட்டெடுப்பதற்குப் பதிலாக, இத்தாலியின் ஒரு சுதந்திர இராச்சியத்தை பராமரிப்பதற்கு பிரிட்டனின் ஆதரவைக் கோரி மிலனில் உள்ள தற்காலிக அரசாங்கத்திடமிருந்து அவர் பிரதிநிதித்துவங்களைப் பெற்றார். ஏப்ரல் 11 அன்று பிரெஞ்சு மற்றும்

இத்தாலிய சிம்மாசனங்களை நெப்போலியன் துறந்தவுடன், மிலனில் உள்ள அரசாங்கம் ஒரு புதிய இறையாண்மையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது. அவர் உயிர்வாழும் வாய்ப்புகளை மேம்படுத்துவார், மேலும் அவர்களின் காரணத்திற்காக பிரிட்டனை பிணைக்க முயன்றார். ஜார்ஜ் III இன் ஏழாவது மகனான கேம்பிரிட்ஜ் பிரபு இளவரசர் அடோல்பஸ் வரவேற்கத்தக்க வேட்பாளராக இருப்பார்.[36] பென்டிங்க் சிபாரிசு செய்தாலும், ஆஸ்திரியர்களை சமாதானப்படுத்துவதற்காக அவர்கள் எஸ்டேவின் பேராயர் பிரான்சிசை மிகவும் யதார்த்தமான வேட்பாளராகப் பார்க்கலாம்.

ஏப்ரல் 11 ஆம் தேதி நெப்போலியன் இரட்டை பதவி துறப்புடன் - செய்தி ஆல்பஸ் மலையைக் கடக்க நேரம் எடுத்தாலும் - பென்டிங்கின் தரையில் நிகழ்வுகளில் செல்வாக்கு செலுத்தும் திறன், பேரரசருக்கு எதிரான போர் இன்னும் தீவிரமடைந்த நிலையில், அனைத்தும் காற்றில் இன்னும் பெரிய அளவில் இருந்தது. பெரும்பாலும் முடிவுக்கு வந்தது. சகிப்புத்தன்மைக்கான அவரது அரசாங்கத்தின் நோக்கத்தைப் போலவே. சமீபத்திய மாதங்களில் அவரது ஒழுங்கற்ற நடத்தை, பிரதம மந்திரி லார்ட் லிவர்பூல் அவரை "பைத்தியம்" என்று முத்திரை குத்த வழிவகுத்தது. மேலும் அவரது அதிகார வரம்பு கடுமையாகக் குறைக்கப்பட்டது; இருப்பினும் அவர் இறுதியாக அடுத்த ஆண்டு ஏப்ரல் வரை மத்தியதரைக் கடலில் தலைமைத் தளபதியாக இருந்த பெரும் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படவில்லை.

இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரல்

பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவர் வில்லியம் பென்டிங்க் பிரபு. அவருக்கு முன் அனைவரும் வங்காள கவர்னர் (கோட்டை வில்லியம்). இங்கிலாந்து திரும்பியதும், பென்டிங்க் 1828 ஆம் ஆண்டு வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பு சில ஆண்டுகள் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் பணியாற்றினார். நஷ்டத்தில் இயங்கி வரும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் சாசனம் புதுப்பிக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதே அவரது முக்கிய அக்கறையாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால்.

கல்வி சீர்திருத்தங்கள்

பென்டிங்க் பலவிதமான செலவுக் குறைப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார், ஊதியம் வெட்டப்பட்ட பல இராணுவ வீரர்களின் நீடித்த பகையைப் பெற்றார். வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரது திறமையான நிதி நிர்வாகத்தை வலியுறுத்தினாலும், அவரது நவீனமயமாக்கல் திட்டங்களில் மேற்கத்தியமயமாக்கல் கொள்கையும் அடங்கும், இது ஜெர்மி பெந்தம் மற்றும் ஜேம்ஸ் மில் ஆகியோரின் பயன்பாட்டுவாதத்தால் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, இது மிகவும் சர்ச்சைக்குரியது. நீதிமன்ற அமைப்பையும் சீர்திருத்தினார்.

கல்வி சீர்திருத்தங்கள்

பென்டிங்க் ஆங்கிலக் கல்விச் சட்டம் 1835 ஐ இயற்றிய பிறகு ஆங்கிலத்தை பயிற்றுவிக்கும் ஊடகமாக மாற்றினார். ஆங்கிலம் உயர் நீதிமன்றங்களின் மொழியாக பாரசீகத்தை மாற்றியது. "1822 இல் நிறுவப்பட்ட பூர்வீக மருத்துவ நிறுவனம், டாக்டர் ஜான் கிராண்ட் தலைமையிலான குழுவின் தலைவராகவும், ஜே.சி.சி. சதர்லேண்ட், சி.ஈ. ட்ரெவெலியன், தாமஸ் ஸ்பென்ஸ், ராம் கொமுல் சென் மற்றும் எம்.ஜே. பிராம்லி ஆகியோர் உறுப்பினர்களாகவும் இருந்ததைக் கண்டறிந்த பின்னர் அவர் கல்கத்தா மருத்துவக் கல்லூரியை நிறுவினார். கல்வி, தேர்வு முறை, பயிற்சி மற்றும் நடைமுறை உடற்கூறியல் இல்லாமை ஆகியவை தரத்திற்குக் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டறிந்து, அதை மூட பரிந்துரைத்தார், பென்டிங்க் அதை ஏற்று, மேற்கத்திய மருத்துவக் கல்வியை வழங்கிய கல்கத்தா மருத்துவக் கல்லூரியைத் திறந்து, இந்தக் கல்லூரியைத் திறப்பது மேற்கத்திய அறிவியலின் அறிமுகமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இந்தியா. இது ஆசியாவின் முதல் மேற்கத்திய மருத்துவக் கல்லூரியாகும், மேலும் இது சாதி அல்லது மத பாகுபாடு இல்லாமல் அனைவருக்கும் திறக்கப்பட்டது. ஜேம்ஸ் ரனால்ட் மார்ட்டின் இந்த கல்லூரியின் அடித்தளத்தை பென்டிங்கின் மற்ற பாராட்டப்பட்ட சதியை ஒழிக்கும் செயலுடன் ஒப்பிடுகிறார்.

சமூக சீர்திருத்தங்கள்

சதி ஒழிப்பு

கல்கத்தா வந்தவுடன் சதிக்கு உடனடியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்க பென்டிங்க் முடிவு செய்தார். ராம் மோகன் ராய் சதியை திடீரென முடிவுக்கு கொண்டுவருவதற்கு எதிராக பென்டிங்கை எச்சரித்தார். இருப்பினும், நீதிமன்றங்களில் உள்ள நீதிபதிகள் தடைக்கு ஒருமனதாக ஆதரவாக இருப்பதைக் கவனித்த பிறகு, பென்டிங்க் தனது சபைக்கு முன் வரைவைத் தாக்கல் செய்தார். கவர்னரின் மிக முக்கியமான ஆலோசகரான சார்லஸ் மெட்கால்ஃப், சதியை தடை செய்வது "அதிருப்தி கொண்டவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு, 'எழுச்சியை உருவாக்கும் ஒரு இயந்திரமாக' வடிவமைக்கப்படலாம் என்று அச்சம் தெரிவித்தார். எவ்வாறாயினும், "பல உயிர்கள் கொடுரமாக பலியாகும் கொடுரமான வழக்கத்தை அடக்குவதில்" ஆளுநரின் முடிவை நிலைநிறுத்துவதில் இருந்து இந்த கவலைகள் அவரைத் தடுக்கவில்லை.

இவ்வாறு, 4 டிசம்பர் 1829 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை, பென்டிங்க் பிரபு, சதியை சட்டவிரோதமானதாகவும், குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் தண்டிக்கக்கூடியதாகவும் அறிவிக்கும் விதி XVII ஐ வெளியிட்டார். மொழிபெயர்ப்புக்காக வில்லியம் கேரிக்கு வழங்கப்பட்டது. அவரது பதில் பின்வருமாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது: "அவர் காலில் விழுந்து, தனது கருப்பு அங்கியை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, 'இன்று எனக்காக தேவாலயம் இல்லை... இதை மொழிபெயர்த்து வெளியிட

ஒரு மணி நேரம் தாமதப்படுத்தினால், பல விதவைகளின் உயிர் பலியாகலாம். ' என்றார். மாலைக்குள் பணி முடிந்தது."

பிப்ரவரி 2, 1830 இல் இந்த சட்டம் மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய்க்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. "பல ஆயிரம்... பீகார், வங்காளம், ஒரிசா போன்ற ஹிந்துக்களில் வசிப்பவர்கள்" கையெழுத்திட்ட மனுவால் தடைக்கு சவால் விடப்பட்டது மற்றும் இந்த விவகாரம் லண்டனில் உள்ள பிரிவி கவுன்சிலுக்கு சென்றது. பிரிட்டிஷ் ஆதரவாளர்களுடன் சேர்ந்து, ராம் மோகன் ராய் சதியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு ஆதரவாக பாராளுமன்றத்தில் எதிர் மனுக்களை அளித்தார். பிரைவி கவுன்சில் 1832 இல் மனுவை நிராகரித்தது, மேலும் சதி மீதான தடை உறுதி செய்யப்பட்டது.

பெண் சிசுக்கொலை

பெண்டிங்க் பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் புதிதாகப் பிறந்த சில பெண்களைக் கொல்லும் வழக்கத்தையும் மனித பலிகளுக்கு எதிராகவும் தடை செய்தார். அவரது சீர்திருத்தங்கள் அந்த நேரத்தில் பூர்வீக இந்தியர்களிடையே சிறிய எதிர்ப்பை சந்தித்தாலும், இந்திய எதிரிகள் தாஜ்மஹாலை இடித்து பளிங்குகளை விற்க அவர் திட்டமிட்டிருந்ததாக ஒரு கதையை மீண்டும் சொன்னார்கள். பெண்டிங்கின் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் ஜான் ரோசெல்லியின் கூற்றுப்படி, பெண்டிங்கின் நிதி திரட்டும் விற்பனையில் இருந்து ஆக்ரா கோட்டையில் இருந்து கைவிடப்பட்ட பளிங்கு மற்றும் கிரேட் ஆக்ரா துப்பாக்கியின் உலோகத்தை விற்பனை செய்ததில் இருந்து இந்த கதை எழுந்தது. இது மிகப்பெரிய பீரங்கியாகும். பெண்டிங்க் இந்திய இராணுவத்தில் தண்டனையாக கசையடிகளை அகற்றினார்.

செயின்ட் ஹெலினா சட்டம் 1833

1833 இன் சாசனச் சட்டம் என்றும் அழைக்கப்படும் செயின்ட் ஹெலினா சட்டம் 1833 பெண்டிங்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது, அதன்படி கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஏகபோகம் ஒழிக்கப்பட்டது. வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரல் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக ஆனார். இந்தச் சட்டம் கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாகக் குழுவில் ஒரு சட்ட உறுப்பினரைச் சேர்த்தது. இந்தியாவில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களின் நலனுக்காக பம்பாய், மெட்ராஸ் மற்றும் கல்கத்தா பிஷ்ப்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

பெண்டிங்க் 1835 இல் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பினார், அவருக்குக் குழந்தைகள் இல்லாத காரணத்தாலும், ஓரளவுக்கு அவர் மீண்டும் நாடாளுமன்றத்தில் போட்டியிட விரும்பியதாலும், ஒரு சமயத்தை மறுத்தார். அவர் மீண்டும் கிளாஸ்கோ உறுப்பினராக ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் நுழைந்தார்.

ஜேம்ஸ் ஆண்ட்ரூ பிரவுன்-ராம்சே, டல்ஹவுசியின் 1வது மார்க்வெஸ்

ஜேம்ஸ் ஆண்ட்ரூ ப்ரூன்-ராம்சே, டல்ஹவுசி கேடி பிசியின் 1வது மார்க்வெஸ் (22 ஏப்ரல் 1812 - 19 டிசம்பர் 1860), டல்ஹவுசி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், 1838 ஆம் ஆண்டு வரை ராம்சேயை வடிவமைத்தார் மற்றும் 1838 மற்றும் 1849 க்கு இடையில் டல்ஹவுசியின் ஏரல் என்று அறியப்பட்டார் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில். அவர் 1848 முதல் 1856 வரை இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக பணியாற்றினார். உயரடுக்கு உயர்கல்விக்கு கூடுதலாக வெகுஜனக் கல்வியை சேர்த்து இந்தியாவில் நவீன கல்வி முறையின் அடித்தளத்தை நிறுவினார். அவர் ரயில்வேக்கு பயணிகள் ரயில்கள், மின்சார தந்தி மற்றும் சீரான அஞ்சல் ஆகியவற்றை அறிமுகப்படுத்தினார், அதை அவர் "சமூக முன்னேற்றத்தின் மூன்று பெரிய இயந்திரங்கள்" என்று விவரித்தார். இந்தியாவில் பொதுப்பணித்துறையையும் நிறுவினார். இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆட்சியை ஒருங்கிணைத்த தொலைநோக்கு கவர்னர் ஜெனரலாக அவரது ஆதரவாளர்களுக்கு அவர் தனித்து நிற்கிறார், அதன் பிற்கால நிர்வாகத்தின் அடித்தளத்தை அமைத்தார், மேலும் அவரது உறுதியான கொள்கையால் அவரது வாரிசுகள் கிளர்ச்சியின் அலைகளைத் தடுக்க உதவினார். இந்தியாவில் அவரது ஆட்சிக் காலம் நேரடியாக இந்திய நிர்வாகத்தின் விக்டோரியன் ராஜ் காலமாக மாற்றத்திற்கு முந்தியது. 1857 ஆம் ஆண்டு காய்ச்சும் இந்தியக் கிளர்ச்சியின் அறிகுறிகளைக் கவனிக்கத் தவறியதால், அவரது அதீத தன்னம்பிக்கை, மையப்படுத்தப்பட்ட செயல்பாடு மற்றும் விரிவான இணைப்புகளால் நெருக்கடியை மோசமாக்கியதால், அவர் இறக்கும் தருவாயில் பிரிட்டனில் பலரால் அவர் கண்டனம் செய்யப்பட்டார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

ஜேம்ஸ் ஆண்ட்ரூ பிரவுன்-ராம்சே, கனடாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த பிறகு, இந்தியாவின் தலைமைத் தளபதியாக ஆன வெலிங்டனின் ஜெனரல்களில் ஒருவரான டல்ஹவுசியின் 9வது ஏரல் (1770-1838) ஜார்ஜ் ராம்சேயின் மூன்றாவது மற்றும் இளைய மகன் ஆவார். அவரது மனைவி, கிறிஸ்டியன் (நீ பிரவுன்), கோல்ஸ்டவுன், ஹாடிங்டன்ஷைர் (கிழக்கு லோதியன்). 9 வது ஏரல் 1815 இல் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பீரேஜில் டல்ஹவுசி கோட்டையின் பரோன் டல்ஹவுசியை உருவாக்கினார், மேலும் மூன்று மகன்களைப் பெற்றார், அவர்களில் இரு மூத்தவர்களும் இளமையிலேயே இறந்தனர். ஜேம்ஸ் ஆண்ட்ரூ ப்ரூன்-ராம்சே, அவரது இளைய மகன், உறுதியான உளி வாய் மற்றும் உயர்ந்த நெற்றியுடன் சிறியவராக விவரிக்கப்பட்டார்.

அவரது சிறுவயதில் பல ஆண்டுகள் கனடாவில் தந்தை மற்றும் தாயுடன் கழிந்தன. ஸ்காட்லாந்திற்குத் திரும்பிய அவர் ஹாரோ பள்ளிக்குத் தயாரானார், அங்கு அவர் 1825 இல் நுழைந்தார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவரும் மற்றொரு மாணவரான ராபர்ட் அடேரும், ஜான் ரஷவுட்டின் மருமகனான ஜார்ஜ் ரஷவுட்டின் மரணத்திற்கு காரணமாக இருந்ததால்

வெளியேற்றப்பட்டனர். அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழையும் வரை, டல்ஹவுசியின் முழுக் கல்வியும் ஸ்டாஃபோர்ட்ஷையரில் உள்ள அமைதியான திருச்சபையின் பொறுப்பாளரான ரெவ். திரு கோயிலிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அக்டோபர் 1829 இல், அவர் ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள கிறிஸ்ட் சர்ச்சுக்குச் சென்றார், அங்கு அவர் கடினமாக உழைத்தார், சில வித்தியாசங்களை வென்றார், மேலும் பல வாழ்நாள் நண்பர்களை உருவாக்கினார். எவ்வாறாயினும், அவரது ஒரே சகோதரர் 1832 இல் நீடித்த நோய் மற்றும் மரணத்தால் அவரது படிப்பு பெரிதும் தடைப்பட்டது, லார்ட் ராம்சே, நான்காம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டாலும், தேர்ச்சிப் பட்டத்திற்காக நுழைவதில் திருப்தி அடைந்தார். 1833 ஆம் ஆண்டு மைக்கேல்மாஸிற்கான மரியாதைகள். பின்னர் அவர் இத்தாலி மற்றும் சுவிட்சர்லாந்தில் பயணம் செய்தார், அவர் தனது வாழ்க்கையில் மதரீதியாக வைத்திருந்த நாட்குறிப்பை ஏராளமான பதிவுகளால் வளப்படுத்தினார், மேலும் மதிப்புமிக்க அவதானிப்புகளுடன் தனது மனதைச் சேமித்து வைத்தார்.

ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்க்கை

1835 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் எடின்பர்க்கிற்கான நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் ஒரு இடத்திற்கான தோல்வியுற்ற ஆனால் தைரியமான போட்டி, வருங்கால சபாநாயகரான ஜேம்ஸ் அபெர்க்ரோம்பி, பின்னர் லார்ட் டன்ஃபெர்ம்லைன் மற்றும் ஜான் காம்ப்பெல், வருங்கால லார்ட் சான்சலர் போன்ற வீரர்களுக்கு எதிராகப் போராடியது. ஹாடிங்டன்ஷையரின் உறுப்பினராக ராம்சே ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்குத் திரும்பினார். முந்தைய ஆண்டில் அவர் ட்விடேலின் மார்க்வேஸ்டின் மகள் லேடி துசன் ஹேவை மணந்தார், அவருடைய தோழமை இந்தியாவில் அவருக்கு முக்கிய ஆதரவாக இருந்தது, மேலும் 1853 இல் அவரது மரணம் அவரை மனவேதனைக்குள்ளாக்கியது. 1838 ஆம் ஆண்டில், அவரது தந்தை நீண்ட நோயின் பின்னர் இறந்தார், ஒரு வருடத்திற்குள் அவர் தனது தாயை இழந்தார்.

பீரேஜில் வெற்றிபெற்று, புதிய ஏரல் விரைவில் 16 ஜூன் 1840 அன்று லார்ட் அபெர்ஹீனின் சர்ச் ஆஃப் ஸ்காட்லாந்து நன்மைகள் மசோதாவை ஆதரித்து ஆற்றிய உரையில் தனது முத்திரையைப் பதித்தார், இது அவர் ஏற்கனவே ஜெனரலில் பங்கு பெற்றிருந்த ஆச்சர்லார்டர் வழக்கில் இருந்து எழுந்த சர்ச்சை. டாக்டர் சால்மர்ஸுக்கு எதிராக சட்டசபை. மே 1843 இல் அவர் வர்த்தக வாரியத்தின் துணைத் தலைவரானார், கிளாட்ஸ்டோன் தலைவராக இருந்தார், மேலும் ஒரு தனி ஆலோசகராகப் பதவியேற்றார். அதே ஆண்டு அவருக்கு டீல் கோட்டையின் கௌரவப் பதவியும் வழங்கப்பட்டது. 1845 ஆம் ஆண்டில் வர்த்தக வாரியத்தின் தலைவராக கிளாட்ஸ்டோன் வெற்றிபெற்று, இரயில்வே வெறியின் நெருக்கடியின் போது ஆற்றலுடன் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். சோளச் சட்டங்கள் மீதான போராட்டத்தில் அவர் சர் ராபர்ட் பீலின் பக்கம் நின்றார், மேலும் லார்ட் ஜான் ரஸ்ஸல் ஒரு அமைச்சகத்தை உருவாக்கத் தவறிய பிறகு, அவர் வர்த்தக வாரியத்தில் தனது பதவியைத் தொடர்ந்தார், லார்ட் ஸ்டான்லியின் ஓய்வு பெற்றவுடன் அமைச்சரவையில்

நுழைந்தார். ஜூன் 1846 இல் பீல் பதவியை ராஜினாமா செய்தபோது, லார்ட் ஜான் டல்ஹவுசிக்கு அமைச்சரவையில் இடம் அளித்தார். இந்த வாய்ப்பை அவர் ஏற்றுக்கொள்வது பொது குணாதிசயத்தை இழக்க நேரிடும் என்ற அச்சத்தில் மறுத்துவிட்டார். ரயில்வே வாரியத்தின் தலைவரை நியமிப்பதில் அவரது சேவைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான மற்றொரு முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது; ஆனால் 1847 ஆம் ஆண்டில் அவர் ஹார்டிஞ்ச் பிரபுவுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார், அவர் கட்சி அரசியலைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தனது சொந்த தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை முழுவதுமாக மற்றும் கேள்விக்கு இடமின்றி உடைமையாக விட்டுவிட வேண்டும் என்ற புரிதலின் பேரில்.

இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல்

டல்ஹௌசி 1848 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 12 ஆம் தேதி இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் மற்றும் வங்காள ஆளுநராக தனது இரட்டைப் பணிகளைப் பொறுப்பேற்றார், சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அவர் ஆர்டர் ஆஃப் திஸ்ட்டில் என்ற பச்சை நாடாவால் கௌரவிக்கப்பட்டார். இந்த காலகட்டத்தில், அவர் மிகவும் கடின உழைப்பாளியாக இருந்தார், பெரும்பாலும் ஒரு நாளைக்கு பதினாறு முதல் பதினெட்டு மணி நேரம் வேலை செய்தார். டல்ஹௌசி எடுக்கும் மிகக் குறுகிய வேலை நாள் எட்டரை மணிக்குத் தொடங்கி ஐந்தரை மணி வரை தொடரும், மதிய உணவின் போதும் அவரது மேசையில் இருக்கும். இந்த காலகட்டத்தில், அவர் பேரரசின் எல்லையை விரிவுபடுத்த முயன்றார் மற்றும் மோசமான முதுகு இருந்தபோதிலும், குதிரையில் நீண்ட தூரம் சவாரி செய்தார்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் கடந்தகால தலைவர்கள் பலரைப் போலல்லாமல், அவர் தன்னை ஒரு ஓரியண்டலிஸ்ட் மன்னராகக் கருதினார், மேலும் தனது ஆட்சியை நவீனமயமாக்குபவர் என்று நம்பினார், பிரிட்டிஷ் அறிவுசார் புரட்சியை இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றார். ஒரு உறுதியான பயனாளியான அவர், அந்தக் காலத்தின் பெந்தமைட் கொள்கைகளின் கீழ் இந்திய சமுதாயத்தை மேம்படுத்த முயன்றார். இருப்பினும், அவர் அவ்வாறு செய்வதற்கான முயற்சியில் எதேச்சதிகாரத்துடன் ஆட்சி செய்தார், இந்த வழிமுறைகள் இந்தியாவின் பொருள் வளர்ச்சி மற்றும் முன்னேற்றத்தை அதிகரிக்க அதிக வாய்ப்புள்ளது என்று நம்பினார். அவரது கொள்கைகள், குறிப்பாக தோல்வியின் கோட்பாடு, இந்திய சமூகத்தின் பிரிவுகளிடையே வளர்ந்து வரும் அதிருப்தி உணர்விற்கு பங்களித்தது, எனவே அவர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறியதைத் தொடர்ந்து 1857 இன் இந்தியக் கிளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பங்களித்தது.

1849 இல், டல்ஹவுசியின் தலைமையில், ஆங்கிலேயர்கள் பஞ்சாப் சமஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றினர். இந்தச் செயலில் அவர் பன்னிரண்டு வயதுடைய பஞ்சாபி மகாராஜா துலீப்

சிங்கிடமிருந்து புகழ்பெற்ற கோவ்ரினூர் வைரத்தைக் கைப்பற்றினார். வழக்கமான நடைமுறையின்படி, துலீப் சிங்கின் கருவூலம் போர்க் கொள்ளையாகக் கருதப்பட்டு, துலீப் சிங் வைரத்தை ஒப்படைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கோவ்ரினூர் வைரம் விக்டோரியா மகாராணிக்கு வழங்கப்பட்டது மற்றும் 1851 இல் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் 1853 இல் டப்ளின் கண்காட்சியிலும் 1862 இல் லண்டனில் நடந்த உலக கண்காட்சியிலும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது. வைரமானது பல, பெரும்பாலும் முரண்பாடான வழிகளைக் கொண்டுள்ளது. இது போருக்குப் பிறகு கொள்ளையடிக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பழமையான கொள்ளையாகும் (கின்சி டி.சி. 2009, 392). 1858 மற்றும் 1882 க்கு இடையில், அப்போது இங்கிலாந்தில் வசித்து வந்த துலீப் சிங், கோவ்ரினூர் வைரத்தை அநியாயமாகவும் இழப்பீடும் இல்லாமல் எடுக்கப்பட்டதாக வாதிட்டார்.

அவர் 1852 இல் இரண்டாம் பர்மியப் போருக்குக் கட்டளையிட்டார், இதன் விளைவாக பர்மாவின் சில பகுதிகள் கைப்பற்றப்பட்டன. அவரது ஆட்சியின் கீழ், ஆங்கிலேயர்கள் 'தவறுதல் மற்றும் இணைத்தல்' கொள்கையை அமல்படுத்தினர், இது ஒரு மன்னருக்கு இயற்கையான வாரிசுக்கு மகன்கள் இல்லை என்றால், ராஜ்யம் பிரிட்டிஷ் பேரரசுடன் இணைக்கப்படும் என்பதை உறுதி செய்தது. இந்தக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயர்கள் சில சமஸ்தானங்களை இணைத்துக் கொண்டனர். அவாத்தின் இணைப்பு டல்ஹவுசியை இப்பகுதியில் மிகவும் பிரபலமற்றதாக ஆக்கியது. இதுவும் கவர்னர் ஜெனரலின் மற்ற கடுமையான நடவடிக்கைகளும் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் இருந்த இந்திய வீரர்களிடையே கசப்பான உணர்வுகளை உருவாக்கியது, இது இறுதியாக 1857 இந்தியக் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. டல்ஹவுசியும் ஆங்கிலேயரும் இந்த எழுச்சியை 'சிப்பாய் கலகம்' என்று அழைத்தனர் - சிப்பாய் என்பது பொதுவான சொல். பிரிட்டிஷ் சேவையில் உள்ள பூர்வீக இந்திய வீரர்களுக்கு. டல்ஹவுசியை ஒரு திறமையான நிர்வாகியாக இருந்தார், இருப்பினும் வலிமையான மற்றும் கடினமானவர். ரயில்வே, சாலைகள், தபால் மற்றும் தந்தி சேவைகளின் வளர்ச்சியில் அவரது பங்களிப்பு இந்தியாவின் நவீனமயமாக்கலுக்கும் ஒற்றுமைக்கும் பங்களித்தது. அவரது குறிப்பிடத்தக்க சாதனை நவீன, மையப்படுத்தப்பட்ட மாநிலங்களை உருவாக்கியது.

தனது கடமைகளை ஏற்றுக்கொண்ட சிறிது நேரத்திலேயே, கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் தலைவர் சர் ஜான் ஹோப்ஹவுஸுக்கு எழுத்துப்பூர்வமாக, எல்லாம் அமைதியாக இருப்பதாக அவரால் உறுதியளிக்க முடிந்தது. எவ்வாறாயினும், இந்த அறிக்கை பிரிட்டனை அடையும் முன்பே நிகழ்வுகளால் பொய்யாக்கப்பட வேண்டும்.

இரண்டாம் ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்

ஏப்ரல் 19, 1848 அன்று, திவான் முல்ராஜிடமிருந்து முல்தானுக்குப் பொறுப்பேற்க அனுப்பப்பட்ட பாம்பே ஜரோப்பியப் படைப்பிரிவின் லெப்டினன்ட் ஆண்டர்சன் சிவில் சேவையைச்

சேர்ந்த வான்ஸ் அக்னியூ மற்றும் லெப்டினன்ட் ஆண்டர்சன் ஆகியோர் அங்கு கொல்லப்பட்டனர், சிறிது நேரத்தில் துருப்புக்களும் சர்தார்களும் வெளிப்படையான கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் இராணுவப் படைகள் போதிய அளவில் போக்குவரத்து மற்றும் பொருட்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை அல்லது உடனடியாக களத்தில் இறங்கத் தயாராக இல்லை என்று டல்ஹௌசி, சர் ஹக் கோஃப், தளபதியாக ஒப்புக்கொண்டார். முல்தானைக் கைப்பற்றுவது மட்டுமல்ல, பஞ்சாப் முழுவதையும் கைப்பற்றுவதுதான் சரியான பதில் என்று அவர் பின்னர் முடிவு செய்தார்.[2] எனவே, அவர் உறுதியாகத் தாக்கத் தாமதப்படுத்தினார், நவம்பரில் நடவடிக்கைகளுக்காக ஒரு வலுவான இராணுவத்தை ஏற்பாடு செய்தார், மேலும் அவர் பஞ்சாபிற்குச் சென்றார். கிளர்ச்சி வெளியில் பரவுகிறது என்பதற்கான ஆதாரத்துடன், டல்ஹௌசி அறிவித்தார், "முன்னோடியால் எச்சரிக்கப்படாமல், உதாரணத்தால் பாதிக்கப்படாமல், சீக்கிய தேசம் போருக்கு அழைப்பு விடுத்துள்ளது; என் வார்த்தைகளின் பேரில், ஐயா, அவர்கள் ஒரு பழிவாங்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவார்கள்."

முல்ராஜுடனான இரண்டாம் ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போரில் ஹெர்பர்ட் எட்வர்டஸ் பெற்ற வெற்றிகள் மற்றும் நவம்பரில் ராம்நகர், டிசம்பரில் சாதுல்பூர் மற்றும் அடுத்த மாதம் சில்யன்வாலாவில் கோவின் உறுதியற்ற வெற்றிகள் இருந்தபோதிலும், முல்தானில் இருந்த பிடிவாதமான எதிர்ப்பு, பணிக்கு தேவைப்பட்டது என்பதைக் காட்டியது. அரசாங்கத்தின் அதிக வளங்கள், நீண்ட காலமாக, 22 ஜனவரி 1849 அன்று, முல்தான் கோட்டை ஜெனரல் விஷ் என்பவரால் கைப்பற்றப்பட்டது, அவர் குஜராத்தில் கோஃப் உடன் சேர சுதந்திரம் பெற்றார். இங்கு பிப்ரவரி 21 அன்று குஜராத் போரில் ஒரு முழுமையான வெற்றி கிடைத்தது, சீக்கிய இராணுவம் ராவல்பிண்டியில் சரணடைந்தது, மேலும் அவர்களின் ஆப்கானிய கூட்டாளிகள் இந்தியாவிலிருந்து துரத்தப்பட்டனர். சீக்கிய மற்றும் முஸ்லீம் படைகள் மத மற்றும் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு உணர்வின் மூலம் எதிர்ப்பை துருவப்படுத்துவதற்கு கணிசமான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும், டல்ஹௌசியின் இராணுவ தளபதிகள் துருப்புக்களின் விசுவாசத்தை பராமரிக்க முடிந்தது, ஒரு சிறிய எண்ணிக்கையிலான குர்க்காவிலிருந்து தப்பியோடியவர்களைத் தவிர. அவரது சேவைகளுக்காக டல்ஹவுசியின் ஏரல், பார்லிமென்டின் நன்றியைப் பெற்றார் மற்றும் மார்க்வெஸ்ஸாக ஒரு படிநிலையைப் பெற்றார்.

போர் இப்போது முடிவடைந்த நிலையில், டல்ஹவுசி, தனது மேலதிகாரிகளின் குறிப்பிட்ட அறிவுறுத்தல்கள் இல்லாமல், பஞ்சாபை இணைத்துக் கொண்டார். "தொன்மையான" இந்திய ஆட்சி முறையின் மீது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் உள்ளார்ந்த மேன்மையை நம்பிய டல்ஹவுசி, ஆங்கிலேயர் பிரபு பென்டிங்கின் ஏகாதிபத்திய இலக்குகளை நிறைவேற்றி, உள்ளூர் ஆட்சியை அகற்ற முயன்றார். இருப்பினும், இந்த மாகாணம் விரைவில் "துணிச்சலான மற்றும் விசித்திரமான மற்றும் பெரும்பாலும் சுவிசேஷ முன்னோடிகளின்" குழுவால் ஆளப்பட்டது. மேலும் மோதலை குறைக்கும் முயற்சியில், அவர் பல அதிகாரிகளை நீக்கினார், மேலும் தர்க்கரீதியான மற்றும் பகுத்தறிவு

அமைப்பு என்று அவர் நம்புவதை நிறுவினார். அதில் பஞ்சாப் முறையாக மாவட்டங்கள் மற்றும் பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டது. முறையே மாவட்ட அதிகாரிகள் மற்றும் ஆணையர்களால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இந்த நீடித்த ஆட்சி முறையானது கவர்னர் ஜெனரலின் முப்படையின் கீழ் ஒரு இளம் மகாராஜா மூலம் ஆட்சியை நிறுவியது.

ஹென்றி மற்றும் ஜான் லாரன்ஸ் ஆகியோரின் நிறுவப்பட்ட "பஞ்சாப் பள்ளி"யின் கீழ் நிர்வாகம் ஆரம்பத்தில் வெற்றிகரமாக இருந்தது. ஓரளவு உள்ளூர் கலாச்சார மரியாதையின் அமைப்பு காரணமாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் விதவைகளை எரித்தல், பெண் சிசுக்கொலை மற்றும் தொழுநோயாளிகளை சிறிய பிரிவுகளால் உயிருடன் புதைத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு எதிராக பிரிட்டிஷ் மதிப்புகளைப் பேணியது. இந்திய மக்கள்.[12] இருப்பினும், பஞ்சாபி ஆட்சி இறுதியில் சர்வாதிகாரமாக பார்க்கப்பட்டது. பெரும்பாலும் நீதித்துறையின் விரிவாக்கம் காரணமாக. பெரும்பாலும் கணிக்க முடியாத அல்லது சர்வாதிகாரமாக இருந்தாலும், "பகுத்தறிவு" மாகாணங்களில் உள்ள பல இந்தியர்கள் தங்கள் முந்தைய பூர்வீக ஆட்சியை விரும்பினர்.

இரண்டாம் பர்மியப் போர்

பேரரசுக்கு மேலும் ஒரு சேர்க்கை வெற்றி மூலம் செய்யப்பட்டது. அவாவில் உள்ள பர்மிய நீதிமன்றம் 1826 ஆம் ஆண்டு யாண்டபூ உடன்படிக்கையின் மூலம் பர்மிய கடல் பகுதியில் பிரிட்டிஷ் கப்பல்களைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கட்டுப்பட்டது.[2] ஆனால் ரங்கூனின் ஆளுநருக்கும் சில பிரிட்டிஷ் கப்பல் ஆர்வங்களுக்கும் (மன்னர் மற்றும் சாம்பியன்) இடையே ஒரு சர்ச்சை எழுந்தது. நிறுவனம் அல்லது சிவில் அதிகாரிகளுக்குப் பதிலாக கடற்படையின் அட்மிரல்களிடம் புகாரளிக்கும் காலனித்துவ நிர்வாகிகளுக்கு இடையிலான மோதல்களால் நிகழ்வின் உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டன. சர்ச்சையின் தன்மை பாராளுமன்றத்தில் தவறாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. மேலும் பொதுமக்களுக்கு வெளியிடப்பட்ட உண்மைகளை மேலும் "நசுக்குவதில்" பாராளுமன்றம் ஒரு பங்கைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இந்த முரண்பட்ட கணக்குகளை முதலில் அநாமதேய துண்டுப்பிரசுரத்தில் ஒப்பிட்டுப் படித்ததன் மூலம் பெரும்பாலான உண்மைகள் நிறுவப்பட்டன. , இந்தியாவில் எப்படி போர்கள் எழுகின்றன; ரிச்சர்ட் கோப்டனின் இந்தக் கணக்கு, பர்மாவை ஆக்கிரமித்து இணைப்பதற்கு உண்மையில் யார் முடிவு எடுத்தது என்பதற்கான ஒரே சமகாலக் கணக்கு.

உண்மைக்குப் பிறகு படையெடுப்புக்கான சாக்குப்போக்கைப் பாதுகாப்பதில், கங்கையின் வாயில் பிரிட்டிஷ் கொடிக்கு வழங்கப்படும் எந்த அவமதிப்பும் தேம்ஸ் நதியின் வாயில் வழங்கப்படும் அவமானத்தைப் போலவே உடனடியாகவும் முழுமையாகவும் எதிர்க்கப்பட

வேண்டும் என்ற வெல்லஸ்லி பிரபுவின் உச்சரிப்பை டல்ஹவுசி மேற்கோள் காட்டினார். இராஜதந்திரம் மூலம் சர்ச்சையை தீர்க்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பர்மியர்கள் இறுதியில் ரங்கூனின் ஆளுநரை அகற்றினர், ஆனால் இது போதுமானதாக கருதப்படவில்லை. டல்ஹவுசியால் தனிப்பட்ட முறையில் அனுப்பப்பட்ட கொமடோர் லம்பேர்ட், வேண்டுமென்றே ஒரு சம்பவத்தைத் தூண்டிவிட்டு, பின்னர் போரை அறிவித்தார்.

பர்மிய இராச்சியம் எதிர்ப்பின் வழியில் சிறிதளவே முன்வந்தது. 1852 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 5 ஆம் தேதி மார்தபான் கைப்பற்றப்பட்டார், சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ரங்கூன் மற்றும் பஸ்சைன். எவ்வாறாயினும், அவாவின் நீதிமன்றம் "அமைதி" என்ற பெயரில் பாதி நாட்டைச் சரணடைய விரும்பவில்லை என்பதால், இரண்டாவது பிரச்சாரம் அக்டோபரில் திறக்கப்பட்டது, மேலும் ப்ரோம் மற்றும் பெகுவைக் கைப்பற்றிய பிறகு, பெகு மாகாணத்தின் இணைப்பு ஒரு பிரகடனத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது. 20 டிசம்பர் 1853 தேதியிட்டது. பர்மியப் பேரரசின் மீதான எந்தவொரு மேலும் படையெடுப்பையும் டல்ஹவுசி உறுதியாக எதிர்த்தார், இணைப்பின் மூலம் பர்மாவின் வணிக மற்றும் அரசியல் அணுகலை வெளி உலகிற்குத் துண்டிப்பதில் திருப்தி அடைந்தார். சிலர் வினோதமாக போரை "ஒருங்கிணைக்கும்" பிரதேசம் என்று பேசினர், ஆனால் நடைமுறையில் அரக்கான், தெனாசெரிம் மற்றும் புதிய பிரதேசங்கள் இன்னும் நடைமுறை அடிப்படையில் கடல் வழியாக மட்டுமே இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

அவரது ஆதரவாளர்கள் புத்திசாலித்தனமான கொள்கையாகக் கருதியதன் மூலம் அவர் புதிய மாகாணத்தை சமாதானப்படுத்த முயன்றார், கர்னல் ஆர்தர் ஃபைரை அதன் முழுப் பொறுப்பாளராக நியமித்தார், தனிப்பட்ட முறையில் அதைப் பார்வையிட்டார் மற்றும் தந்திகள் மற்றும் தகவல்தொடர்பு அமைப்பை நிறுவினார். நடைமுறையில், புதிய மாகாணம் மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தில் இந்தியாவிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டது. அது ஒருபோதும் இந்திய அமைப்பில் வெற்றிகரமாக ஒருங்கிணைக்க முடியாது. போரின் விளைவாக, ஒரு விலையுயர்ந்த புதிய இராணுவ மற்றும் அரசியல் சார்புகளைச் சேர்ப்பது, அது தனக்குச் செலுத்துவதற்கு போதுமான வரிகளை உருவாக்கவில்லை. அரக்கான் மற்றும் தெனாசெரிமின் பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சி இந்திய நிர்வாகத்திற்கு ஒரு நிதி பேரழிவாக இருந்தது. 1830களில் பலமுறை இந்தப் பிரதேசங்களை முழுவதுமாக அகற்றுவது பற்றி கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. டல்ஹவுசி தனது சொந்த நிர்வாகத்திற்குச் செலுத்த போதுமான வருவாயை உருவாக்காத ஒரு பிரதேசத்தின் அளவை அதிகரிப்பதில் ஏன் மிகவும் வெறித்தனமாக இருந்தார் என்பது விளக்கப்படவில்லை

சிப்பாய்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தை டல்ஹவுசி தொடர்ந்தது இந்தப் போரின் ஒரு விளைவாகும். இது இந்திய சிப்பாய்கள் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் இது பயணத்திற்கு எதிரான இந்து மதத் தடையை மீறியது. உண்மையில், இது பஞ்சாபில் பல படைப்பிரிவுகளின் கலகத்திற்கு வழிவகுத்தது.[14]

ஆங்கிலேயர்கள் வேண்டுமென்றே சாதியை உடைக்க வற்புறுத்துகிறார்கள் என்ற இந்த நம்பிக்கையும், ஆங்கிலேயர்கள் இந்து மற்றும் முஸ்லீம் தூய்மைச் சட்டங்களை வேண்டுமென்றே தங்கள் புதிய நெய் தடவிய தோட்டாக்களால் மீறுகிறார்கள் என்ற பரவலான நம்பிக்கையுடன் இணைந்தால், அதன் விளைவுகள் (1857 இல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது) மிகவும் அழிவுகரமானதாக இருக்கும்.

தோல்வியின் கோட்பாடு

மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய மற்றும் கறைபடிந்த 'சீர்திருத்தம்' டல்ஹௌசியின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டது என்பது "தவறான" மாநிலங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டைக் கொள்ள சாத்தியமான அனைத்து சட்டப்பூர்வ (பெரும்பாலும் சட்டவிரோதமானதும் கூட) வழிமுறைகளை எடுக்கும் கொள்கையாகும். இந்தியா முழுவதையும் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையால் உந்தப்பட்ட டல்ஹவுசி, தோல்வியின் கோட்பாடு என்று அழைக்கப்படுவதைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். கோட்பாட்டின் கீழ், சரியான ஆண் பரம்பரை வாரிசு இல்லாத எந்த பிரிட்டிஷ் அல்லாத அரசையும் ஆங்கிலேயர்கள் இணைத்தனர். கொள்கையின் கீழ் ஜனவரி 1849 இல் சதாராவையும், அதே ஆண்டில் ஜெய்த்பூர் மற்றும் சம்பல்பூரையும், 1853 இல் ஜான்சி மற்றும் நாக்பூரையும் இணைக்கப் பரிந்துரைத்தார். இந்தச் சமயங்களில் அவரது நடவடிக்கை உள்துறை அதிகாரிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, ஆனால் 1849 இல் கரெளலியை இணைப்பதற்கான அவரது முன்மொழிவு, அனுமதிக்கப்படவில்லை, அதே நேரத்தில் 1851 மற்றும் 1852 இல் அவர் இணைத்த பாக் மற்றும் உதய்பூரின் குட்டி எஸ்டேட் பின்னர் பூர்வீக ஆட்சிக்கு மீட்டெடுக்கப்பட்டது. இந்த இணைப்புகள் பொதுவாக இந்தியாவில் உள்ள நிறுவனத்தின் நிதி ஆதாரங்களில் ஒரு பொருளாதாரமற்ற வடிகால் என்று விமர்சகர்களால் கருதப்படுகிறது.

கல்வி சீர்திருத்தங்கள்

இந்தியாவில் ஒரு தேசிய கல்வி முறையை நிறுவுவதில் டல்ஹௌசி வலுவான தனிப்பட்ட அர்ப்பணிப்பைக் கொண்டிருந்தார். 1854 அனுப்பியதில் உள்ள விதிகளின் வெற்றிகரமான நிர்வாகத்தை அவர் உறுதி செய்தார்.

பெண் கல்வியை விட எந்த ஒரு மாற்றமும் மிக முக்கியமான மற்றும் பயனுள்ள விளைவுகளை ஏற்படுத்த வாய்ப்பில்லை என்று டல்ஹவுசி அறிவித்தார். 1854 ஆம் ஆண்டின் கல்வி அனுப்புதல் பெண் கல்விக்கு ஆதரவாக இருந்தது. உயரடுக்கிற்கான உயர்கல்வியில் இருந்து இருவருக்குமான வெகுஜனக் கல்வியை நோக்கி அவரது கீழ் அரசாங்கக் கொள்கை மாறியது. பெண் கல்விக்கு ஆதரவாக கொள்கையை மாற்றியதற்காக பெத்யூனுடன் இணைந்து அவர் பெருமை

சேர்த்துள்ளார். டல்ஹௌசி பெத்துன் பெண்கள் பள்ளிக்கு தனிப்பட்ட முறையில் ஆதரவளித்தார். அவர் இறந்த பிறகு பெத்யூன் அமைத்த தனது சொந்தப் பணத்தில் இருந்து வந்தார்.[18] அவர் இங்கிலாந்திற்குச் செல்வதற்கு முன், அவர் தனிப்பட்ட ஆர்வத்துடன் இந்து விதவைகள் மறுமணச் சட்டம், 1856 ஐ அறிமுகப்படுத்தினார், விதவை மறுமணத்தை அனுமதித்தார், இது அவரது வாரிசான லார்ட் கேனிங்கால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு ஒரு செயலாக மாறியது.

உள்கட்டமைப்பு வளர்ச்சி

அதே பொருளுடன் மற்ற நடவடிக்கைகள் நிறுவனத்தின் சொந்த பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கவர்னர்-ஜெனரல் அல்லது அவரது பிரதிநிதியால் நீண்டகாலமாக ஆளப்பட்ட வங்காளம், மே 1854 இல் அதன் சொந்த லெப்டினன்ட்-கவர்னரின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. இராணுவ பலகைகள் அடித்துச் செல்லப்பட்டன; உயர் கட்டளைகளில் சீனியாரிட்டியின் இடத்தை தேர்வு எடுத்தது; ஒரு இராணுவ ஆடை மற்றும் ஒரு வீரியமான துறை உருவாக்கப்பட்டது, மேலும் மருத்துவ சேவை முழுமையான மறுசீரமைப்புக்கு உட்பட்டது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பொதுப்பணித்துறை நிறுவப்பட்டு, பொறியியல் கல்லூரிகள் வழங்கப்பட்டன. ஏகாதிபத்திய தந்தி முறை பின்பற்றப்பட்டது. இரயில்வே தகவல்தொடர்புக்கான முதல் இணைப்பு 1855 இல் நிறைவடைந்தது, மேலும் நன்கு கருதப்பட்ட திட்டங்கள் மற்ற பாதைகளின் போக்கையும் அவற்றின் நிர்வாக முறையையும் வரைபடமாக்கியது. டல்ஹவுசி, மக்களின் நலனுக்காக இந்தியாவில் இரயில் பாதைகளை உருவாக்க தனியார் நிறுவனங்களை ஊக்குவித்தார், மேலும் அரசாங்கத்தை முழுமையாகச் சார்ந்திருப்பதைக் குறைக்கவும் செய்தார். எவ்வாறாயினும், ஒரு சர்வாதிகார, பயன்மிக்க ஆட்சியாளராக, டல்ஹவுசி ரயில்வேயை அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தார் - விரிவடைந்து வரும் நெட்வொர்க்கிலிருந்து இந்தியாவுக்கு மிகப்பெரிய பலனைக் கொண்டுவர முயற்சித்தார்.

கூடுதலாக, கங்கை கால்வாய் கட்டி முடிக்கப்பட்டது; மற்றும் பஞ்சாப் மற்றும் பர்மாவில் போர்களின் விலை இருந்தபோதிலும், உலோக சாலைகள் மற்றும் பாலங்களுக்கு தாராளமான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 350 மைல் கங்கைக் கால்வாய் போன்ற பாரிய நீர்ப்பாசனப் பணிகளை நிர்மாணிப்பது, ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் விநியோகஸ்தர்களைக் கொண்டுள்ளது, இது ஒரு கணிசமான திட்டமாகும், இது பெரும்பாலும் விவசாயம் செய்யும் இந்தியாவிற்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது. மண்ணின் உப்புத்தன்மையை அதிகரிப்பதன் மூலம் விவசாய நிலங்களின் சில பகுதிகளை சேதப்படுத்திய போதிலும், ஒட்டுமொத்தமாக கால்வாயில் வசிக்கும் தனிநபர்கள் இல்லாதவர்களை விட சிறந்த உணவு மற்றும் உடையில் இருந்தனர். பாசனப் பரப்பு அதிகரித்து மக்கள் தொகை பெருகியது. நோய்த்தடுப்பு மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவுதல் போன்ற அதிகரித்த மக்கள்தொகையின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான சீர்திருத்தங்கள் ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை. இது மக்களை ஏழ்மையாக வைத்திருந்தது மற்றும் கொத்தடிமைத்

தொழிலை ஊக்குவிக்கும் விவசாய நடவடிக்கைகளில் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஐரோப்பியமயமாக்கல் மற்றும் அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைத்தல் ஆகியவை அவரது கொள்கையின் முக்கிய அம்சமாகும். ஒன்பது நிமிடங்களில் அவர் நிறுவனத்தின் ஐரோப்பியப் படைகளை வலுப்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை பரிந்துரைத்தார், பிரிட்டிஷ் சமூகத்தை அச்சுறுத்தும் ஆபத்துக்களுக்கு கவனம் செலுத்தினார், ஒரு சில சிதறிய அந்நியர்கள்; ஆனால் 1853 ஆம் ஆண்டின் கடைசி பட்டயச் சட்டத்தில் அவரது வேண்டுகோளின் பேரில் வழங்கப்பட்ட கூடுதல் ஆட்சேர்ப்பு அதிகாரங்களுக்கு அப்பால், இந்தியாவின் செலவில் மேலும் கூடுதல் செலவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியதால், அவரது முன்மொழிவுகள் உள்துறை அதிகாரிகளால் கைவிடப்பட்டன. அவரது நிர்வாகத்தில் டல்ஹௌசி சிறிய இராணுவ விவகாரங்களில் கூட தனது கட்டுப்பாட்டை வலுவாக உறுதிப்படுத்தினார், மேலும் சர் சார்லஸ் நேப்பியர் சில கொடுப்பனவுகளை வழங்க உத்தரவிட்டபோது, தலைமையகத்திலிருந்து அனுமதி பெறப்படாத ஒரு அமைப்பில் சிப்பாய்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். குற்றத்தை மீண்டும் செய்வதாக அச்சுறுத்தியதால், கவர்னர் ஜெனரல் அவரை ஒரு அளவிற்கு கண்டித்து நேப்பியர் தனது கட்டளையை ராஜினாமா செய்தார்.

டல்ஹவுசியின் சீர்திருத்தங்கள் பொதுப்பணி மற்றும் இராணுவ விவகாரங்கள் துறைகளில் மட்டும் அல்ல. அவர் தபால் அலுவலகங்களின் ஏகாதிபத்திய அமைப்பை உருவாக்கினார், கடிதங்களை எடுத்துச் செல்வதற்கான கட்டணங்களைக் குறைத்தார் மற்றும் தபால்தலைகளை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் பொது அறிவுறுத்தல் துறையை உருவாக்கினார்; அவர் இலக்குகளை ஆய்வு செய்யும் முறையை மேம்படுத்தினார், குற்றவாளிகளை பிராண்டிங் செய்யும் நடைமுறையை ஒழித்தார்; பிற மதங்களுக்கு மாறியவர்களை அவர்களின் சிவில் உரிமைகள் இழப்பிலிருந்து விடுவித்தது; நிர்வாக அறிக்கைகள் அமைப்பை துவக்கியது; மேலும் இந்திய சட்ட மேலவையை விரிவுபடுத்தினார். தேயிலை கலாச்சாரம், காடுகளைப் பாதுகாப்பது, பழங்கால மற்றும் வரலாற்று நினைவுச்சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதில் அவர் அளித்த ஊக்குவிப்பு ஆகியவற்றில் பிரிட்டிஷ் பொருளாதார நலன்களின் நலன்களைப் பற்றிய அவரது பரந்த ஆர்வம் காட்டப்பட்டது. சிவில் நிர்வாகத்தை மேலும் ஐரோப்பிய நாடுகளாக மாற்றும் நோக்கத்துடன், அவர் கல்கத்தாவில் உள்ள இளம் குடிமக்களின் கல்விக்கு பயனற்ற கல்லூரி என்று கருதியதை மூடினார், அதன் இடத்தில் அவர்களுக்கு முப்பாசல் நிலையங்களில் பயிற்சி அளிக்கும் மற்றும் துறைசார் தேர்வுகளுக்கு உட்படுத்தும் ஒரு ஐரோப்பிய முறையை நிறுவினார். அவர் ஐரோப்பிய சிப்பாயின் நல்வாழ்வில் சமமாக கவனமாக இருந்தார், அவருக்கு ஆரோக்கியமான பொழுதுபோக்கு மற்றும் பொது தோட்டங்களை வழங்கினார்.

சிவில் சர்வீஸ் சீர்திருத்தம்

சிவில் சேவைக்கு அவர் மேம்பட்ட விடுப்பு மற்றும் ஓய்வூதிய விதிகளை வழங்கினார், அதே நேரத்தில் அவர் வணிக அக்கறைகளில் அனைத்து பங்குகளையும் தடைசெய்து, திவாலானவர்களை கடுமையாக தண்டிப்பதன் மூலம் மற்றும் ஆதரவளிக்கும் விஷயத்தில் கவனமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தனது தனிப்பட்ட உதாரணத்தின் மூலம் அதன் தார்மீகத்தை தூய்மைப்படுத்தினார். எந்த கவர்னர் ஜெனரலும் இந்தியாவில் பொது விவகாரங்களைக் கையாள்வதில் அதிக எண்ணிக்கையிலான கனமான ஆவணங்களை எழுதவில்லை. அலுவலகத்தை முடித்துவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்லும் போது கூட, அவர் உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்ததால், தனது சொந்த நிர்வாகத்தை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு ஆவணத்தில் மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தினார். சீர்திருத்தங்களின் மற்றொரு விளைவாக, நில உரிமை மற்றும் வருவாய் முறையை நவீனமயமாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. அவர் பதவியில் இருந்த காலம் முழுவதும், டல்ஹௌசி பெரிய நில உரிமையாளர்களை அவர்களது தோட்டங்களின் பகுதிகளிலிருந்து அப்புறப்படுத்தினார். ஜமீன்தார் வரி விவசாயிகளின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் கொள்கைகளையும் அவர் செயல்படுத்தினார், ஏனெனில் அவர் அவர்களை அழிவுகரமான "மண்ணின் ட்ரோன்கள்" என்று கருதினார். இருப்பினும், ஆயிரக்கணக்கான சிறிய நிலப்பிரபுக்கள் தங்களுடைய உடமைகளை முற்றிலுமாக அகற்றினர். சிப்பாய்கள் பெரும்பாலும் இந்த பொருளாதார குழுக்களில் இருந்து பணியமர்த்தப்பட்டதால் இது குறிப்பாக குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. அவர் நிறுவனத்தில் உள்ள அரசு ஊழியர்களுக்கான ஆட்சேர்ப்பின் அடிப்படையாக திறந்த போட்டி முறையை அறிமுகப்படுத்தினார், இதனால் இந்திய அரசு சட்டம் 1853 இன் கீழ் இயக்குநர்களின் ஆதரவை இழந்தார்.

வெளியுறவு கொள்கை

அவரது வெளியுறவுக் கொள்கையானது பெரிய பூர்வீக மாநிலங்களின் பெயரளவிலான சுதந்திரத்தை குறைக்கும் விருப்பத்தால் வழிநடத்தப்பட்டது, மேலும் இந்தியாவிற்கு வெளியே வெளிநாட்டு சக்திகளுடன் அவரது அரசாங்கத்தின் அரசியல் உறவுகளை நீட்டிப்பதைத் தவிர்க்கிறது. ஹைதராபாத்தில் தலையிட அழுத்தம் கொடுத்து, அவர் அவ்வாறு செய்ய மறுத்துவிட்டார், பூர்வீக இளவரசர்களின் நிர்வாகம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி குடிமக்கள் அல்லது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கூட்டாளிகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் தலையிடுவது நியாயமானது என்று கூறினார். அவர் 1853 இல் நிஜாமுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்தார், இது அந்த இளவரசர்களின் அதிகாரத்திற்கு ஆதரவாக ஆங்கிலேயர்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வந்த குழுவின் பராமரிப்புக்கான நிதியை வழங்கியது, வருடாந்திர செலவு மற்றும் பெரிய நிலுவையில் உள்ள பாக்கிகளுக்கு பதிலாக பேரர்களை நியமிப்பதன் மூலம். பேரார் ஒப்பந்தம், சர் சார்லஸ் லூட்டிடம், 50 ஆண்டுகளாக நிஜாமை அரியணையில் வைத்திருப்பதற்கு அதிக வாய்ப்பு உள்ளது, அதே நேரத்தில் பம்பாய்க்கும்

நாக்பூருக்கும் இடையில் உள்ள ஒரு பகுதியின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது. அவரது ஒருங்கிணைப்பு கொள்கை மற்றும் ரயில்வே விரிவாக்க திட்டங்களை ஊக்குவித்தார். போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் பிரிட்டிஷ் எல்லையை மீறாத வரை, பஹவல்பூரில் ஒரு வாரிசுப் போரை பொறுத்துக்கொள்ள அதே ஆவி அவரைத் தூண்டியது.

சீக்கியப் போரில் தோஸ்த் முகமது செய்த பங்கிற்காக அவர் தண்டிக்கப்படுவதைத் தவிர்த்தார், மேலும் அமீர் முன்வரும் வரை எந்தப் பேச்சுவார்த்தையிலும் ஈடுபட மறுத்தார். பின்னர் அவர் தனது சொந்த முகவரான ஹெர்பர்ட் எட்வர்டஸின் முன்மொழிவுகளுக்கு இடையில் ஒரு இடைநிலைப் போக்கை வழிநடத்தினார், அவர் ஒரு தாக்குதல் கூட்டணியை ஆதரித்தார், மேலும் ஜான் லாரன்ஸின் முன்மொழிவுகள், எந்த விதமான நிச்சயதார்த்தத்தையும் தவிர்க்க வேண்டும். 1855 ஆம் ஆண்டில் லாரன்ஸ் கையெழுத்திட்ட அமைதி மற்றும் நட்புக்கான குறுகிய ஒப்பந்தத்தை அவரே உருவாக்கினார், அந்த அதிகாரி 1856 ஆம் ஆண்டில் இந்த விஷயத்தில் அவரது சேவைகளை ஒப்புக் கொள்ளும் வகையில் நைட் கமாண்டராக ஆர்டர் ஆஃப் தி பாட் பெற்றார். எவ்வாறாயினும், டல்ஹௌசி ஆப்கானியத் தலைவருடன் பரஸ்பர ஈடுபாட்டுடன் திருப்தி அடைந்தார், ஒவ்வொரு தரப்பினரும் மற்றவரின் பிரதேசங்களை மதிக்க வேண்டும் என்று அவர் கட்டுப்படுத்தினார், பலுசிஸ்தானில் ஒரு பெரிய அளவிலான தலையீடு தேவை என்பதைக் கண்டார், மேலும் அவர் மேஜர் ஜேக்கப்பை அங்கீகரித்தார். மே 14, 1854 அன்று கீழ்நிலை ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்த.

காணுக்கு ஆண்டு மானியமாக ரூ. 50,000, அவரை முழுமையாகவும் பிரத்தியேகமாகவும் ஆங்கிலேயர்களுடன் பிணைத்த ஒப்பந்தத்திற்கு ஈடாக. இதற்கு வீட்டு அதிகாரிகள் மறுப்பு தெரிவித்தனர், ஆனால் நிச்சயதார்த்தம் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது, மேலும் டல்ஹவுசிஸ் வாரிசுகளால் மானியம் பெருமளவில் அதிகரிக்கப்பட்டது. மறுபுறம், பெர்சியா மற்றும் மத்திய ஆசியா தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ராணியின் ஆலோசகர்களின் முடிவிற்கு விட்டுவிட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். பஞ்சாபின் வெற்றிக்குப் பிறகு, வடமேற்கு எல்லைப் பகுதியைக் காவல்துறை மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியின் விலையுயர்ந்த செயல்முறையைத் தொடங்கினார். மலைவாழ் மக்கள், சமவெளிகளை தங்கள் உணவாகவும், இரையாகவும் கருதுகின்றனர், மேலும் அஃப்ரிடிகள், மொஹமண்ட்ஸ், பிளாக் மலை பழங்குடியினர், வஜிரிகள் மற்றும் பிறர் தங்கள் புதிய அண்டை வீட்டார் சீற்றங்களை பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் எழுதினார். ஆனால் அவர் அமைதிக்கான தனது விருப்பத்தை அனைவருக்கும் அறிவித்தார், மேலும் பழங்குடி பொறுப்பின் கடமையை அவர்கள் மீது வலியுறுத்தினார். ஆயினும் கூட, இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லையில் இராணுவ ஈடுபாடு ஆண்டுதோறும் செலவில் வளர்ந்தது மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் பாகிஸ்தானை விட்டு வெளியேறும் வரை இடைநிறுத்தப்படாமல் தொடர்ந்தது.

ஊத்தின் இணைப்பு கடைசி வரை ஒதுக்கப்பட்டது. கிரிமியன் போரின் போது டல்ஹௌசியின் பதவிக் காலத்தை நீட்டிக்குமாறு வீட்டு அதிகாரிகள் டல்ஹவுசியிடம் கேட்டுக் கொண்டனர், ஆனால் பிரச்சனையின் சிரமங்கள் மற்ற இடங்களில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்குக் குறையாததால் அவர் செயல்பாடுகளைத் தாமதப்படுத்தத் தூண்டியது. 1854 ஆம் ஆண்டில் அவர் அவுட்ராம் என்பவரை லக்னோ நீதிமன்றத்தில் வசிப்பவராக நியமித்தார், மாகாணத்தின் நிலை குறித்த அறிக்கையை சமர்ப்பிக்குமாறு அவருக்கு அறிவுறுத்தினார். இது மார்ச் 1855 இல் வழங்கப்பட்டது. "சீர்குலைவு மற்றும் தவறான ஆட்சி" அடிப்படையில் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு இந்த அறிக்கை ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஒரு சாக்குப்போக்கு வழங்கியது. டல்ஹௌசி, 1801 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தைப் பார்த்து, அரசரின் சம்மதம் இருக்கும் வரை ஒளத் உடன் தான் விரும்பியபடி செய்யலாம் என்று முடிவு செய்தார். பின்னர் அவர் Oudh நிர்வாகத்தின் முழு நிர்வாகத்தையும் நிறுவனத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்று கோரினார், ராஜா தனது அரசு பதவி, நீதிமன்றங்களில் சில சலுகைகள் மற்றும் தாராளமான கொடுப்பனவு ஆகியவற்றைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். அவர் இந்த ஏற்பாட்டை மறுத்தால், ஒரு பொது எழுச்சி ஏற்பாடு செய்யப்படும், பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அதன் சொந்த நிபந்தனைகளில் தலையிடும்.

நவம்பர் 21, 1855 இல், இயக்குநர்கள் நீதிமன்றம் டல்ஹவுசிக்கு அவுதின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்கும்படி அறிவுறுத்தியது. மேலும் ஒரு புரட்சிக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக மன்னன் தனது மாட்சிமை நிர்வாகத்தை சரணடையும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தால் தவிர, அவருக்கு எந்த விருப்பமும் இல்லை. டல்ஹௌசி உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தார் மற்றும் ஓய்வுபெறும் தருவாயில் அவருக்கு தாமதமான உத்தரவுகள் வந்தன; ஆனால் அவர் உடனடியாக அவுட்ராமுக்கு ஒவ்வொரு விவரத்திலும் வழிமுறைகளை வகுத்தார், படைகளை நகர்த்தினார், மேலும் உள்ளூர் கருத்தை சமரசம் செய்வதற்கு குறிப்பிட்ட உத்தரவுகளுடன் அரசாங்கத்தின் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தினார். ராஜா தனக்கு முன் வைக்கப்பட்ட இறுதி எச்சரிக்கையில் ("ஒப்பந்தம்" வடிவத்தில்) கையெழுத்திட மறுத்துவிட்டார், எனவே மாகாணத்தை இணைக்கும் பிரகடனம் 13 பிப்ரவரி 1856 அன்று வெளியிடப்பட்டது.

பதவியில் இருந்து விலகுவதற்கு முன், அவரது மனதில் ஒரே ஒரு முக்கியமான விஷயம் மட்டுமே இருந்தது. நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் கந்துவட்டிக்காரர்களின் மிரட்டி பணம் பறிப்பதற்கு எதிராக வங்காளத்தின் கோலாரியன் சந்தால்களின் கிளர்ச்சி கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்டது. ஆனால் கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள் இன்னும் மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்டு தீர்வு வழங்கப்பட வேண்டியிருந்தது. உள்ளூர் ஆட்சியில் இருந்து நாட்டின் பகுதியை அகற்றி, அங்கு பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் வசிப்பிடத்தை அமல்படுத்தி, உள்ளூர் காவல்துறையில் சந்தால் தலைவர்களை பணியமர்த்துவதன் மூலம், அவர் ஒழுங்கை பராமரிப்பதில் வெற்றிகரமான நிர்வாக முறையை உருவாக்கினார்.

பிரிட்டனுக்குத் திரும்பு

டல்ஹௌசி, 6 மார்ச் 1856 அன்று, நிறுவனத்தின் "பிரோஸ்" கப்பலில் இங்கிலாந்துக்கு பயணம் செய்தார், இது பொதுவான அனுதாபத்திற்கும் குறைவான பொது மரியாதைக்கும் உரியது. அலெக்ஸாண்டிரியாவில் அவரை எச்.எம்.எஸ். "கார்டோக்" மால்டாவிடிலும், அங்கிருந்து "ட்ரிப்பூன்" மூலம் ஸ்பிட்ஹெட் வரைக்கும், அவர் மே 13 அன்று அடைந்தார். அவர் தனது பொதுப் பணியை மீண்டும் தொடங்குவார் என்று நம்பிய அரசு தலைவர்களும், அவருக்கு வருடாந்திர ஓய்வூதியமாக 5,000 (2019 இல் £ 530,000 க்கு சமம்) வாக்களித்த நிறுவனத்தாலும், ஆசீர்வாதத்திற்காக ஆர்வத்துடன் பிரார்த்தனை செய்த ராணியாலும் அவர் திரும்புவதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். ஆரோக்கியம் மற்றும் வலிமையை மீட்டெடுத்தது; மாறாக, "சிப்பாய் கலகம்" வெடித்தது, அவரது கொள்கையின் பதிவுகள் மீது கசப்பான தாக்குதல்களுக்கு வழிவகுத்தது, மேலும் அவரது அரசியல் நலன்கள் மற்றும் வாழ்க்கையின் பரவலான விமர்சனங்களுக்கு (நியாயமான மற்றும் நியாயமற்ற) வழிவகுத்தது. மால்டாவிடிலும் எடின்பரோவில் உள்ள மால்வெர்னிலும் அவரது உடல்நிலை மோசமடைந்தது, அங்கு அவர் மருத்துவ சிகிச்சை பெற்றார். அவருடைய கடிதப் பரிமாற்றங்கள் மற்றும் பொது அறிக்கைகளில், அரசாங்கத்தில் உள்ள சக ஊழியர்களுக்குப் பழியையோ அல்லது சங்கடத்தையோ ஏற்படுத்தக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தார். இந்த காலகட்டத்தில், ஜான் லாரன்ஸ், 1 வது பரோன் லாரன்ஸ் அவரது ஆலோசனை மற்றும் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தினார். அவரது கடைசி விருப்பத்தின்படி, அவரது தனிப்பட்ட பத்திரிகை மற்றும் தனிப்பட்ட ஆர்வமுள்ள ஆவணங்கள் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு முழுமையாக 50 ஆண்டுகளுக்கு வெளியீடு அல்லது விசாரணைக்கு எதிராக சீல் வைக்கப்பட்டன. 1854 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியப் பேரரசால் அதன் துருப்புக்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கான கோடைகால ஓய்வூதிய நிறுவப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த லார்ட் டல்ஹவுசியின் நினைவாக டல்ஹவுசி மலைவாசஸ்தலம் பெயரிடப்பட்டது.

1857 இந்தியக் கிளர்ச்சி

1857 ஆம் ஆண்டின் இந்தியக் கிளர்ச்சியானது 1857-58 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு எதிராக இந்தியாவில் ஒரு பெரிய எழுச்சியாக இருந்தது, இது பிரிட்டிஷ் கிரீடத்தின் சார்பாக ஒரு இறையாண்மை சக்தியாக செயல்பட்டது. டெல்லிக்கு வடகிழக்கே 40 மைல் (64 கிமீ) தொலைவில் உள்ள காரிஸன் நகரமான மீரட்டில், 1857 ஆம் ஆண்டு மே 10 ஆம் தேதி, நிறுவனத்தின் இராணுவத்தின் சிப்பாய்களின் கலகம் வடிவில் கிளர்ச்சி தொடங்கியது. அது பின்னர் மற்ற கலகங்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் கிளர்ச்சிகளில் முக்கியமாக மேல் கங்கை சமவெளி மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் வெடித்தது. இருப்பினும் கிளர்ச்சி சம்பவங்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் நிகழ்ந்தன. கிளர்ச்சியானது அந்த பிராந்தியத்தில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திற்கு இராணுவ அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது, மேலும் 20 ஜூன் 1858 இல் குவாலியரில் கிளர்ச்சியாளர்கள்

தோல்வியடைந்ததன் மூலம் மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நவம்பர் 1, 1858 அன்று, கொலையில் ஈடுபடாத அனைத்து கிளர்ச்சியாளர்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் பொது மன்னிப்பு வழங்கியது. 1859 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 8 ஆம் தேதி வரை போர்கள் முறையாக முடிவடைந்ததாக அறிவிக்கவும். அதன் பெயர் போட்டியிடுகிறது, மேலும் இது சிப்பாய் கலகம், இந்தியக் கலகம், பெரும் கிளர்ச்சி, 1857 இன் கிளர்ச்சி, இந்தியக் கிளர்ச்சி மற்றும் முதல் சுதந்திரப் போர் என்று பலவிதமாக விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆக்கிரமிப்பு பிரிட்டிஷ் பாணி சமூக சீர்திருத்தங்கள், கடுமையான நில வரிகள், சில பணக்கார நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் இளவரசர்களை சுருக்கமாக நடத்துதல், அத்துடன் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் கொண்டு வரப்பட்ட மேம்பாடுகள் பற்றிய சந்தேகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு கருத்துக்களால் பிறந்த அதிருப்திகளால் இந்தியக் கிளர்ச்சி ஊட்டப்பட்டது. பல இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக எழுந்தனர்; இருப்பினும், பலர் ஆங்கிலேயர்களுக்காகவும் போராடினர், மேலும் பெரும்பான்மையானவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு இணங்கினர். சில சமயங்களில் விதிவிலக்கான கொடுமையை காட்டிக்கொடுக்கும் வன்முறை, இரு தரப்பிலும், பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள், மற்றும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் உட்பட பொதுமக்கள் மீது, கிளர்ச்சியாளர்களால், மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் மீது, சில நேரங்களில் முழு கிராமங்கள் உட்பட, பிரிட்டிஷ் பழிவாங்கல்களால்; டெல்லி மற்றும் லக்னோ நகரங்கள் சண்டையிலும் ஆங்கிலேயர்களின் பதிலடியிலும் பாழடைந்தன.

மீரட்டில் கலகம் வெடித்த பிறகு, கிளர்ச்சியாளர்கள் விரைவாக டெல்லியை அடைந்தனர், அதன் 81 வயதான முகலாய ஆட்சியாளர் பகதூர் ஷா ஜாபர் இந்துஸ்தானின் பேரரசராக அறிவிக்கப்பட்டார். விரைவில், கிளர்ச்சியாளர்கள் வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவாத்த் (Oudh) ஆகியவற்றின் பெரும் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் பதில் விரைவாகவும் வந்தது. வலுவூட்டல்களின் உதவியுடன், கான்பூர் ஜூலை 1857 நடுப்பகுதியிலும், டெல்லி செப்டம்பர் இறுதியிலும் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது. இருப்பினும், ஜான்சி, லக்னோ மற்றும் குறிப்பாக அவாத்த் கிராமப்புறங்களில் கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு 1857 இன் எஞ்சிய காலத்தையும் 1858 இன் சிறந்த பகுதியையும் எடுத்தது. நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இந்தியாவின் பிற பகுதிகள் - வங்காள மாகாணம், பம்பாய் பிரசிடென்சி மற்றும் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி - பெரும்பாலும் அமைதியாக இருந்தன. பஞ்சாபில், சீக்கிய இளவரசர்கள் சிப்பாய்கள் மற்றும் ஆதரவை வழங்குவதன் மூலம் ஆங்கிலேயர்களுக்கு முக்கியமாக உதவினார்கள். பெரிய சமஸ்தானங்கள், ஹைதராபாத், மைசூர், திருவாங்கூர் மற்றும் காஷ்மீர், அதே போல் சிறிய ராஜ்புதானா ஆகியவை கிளர்ச்சியில் சேரவில்லை, ஆங்கிலேயர்களுக்கு சேவை செய்தன, கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் கேனிங்கின் வார்த்தைகளில், "புயலில் பிரேக்வாட்டர்ஸ்".

சில பிராந்தியங்களில், குறிப்பாக அவாத்தில், கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு தேசபக்தி கிளர்ச்சியின் பண்புகளைப் பெற்றது. இருப்பினும், கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் ஒரு புதிய

அரசியல் அமைப்பை முன்வைக்கும் நம்பிக்கைக் கட்டுரைகளை அறிவிக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும், இந்திய மற்றும் பிரிட்டிஷ் பேரரசு வரலாற்றில் கிளர்ச்சி ஒரு முக்கியமான நீர்நிலையாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கலைப்புக்கு வழிவகுத்தது. மேலும் இந்திய அரசு சட்டம் 1858 இயற்றுவதன் மூலம் இந்தியாவில் இராணுவம், நிதி அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகத்தை மறுசீரமைக்க ஆங்கிலேயர்களை கட்டாயப்படுத்தியது. அதன்பின் இந்தியா நேரடியாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டது புதிய பிரிட்டிஷ் ராஜ். நவம்பர் 1, 1858 இல், விக்டோரியா மகாராணி இந்தியர்களுக்கு ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார், அதில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், மற்ற பிரிட்டிஷ் குடிமக்களின் உரிமைகளைப் போன்ற உரிமைகளை உறுதியளித்தார். அடுத்த தசாப்தங்களில், இந்த உரிமைகளுக்கான அனுமதி எப்போதும் வராதபோது, இந்தியர்கள் ஒரு புதிய தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியில் ராணியின் பிரகடனத்தை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி 1612 ஆம் ஆண்டிலேயே இந்தியாவில் ஒரு இருப்பை நிறுவியிருந்தாலும், வர்த்தக நோக்கங்களுக்காக நிறுவப்பட்ட தொழிற்சாலை பகுதிகளை முன்னதாகவே நிர்வகித்தாலும், 1757 இல் பிளாசி போரில் அதன் வெற்றி கிழக்கு இந்தியாவில் அதன் உறுதியான காலடியின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. 1764 இல் பக்சர் போரில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி இராணுவம் முகலாய பேரரசர் ஷா ஆலம் II ஐ தோற்கடித்தபோது வெற்றி ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. அவரது தோல்விக்குப் பிறகு, பேரரசர் நிறுவனத்திற்கு "திவானி" என்று அழைக்கப்படும் வங்காள மாகாணங்களில் (இன்றைய வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒடிசா) "வருவாய் சேகரிப்பு" உரிமையை நிறுவனத்திற்கு வழங்கினார். நிறுவனம் விரைவில் பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸில் உள்ள அதன் தளங்களைச் சுற்றி அதன் பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தியது; பின்னர், ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள் (1766-1799) மற்றும் ஆங்கிலோ-மராத்தா போர்கள் (1772-1818) ஆகியவை இந்தியாவின் கட்டுப்பாட்டிற்கு இட்டுச் சென்றன.

1806 ஆம் ஆண்டில், வேலூர் கலகம் புதிய சீரான விதிமுறைகளால் தூண்டப்பட்டது, இது இந்து மற்றும் முஸ்லீம் சிப்பாய்கள் மத்தியில் வெறுப்பை உருவாக்கியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு, கவர்னர்-ஜெனரல் வெல்லஸ்லி இரண்டு தசாப்தங்களாக நிறுவனப் பகுதிகளின் விரிவாக்கத்தை துரிதப்படுத்தினார். இது நிறுவனத்திற்கும் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையிலான துணைக் கூட்டணிகள் அல்லது நேரடி இராணுவ இணைப்பு மூலம் அடையப்பட்டது. துணைக் கூட்டணிகள் இந்து மகாராஜாக்கள் மற்றும் முஸ்லீம் நவாப்களின் சமஸ்தானங்களை உருவாக்கியது. 1849 இல் நடந்த இரண்டாம் ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போருக்குப் பிறகு பஞ்சாப், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் மற்றும் காஷ்மீர் ஆகியவை இணைக்கப்பட்டன; இருப்பினும், காஷ்மீர் உடனடியாக 1846 ஆம் ஆண்டு அமிர்தசரஸ் உடன்படிக்கையின் கீழ் ஜம்முவின் டோக்ரா வம்சத்திற்கு விற்கப்பட்டது, அதன் மூலம் சமஸ்தானமாக மாறியது. நேபாளத்திற்கும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான எல்லைப்

பிரச்சினை, 1801க்குப் பிறகு கூர்மையடைந்தது. 1814-16 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ-நேபாளப் போரை ஏற்படுத்தியது மற்றும் தோற்கடிக்கப்பட்ட கூர்க்காக்களை பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டு வந்தது. 1854 இல், பெரார் இணைக்கப்பட்டது, மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவத் மாநிலம் சேர்க்கப்பட்டது. நடைமுறை நோக்கங்களுக்காக, நிறுவனம் இந்தியாவின் பெரும்பகுதி அரசாங்கமாக இருந்தது.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

1857 இன் இந்தியக் கிளர்ச்சியானது, எந்த ஒரு நிகழ்வையும் விட, காலப்போக்கில் காரணிகளின் திரட்சியின் விளைவாக நிகழ்ந்தது. சிப்பாய்கள் கம்பெனியின் ராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்ட இந்திய வீரர்கள். கிளர்ச்சிக்கு சற்று முன்பு, சுமார் 50,000 ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒப்பிடும்போது 300,000 சிப்பாய்கள் இராணுவத்தில் இருந்தனர். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் படைகள் பம்பாய், மெட்ராஸ் மற்றும் வங்காளம் என மூன்று பிரசிடென்சி படைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. வங்காள இராணுவம் பிராமணர்கள், ராஜ்புட்கள் மற்றும் பூமிஹார் போன்ற உயர் சாதியினரை ஆவாத் மற்றும் பீகார் பகுதிகளில் இருந்து சேர்த்துக் கொண்டது, மேலும் 1855 இல் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் சேர்க்கையையும் கட்டுப்படுத்தியது. இதற்கு மாறாக, மெட்ராஸ் இராணுவம் மற்றும் பம்பாய் இராணுவம் "அதிக உள்ளூர்மயமாக்கப்பட்ட, சாதி- நடுநிலைப் படைகள்" அது "உயர் சாதி மனிதர்களை விரும்புவதில்லை". வங்காள இராணுவத்தில் உயர் சாதியினரின் ஆதிக்கம் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த ஆரம்ப கலகங்களுக்கு ஒரு பகுதியாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

1772 ஆம் ஆண்டில், ஃபோர்ட் வில்லியமின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் நியமிக்கப்பட்டபோது, அவரது முதல் முயற்சிகளில் ஒன்று, நிறுவனத்தின் இராணுவத்தை விரைவாக விரிவுபடுத்துவதாகும். வங்காளத்தைச் சேர்ந்த சிப்பாய்கள் - அவர்களில் பலர் பிளாசி மற்றும் பக்சர் போர்களில் கம்பெனிக்கு எதிராகப் போரிட்டவர்கள் - இப்போது பிரிட்டிஷ் கண்களில் சந்தேகத்திற்குரியவர்களாக இருந்ததால், ஹேஸ்டிங்ஸ் ஆவாத் மற்றும் பீகாரின் உயர்சாதி கிராமப்புற ராஜ்புட்கள் மற்றும் பூமிஹாரிலிருந்து வெகு தொலைவில் மேற்கே ஆட்சேர்ப்பு செய்தார். அடுத்த 75 ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது. எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு சமூக உராய்வையும் தடுக்கும் பொருட்டு, நிறுவனம் அதன் இராணுவ நடைமுறைகளை அவர்களின் மத சடங்குகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்க நடவடிக்கை எடுத்தது. இதன் விளைவாக, இந்த வீரர்கள் தனித்தனி வசதிகளில் உணவருந்தினர்; கூடுதலாக, அவர்களின் சாதியை மாசுபடுத்துவதாகக் கருதப்படும் வெளிநாட்டு சேவை அவர்களுக்குத் தேவையில்லை, மேலும் இந்து பண்டிகைகளை அங்கீகரிக்க இராணுவம் விரைவில் அதிகாரப்பூர்வமாக வந்தது. "எவ்வாறாயினும், உயர் சாதி சடங்கு அந்தஸ்தை ஊக்குவிப்பதால், சிப்பாய்கள் தங்கள் சிறப்புரிமைகளை மீறுவதைக் கண்டறிந்த போதெல்லாம், எதிர்ப்பு, கலகத்திற்கு கூட அரசாங்கம்

பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருந்தது." ஸ்டோக்ஸ் வாதிடுகிறார், "ஆங்கிலேயர்கள் மிகவும் கவனமாக இருந்த கிராம சமூகத்தின் சமூகக் கட்டமைப்பில் தலையிடுவதைத் தவிர்த்தனர்."

1856 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியால் அவுத் (அவாத்) இணைக்கப்பட்ட பிறகு, பல சிப்பாய்கள், நிலம் பெற்ற குடிமக்களாக, ஒளத் நீதிமன்றங்களில் தங்களுடைய உரிமைகளை இழப்பதாலும், இணைப்பால் நிலம்-வருவாய் கொடுப்பனவுகள் அதிகரிக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்புகளாலும் கவலையடைந்தனர். கொண்டு. மற்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் 1857 ஆம் ஆண்டளவில், சில இந்திய வீரர்கள், மிஷனரிகள் இருப்பதை அதிகாரப்பூர்வ நோக்கத்தின் அடையாளமாக விளக்கி, இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்களை கிறித்தவ மதத்திற்கு பெருமளவில் மாற்றுவதற்கு நிறுவனம் சூழ்ச்சியாக இருந்தது என்று உறுதியாக நம்பினர். 1830 களின் முற்பகுதியில், வில்லியம் கேரி மற்றும் வில்லியம் வில்பர்ஃபோர்ட் போன்ற சுவிசேஷகர்கள் சதி ஒழிப்பு மற்றும் இந்து விதவைகளின் மறுமணத்தை அனுமதித்தல் போன்ற சமூக சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வெற்றிகரமாக முடிக்கப்பட்டிருந்தாலும், சிப்பாய்களின் விசுவாசம் பாதிக்கப்பட்டது என்பதற்கு சிறிய சான்றுகள் இல்லை.

இருப்பினும், அவர்களின் தொழில்முறை சேவையின் விதிமுறைகளில் மாற்றங்கள் வெறுப்பை உருவாக்கியிருக்கலாம். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அதிகார வரம்பு போர்கள் அல்லது இணைப்பில் வெற்றிகளால் விரிவடைந்ததால், வீரர்கள் இப்போது பர்மா போன்ற குறைவான பழக்கமான பகுதிகளில் பணியாற்றுவது மட்டுமல்லாமல், "வெளிநாட்டுச் சேவை" ஊதியம் இல்லாமல் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. முன்பு அவர்களின் காரணமாக இருந்தது.

கிளர்ச்சி வெடிப்பதற்கு பத்து மாதங்களுக்கு முன்பு எழுந்த அதிருப்திக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் 25 ஜூலை 1856 இன் பொது சேவை சேர்க்கை சட்டம் ஆகும். மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, வங்காள இராணுவத்தின் ஆண்கள் வெளிநாட்டு சேவையிலிருந்து விலக்கு பெற்றனர். குறிப்பாக, அவர்கள் அணிவகுத்துச் செல்லக்கூடிய பிராந்தியங்களில் சேவைக்காக மட்டுமே அவர்கள் பட்டியலிடப்பட்டனர். மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் ராணுவத்தின் அனைத்து சிப்பாய்களும், வங்காள ராணுவத்தின் ஆறு "ஜெனரல் சர்வீஸ்" பட்டாலியன்களும் தேவைப்பட்டால் வெளிநாடுகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டிய கடமையை ஏற்றுக்கொண்டதால், கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் டல்ஹவுசி இதை ஒரு ஒழுங்கீனமாகப் பார்த்தார். இதன் விளைவாக, பர்மாவில் சுறுசுறுப்பான சேவையை வழங்குவதற்கான சுமை, கடல் வழியாக மட்டுமே எளிதில் அணுகக்கூடியது, மற்றும் சீனாவின் இரண்டு சிறிய பிரசிடென்சி ஆர்மிகள் மீது விகிதாசாரமாக விழுந்தது. கவர்னர் ஜெனரலாக டல்ஹவுசியின் வாரிசான லார்ட் கேனிங் கையொப்பமிட்டபடி, வங்காள இராணுவத்தில் புதிய ஆட்கள் மட்டுமே பொது சேவைக்கான உறுதிமொழியை ஏற்க வேண்டும். இருப்பினும், உயர்சாதி சிப்பாய்களுக்கு சேவை செய்வது இறுதியில் அவர்களுக்கு நீட்டிக்கப்படும் என்று பயந்தனர், அதே போல் குடும்ப சேவையின் வலுவான பாரம்பரியத்துடன் தந்தைகளைப் பின்தொடர்ந்து மகன்கள்

இராணுவத்தில் சேர்வதைத் தடுக்கிறார்கள். பணிமூப்பு அடிப்படையில், பதவி உயர்வு வழங்குவது தொடர்பாகவும் புகார்கள் எழுந்தன. இதுவும், பட்டாலியன்களில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருவதால், பதவி உயர்வு தாமதமானது, மேலும் பல இந்திய அதிகாரிகள் திறமையாக செயல்பட முடியாத அளவுக்கு வயதான வரை கமிஷன் தரத்தை அடையவில்லை.

என்ஃபீல்டு துப்பாக்கி

புதிய என்ஃபீல்டு பேட்டர்ன் 1853 ரைஃபிள் மஸ்கட்டுக்கான வெடிமருந்துகளால் இறுதி தீப்பொறி வழங்கப்பட்டது. மினி பந்துகளை சுடும் இந்த துப்பாக்கிகள், முந்தைய மஸ்கட்களை விட இறுக்கமான பொருத்தத்தைக் கொண்டிருந்தன, மேலும் முன் தடவப்பட்ட காகித தோட்டாக்களைப் பயன்படுத்தியது. துப்பாக்கியை ஏற்ற, சிப்பாய்கள் பொடியை விடுவிப்பதற்காக கேட்ரிட்ஜைத் திறந்து கடிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த தோட்டாக்களில் பயன்படுத்தப்படும் கிரீஸில் இந்துக்களை புண்படுத்தும் மாட்டிறைச்சியிலிருந்து பெறப்பட்ட கொழுப்பையும், பன்றி இறைச்சியில் இருந்து பெறப்பட்ட பன்றிக்கொழுப்பும் முஸ்லீம்களை புண்படுத்தும் என்று வதந்தி பரவியது. குறைந்தபட்சம் ஒரு நிறுவன அதிகாரியாவது இது ஏற்படுத்தக்கூடிய சிரமங்களைச் சுட்டிக் காட்டினார். இந்தத் தோட்டாக்களில் பயன்படுத்தப்படும் கிரீஸ் மதத்தின் தப்பெண்ணங்களை புண்படுத்தும் அல்லது தலையிடும் இயல்புடையது அல்ல என்பதை நிரூபிக்கும் வரை, அவற்றை சோதனைக்கு வழங்காமல் இருப்பது நல்லது. பூர்வீக படை. இருப்பினும், ஆகஸ்ட் 1856 இல், பிரிட்டிஷ் வடிவமைப்பைப் பின்பற்றி, கொல்கத்தாவில் உள்ள வில்லியம் கோட்டையில் எண்ணெய் தடவிய கெட்டி உற்பத்தி தொடங்கப்பட்டது. பயன்படுத்தப்பட்ட கிரீஸில் கங்காதர் பானர்ஜி & கோ என்ற இந்திய நிறுவனத்தால் வழங்கப்பட்ட கொழுப்பையும் அடங்கும். ஜனவரி மாதத்திற்குள், என்ஃபீல்டு தோட்டாக்கள் விலங்குகளின் கொழுப்புடன் தடவப்பட்டதாக வதந்திகள் பரவின.

டம் டம் என்ற இடத்தில் உயர்சாதி சிப்பாய்க்கும் தாழ்த்தப்பட்ட தொழிலாளிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தகராறு குறித்த செய்திகள் மூலம் நிறுவன அதிகாரிகள் வதந்திகளை அறிந்தனர். அந்தத் தொழிலாளி, அந்தத் தோட்டாவைக் கடித்ததன் மூலம், அவர் சாதியை இழந்துவிட்டதாகக் கிண்டல் செய்துள்ளார், ஆனால் இந்த நேரத்தில் அத்தகைய தோட்டாக்கள் மீரட்டில் மட்டுமே வழங்கப்பட்டன, டம் டம் அல்ல. ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய மக்களின் மதங்களை அழிக்க முற்பட்டதாக வதந்திகள் இருந்தன, மேலும் பூர்வீக வீரர்களை அவர்களின் புனித நெறிமுறைகளை உடைக்க கட்டாயப்படுத்துவது இந்த வதந்தியை நிச்சயமாக சேர்த்திருக்கும். அமைதியின்மை தணியும் என்ற நம்பிக்கையில் நிறுவனம் இந்தக் கொள்கையின் விளைவுகளை மாற்றியமைத்தது.

ஜனவரி 27 அன்று, இராணுவச் செயலாளரான கர்னல் ரிச்சர்ட் பிரீச், டிப்போக்களில் இருந்து வழங்கப்படும் அனைத்து தோட்டாக்களும் கிரீஸிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்றும், சிப்பாய்கள்

"தாங்கள் விரும்பும்" கலவையைப் பயன்படுத்தி தாங்களே கிரீஸ் செய்யலாம் என்றும் உத்தரவிட்டார். கார்ட்ரிட்ஜ் கைகளால் கிழிந்து கடிக்காமல் இருக்கும் வகையில் ஏற்றுவதற்கான துரப்பணத்திலும் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இருப்பினும், இது பல சிப்பாய்கள் வதந்திகள் உண்மை என்றும் அவர்களின் அச்சம் நியாயமானது என்றும் நம்ப வைத்தது. புதிய கார்ட்ரிட்ஜ்களில் உள்ள காகிதம், முன்பு பயன்படுத்தப்பட்ட காகிதத்தை விட மெருகூட்டப்பட்ட மற்றும் விறைப்புத்தன்மையுடன், கிரீஸ் மூலம் செறிவூட்டப்பட்டதாக கூடுதல் வதந்திகள் தொடங்கியது. பிப்ரவரியில், இந்த வதந்திகளுக்கு அடிமட்டமாக இருக்க பாரக்பூரில் ஒரு விசாரணை நீதிமன்றம் நடைபெற்றது. சாட்சிகளாக அழைக்கப்பட்ட பூர்வீக வீரர்கள் காகிதம் "கிழிக்கும் விதத்தில் கடினமானதாகவும், துணி போலவும் உள்ளது" என்று புகார் அளித்தனர், காகிதத்தை எரித்தபோது அது கிரீஸ் வாசனையாக இருப்பதாகக் கூறினார், மேலும் காகிதத்தில் கிரீஸ் இருந்ததா என்ற சந்தேகத்தை அகற்ற முடியாது என்று அறிவித்தனர். அவர்களின் மனம்.

சிவிலியன் பதற்றம்

சிவிலியன் கிளர்ச்சி பலதரப்பட்டதாக இருந்தது. கிளர்ச்சியாளர்கள் மூன்று குழுக்களாக இருந்தனர்: நிலப்பிரபுத்துவ பிரபுக்கள், கிராமப்புற நிலப்பிரபுக்கள் என்று அழைக்கப்படும் தாலுக்கர்கள் மற்றும் விவசாயிகள். இளவரசர்களின் தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தைகளை சட்டப்பூர்வ வாரிசுகளாக அங்கீகரிக்க மறுத்த பிரபுக்களில் பலர், டோக்டர்ரின் ஆஃப் லாப்ஸின் கீழ் தலைப்புகள் மற்றும் களங்களை இழந்துள்ளனர், நிறுவனம் பாரம்பரியமான பரம்பரை அமைப்பில் தலையிட்டதாக உணர்ந்தனர். நானா சாஹிப் மற்றும் ஜான்சி ராணி போன்ற கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் இந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள்; பிந்தையவர், எடுத்துக்காட்டாக, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருந்தார், அவர் வளர்ப்பு மகன் தனது மறைந்த கணவரின் வாரிசாக அங்கீகரிக்கப்பட்டால்.[52] மத்திய இந்தியாவின் பிற பகுதிகளான இந்தூர் மற்றும் சவுகார் போன்ற இடங்களில், இத்தகைய சிறப்புரிமை இழப்பு ஏற்படவில்லை, சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்த பகுதிகளிலும், இளவரசர்கள் கம்பெனிக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். இரண்டாவது குழுவான தாலுக்கார், அவுத் இணைக்கப்பட்டதை அடுத்து வந்த நிலச் சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக, விவசாய விவசாயிகளிடம் பாதி நிலங்களை இழந்தனர். அவுத் முழுவதும், பீகார் ராஜ்புத் தாலுக்கார்களின் தலைமைப் பொறுப்பை வழங்கியதாகவும், 1857 ஆம் ஆண்டு இப்பகுதியில் முக்கியப் பங்காற்றியதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கிளர்ச்சி வலுப்பெற்றதால், தாலுக்கார்கள் தாங்கள் இழந்த நிலங்களை விரைவாக மீண்டும் ஆக்கிரமித்தனர், முரண்பாடாக, உறவினர் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவ விசுவாசத்தின் காரணமாக, விவசாய விவசாயிகளிடமிருந்து குறிப்பிடத்தக்க எதிர்ப்பை அனுபவிக்கவில்லை, அவர்களில் பலர் கிளர்ச்சியில் இணைந்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் திகைப்பு, ஆங்கிலேயர்களால் சில பகுதிகளில் நில-வருவாயை அதிகமாக மதிப்பீடு செய்ததால், பல நில உரிமையாளர் குடும்பங்கள் தங்கள் நிலத்தை இழந்தனர் அல்லது கடன் கொடுப்பவர்களிடம்

பெரும் கடனில் சிக்கிக் கொண்டனர், மேலும் இறுதியில் கிளர்ச்சிக்கு ஒரு காரணத்தை அளித்தனர்; நிறுவனத்தைத் தவிர, பணக் கடன் வழங்குபவர்களும் கிளர்ச்சியாளர்களின் பகைமையின் குறிப்பிட்ட பொருள்களாக இருந்தனர். சிவிலியன் கிளர்ச்சி அதன் புவியியல் விநியோகத்தில் மிகவும் சீரற்றதாக இருந்தது, வட-மத்திய இந்தியாவின் பகுதிகளிலும் கூட பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. உதாரணமாக, ஒப்பீட்டளவில் செழிப்பான முசாபர்நகர் மாவட்டம், ஒரு கம்பெனி நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தின் பயனாளி, மற்றும் மீரட்டுக்கு அடுத்தபடியாக, எழுச்சி தொடங்கிய இடமானது, ஒப்பீட்டளவில் அமைதியாக இருந்தது.

சதி ஒழிப்பு மற்றும் விதவை மறுமணத்தை சட்டப்பூர்வமாக்குதல் உள்ளிட்ட "பயனுள்ள மற்றும் சுவிசேஷத்தால் தூண்டப்பட்ட சமூக சீர்திருத்தம்", இறுதி நோக்கத்துடன் இந்திய மத மரபுகள் "தலையிடப்படுகின்றன" என்ற சந்தேகத்தை பலரால்-குறிப்பாக ஆங்கிலேயர்களால் கருதப்பட்டது. மதமாற்றம். கிறிஸ் பேலி உட்பட சமீபத்திய வரலாற்றாசிரியர்கள், கிளர்ச்சிக்கு முன் மத அதிகாரிகளின் பிரகடனங்களுடன், "பெண்களை இழிவுபடுத்துதல்", "தாழ்ந்த நபர்களின் எழுச்சி" போன்ற பிரச்சனைகள் உட்பட, அதற்குப் பிறகு சாட்சியங்களுடன் இதை "அறிவு மோதல்" என்று வடிவமைக்க விரும்புகின்றனர். பிரிட்டிஷ் பயிற்சியின் கீழ், மேற்கத்திய மருத்துவத்தால் ஏற்படும் "மாசு" மற்றும் பாரம்பரிய ஜோதிட அதிகாரிகளை துன்புறுத்துதல் மற்றும் புறக்கணித்தல். பிரிட்டிஷ் நடத்தும் பள்ளிகளும் ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தன: பதிவுசெய்யப்பட்ட சாட்சியங்களின்படி, மத போதனைக்கு பதிலாக கணிதம் வருகிறது என்ற கதைகளால் கோபம் பரவியது. இந்திய மதங்களின் மீது "அவமதிப்பை" கொண்டு வரும் கதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன, மேலும் பெண் குழந்தைகள் "தார்மீக அபாயத்திற்கு ஆளாகிறார்கள்" "கல்வி மூலம்.

நீதி அமைப்பு இந்தியர்களுக்கு இயல்பாகவே நியாயமற்றதாகக் கருதப்பட்டது. 1856 மற்றும் 1857 ஆம் ஆண்டின் அமர்வுகளின் போது ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் முன் வைக்கப்பட்ட அதிகாரப்பூர்வ நீல புத்தகங்கள், கிழக்கிந்திய (சித்திரவதை) 1855-1857, இந்தியர்களுக்கு எதிரான மிருகத்தனம் அல்லது குற்றங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்டாலோ அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டாலோ நிறுவன அதிகாரிகள் மேல்முறையீடுகளை நீட்டிக்க அனுமதிக்கப்படுவதை வெளிப்படுத்தியது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பல இந்தியர்களால் வெறுப்படைந்தன.

வங்காள இராணுவம்

நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவைப் பிரித்த மூன்று "பிரசிடென்சிகள்" ஒவ்வொன்றும் தங்கள் சொந்த படைகளை பராமரித்தன. இதில் பெங்கால் பிரசிடென்சியின் ராணுவம் மிகப்பெரியது. மற்ற இருவரைப் போலல்லாமல், உயர்சாதி இந்துக்கள் மற்றும் ஒப்பீட்டளவில் பணக்கார முஸ்லீம்கள் மத்தியில் இருந்து பெருமளவில் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டது. வங்காள இராணுவத்தில் உள்ள 18 ஒழுங்கற்ற குதிரைப்படை பிரிவுகளில்

முஸ்லிம்கள் அதிக சதவீதத்தை உருவாக்கினர். அதே நேரத்தில் இந்துக்கள் முக்கியமாக 84 வழக்கமான காலாட்படை மற்றும் குதிரைப்படை படைப்பிரிவுகளில் காணப்பட்டனர். எனவே 75% குதிரைப்படை படைப்பிரிவுகள் இந்திய முஸ்லீம்களால் ஆனது, அதே நேரத்தில் 80% காலாட்படை இந்துக்களால் ஆனது. எனவே இந்திய சமுதாயத்தின் நில உடைமை மற்றும் பாரம்பரிய உறுப்பினர்களின் கவலைகளால் சிப்பாய்கள் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்பட்டனர். கம்பெனி ஆட்சியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், வங்காள இராணுவத்திற்குள் சாதி சலுகைகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களை அது பொறுத்துக் கொண்டது மற்றும் ஊக்குவித்தது. இது பீகார் மற்றும் அவாத்த பிராந்தியங்களின் நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் பிராமணர்களிடையே கிட்டத்தட்ட பிரத்தியேகமாக தனது வழக்கமான காலாட்படை வீரர்களை நியமித்தது. இந்த வீரர்கள் புர்பியாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். 1840 களில் இருந்து கல்கத்தாவில் நவீனமயமாக்கப்பட்ட ஆட்சிகளால் இந்த பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் சலுகைகள் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான நேரத்தில், சிப்பாய்கள் மிக உயர்ந்த சடங்கு நிலைக்குப் பழக்கப்பட்டு, தங்கள் சாதி மாசுபடுத்தப்படலாம் என்ற பரிந்துரைகளுக்கு மிகவும் உணர்திறன் உடையவர்களாக இருந்தனர்.

சிப்பாய்கள் இராணுவ வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களில் படிப்படியாக அதிருப்தி அடைந்தனர். அவர்களின் ஊதியம் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக இருந்தது மற்றும் அவத் மற்றும் பஞ்சாப் இணைக்கப்பட்ட பிறகு, வீரர்கள் இனி அங்கு சேவைக்காக கூடுதல் ஊதியம் (பட்டா அல்லது பட்டா) பெறவில்லை, ஏனெனில் அவர்கள் இனி "வெளிநாட்டு பணிகளாக" கருதப்படவில்லை. ஜூனியர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் தங்கள் வீரர்களிடமிருந்து பெருகிய முறையில் பிரிந்துவிட்டனர், பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களைத் தங்கள் இனத் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதினர். 1856 ஆம் ஆண்டில், ஒரு புதிய ஆள்சேர்ப்புச் சட்டம் நிறுவனத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, இது கோட்பாட்டளவில் வங்காள இராணுவத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பிரிவையும் வெளிநாட்டு சேவைக்கு பொறுப்பாக்கியது. புதிதாக பணியமர்த்தப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இது பொருந்தும் என்று கருதப்பட்டாலும், பணிபுரியும் சிப்பாய்கள் இந்தச் சட்டம் தங்களுக்கும் பிற்போக்காகப் பயன்படுத்தப்படலாம் என்று அஞ்சினார்கள். ஒரு உயர்சாதி இந்து, மரப் படைக் கப்பலின் நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் பயணித்ததால், தனது சொந்த நெருப்பில் தனது உணவை சமைக்க முடியவில்லை, அதன்படி சடங்கு மாசுபாட்டின் மூலம் சாதியை இழக்க நேரிடும்.

கிளர்ச்சியின் ஆரம்பம்

பல மாதங்களாக அதிகரித்த பதட்டங்கள் மற்றும் பல்வேறு சம்பவங்கள் உண்மையான கிளர்ச்சிக்கு முந்தியது. பிப்ரவரி 26, 1857 அன்று, 19வது வங்காள பூர்வீக காலாட்படை (BNI) படைப்பிரிவு, தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட புதிய தோட்டாக்கள், பசு மற்றும் பன்றியின் கொழுப்பு தடவப்பட்ட காகிதத்தில் சுற்றப்பட்டதால், அது அவர்களின் மத உணர்வுகளை பாதித்தது. அணிவகுப்பு மைதானத்தில் பீரங்கி மற்றும் குதிரைப்படையின் ஆதரவுடன் அவர்களது கர்னல்

அவர்களை எதிர்கொண்டார், ஆனால் சில பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு பிரங்கிகளை வாபஸ் பெற்று, மறுநாள் காலை அணிவகுப்பை ரத்து செய்தார்.

மங்கள் பாண்டே

29 மார்ச் 1857 அன்று, கல்கத்தாவிற்கு அருகில் உள்ள பாரக்பூர் அணிவகுப்பு மைதானத்தில், கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் சமீபத்திய நடவடிக்கைகளால் கோபமடைந்த 34வது BNI இன் 29 வயதான மங்கள் பாண்டே, தனது தளபதிகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்யப் போவதாக அறிவித்தார். பாண்டேயின் நடத்தை பற்றி தகவல் அறிந்த சார்ஜென்ட்-மேஜர் ஜேம்ஸ் ஹெவ்சன் விசாரிக்கச் சென்றார், பாண்டே அவர் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினார். ஹெவ்சன் எச்சரிக்கையை எழுப்பினார். அவரது துணை லெப்டினன்ட் ஹென்றி பாக் அமைதியின்மையை விசாரிக்க வெளியே வந்தபோது, பாண்டே துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினார், ஆனால் அதற்கு பதிலாக பாக் குதிரையைத் தாக்கினார்.

ஜெனரல் ஜான் ஹியர்ஸி அணிவகுப்பு மைதானத்திற்கு வந்து விசாரணை நடத்தினார், பின்னர் மங்கள் பாண்டே ஒருவித "மத வெறியில்" இருப்பதாகக் கூறினார். மங்கள் பாண்டேவைக் கைது செய்யும்படி இந்திய கமாண்டர் ஜெமதார் ஈஸ்வரி பிரசாத்துக்கு அவர் உத்தரவிட்டார், ஆனால் ஜெமதர் மறுத்துவிட்டார். ஷேக் பால்டு என்ற ஒரு சிப்பாயைத் தவிர, அங்கிருந்த காலாண்டு காவலரும் மற்ற சிப்பாய்களும் மங்கள் பாண்டேவைக் கட்டுப்படுத்துவதிலிருந்தோ அல்லது கைது செய்வதிலிருந்தோ பின்வாங்கினர். ஷேக் பால்டு பாண்டேவைத் தொடர்ந்து தாக்குவதைத் தடுத்தார்.

தனது தோழர்களை ஒரு வெளிப்படையான மற்றும் சுறுசுறுப்பான கிளர்ச்சிக்கு தூண்டுவதில் தோல்வியடைந்த பிறகு, மங்கள் பாண்டே தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்றார், தனது மார்பில் கஸ்தூரியை வைத்து, தனது கால்விரலால் தூண்டுதலை இழுத்தார். அவர் தன்னைத்தானே காயப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் ஏப்ரல் 6 ஆம் தேதி இராணுவ நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டார், இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு தூக்கிலிடப்பட்டார்.

ஜெமதர் ஈஸ்வரி பிரசாத் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு ஏப்ரல் 21 அன்று தூக்கிலிடப்பட்டார். படைப்பிரிவு கலைக்கப்பட்டது மற்றும் அதன் சீருடைகள் அகற்றப்பட்டது. ஏனெனில் அது அதன் மேலதிகாரிகளிடம் தவறான உணர்வுகளை கொண்டுள்ளது, குறிப்பாக இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு. ஷேக் பால்டு வங்காள இராணுவத்தில் ஹவில்தார் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார், ஆனால் 34வது BNI சிதறடிக்கப்படுவதற்கு சற்று முன்பு கொலை செய்யப்பட்டார்.

மற்ற படைப்பிரிவுகளில் உள்ள சிப்பாய்கள் இந்த தண்டனைகள் கடுமையானவை என்று நினைத்தனர். சம்பிரதாயமான கலைப்பின் போது ஏற்பட்ட அவமானத்தின் ஆர்ப்பாட்டம் சில

வரலாற்றாசிரியர்களின் பார்வையில் கிளர்ச்சியைத் தூண்ட உதவியது. அதிருப்தியடைந்த முன்னாள் சிப்பாய்கள் பழிவாங்கும் ஆசையுடன் அவத் வீட்டிற்குத் திரும்பினர்.

ஏப்ரல் 1857 இல் அமைதியின்மை

ஏப்ரல் மாதத்தில், ஆக்ரா, அலகாபாத் மற்றும் அம்பாலா ஆகிய இடங்களில் அமைதியின்மை மற்றும் தீ விபத்து ஏற்பட்டது. குறிப்பாக அம்பாலாவில், அவர்களின் வருடாந்திர கஸ்தூரி பயிற்சிக்காக பல பிரிவுகள் சேகரிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய இராணுவ கன்டோன்மெண்டாக இருந்தது. வங்காள இராணுவத்தின் தளபதியான ஜெனரல் ஆன்சனுக்கு, தோட்டாக்கள் மீது ஒருவித கிளர்ச்சி விரைவில் வரப்போகிறது என்பது தெளிவாக இருந்தது. சிவிலியன் கவர்னர் ஜெனரலின் ஊழியர்களின் ஆட்சேபனைகள் இருந்தபோதிலும், அவர் கஸ்தூரி பயிற்சியை ஒத்திவைக்க ஒப்புக்கொண்டார் மற்றும் ஒரு புதிய பயிற்சியை அனுமதித்தார். இருப்பினும், வங்காள இராணுவம் முழுவதும் இந்த நிலையான நடைமுறையை அவர் பொது உத்தரவுகளை பிறப்பிக்கவில்லை, மேலும் சிக்கல்களைத் தணிக்க அல்லது சமாளிக்க அம்பாலாவில் இருப்பதை விட, அவர் சிம்லாவுக்குச் சென்றார், அங்கு பல உயர் அதிகாரிகள் கோடைகாலத்தை கழித்தார்.

அம்பாலாவில் வெளிப்படையான கிளர்ச்சி இல்லை என்றாலும், ஏப்ரல் பிற்பகுதியில் பரவலான தீவைப்பு இருந்தது. பாராக் கட்டிடங்கள் (குறிப்பாக என்ஃபீல்ட் கார்ட்ரிட்ஜ்களைப் பயன்படுத்திய வீரர்களுக்கு சொந்தமானவை) மற்றும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் பங்களாக்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

மீரட்

மீரட்டில், ஒரு பெரிய இராணுவ கன்டோன்மென்ட், 2,357 இந்திய சிப்பாய்கள் மற்றும் 2,038 பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் 12 பிரிட்டிஷ் ஆட்கள் கொண்ட துப்பாக்கிகளுடன் நிறுத்தப்பட்டனர். இந்த நிலையம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களின் மிகப்பெரிய செறிவுகளில் ஒன்றாகும், மேலும் இது ஒரு முன் திட்டமிடப்பட்ட சதித்திட்டத்தை விட ஒரு தன்னிச்சையான வெடிப்பு என்பதற்கு ஆதாரமாக பின்னர் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

வங்காள இராணுவத்திற்குள் அமைதியின்மை நிலவுவது நன்கு தெரிந்திருந்தாலும், ஏப்ரல் 24 அன்று லெப்டினன்ட் கர்னல் ஜார்ஜ் கார்மைக்கேல்-ஸ்மித், முக்கியமாக இந்திய முஸ்லிம்களைக் கொண்ட 3வது வங்காள லைட் குதிரைப்படையின் அனுதாபமற்ற கட்டளை அதிகாரி, தனது 90 பேரை அணிவகுப்பு மற்றும் அணிவகுப்புக்கு உத்தரவிட்டார். துப்பாக்கி சூடு பயிற்சிகளை செய்யுங்கள். அணிவகுப்பில் இருந்த ஐந்து பேரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் தங்கள் தோட்டாக்களை ஏற்க மறுத்தனர். மே 9 அன்று, எஞ்சிய 85 பேர் நீதிமன்றத்தில் மார்ஷியல் செய்யப்பட்டனர், மேலும் பெரும்பாலானவர்களுக்கு கடின உழைப்புடன் 10 ஆண்டுகள்

சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஒப்பீட்டளவில் பதினொரு இளம் வீரர்களுக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது. கண்டனம் செய்யப்பட்ட மனிதர்களின் சீருடைகள் களையப்பட்டு, கட்டைகளில் அடைத்து வைக்கப்பட்டதை முழு காவந்துறையும் அணிவகுத்து பார்த்தது. அவர்கள் சிறைக்கு அணிவகுத்துச் செல்லப்பட்டபோது, கண்டனம் செய்யப்பட்ட வீரர்கள் தங்களுக்கு ஆதரவளிக்கத் தவறியதற்காகத் தங்கள் தோழர்களைத் திட்டினர்.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. சில இந்திய வீரர்கள் பணியில் இல்லாத ஜூனியர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளை பலவந்தமாக சிறைபிடிக்கப்பட்ட வீரர்களை விடுவிக்க திட்டமிட்டுள்ளதாக எச்சரித்தனர். ஆனால் இது குறித்து தெரிவிக்கப்பட்ட மூத்த அதிகாரிகள் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மீரட் நகரத்திலேயே அமைதியின்மை ஏற்பட்டது. பஜாரில் கோபமான போராட்டங்கள் மற்றும் சில கட்டிடங்கள் தீவைக்கப்பட்டன. மாலையில், பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் தேவாலயத்திற்குச் செல்வதற்குத் தயாராகக் கொண்டிருந்தனர், அதே நேரத்தில் பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் பலர் கடமையிலிருந்து விலகி, மீரட்டில் உள்ள கேன்டீன்கள் அல்லது பஜாருக்குச் சென்றிருந்தனர். 3வது குதிரைப்படையின் தலைமையில் இந்தியப் படைகள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. முதல் வெடிப்புகளை அடக்க முயன்ற பிரிட்டிஷ் ஜூனியர் அதிகாரிகள் கிளர்ச்சியாளர்களால் கொல்லப்பட்டனர். பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் குடியிருப்புகள் தாக்கப்பட்டன, மேலும் நான்கு பொதுமக்கள் ஆண்கள், எட்டு பெண்கள் மற்றும் எட்டு குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டனர். பஜாரில் திரளான மக்கள் அங்கு கடமை தவறிய வீரர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தினர். சுமார் 50 இந்திய குடிமக்கள், அவர்களில் சில அதிகாரிகளின் வேலையாட்கள், தங்கள் முதலாளிகளை பாதுகாக்க அல்லது மறைக்க முயன்ற சிப்பாய்களால் கொல்லப்பட்டனர். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அவர்களது 85 தோழர்களை விடுவிப்பதில் சிப்பாய்களின் நடவடிக்கை தன்னிச்சையாகத் தோன்றினாலும், நகரத்தில் சில சிவிலியன் கலவரங்கள் கோட்வால் (உள்ளூர் போலீஸ் கமாண்டர்) தன் சிங் குர்ஜரால் ஊக்குவிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

சில சிப்பாய்கள் (குறிப்பாக 11 வது வங்காள பூர்வீக காலாட்படையிலிருந்து) கிளர்ச்சியில் சேருவதற்கு முன் நம்பகமான பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் மற்றும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை பாதுகாப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். சில அதிகாரிகளும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் ராம்பூருக்கு தப்பிச் சென்றனர், அங்கு அவர்கள் நவாபிடம் தஞ்சம் அடைந்தனர்.

பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர் பிலிப் மேசன் குறிப்பிடுகிறார், மீரட்டில் இருந்து பெரும்பாலான சிப்பாய்கள் மற்றும் சோவார்கள் மே 10 இரவு டெல்லிக்கு வந்திருப்பது தவிர்க்க முடியாதது. இது நாற்பது மைல்களுக்கு அப்பால் அமைந்துள்ள ஒரு வலுவான சுவர் நகரமாக இருந்தது. இது பெயரளவிலான முகலாய பேரரசரின் பண்டைய தலைநகரமாகவும் தற்போதைய இடமாகவும் இருந்தது. இறுதியாக மீரட்டிற்கு மாறாக காரிஸனில் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் இல்லை. அவர்களைத் தொடர எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

டெல்லி

மே 11 அன்று, 3 வது குதிரைப்படையின் முதல் குழுக்கள் டெல்லியை அடைந்தன. அரண்மனையில் உள்ள மன்னரின் அடுக்குமாடி குடியிருப்புகளின் ஜன்னல்களுக்கு அடியில் இருந்து, அவர்கள் பக்தார் ஷாவை அங்கீகரித்து வழிநடத்தும்படி அழைத்தனர். இந்த நேரத்தில் அவர் எதுவும் செய்யவில்லை, வெளிப்படையாக சிப்பாய்களை சாதாரண மனுதாரர்களாகக் கருதினார், ஆனால் அரண்மனையில் உள்ள மற்றவர்கள் கிளர்ச்சியில் விரைவாக இணைந்தனர். பகலில் கிளர்ச்சி பரவியது. பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் மற்றும் சார்புடையவர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் நகருக்குள் கடை வைத்திருப்பவர்கள் கொல்லப்பட்டனர், சிலர் சிப்பாய்களால் மற்றும் மற்றவர்கள் கலவரக்காரர்களின் கூட்டத்தால் கொல்லப்பட்டனர்.

வங்காள பூர்வீக காலாட்படையின் மூன்று பட்டாலியன் அளவிலான படைப்பிரிவுகள் நகரத்திலோ அல்லது அருகிலோ நிலைகொண்டிருந்தன. சில பிரிவினர் விரைவில் கிளர்ச்சியில் இணைந்தனர், மற்றவர்கள் பின்வாங்கினர், ஆனால் கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க உத்தரவுகளை ஏற்க மறுத்தனர். மதியம், நகரில் பல மைல்களுக்கு பயங்கர வெடிச்சத்தம் கேட்டது. ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிமருந்துகளின் பெரும் கையிருப்பு இருந்த ஆயுதக் கிடங்கு, கிளர்ச்சியாளர்களின் கைகளில் அப்படியே விழும் என்று அஞ்சி, அங்கிருந்த ஒன்பது பிரிட்டிஷ் ஆர்டனன்ஸ் அதிகாரிகள் தங்கள் காவலாளிகள் உட்பட சிப்பாய்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். எதிர்ப்பு நம்பிக்கையற்றதாக தோன்றியபோது, அவர்கள் ஆயுதக் களஞ்சியத்தை தகர்த்தனர். ஒன்பது அதிகாரிகளில் ஆறு பேர் உயிர் தப்பினர், ஆனால் குண்டு வெடிப்பு தெருக்களிலும் அருகிலுள்ள வீடுகளிலும் மற்ற கட்டிடங்களிலும் பலரைக் கொன்றது. இந்த நிகழ்வுகளின் செய்தி இறுதியாக டெல்லியைச் சுற்றி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சிப்பாய்களை வெளிப்படையான கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. சிப்பாய்கள் பின்னர் ஆயுதக் களஞ்சியத்தில் இருந்து குறைந்தபட்சம் சில ஆயுதங்களையாவது மீட்க முடிந்தது. மேலும் டெல்லிக்கு வெளியே இரண்டு மைல் (3 கிமீ) தொலைவில் 3,000 சிப்பாய்கள் வரை துப்பாக்கி குண்டுகள் அடங்கிய ஒரு பத்திரிகை எதிர்ப்பு இல்லாமல் கைப்பற்றப்பட்டது.

தப்பியோடிய பல பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளும் பொதுமக்களும் டெல்லியின் வடக்கே உள்ள கொடிமரக் கோபுரத்தில் கூடியிருந்தனர், அங்கு தந்தி ஆபரேட்டர்கள் நிகழ்வுகள் பற்றிய செய்திகளை மற்ற பிரிட்டிஷ் நிலையங்களுக்கு அனுப்பினர். மீரட்டில் இருந்து எதிர்பார்த்த உதவி வரவில்லை என்று தெரிந்ததும், வண்டிகளில் கர்னாலுக்குச் சென்றனர். பிரதான உடலிலிருந்து பிரிந்தவர்கள் அல்லது கொடிமரக் கோபுரத்தை அடைய முடியாதவர்களும் நடந்தே கர்னாலுக்குப் புறப்பட்டனர். சிலருக்கு வழியில் கிராம மக்கள் உதவினார்கள்; மற்றவர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

அடுத்த நாள், பக்தார் ஷா தனது முதல் முறையான நீதிமன்றத்தை பல ஆண்டுகளாக நடத்தினார். இதில் ஏராளமான சிப்பாய்கள் கலந்து கொண்டனர். நடந்த நிகழ்வுகளால் மன்னர்

அச்சமடைந்தார். ஆனால் இறுதியில் சிப்பாய்களின் விசுவாசத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் கிளர்ச்சிக்கு தனது முகத்தை கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டார். மே 16 அன்று, அரண்மனையில் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டிருந்த அல்லது நகரத்தில் பதுங்கியிருந்த 50 பேர் வரையிலான ஆங்கிலேயர்கள் அரண்மனைக்கு வெளியே ஒரு முற்றத்தில் உள்ள ஒரு மரத்தடியில் மன்னரின் சில ஊழியர்களால் கொல்லப்பட்டனர்.

மீரட் மற்றும் டெல்லியில் நடந்த நிகழ்வுகள் பற்றிய செய்திகள் வேகமாகப் பரவி, சிப்பாய்கள் மத்தியில் எழுச்சியையும், பல மாவட்டங்களில் கலவரத்தையும் தூண்டியது. பல சந்தர்ப்பங்களில், பிரிட்டிஷ் இராணுவம் மற்றும் சிவில் அதிகாரிகளின் நடத்தையே சீர்குலைவைத் தூண்டியது. டெல்லியின் வீழ்ச்சியை அறிந்து, பல நிறுவன நிர்வாகிகள் தங்களை, தங்கள் குடும்பத்தினர் மற்றும் வேலையாட்களை பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு வெளியேற்ற விரைந்தனர். டெல்லியில் இருந்து 160 மைல்கள் (260 கிமீ) தொலைவில் உள்ள ஆக்ராவில், 6,000 க்கும் குறைவான போர் அல்லாதவர்கள் கோட்டையில் குவிந்தனர்.

இராணுவ அதிகாரிகளும் முரண்பாடான முறையில் பதிலளித்தனர். சில அதிகாரிகள் தங்கள் சிப்பாய்களை நம்பினர், ஆனால் மற்றவர்கள் சாத்தியமான எழுச்சிகளைத் தடுக்க அவர்களை நிராயுதபாணியாக்க முயன்றனர். பெனாரஸ் மற்றும் அலகாபாத்தில், ஆயுதங்களை துண்டிக்கப்பட்டது, உள்ளூர் கிளர்ச்சிகளுக்கும் வழிவகுத்தது.

1857 ஆம் ஆண்டில், வங்காள இராணுவத்தில் 86,000 பேர் இருந்தனர், அவர்களில் 12,000 பேர் பிரிட்டிஷ், 16,000 சீக்கியர்கள் மற்றும் 1,500 கூர்க்காக்கள். இந்தியாவில் மொத்தம் 311,000 பூர்வீக வீரர்கள், 40,160 பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் (பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் பிரிவுகள் உட்பட) மற்றும் 5,362 அதிகாரிகள் இருந்தனர். வங்காள இராணுவத்தின் 74 வழக்கமான பூர்வீக காலாட்படை படைப்பிரிவுகளில் ஐம்பத்து நான்கு கிளர்ச்சி செய்யப்பட்டன, ஆனால் சில உடனடியாக அழிக்கப்பட்டன அல்லது உடைக்கப்பட்டன, அவர்களின் சிப்பாய்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு நகர்ந்தனர். மீதமுள்ள 20 படைப்பிரிவுகளில் பல நிராயுதபாணியாக்கப்பட்டன அல்லது கலகத்தைத் தடுக்க அல்லது தடுக்கின்றன. அசல் வங்காள பூர்வீக காலாட்படை படைப்பிரிவுகளில் பன்னிரண்டு மட்டுமே புதிய இந்திய இராணுவத்திற்குள் செல்ல தப்பிப்பிழைத்தன. வங்காள லைட் கேவலரி ரெஜிமென்ட்கள் அனைத்தும் கலகம் செய்தன.

வங்காள இராணுவத்தில் 29 ஒழுங்கற்ற குதிரைப்படை மற்றும் 42 ஒழுங்கற்ற காலாட்படை படைப்பிரிவுகளும் இருந்தன. இவர்களில், சமீபத்தில் இணைக்கப்பட்ட அவாத் மாநிலத்தில் இருந்து கணிசமான குழு ஒன்று மொத்தமாக கலகம் செய்தது. அந்த மாநிலத்தின் ஆட்சியாளர் (ஜெயாஜிராவ் சிந்தியா) ஆங்கிலேயர்களை ஆதரித்த போதிலும், குவாலியரில் இருந்து மற்றொரு பெரிய குழுவும் கலகம் செய்தது. மீதமுள்ள ஒழுங்கற்ற அலகுகள் பல்வேறு வகையான ஆதாரங்களில் இருந்து எழுப்பப்பட்டன மற்றும் முக்கிய இந்திய சமூகத்தின் கவலைகளால்

குறைவாகவே பாதிக்கப்பட்டன. சில ஒழுங்கற்ற பிரிவுகள் நிறுவனத்தை தீவிரமாக ஆதரித்தன: மூன்று கூர்க்கா மற்றும் ஆறு சீக்கிய காலாட்படை பிரிவுகளில் ஐந்து, மற்றும் சமீபத்தில் எழுப்பப்பட்ட பஞ்சாப் ஒழுங்கற்ற படையின் ஆறு காலாட்படை மற்றும் ஆறு குதிரைப்படை பிரிவுகள்.

1 ஏப்ரல் 1858 இல், வங்காள இராணுவத்தில் கம்பெனிக்கு விசுவாசமாக இருந்த இந்திய வீரர்களின் எண்ணிக்கை 80,053. இருப்பினும், கிளர்ச்சி வெடித்த பிறகு பஞ்சாப் மற்றும் வடமேற்கு எல்லைப் பகுதியில் பெரும் எண்ணிக்கையிலானவர்கள் அவசரமாக எழுப்பப்பட்டனர். பம்பாய் இராணுவம் அதன் 29 படைப்பிரிவுகளில் மூன்று கலகங்களைக் கொண்டிருந்தது, அதே சமயம் மெட்ராஸ் இராணுவத்தில் எதுவுமே இல்லை, இருப்பினும் அதன் 52 படைப்பிரிவுகளில் ஒன்றின் கூறுபாடுகள் வங்காளத்தில் சேவை செய்ய முன்வரவில்லை.[91] ஆயினும் கூட, தென்னிந்தியாவின் பெரும்பகுதி செயலற்ற நிலையில் இருந்தது, இடையிடையே வன்முறை வெடித்தது. இப்பகுதியின் பல பகுதிகள் நிஜாம்கள் அல்லது மைசூர் அரசர்களால் ஆளப்பட்டன, இதனால் அவை நேரடியாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இல்லை.

டெல்லியில் கலகம் செய்த சிப்பாய்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இந்துக்கள் என்றாலும், கிளர்ச்சியாளர்களில் கணிசமான பகுதியினர் முஸ்லிம்கள். முற்றுகையின் முடிவில் காஜிகளின் விகிதம் உள்ளூர் சண்டைப் படையில் கால் பங்காக வளர்ந்தது மேலும் குவாலியரில் இருந்து தற்கொலை காஜிகளின் ஒரு படைப்பிரிவை உள்ளடக்கியது, அவர்கள் இனி சாப்பிடமாட்டோம் என்றும் பிரிட்டிஷாரின் கைகளில் உறுதியான மரணத்தை சந்திக்கும் வரை போராடுவோம் என்றும் சபதம் செய்தனர். துருப்புக்கள். இருப்பினும், பெரும்பாலான முஸ்லீம்கள் கிளர்ச்சியாளர்களின் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் வெறுப்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை, மேலும் அவர்களது உலமாக்கள் ஜிஹாதை அறிவிப்பதா என்பதில் உடன்படவில்லை. மெளலானா முஹம்மது காசிம் நானௌதவி மற்றும் மெளலானா ரஷீத் அஹ்மத் கங்கோஹி போன்ற சில இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்தினர், ஆனால் பல முஸ்லிம்கள், அவர்களில் சுன்னி மற்றும் ஷியா பிரிவினரைச் சேர்ந்த உலமாக்கள் ஆங்கிலேயர் பக்கம் நின்றார்கள். பல்வேறு அஹ்ல்-இ-ஹதீஸ் அறிஞர்களும் நானௌதவியின் சகாக்களும் ஜிஹாதை நிராகரித்தனர். டெல்லியில் உள்ள அஹ்ல்-இ-ஹதீஸ் உலமாவின் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க உறுப்பினர், மெளலானா சயீத் நசீர் ஹுசைன் தெஹ்லவி, கலகக்காரர்களின் அழுத்தத்தை எதிர்த்து ஜிஹாத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார், அதற்கு பதிலாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு ஆதரவாக அறிவித்தார், முஸ்லீம்-பிரிட்டிஷ் உறவை ஒரு சட்ட ஒப்பந்தமாக கருதினார். அவர்களின் மத உரிமைகள் மீறப்படும் வரை உடைக்க முடியாது.

பஞ்சாப் மற்றும் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தின் சீக்கியர்கள் மற்றும் பதான்கள் ஆங்கிலேயர்களை ஆதரித்து டெல்லியை மீண்டும் கைப்பற்ற உதவினார்கள். குறிப்பாக சீக்கியர்கள் முகலாய வம்சத்தால் துன்புறுத்தப்பட்டதால், வட இந்தியாவில் முகலாய ஆட்சி மீண்டும்

நிலைநாட்டப்படும் என்று அஞ்சினார்கள். வங்காள இராணுவத்தில் உள்ள பூர்பியாக்கள் அல்லது 'கிழக்கு மக்கள்' (பிஹாரிகள் மற்றும் ஐக்கிய மாகாணங்களான ஆக்ரா மற்றும் ஒளத் பகுதியை சேர்ந்தவர்கள்) மீதும் அவர்கள் வெறுப்பை உணர்ந்தனர். முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்களில் (சிலியன்வாலா மற்றும் பெரோஸ்ஷா) இரத்தம் தோய்ந்த போர்கள் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களால் வென்றதாக சீக்கியர்கள் உணர்ந்தனர், அதே சமயம் இந்துஸ்தானி சிப்பாய்கள் சீக்கியர்களை போரில் சந்திக்க மறுத்துவிட்டனர். இந்துஸ்தானி சிப்பாய்கள் பஞ்சாபில் காரிஸன் துருப்புக்களாக மிகவும் வெளிப்படையான பாத்திரத்தை நியமித்து, பஞ்சாபில் இலாபம் ஈட்டும் சிவில் பதவிகளை வழங்கியபோது இந்த உணர்வுகள் கூட்டப்பட்டன. எழுச்சியை ஆதரித்தும் எதிர்த்த பல்வேறு குழுக்களும் அதன் தோல்விக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக பார்க்கப்படுகிறது.

கிளர்ச்சி

நைனி தாலின் மர வேலைப்பாடு (இன்று நைனிடால்) மற்றும் 1857 ஆம் ஆண்டு டெல்லி மற்றும் மீரட்டில் நடந்த கிளர்ச்சியில் இருந்து தப்பித்த பிரிட்டிஷ் குடும்பங்களுக்கு இமயமலையில் உள்ள ரிசார்ட் நகரம் எவ்வாறு புகலிடமாக இருந்தது என்பதை விவரிக்கும் இல்லஸ்ட்ரேட்டட் லண்டன் நியூஸ், 15 ஆகஸ்ட் 1857 இல் வரும் கதை.

பகதூர் ஷா ஜாபர் இந்தியா முழுமைக்கும் பேரரசராக அறிவிக்கப்பட்டார். பெரும்பாலான சமகால மற்றும் நவீன கணக்குகள் அவர் சிப்பாய்கள் மற்றும் அவரது அரசவையாளர்களால் அவரது விருப்பத்திற்கு எதிராக பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட வற்புறுத்தப்பட்டதாகக் கூறுகின்றன. முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் முகலாய வம்சத்தினர் கணிசமான அளவு அதிகாரத்தை இழந்த போதிலும், அவர்களின் பெயர் இன்னும் வட இந்தியா முழுவதும் பெரும் மதிப்பைக் கொண்டுள்ளது. பொதுமக்கள், பிரபுக்கள் மற்றும் பிற முக்கியஸ்தர்கள் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டனர். பேரரசர் தனது பெயரில் நாணயங்களை வெளியிட்டார், இது ஏகாதிபத்திய நிலையை உறுதிப்படுத்தும் பழமையான வழிகளில் ஒன்றாகும். முகலாய பேரரசரின் ஒட்டுதல், பஞ்சாபின் சீக்கியர்களை கிளர்ச்சியிலிருந்து விலக்கியது, ஏனெனில் அவர்கள் இஸ்லாமிய ஆட்சிக்கு திரும்ப விரும்பவில்லை, முகலாய ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக பல போர்களை நடத்தியுள்ளனர். வங்காள மாகாணம் முழுக்க முழுக்க அமைதியாகவே இருந்தது. நீண்ட காலமாக முகலாய பேரரசரின் அதிகாரத்தை சீரியஸாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருந்த ஆங்கிலேயர்கள், ஜாஃபரின் போருக்கான அழைப்புக்கு சாதாரண மக்கள் எவ்வாறு பதிலளித்தார்கள் என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

ஆரம்பத்தில், இந்திய கிளர்ச்சியாளர்கள் கம்பெனி படைகளை பின்னுக்குத் தள்ள முடிந்தது. மேலும் ஹரியானா, பீகார், மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் ஐக்கிய மாகாணங்களில் உள்ள பல முக்கிய நகரங்களைக் கைப்பற்றினர். பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் பலப்படுத்தப்பட்டு எதிர்த்தாக்குதலைத் தொடங்கியபோது, கலகக்காரர்கள் குறிப்பாக மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டளை மற்றும் கட்டுப்பாடு

இல்லாததால் ஊனமுற்றனர். கிளர்ச்சியாளர்கள் பக்த் கான் போன்ற சில இயற்கைத் தலைவர்களை உருவாக்கிய போதிலும், அவரது மகன் மிர்சா முகல் பயனற்றதாக நிரூபித்த பின்னர் பேரரசர் பின்னர் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார், பெரும்பாலும் அவர்கள் ராஜாக்களுக்கும் இளவரசர்களுக்கும் தலைமையைத் தேட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்களில் சிலர் அர்ப்பணிப்புள்ள தலைவர்களை நிரூபிக்க வேண்டும், ஆனால் மற்றவர்கள் சுயநலம் அல்லது தகுதியற்றவர்கள்.

மீரட்டைச் சுற்றியுள்ள கிராமப்புறங்களில், ஒரு பொது குர்ஜார் எழுச்சி ஆங்கிலேயர்களுக்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. மீரட் அருகே உள்ள பரிசுஷித்கரில், குர்ஜார்கள் சௌதாரி கடம் சிங் (குடும் சிங்) அவர்களின் தலைவராக அறிவித்து, கம்பெனி போலீசாரை வெளியேற்றினர். கதம் சிங் குர்ஜார் ஒரு பெரிய படைக்கு தலைமை தாங்கினார், 2,000 முதல் 10,000 வரை இருக்கும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புலந்தஷாஹர் மற்றும் பிஜ்னோர் முறையே வாலிதாத் கான் மற்றும் மஹோ சிங்கின் கீழ் குர்ஜார்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன. மீரட் மற்றும் டெல்லிக்கு இடையே உள்ள அனைத்து குர்ஜார் கிராமங்களும் கிளர்ச்சியில் கலந்து கொண்டதாக சமகால ஆதாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன, சில சமயங்களில் ஜூலுந்தாரின் ஆதரவுடன், ஜூலை பிற்பகுதியில் உள்ளூர் ஜாட்கள் மற்றும் சமஸ்தானங்களின் உதவியுடன் ஆங்கிலேயர்கள் சமாளித்தனர். பகுதியின் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் பெற வேண்டும்.

லாகூரின் புகழ்பெற்ற அறிஞரான முஃப்தி நிஜாமுதீன், பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கு எதிராக ஃபத்வா வெளியிட்டார் மற்றும் ராவ் துலா ராமின் படைகளை ஆதரிக்க உள்ளூர் மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். நர்னாலில் (நாசிப்பூர்) நடந்த நிச்சயதார்த்தத்தில் உயிரிழப்புகள் அதிகம். நவம்பர் 16, 1857 இல் ராவ் துலா ராம் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, முஃப்தி நிஜாமுதீன் கைது செய்யப்பட்டார், மேலும் அவரது சகோதரர் முஃப்தி யாகினுதீன் மற்றும் மைத்துனர் அப்துர் ரஹ்மான் (நபி பக்ஷ் என்றழைக்கப்படும்) ஆகியோர் திஜாராவில் கைது செய்யப்பட்டனர். டெல்லிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

டெல்லி முற்றுகை

ஆங்கிலேயர்கள் முதலில் தாக்குதலைத் தாமதப்படுத்தினர். பிரித்தானியாவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த துருப்புக்கள் கடல் வழியாக இந்தியாவிற்குச் செல்வதற்கு நேரம் எடுத்தது. இருப்பினும் சில படைப்பிரிவுகள் கிரிமியப் போரிலிருந்து பெர்சியா வழியாக தரைவழியாக நகர்ந்தன, மேலும் சீனாவிற்குச் செல்லும் சில படைப்பிரிவுகள் ஏற்கனவே இந்தியாவிற்குத் திருப்பி விடப்பட்டன.

ஏற்கனவே இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களை களப் படைகளாக ஒழுங்கமைக்க நேரம் எடுத்தது, ஆனால் இறுதியில் மீரட் மற்றும் சிம்லாவை விட்டு இரண்டு பத்திகள்

வெளியேறின. அவர்கள் மெதுவாக டெல்லியை நோக்கிச் சென்று, வழியில் ஏராளமான இந்தியர்களுடன் சண்டையிட்டு, கொன்று, தூக்கிலிடப்பட்டனர். மீரட்டில் முதல் கிளர்ச்சி வெடித்த இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, இரு படைகளும் கர்னால் அருகே சந்தித்தன. நேபாள இராச்சியத்தின் ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வங்காள இராணுவத்தில் பணிபுரியும் இரண்டு கூர்க்கா பிரிவுகள் உட்பட ஒருங்கிணைந்த படை, பட்லி-கே-செராய் என்ற இடத்தில் கிளர்ச்சியாளர்களின் முக்கிய இராணுவத்துடன் போரிட்டு அவர்களை மீண்டும் டெல்லிக்கு விரட்டியது.

நிறுவனத்தின் இராணுவம் நகரின் வடக்கே டெல்லி மலைமுகட்டில் ஒரு தளத்தை நிறுவியது மற்றும் டெல்லி முற்றுகை தொடங்கியது. முற்றுகை தோராயமாக ஜூலை 1 முதல் செப்டம்பர் 21 வரை நீடித்தது. இருப்பினும், சுற்றி வளைத்தல் அரிதாகவே முடிவடையவில்லை, மேலும் முற்றுகையிட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது, மேலும் கிளர்ச்சியாளர்கள் எளிதில் வளங்களையும் வலுவூட்டல்களையும் பெற முடியும் என்பதால், முற்றுகைக்கு உட்பட்டது டெல்லி அல்ல நிறுவனப் படைகள் என்று அடிக்கடி தோன்றியது. பல வாரங்களாக, நோய், சோர்வு மற்றும் டெல்லியில் இருந்து கிளர்ச்சியாளர்களின் தொடர்ச்சியான தாக்குதல்கள் முற்றுகையிட்டவர்களை திரும்பப் பெறும்படி கட்டாயப்படுத்தலாம் என்று தோன்றியது, ஆனால் பஞ்சாபில் கிளர்ச்சி வெடித்தது தடுக்கப்பட்டது அல்லது ஒடுக்கப்பட்டது, பிரிட்டிஷ், சீக்கிய மற்றும் பக்தூன் வீரர்களின் பஞ்சாப் நகரக்கூடிய வரிசையை அனுமதித்தது. ஆகஸ்ட் 14 அன்று ரிட்ஜில் முற்றுகையிட்டவர்களை வலுப்படுத்த ஜான் நிக்கல்சனின் கீழ். ஆகஸ்ட் 30 அன்று, கிளர்ச்சியாளர்கள் நிபந்தனைகளை வழங்கினர், அவை மறுக்கப்பட்டன.

ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒரு கனரக முற்றுகை ரயில் முற்றுகையிடும் படையுடன் சேர்ந்தது, செப்டம்பர் 7 முதல், முற்றுகை துப்பாக்கிகள் சுவர்களில் உடைப்புகளை உடைத்து கிளர்ச்சியாளர்களின் பீரங்கிகளை அமைதிப்படுத்தியது.[109]:478 அத்துமீறல்கள் மற்றும் காஷ்மீர் கேட் வழியாக நகரத்தைத் தாக்கும் முயற்சி. செப்டம்பர் 14 அன்று தொடங்கப்பட்டது.[109]:480 தாக்குதல் நடத்தியவர்கள் நகருக்குள் காலூன்றினர், ஆனால் ஜான் நிக்கல்சன் உட்பட பலத்த உயிரிழப்புகளைச் சந்தித்தனர். மேஜர் ஜெனரல் ஆர்ச்சுடேல் வில்சன், பிரிட்டிஷ் தளபதி, பின்வாங்க விரும்பினார், ஆனால் அவரது இளைய அதிகாரிகளால் பிடிக்கப்பட்டார். ஒரு வார தெரு சண்டைக்குப் பிறகு, ஆங்கிலேயர்கள் செங்கோட்டையை அடைந்தனர். பகதூர் ஷா ஜாஃபர் ஏற்கனவே ஹுமாயூனின் கல்லறைக்கு ஓடிவிட்டார். ஆங்கிலேயர்கள் நகரத்தை மீட்டனர்.

முற்றுகையிடும் படையின் துருப்புக்கள் நகரத்தை கொள்ளையடிக்கவும் சூறையாடவும் தொடர்ந்தன. கிளர்ச்சியாளர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய குடிமக்களுக்கு பதிலடி கொடுக்கும் வகையில் ஏராளமான குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். தெருச் சண்டையின் போது, நகரின் முக்கிய மசூதியில் பீரங்கிகள் அமைக்கப்பட்டன. எல்லைக்குள் இருந்த

சுற்றுப்புறங்கள் குண்டுவீசித் தாக்கப்பட்டன; எண்ணிலடங்கா கலாச்சார, கலை, இலக்கிய மற்றும் பணச் செல்வங்களை வைத்திருந்த முஸ்லிம் பிரபுக்களின் வீடுகள் அழிக்கப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர்கள் விரைவில் பகதூர் ஷா ஜாஃபரை கைது செய்தனர், அடுத்த நாள் பிரிட்டிஷ் ஏஜென்ட் வில்லியம் ஹாட்சன் அவரது மகன்களான மிர்சா முகல் மற்றும் மிர்சா கிஸர் சுல்தான் மற்றும் பேரன் மிர்சா அபு பக்கர் ஆகியோரை டெல்லி கேட் அருகே உள்ள கூனி தர்வாசாவில் (இரத்தம் தோய்ந்த வாயில்) தனது சொந்த அதிகாரத்தின் கீழ் சுட்டுக் கொன்றார். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும், ஜாஃபர் அதிர்ச்சியான மௌனத்துடன் பதிலளித்தார், அதே சமயம் அவரது மனைவி ஜினத் மஹால் திருப்தி அடைந்தார், அவர் தனது மகன் இப்போது ஜாபரின் வாரிசு என்று நம்பினார்.[110] டெல்லியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், வெற்றிகரமான தாக்குதலாளிகள் ஆக்ராவில் முற்றுகையிடப்பட்ட மற்றொரு நிறுவனப் படையை விடுவிக்கும் ஒரு பத்தியை ஏற்பாடு செய்தனர், பின்னர் அது சமீபத்தில் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது. இது நிறுவனப் படையகளுக்கு இந்தியாவின் கிழக்கிலிருந்து மேற்காக ஒரு தொடர்ச்சியான தொடர்பைக் கொடுத்தது.

கான்பூர் (கான்பூர்)

ஜூன் மாதத்தில், கான்பூரில் (இப்போது கான்பூர்) ஜெனரல் விலரின் கீழ் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்து பிரித்தானிய ஆட்சியை முற்றுகையிட்டனர். விலர் ஒரு மூத்த மற்றும் மரியாதைக்குரிய சிப்பாய் மட்டுமல்ல, ஒரு இந்தியப் பெண்ணையும் மணந்தார். கிளர்ச்சியை முறியடிக்க அவர் தனது சொந்த கௌரவத்தையும் நானா சாஹிப்பிடான அவரது நல்லுறவுகளையும் நம்பியிருந்தார், மேலும் அரண்களைத் தயாரிப்பதற்கும் பொருட்கள் மற்றும் வெடிமருந்துகளில் வைப்பதற்கும் ஒப்பீட்டளவில் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தார்.

முற்றுகையிடப்பட்டவர்கள் கான்பூர் முற்றுகையின் மூன்று வாரங்கள் குறைந்த தண்ணீர் அல்லது உணவுடன், ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் தொடர்ச்சியான உயிரிழப்புகளை அனுபவித்தனர். ஜூன் 25 அன்று நானா சாஹிப் அலகாபாத்திற்கு பாதுகாப்பான வழியை வழங்கினார். இன்னும் மூன்று நாட்களுக்கான உணவுப் பொருட்கள் எஞ்சியிருந்த நிலையில், ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் சிறிய ஆயுதங்களை வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்றும், 27 ஆம் தேதி காலை பகலில் வெளியேற்றம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் ஒப்புக்கொண்டனர் (நானா சாஹிப் வெளியேற்றம் அன்றைய இரவில் நடைபெற வேண்டும் என்று விரும்பினார். 26). ஜூன் 27 ஆம் தேதி அதிகாலையில், பிரிட்டிஷ் கட்சியினர் தங்கள் பிடியிலிருந்து வெளியேறி, நானா சாஹிப் வழங்கிய படகுகள் அவர்களை அலகாபாத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக் காத்திருந்த ஆற்றுக்குச் சென்றனர்.[111] நிறுவனத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்த பல சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சியாளர்களால் அகற்றப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர், அவர்களின் விசுவாசத்தின் காரணமாக அல்லது "அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மாறிவிட்டார்கள்". நெடுவரிசையில் காயமடைந்த சில பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளும் கோபமான

சிப்பாய்களால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். காங்கையின் இரு கரைகளிலும் சிப்பாய்கள் தூழ்ந்திருந்த கப்பல்துறைக்கு ஆங்கிலேயர் பெருமளவில் வந்த பிறகு, துப்பாக்கிச் சூடு வெடித்தது மற்றும் படகுகள் அவர்களது குழுவினரால் கைவிடப்பட்டு பிடிக்கப்பட்டன அல்லது தீவைக்கப்பட்டன. சிவப்பு-சூடான கரி துண்டுகள். பிரிட்டிஷ் கட்சி படகுகளைத் தள்ள முயன்றது, ஆனால் மூன்றைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் சிக்கிக்கொண்டன. பத்துக்கும் மேற்பட்ட காயமடைந்தவர்களுடன் ஒரு படகு ஆரம்பத்தில் தப்பியது, ஆனால் பின்னர் தரையிறக்கப்பட்டது, கலகக்காரர்களால் பிடிக்கப்பட்டது மற்றும் கான்போரில் படுகொலையை நோக்கி ஆற்றின் கீழே தள்ளப்பட்டது. இறுதியில், கிளர்ச்சியாளர் குதிரைப்படையினர் தப்பிப்பிழைத்தவர்களை முடிப்பதற்காக தண்ணீரில் சவாரி செய்தனர். துப்பாக்கிச் சூடு நிறுத்தப்பட்ட பிறகு, உயிர் பிழைத்தவர்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு, சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். படுகொலை முடிந்த நேரத்தில், கட்சியின் பெரும்பாலான ஆண் உறுப்பினர்கள் இறந்துவிட்டனர், எஞ்சியிருந்த பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் அகற்றப்பட்டு பிணைக் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டு பின்னர் பீபிகர் படுகொலையில் கொல்லப்பட்டனர். நான்கு ஆண்கள் மட்டுமே இறுதியில் ஒரு படகில் கான்போரிலிருந்து உயிருடன் தப்பினர்: இரண்டு தனியார் சிப்பாய்கள், ஒரு லெப்டினன்ட் மற்றும் கேப்டன் மவ்ரே தாம்சன், தி ஸ்டோரி ஆஃப் கான்போர் (லண்டன், 1859) என்ற தலைப்பில் தனது அனுபவங்களை முதலில் எழுதினார்.

அவரது விசாரணையின் போது, டாத்யா டோப் அத்தகைய திட்டம் எதுவும் இல்லை என்று மறுத்து, பின்வரும் சொற்களில் சம்பவத்தை விவரித்தார்: ஆங்கிலேயர்கள் ஏற்கனவே படகுகளில் ஏறியிருந்தனர் மற்றும் டாத்யா டோபே அவர்கள் புறப்படுவதை அடையாளம் காட்ட தனது வலது கையை உயர்த்தினார். அந்த நேரத்தில் கூட்டத்திலிருந்து யாரோ உரத்த சத்தத்தை ஊதினார்கள், இது குழப்பத்தை உருவாக்கியது மற்றும் தொடர்ந்து குழப்பத்தில், படகுக்காரர்கள் படகுகளில் இருந்து குதித்தனர். கிளர்ச்சியாளர்கள் கண்மூடித்தனமாக சுடத் தொடங்கினர். அருகில் உள்ள சவாதா கோதியில் (பங்களா) தங்கியிருந்த நானா சாஹிப், என்ன நடக்கிறது என்பது பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டு உடனடியாக வந்து நிறுத்தினார். சில பிரிட்டிஷ் வரலாறுகள் விபத்து அல்லது பிழையின் விளைவாக இருக்கலாம் என்று அனுமதிக்கின்றன; யாரோ தற்செயலாக அல்லது தீங்கிழைக்கும் வகையில் துப்பாக்கியால் சுட்டனர், பீதியடைந்த ஆங்கிலேயர்கள் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர், மேலும் படுகொலையை நிறுத்துவது சாத்தியமில்லை.

எஞ்சியிருக்கும் பெண்களும் குழந்தைகளும் நானா சாஹிப்பிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர், பின்னர் முதலில் சவதா கோத்தியில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர், பின்னர் உள்ளூர் மாஜிஸ்திரேட்டின் எழுத்தரின் (பிபிகர்) வீட்டிற்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர், அங்கு அவர்கள் ஃபதேகாரில் இருந்து அகதிகளுடன் இணைந்தனர். மொத்தம் ஐந்து ஆண்கள் மற்றும் 206 பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் பீபிகரில் சுமார் இரண்டு வாரங்களாக அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஒரு வாரத்தில் 25 பேர் வயிற்றுப்போக்கு மற்றும் காலராவால் இறந்தனர்.

இதற்கிடையில், அலகாபாத்தில் இருந்து முன்னேறிய ஒரு கம்பெனி நிவாரணப் படை இந்தியர்களை தோற்கடித்தது. ஜூலை 15 ஆம் தேதிக்குள் நானா சாஹிப் கான்போரை வைத்திருக்க முடியாது என்பது தெளிவாகியது. மேலும் நானா சாஹிப் மற்றும் பிற முன்னணி கிளர்ச்சியாளர்களால் பணயக்கைதிகள் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. சிப்பாய்கள் இந்த உத்தரவை நிறைவேற்ற மறுத்த பிறகு, இரண்டு முஸ்லீம் கசாப்புக் கடைக்காரர்கள், இரண்டு இந்து விவசாயிகள் மற்றும் நானாவின் மெய்க்காப்பாளர் ஒருவர் பீபிகருக்குள் சென்றனர். கத்திகள் மற்றும் குஞ்சுகளுடன் ஆயுதம் ஏந்திய அவர்கள் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கொன்றனர். படுகொலைக்குப் பிறகு, சுவர்கள் இரத்தம் தோய்ந்த கை ரேகைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. மேலும் தரையில் மனித உறுப்புகளின் பகுதிகள் சிதறடிக்கப்பட்டன. இறந்தவர்களும் இறக்கும் நிலையில் இருந்தவர்களும் அருகில் உள்ள கிணற்றில் வீசப்பட்டனர். 50-அடி (15 மீ) ஆழமான கிணற்றில் எச்சங்களால் 6 அடி (1.8 மீ) வரை நிரப்பப்பட்டபோது, மீதமுள்ளவை கங்கையில் வீசப்பட்டன.

லக்னோ

மீரட்டில் நடந்த நிகழ்வுகளுக்குப் பிறகு, அவாத் மாநிலத்தில் கிளர்ச்சி வெடித்தது. லக்னோவில் வசிக்கும் பிரிட்டிஷ் கமிஷனர், சர் ஹென்றி லாரன்ஸ், ரெசிடென்சி வளாகத்திற்குள் தனது பதவியை வலுப்படுத்த போதுமான நேரம் இருந்தது. விசுவாசமான சிப்பாய்கள் உட்பட பாதுகாவலர்கள் சுமார் 1700 பேர் இருந்தனர். கிளர்ச்சியாளர்களின் தாக்குதல்கள் வெற்றிபெறவில்லை, எனவே அவர்கள் வளாகத்திற்குள் பீரங்கி மற்றும் மஸ்கட் துப்பாக்கியால் சரமாரியாக தாக்கினர். முதலில் பலியானவர்களில் லாரன்சும் ஒருவர். அவருக்குப் பின் ஜான் எர்ட்லி இங்கிலிஸ் ஆட்சிக்கு வந்தார். கிளர்ச்சியாளர்கள் வெடிபொருட்களால் சுவர்களை உடைத்து, சுரங்கப்பாதைகள் வழியாக கடந்து செல்ல முயன்றனர், இது நிலத்தடி நெருங்கிய போருக்கு வழிவகுத்தது. 90 நாட்கள் முற்றுகைக்குப் பிறகு, பாதுகாவலர்கள் 300 விசுவாசமான சிப்பாய்கள், 350 பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் மற்றும் 550 போர் அல்லாதவர்கள் என குறைக்கப்பட்டனர்.

செப்டம்பர் 25 அன்று, சர் ஹென்றி ஹேவ்லாக் தலைமையில் ஒரு நிவாரணப் பத்தியும், சர் ஜேம்ஸ் அவுட்ராம் (கோட்பாட்டளவில் அவருக்கு உயர்ந்தவர்) அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு சுருக்கமான பிரச்சாரத்தில் கான்போரிலிருந்து லக்னோ வரை போராடினார், அதில் எண்ணிக்கையில் சிறிய பத்தி கிளர்ச்சிப் படைகளைத் தோற்கடித்தது. பெருகிய முறையில் பெரிய போர்களின் தொடர். இது 'லக்னோவின் முதல் நிவாரணம்' என்று அறியப்பட்டது, ஏனெனில் இந்த படை முற்றுகையை உடைக்கவோ அல்லது தங்களைத் தாங்களே வெளியேற்றவோ போதுமான வலிமை இல்லாததால், காரிஸனில் சேர வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அக்டோபரில், புதிய தளபதியான சர் கொலின் காம்ப்பெல் தலைமையில் மற்றொரு பெரிய இராணுவம் இறுதியாக காரிஸனை விடுவிக்க முடிந்தது, நவம்பர் 18 அன்று, அவர்கள் நகருக்குள் இருந்த பாதுகாக்கப்பட்ட

பகுதியை வெளியேற்றினர், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் முதலில் வெளியேறினர். பின்னர் அவர்கள் ஒழுங்கான திரும்பப் பெறுதலை மேற்கொண்டனர், முதலில் அலம்பாக் 4 மைல் (6.4 கிமீ) வடக்கே 4,000 பேர் கொண்ட படை ஒரு கோட்டையை கட்டுவதற்கு விடப்பட்டது, பின்னர் கவுன்போருக்கு, இரண்டாம் போரில் நகரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான டான்டியா டோப்பின் முயற்சியை அவர்கள் தோற்கடித்தனர். காவன்போர்

மார்ச் 1858 இல், காம்ப்பெல் மீண்டும் ஒரு பெரிய இராணுவத்துடன் லக்னோவை நோக்கி முன்னேறினார், அலம்பாக்கில் படையைச் சந்தித்தார், இந்த முறை அவத்தில் கிளர்ச்சியை அடக்க முயன்றார். ஜங் பகதூர் குன்வர் ரானாவின் கீழ் வடக்கிலிருந்து முன்னேறிய ஒரு பெரிய நேபாளக் குழு அவருக்கு உதவியது. ஜங் பகதூரின் இளைய சகோதரரான ஜெனரல் திர் ஷம்ஷேர் குன்வர் ராணா, லக்னோ, பெனாரஸ் மற்றும் பாட்னா உள்ளிட்ட இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் நேபாளப் படைகளுக்கு தலைமை தாங்கினார். காம்ப்பெல்லின் முன்னேற்றம் மெதுவாகவும், முறையாகவும் இருந்தது, ஜெனரல் அவுட்ராம் கீழ் ஒரு படை மார்ச் 4 அன்று பீரங்கி பாலங்களில் ஆற்றைக் கடந்து பக்கவாட்டில் பீரங்கிகளை சுட அவர்களுக்கு உதவியது. காம்ப்பெல் பெரிய ஆனால் ஒழுங்கற்ற கிளர்ச்சி இராணுவத்தை லக்னோவிலிருந்து மார்ச் 21 அன்று இறுதிச் சண்டையுடன் விரட்டினார். காம்ப்பெல்லின் சொந்த துருப்புக்களுக்கு சில உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டன, ஆனால் அவரது எச்சரிக்கையான இயக்கங்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிலான கிளர்ச்சியாளர்களை அவாதிருள் கலைக்க அனுமதித்தன. வெப்பம், நோய் மற்றும் கெரில்லா நடவடிக்கைகளால் ஆண்களை இழக்கும் போது, காம்ப்பெல் கோடை மற்றும் இலையுதிர் காலத்தை சிதறிய எதிர்ப்பை சமாளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

ஜான்சி

ஜான்சி மாநிலம் புந்தேல்கண்டில் மராத்தியர்கள் ஆட்சி செய்த சமஸ்தானமாக இருந்தது. 1853 ஆம் ஆண்டில் ஜான்சி ராஜா உயிரியல் ஆண் வாரிசு இல்லாமல் இறந்தபோது, அது இந்திய கவர்னர் ஜெனரலால் காலதாமத கோட்பாட்டின் கீழ் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. அவரது விதவை ராணி லக்ஷ்மி பாய், ஜான்சி ராணி, தங்களின் வளர்ப்பு மகனின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். போர் வெடித்தபோது, ஜான்சி விரைவில் கிளர்ச்சியின் மையமாக மாறியது. ஒரு சிறிய குழு நிறுவன அதிகாரிகள் மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தினர் ஜான்சி கோட்டையில் தஞ்சம் அடைந்தனர், மேலும் ராணி அவர்களை வெளியேற்ற பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். இருப்பினும், அவர்கள் கோட்டையை விட்டு வெளியேறியபோது, ராணியின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத கிளர்ச்சியாளர்களால் அவர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்; ராணி பலமுறை மறுத்தாலும், ஆங்கிலேயர்கள் உடந்தையாக இருந்ததாக சந்தேகிக்கின்றனர்.

ஜூன் 1857 இன் இறுதியில், புந்தேல்கண்ட் மற்றும் கிழக்கு ராஜஸ்தானின் பெரும்பகுதியின் கட்டுப்பாட்டை நிறுவனம் இழந்தது. அப்பகுதியில் உள்ள வங்காள இராணுவப் பிரிவுகள், கிளர்ச்சி செய்து, டெல்லி மற்றும் கான்பூர் போர்களில் பங்கேற்க அணிவகுத்துச் சென்றனர். இந்த பகுதியை உருவாக்கிய பல சமஸ்தானங்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட ஆரம்பித்தன. செப்டம்பர் மற்றும் அக்டோபர் 1857 இல், அண்டை நாடுகளான டாடியா மற்றும் ஓர்ச்சாவின் படையெடுப்புப் படகளுக்கு எதிராக ஜான்சியை வெற்றிகரமாகப் பாதுகாக்க ராணி தலைமை தாங்கினார்.

பிப்ரவரி 3 அன்று, சர் ஹக் ரோஸ் சாகோரின் 3 மாத முற்றுகையை முறியடித்தார். ஆயிரக்கணக்கான உள்ளூர் கிராமவாசிகள் அவரை ஒரு விடுதலையாளராக வரவேற்றனர், கிளர்ச்சியாளர்களின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அவர்களை விடுவித்தனர். மார்ச் 1858 இல், சர் ஹக் ரோஸ் தலைமையிலான மத்திய இந்தியக் களப் படை முன்னேறி ஜான்சியை முற்றுகையிட்டது. நிறுவனப் படைகள் நகரைக் கைப்பற்றின, ஆனால் ராணி மாறுவேடத்தில் ஓடிவிட்டார்.

ஜான்சி மற்றும் கல்பியிலிருந்து துரத்தப்பட்ட பிறகு, ஜூன் 1, 1858 இல் ராணி லக்ஷ்மி பாய் மற்றும் மராட்டிய கிளர்ச்சியாளர்கள் குழு குவாலியரின் கோட்டை நகரத்தை சிந்தியா ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினர், அவர்கள் பிரிட்டிஷ் கூட்டாளிகளாக இருந்தனர். இது கிளர்ச்சிக்கு புத்துயிர் அளித்திருக்கலாம் ஆனால் மத்திய இந்திய களப்படை மிக விரைவாக நகரத்திற்கு எதிராக முன்னேறியது. குவாலியர் போரின் இரண்டாம் நாளான ஜூன் 17 அன்று ராணி இறந்தார், மூன்று சுதந்திர இந்தியப் பிரதிநிதிகளின் கணக்கின்படி, 8வது மன்னரின் ராயல் ஐரிஷ் ஹூஸ்ஸர்களிடமிருந்து கார்பைன் சுட்டு கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். அடுத்த மூன்று நாட்களுக்குள் குவாலியரை கம்பெனிப் படைகள் மீட்டனர். அவரது கடைசிப் போரின் காட்சியின் விளக்கங்களில், அவர் சில வர்ணனையாளர்களால் ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்குடன் ஒப்பிடப்பட்டார்.

இந்தூர்

கர்னல் ஹென்றி மரியன் டிராண்ட், இந்தூரில் அப்போதைய நிறுவனத்தில் வசிப்பவர், இந்தூரில் எழுச்சிக்கான சாத்தியக்கூறுகளைத் துடைத்தெறிந்தார்.[130] இருப்பினும், ஜூலை 1 ஆம் தேதி, ஹோல்கரின் இராணுவத்தில் இருந்த சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்து, போபால் படையின் (உள்ளூரில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைக் கொண்ட ஒரு படை) குதிரைப்படை மறியல் படையினர் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். கர்னல் டிராவர்ஸ் சார்ஜ் செய்ய முன்னோக்கிச் சென்றபோது, போபால் குதிரைப்படை பின்தொடர மறுத்தது. போபால் காலாட்படையும் உத்தரவுகளை மறுத்து, அதற்கு பதிலாக பிரிட்டிஷ் சார்ஜென்ட்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் மீது தங்கள் துப்பாக்கிகளை நிலைநிறுத்தியது. இந்தூரில் 39 பிரிட்டிஷ் குடிமக்கள் கொல்லப்பட்ட போதிலும், ஒரு பயனுள்ள தடுப்பு மருந்தை ஏற்றுவதற்கான அனைத்து சாத்தியக்கூறுகளும் இல்லாமல் போனதால், டிராண்ட் அனைத்து பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர்களையும் ஒன்று திரட்டி தப்பிக்க முடிவு செய்தார்.

பீகார்

பீகாரில் கிளர்ச்சி முக்கியமாக மாநிலத்தின் மேற்குப் பகுதிகளில் குவிந்தது. இருப்பினும், கயா மாவட்டத்தில் சில கொள்ளை மற்றும் கொள்ளைகள் வெடித்தன. ஜக்திஸ்பூரின் 80 வயதான ராஜபுத் ஜமீன்தார் குன்வர் சிங், அவரது தோட்டத்தை வருவாய் வாரியம் கைப்பற்றும் பணியில் ஈடுபட்டு, பீகாரில் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி தலைமை ஏற்றார். அவரது முயற்சிகளுக்கு அவரது சகோதரர் பாபு அமர் சிங் மற்றும் அவரது தளபதி ஹரே கிருஷ்ண சிங் ஆகியோர் ஆதரவு அளித்தனர்.

ஜூலை 25 அன்று, டானாபூர் காரிஸன்களில் கலகம் வெடித்தது. வங்காள பூர்வீக காலாட்படையின் 7வது, 8வது மற்றும் 40வது படைப்பிரிவுகளில் இருந்து கலகம் செய்யும் சிப்பாய்கள் விரைவாக அர்ரா நகரை நோக்கி நகர்ந்தனர், மேலும் குன்வர் சிங்கும் அவரது ஆட்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். அர்ராவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் ரயில்வே பொறியாளரான திரு. பாயில், இத்தகைய தாக்குதல்களுக்கு எதிராக பாதுகாப்பதற்காக தனது சொத்தில் ஒரு வெளிப்புறக் கட்டிடத்தை ஏற்கனவே தயார் செய்திருந்தார். கிளர்ச்சியாளர்கள் அர்ராவை நெருங்கியதும், அனைத்து பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர்களும் திரு. பாயிலின் வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். விரைவில் ஒரு முற்றுகை ஏற்பட்டது - 2000 முதல் 3000 கலகக்காரர்கள் மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்களிடமிருந்து பீரங்கி மற்றும் கஸ்தூரி துப்பாக்கிச் சூடுகளுக்கு எதிராக, உள்ளூர் மாஜிஸ்திரேட் ஹெர்வால்ட் வேக்கின் தலைமையில், வங்காள இராணுவ போலீஸ் பட்டாலியனில் இருந்து பதினெட்டு பொதுமக்கள் மற்றும் 50 விசுவாசமான சிப்பாய்கள் வீட்டைப் பாதுகாத்தனர்.

ஜூலை 29 அன்று அர்ராவை விடுவிப்பதற்காக டானாபூரில் இருந்து 400 ஆட்கள் அனுப்பப்பட்டனர், ஆனால் இந்தப் படை முற்றுகை வீட்டில் இருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் கிளர்ச்சியாளர்களால் பதுங்கியிருந்து, கடுமையாக தோற்கடிக்கப்பட்டு, பின்வாங்கப்பட்டது. ஜூலை 30 அன்று, மேஜர் வின்சென்ட் ஐர், தனது படைகள் மற்றும் துப்பாக்கிகளுடன் ஆற்றின் மேல் சென்று கொண்டிருந்தார், பச்சரை அடைந்து முற்றுகை பற்றி கேள்விப்பட்டார். அவர் உடனடியாக தனது துப்பாக்கிகளையும் துருப்புக்களையும் (5வது ஃபியூசிலியர்ஸ்) இறக்கிவிட்டு, அவ்வாறு செய்யக் கூடாது என்ற நேரடி உத்தரவை மீறி, அர்ராவை நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லத் தொடங்கினார். ஆகஸ்ட் 2 ஆம் தேதி, அர்ராவிலிருந்து சுமார் 6 மைல்கள் (9.7 கிமீ) தொலைவில், மேஜர் கலகக்காரர்கள் மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்களால் பதுங்கியிருந்தார். ஒரு தீவிரமான சண்டைக்குப் பிறகு, 5 வது ஃபியூசிலியர்ஸ் கிளர்ச்சியாளர்களின் நிலைகளை வெற்றிகரமாக தாக்கி தாக்கினர். ஆகஸ்ட் 3 அன்று, மேஜர் ஐர் மற்றும் அவரது ஆட்கள் முற்றுகை வீட்டை அடைந்து முற்றுகையை வெற்றிகரமாக முடித்தனர்.

வலுவூட்டல்களைப் பெற்ற பிறகு, மேஜர் ஜர் குன்வர் சிங்கை ஜக்திஸ்பூரில் உள்ள அவரது அரண்மனைக்கு பின்தொடர்ந்தார்; இருப்பினும், ஐரின் படைகள் வருவதற்குள் சிங் வெளியேறிவிட்டார். ஐர் பின்னர் அரண்மனையையும் சிங்கின் சகோதரர்களின் வீடுகளையும் அழிக்கத் தொடங்கினார். குன்வர் சிங்கின் முயற்சிகளுக்கு மேலதிகமாக, கயா, நவாடா மற்றும் ஜெகனாபாத் மாவட்டங்களில் ஹுசைன் பக்த் கான், குலாம் அலி கான் மற்றும் ஃபதே சிங் ஆகியோரால் நடத்தப்பட்ட கிளர்ச்சிகளும் இருந்தன.

தெற்கு பீகாரின் லோஹர்டகா மாவட்டத்தில் (இப்போது ஜார்கண்டில் உள்ளது), நாகவன்ஷி வம்சத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த தாக்கூர் விஸ்வநாத் ஷாதியோ தலைமையில் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி நடந்தது. அவரது நிலத்தை அபகரித்து வந்த கிறித்துவ கோல் பழங்குடியினருடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட தகராறுகளால் அவர் தூண்டப்பட்டார் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் மறைமுகமாக ஆதரிக்கப்பட்டார். தென் பீகாரில் உள்ள கிளர்ச்சியாளர்கள் அவரை வழிநடத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டனர், அவர் இந்த வாய்ப்பை உடனடியாக ஏற்றுக்கொண்டார். பாண்டே கன்பத் ராய் மற்றும் நாதர் அலி கான் உள்ளிட்ட அருகிலுள்ள ஜமீன்தார்களின் உதவியுடன் முக்தி வாஹினியை (மக்கள் இராணுவம்) ஏற்பாடு செய்தார்.

பஞ்சாப்

பஞ்சாப் ஒரு மிகப் பெரிய நிர்வாகப் பிரிவாக இருந்தது, லாகூரை மையமாகக் கொண்டது. இதில் இன்றைய இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய பஞ்சாபி பகுதிகள் மட்டுமின்றி ஆப்கானிஸ்தானை ஒட்டிய வடமேற்கு எல்லைப்புற மாவட்டங்களும் அடங்கும்.

1839 இல் ரஞ்சித் சிங் இறக்கும் வரை இப்பகுதியின் பெரும்பகுதி சீக்கியப் பேரரசாக இருந்தது. லாகூர் தர்பாரில் (நீதிமன்றத்தில்) நீதிமன்றப் பிரிவுகள் மற்றும் கல்சா (சீக்கிய இராணுவம்) அதிகாரத்திற்காகப் போட்டியிட்டதால், இராச்சியம் பின்னர் சீர்குலைந்தது. இரண்டு ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்களுக்குப் பிறகு, முழுப் பகுதியும் 1849 இல் கிழக்கிந்திய கம்பெனியால் இணைக்கப்பட்டது. 1857 இல், இப்பகுதியில் இன்னும் அதிக எண்ணிக்கையிலான பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய துருப்புக்கள் இருந்தன.

பஞ்சாபில் வசிப்பவர்கள் இந்தியாவில் மற்ற இடங்களில் இருந்ததைப் போல சிப்பாய்களிடம் அனுதாபம் காட்டவில்லை, இது பஞ்சாபில் ஏற்பட்ட பல வெடிப்புகளை ஒருவருக்கொருவர் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சிப்பாய்களின் படைப்பிரிவுகளால் முரண்பட்ட கிளர்ச்சிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தியது. சில காரிஸன்களில், குறிப்பாக ஃபெரோஸ்போரில், மூத்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் முடிவில்லாததால், சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்ய அனுமதித்தனர், ஆனால் சிப்பாய்கள் அப்பகுதியை விட்டு வெளியேறினர், பெரும்பாலும் டெல்லிக்கு சென்றனர். மிக முக்கியமான காரிஸனில், ஆப்கானிஸ்தான் எல்லைக்கு அருகில் உள்ள பெஷாவரில்,

ஒப்பீட்டளவில் இளைய அதிகாரிகள் பலர் தங்கள் பெயரளவிலான தளபதி ஜெனரல் ரீட்டைப் புறக்கணித்து, தீர்க்கமான நடவடிக்கை எடுத்தனர். அவர்கள் சிப்பாய்களின் அஞ்சலை இடைமறித்து, ஒரு எழுச்சியை ஒருங்கிணைப்பதைத் தடுத்தனர், மேலும் கிளர்ச்சிகள் நிகழும்போது அவற்றை அடக்குவதற்கு விரைவாகச் செல்ல "பஞ்சாப் நகரும் நெடுவரிசை" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு படையை உருவாக்கினர். பெஷாவரில் சில சிப்பாய்கள் வெளிப்படையான கிளர்ச்சியில் இருந்தனர் என்பது இடைமறித்த கடிதங்களில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிந்ததும், மே 22 அன்று பீரங்கிகளின் ஆதரவுடன் கன்டோன்மெண்டில் இருந்த இரண்டு பிரிட்டிஷ் காலாட்படை படைப்பிரிவுகளால் மிகவும் அதிருப்தியடைந்த நான்கு வங்காள பூர்வீக படைப்பிரிவுகள் நிராயுதபாணியாக்கப்பட்டன. இந்த தீர்க்கமான செயல் பல உள்ளூர் தலைவர்களை ஆங்கிலேயர் பக்கம் நிற்க தூண்டியது.

பஞ்சாபில் உள்ள ஜீலம் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக உள்நாட்டுப் படைகளின் கலகத்தைக் கண்டது. இங்கு ஹெர் மெஜஸ்டிரேட்டின் 24வது படைப்பிரிவின் (சவுத் வேல்ஸ் பார்டரர்ஸ்) 35 பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் 1857 ஜூலை 7 அன்று கலகக்காரர்களால் கொல்லப்பட்டனர். இறந்தவர்களில் கர்னல் வில்லியம் ஸ்பிரிங்ஸின் மூத்த மகன் கேப்டன் பிரான்சிஸ் ஸ்பிரிங் இருந்தார். இந்த நிகழ்வின் நினைவாக செயின்ட் ஜான்ஸ் தேவாலயம் ஜீலம் கட்டப்பட்டது மற்றும் அந்த 35 பிரிட்டிஷ் வீரர்களின் பெயர்கள் அந்த தேவாலயத்தில் இருக்கும் ஒரு பளிங்கு விரிப்பில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

பஞ்சாபில் இறுதி பெரிய அளவிலான இராணுவ எழுச்சி ஜூலை 9 அன்று நடந்தது, சியால்கோட்டில் பெரும்பாலான சிப்பாய்களின் படைப்பிரிவு கிளர்ச்சி செய்து டெல்லிக்கு செல்லத் தொடங்கியது. அவர்கள் ராவி ஆற்றைக் கடக்க முயன்றபோது ஜான் நிக்கல்சன் சமமான பிரிட்டிஷ் படையுடன் தடுத்து நிறுத்தினார். பல மணிநேரம் தொடர்ந்து போராடியும் தோல்வியுற்ற பிறகு, சிப்பாய்கள் ஆற்றின் குறுக்கே மீண்டும் விழ முயன்றனர், ஆனால் ஒரு தீவில் சிக்கிக்கொண்டனர். மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, டிரிம்மு காட் போரில் சிக்கிய 1,100 சிப்பாய்களை நிக்கல்சன் அழித்தார்.

வங்காளப் பிரிவுகளிடையே ஏற்பட்ட முதல் அமைதியின்மைக்கு முன்பே, சீக்கிய மற்றும் பக்தான் சமூகங்களிலிருந்து ஒழுங்கற்ற பிரிவுகளை ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சேர்ப்பு செய்தனர், மேலும் கிளர்ச்சியின் போது இவர்களின் எண்ணிக்கை பெருமளவில் அதிகரித்தது, இறுதியில் 34,000 புதிய வரிகள் உயர்த்தப்பட்டன. ஒரு கட்டத்தில், டெல்லியை முற்றுகையிட்டவர்களை வலுப்படுத்த துருப்புக்களை அனுப்ப வேண்டிய அவசியத்தை எதிர்கொண்ட பஞ்சாப் கமிஷனர் (சர் ஜான் லாரன்ஸ்) நட்பு உறுதிமொழிக்கு ஈடாக ஆப்கானிஸ்தானின் தோஸ்த் முகமது கானுக்கு பெஷாவர் பரிசை வழங்க பரிந்துரைத்தார். பெஷாவரிலும் அதை ஒட்டிய மாவட்டங்களிலும் இருந்த பிரிட்டிஷ் ஏஜெண்டுகள் திகிலடைந்தனர். 1842 இல் பின்வாங்கிய பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் படுகொலையைப் பற்றி ஹெர்பர்ட் எட்வர்ட்ஸ் எழுதினார், "தோஸ்த் மஹோம்ட் ஒரு மரண ஆப்கானியராக இருக்க மாட்டார் ... அவர் நம் நாளை இந்தியாவிற்குள் செல்லவில்லை என்றால்,

அவர் நம்மை எதிரியாகப் பின்தொடரவில்லை என்றால். பிரிட்டிஷாரால் முடியாது. பின்வாங்க - காபூல் மீண்டும் வரும்." இந்த நிகழ்வில் லார்ட் கேனிங் பெஷாவர் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார், மேலும் தோஸ்த் முகமது, பிரிட்டனுடன் 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சமமான உறவில் இருந்தவர், நடுநிலை வகித்தார்.

செப்டம்பர் 1858 இல், குர்ரூல் பழங்குடியினரின் தலைவரான ராய் அஹ்மத் கான் கரால், சட்லெஜ், ரவி மற்றும் செனாப் நதிகளுக்கு இடையே உள்ள நீலி பார் மாவட்டத்தில் ஒரு கிளர்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கினார். கிளர்ச்சியாளர்கள் கோகைராவின் காடுகளை வைத்திருந்தனர் மற்றும் சிச்சாவட்னியில் மேஜர் க்ராஃபோர்ட் சேம்பர்லைனை முற்றுகையிட்டு, அப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கு எதிராக சில ஆரம்ப வெற்றிகளைப் பெற்றனர். சர் ஜான் லாரன்ஸ் அனுப்பிய பஞ்சாபி குதிரைப்படை முற்றுகையை எழுப்பியது. அகமது கான் கொல்லப்பட்டார், ஆனால் கிளர்ச்சியாளர்கள் மஹர் பஹுவால் பத்யானாவில் ஒரு புதிய தலைவரைக் கண்டுபிடித்தனர், அவர் அரசாங்கப் படைகள் காட்டுக்குள் ஊடுருவி கிளர்ச்சிப் பழங்குடியினரை சிதறடிக்கும் வரை மூன்று மாதங்களுக்கு எழுச்சியைத் தொடர்ந்தார்.

வங்காளம் மற்றும் திரிபுரா

1857 செப்டம்பரில், சிப்பாய்கள் சிட்டகாங்கில் உள்ள கருவூலத்தைக் கைப்பற்றினர். கருவூலம் பல நாட்கள் கிளர்ச்சியாளர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. நவம்பர் 18 அன்று நடந்த மேலும் கலகங்களில் 34வது வங்காள காலாட்படை படைப்பிரிவின் 2வது, 3வது மற்றும் 4வது நிறுவனங்கள் சிட்டகாங் சிறைக்குள் நுழைந்து அனைத்து கைதிகளையும் விடுவித்தன. கலகக்காரர்கள் இறுதியில் கூர்க்கா படைப்பிரிவுகளால் அடக்கப்பட்டனர். கலகம் கொல்கத்தாவிற்கும் பின்னர் வங்காளத்தின் முன்னாள் முகலாய தலைநகரான டாக்காவிற்கும் பரவியது. கிளர்ச்சியால் நகரின் லால்பாக் பகுதியில் வசிப்பவர்கள் இரவில் விழித்திருந்தனர். சிப்பாய்கள் ஜல்பைகுரியில் உள்ள பொது மக்களுடன் கைகோர்த்து நகரத்தின் கன்டோன்மென்ட்டைக் கைப்பற்றினர். ஜனவரி 1858 இல், பல சிப்பாய்கள் ஹில் டிப்பேரா சமஸ்தானத்தின் அரச குடும்பத்திடமிருந்து தங்குமிடம் பெற்றனர். முஸ்லீம் பராசி இயக்கத்தின் காரணமாக வங்காளத்தின் உள் பகுதிகள் ஏற்கனவே கம்பெனி ஆட்சிக்கு வளர்ந்து வரும் எதிர்ப்பை அனுபவித்து வருகின்றன.

குஜராத்

மத்திய மற்றும் வடக்கு குஜராத், வட இந்தியாவில் சிப்பாய்களின் கலகம் போலல்லாமல், பில், கோலி, பதான்கள் மற்றும் அரேபியர்களின் ஆயுதமேந்திய சமூகங்களின் ஆதரவுடன் நில உரிமையாளர் ஜாகிர்தார், தாலுக்கார் மற்றும் தாகோர்களால் கிளர்ச்சி நீடித்தது.

பிரிட்டிஷாரின் முக்கிய எதிர்ப்பு இனாம் கமிஷன் காரணமாக இருந்தது. பெட் துவாரகா தீவு, பரோடா மாநிலத்தின் கெய்க்வாட்டின் கீழ் இருந்த கத்தியவார் தீபகற்பத்தின் ஓகாமண்டல் பகுதியுடன் சேர்ந்து, ஜனவரி 1858 இல் வாகர்களால் ஒரு கிளர்ச்சியைக் கண்டது, அவர்கள் ஜூலை 1859 இல் அந்தப் பகுதியைக் கட்டுப்படுத்தினர். அக்டோபர் 1859 இல், பிரிட்டிஷ், கெய்க்வாட் மற்றும் பிற சுதேச அரசுகளின் கூட்டுத் தாக்குதலில் கிளர்ச்சியாளர்களை வெளியேற்றி அப்பகுதியை மீண்டும் கைப்பற்றினர்.

ஒரிசா

கிளர்ச்சியின் போது, ஹசாரிபாக் சிறையிலிருந்து கலகக்காரர்களால் உடைக்கப்பட்ட பலரில் சுரேந்திர சாயும் ஒருவர். செப்டம்பர் நடுப்பகுதியில் சுரேந்திரா சம்பல்பூரின் பழைய கோட்டையில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார். அவர் உதவி ஆணையருடன் (கேப்டன் லீ) ஒரு சந்திப்பை விரைவில் ஏற்பாடு செய்தார், மேலும் சுரேந்திரா தனது ஆதரவாளர்களை கலைத்தபோது, அவரது மற்றும் அவரது சகோதரரின் சிறைவாசத்தை ரத்து செய்யுமாறு அரசாங்கத்திடம் கேட்க லீ ஒப்புக்கொண்டார். இந்த ஒப்பந்தம் விரைவில் முறிந்தது, இருப்பினும், செப்டம்பர் 31 அன்று நகரத்தை விட்டு வெளியேறி கிண்டாவிற்குச் சென்றார், அங்கு அவரது சகோதரர் 1,400 பேர் கொண்ட படையுடன் இருந்தார்.[153] அக்டோபர் 10 ஆம் தேதி கட்டாக்கிலிருந்து 40வது மெட்ராஸ் பூர்வீக காலாட்படையிலிருந்து இரண்டு நிறுவனங்களை அனுப்ப ஆங்கிலேயர்கள் விரைவாக நகர்ந்தனர், மேலும் கட்டாய அணிவகுப்பு நவம்பர் 5 அன்று கிண்டாவை அடைந்த பிறகு, கிளர்ச்சியாளர்கள் காட்டிற்கு பின்வாங்கியதால் அந்த இடம் கைவிடப்பட்டது. சம்பல்பூர் நாட்டின் பெரும்பகுதி கிளர்ச்சியாளர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது, மேலும் அவர்கள் சில காலம் வெற்றி பெற்று இயங்கும் கெரில்லா போரைப் பராமரித்தனர். டிசம்பரில் சம்பல்பூரில் எழுச்சியை நசுக்க ஆங்கிலேயர்கள் மேலும் தயாரிப்புகளை மேற்கொண்டனர், மேலும் அது தற்காலிகமாக சோட்டா நாக்பூர் பிரிவில் இருந்து வங்காள மாநிலத்தின் ஒரிசா பிரிவுக்கு மாற்றப்பட்டது. 30 ஆம் தேதி ஒரு பெரிய போர் நடந்தது, அதில் சுரேந்திராவின் சகோதரர் கொல்லப்பட்டார் மற்றும் கலகக்காரர்கள் விரட்டப்பட்டனர். ஜனவரியில் ஆங்கிலேயர்கள் சிறிய வெற்றிகளைப் பெற்றனர், கொலாபிரா போன்ற சில முக்கிய கிராமங்களைக் கைப்பற்றினர், பிப்ரவரியில் அமைதி திரும்பத் தொடங்கியது. இருப்பினும், சுரேந்திரா இன்னும் காத்துக்கொண்டார், மேலும் காடு அவரைப் பிடிக்க பிரிட்டிஷ் கட்சிகளுக்கு இடையூறாக இருந்தது. கூடுதலாக, ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒத்துழைக்கத் துணிந்த எந்தவொரு பூர்வீக நபரும் அவர்களது குடும்பத்தினருடன் பயமுறுத்தப்பட்டனர். கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு பொது மன்னிப்பு உறுதியளித்த புதிய கொள்கைக்குப் பிறகு, சுரேந்திரா மே 1862 இல் சரணடைந்தார்.

பிரித்தானிய பேரரசு

இந்திய மக்கள்தொகை கொண்ட பிரிட்டிஷ் காலனிகளில் உள்ள அதிகாரிகள், சிப்பாய் அல்லது பொதுமக்கள், நகல் கிளர்ச்சிகளுக்கு எதிராக தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுத்தனர். ஸ்ட்ரெய்ட்ஸ் செட்டில்மென்ட்ஸ் மற்றும் டிரினிடாட்டில் வருடாந்திர ஹோசே ஊர்வலங்கள் தடை செய்யப்பட்டன, பர்மா மற்றும் குடியேற்றங்களில் தண்டனைக் குடியிருப்புகளில் கலவரங்கள் வெடித்தன, பினாங்கில் ஒரு மஸ்கட் இழப்பு கிட்டத்தட்ட கலவரத்தைத் தூண்டியது, குறிப்பாக இந்திய குற்றவாளிகள் வசிக்கும் இடங்களில் பாதுகாப்பு அதிகரிக்கப்பட்டது.

போரின் முடிவுகள்

இரு தரப்பினரும் பொதுமக்களுக்கு எதிராக அட்டுழியங்களைச் செய்தனர். Oudh நகரில் மட்டும், போரின் போது 150,000 இந்தியர்கள் கொல்லப்பட்டதாக சில மதிப்பீடுகள் கூறுகின்றன, அவர்களில் 100,000 பேர் பொதுமக்கள். டெல்லி, அலகாபாத், கான்பூர் மற்றும் லக்னோவை பிரிட்டிஷ் படைகள் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து பொதுப் படுகொலைகள் நடந்தன. மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அட்டுழியத்தை ஜெனரல் நீல் நிகழ்த்தினார், அவர் கிளர்ச்சியை ஆதரிப்பதாக சந்தேகிக்கப்படும் ஆயிரக்கணக்கான இந்திய கலகக்காரர்களையும் இந்திய குடிமக்களையும் படுகொலை செய்தார். கான்போரில் பிரிட்டிஷ் பெண்கள், குழந்தைகள் மற்றும் காயமடைந்த சிப்பாய்கள் (பிரிட்டிஷ் பக்கம் நின்ற சிப்பாய்கள் உட்பட) கிளர்ச்சியாளர்களால் கொல்லப்பட்டது மற்றும் பிரிட்டிஷ் செய்தித்தாள்களில் அச்சிடப்பட்ட நிகழ்வுகள், பல பிரிட்டிஷ் வீரர்களை கோபமடைந்து பழிவாங்க முயன்றன. கிளர்ச்சியாளர்களை தூக்கிலிடுவதைத் தவிர, ஆங்கிலேயர்கள் சில "பீரங்கிகளில் இருந்து வீசப்பட்டனர்", (பழைய முகலாய தண்டனை இந்தியாவில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது), இதில் தண்டனை பெற்ற கிளர்ச்சியாளர்கள் பீரங்கிகளின் வாயில் கட்டப்பட்டு பீரங்கிகளை சுடும்போது துண்டு துண்டாக வீசப்பட்டனர். கான்போரில் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் சார்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட கொடுமையான செயல், பல முஸ்லீம் அல்லது இந்து கிளர்ச்சியாளர்களை பன்றி இறைச்சி அல்லது மாட்டிறைச்சியை உண்ணும்படி கட்டாயப்படுத்தியது, அத்துடன் இறந்தவர்களின் இரத்தத்தால் புதிதாகக் கறைபட்ட கட்டிடங்களை நக்குவது ஆகியவை அடங்கும்.

சித்திரவதையின் நடைமுறைகளில் "தூடான இரும்புகளால் துடைப்பது... பாதிக்கப்பட்டவர் பாதி மூச்சுத் திணறல் ஏற்படும் வரை கிணறுகள் மற்றும் ஆறுகளில் மூழ்குவது... விரைகளை அழுத்துவது... மிளகாய் மற்றும் சிவப்பு மிளகாயை கண்களில் வைப்பது அல்லது ஆண்களின் அந்தரங்கத்தில் புகுத்துவது மற்றும் பெண்கள்... தூக்கத்தைத் தடுத்தல்... பினர்களால் சதையைக் கிள்ளுதல்... மரத்தின் கிளைகளில் இருந்து தொங்குதல்... சுண்ணாம்பு சேமித்து வைக்கப் பயன்படும்

அறையில் அடைப்பு..." என இந்தியப் பெண்களுக்கு எதிராக பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் பாலியல் வன்கொடுமையும் செய்தனர். கிளர்ச்சிக்கு எதிரான பதிலடி வடிவம். சிப்பாய்களிடமிருந்து நகரங்களும் நகரங்களும் கைப்பற்றப்பட்டதால், பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் இந்தியப் பெண்களுக்கு எதிரான அட்டுழியங்கள் மற்றும் கற்பழிப்புகளால் இந்திய குடிமக்களைப் பழிவாங்கினார்கள்.

பிரித்தானியப் பெண்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சியாளர்கள் செய்த கற்பழிப்பு, பிரிட்டிஷ் குடிமக்கள் மற்றும் காயமடைந்த பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்களின் கொலைகள் போன்ற கதைகளால் கோபமடைந்த பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகள், இந்திய மக்களுக்கு எந்த விதமான கருணையையும் பரிந்துரைக்கவில்லை. கவர்னர் ஜெனரல் கேனிங், பூர்வீக உணர்வுகளைக் கையாள்வதில் நிதானமாக இருக்க உத்தரவிட்டார் மற்றும் பத்திரிகைகள் மற்றும் பிற்கால பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களின் "கிளெமன்சி கேனிங்" என்ற இழிவான சோப்ரிக்கெட்டைப் பெற்றார். சுத்த எண்ணிக்கையில், இந்திய தரப்பில் உயிரிழப்புகள் அதிகம். பாம்பே டெலிகிராப்பில் தில்லி வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு வெளியிடப்பட்ட ஒரு கடிதம் மற்றும் பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகளில் மீண்டும் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கடிதம் இந்திய இறப்புகளின் அளவைக் காட்டுகிறது:

எங்கள் படைகள் நுழைந்தபோது டெல்லி நகரின் சுவர்களுக்குள் காணப்பட்ட நகர மக்கள் அனைவரும் அந்த இடத்திலேயே பயோனெட் செய்யப்பட்டனர், மேலும் சில வீடுகளில் நாற்பது மற்றும் ஐம்பது பேர் ஒளிந்திருந்தனர் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லும்போது நீங்கள் நினைப்பது போல் எண்ணிக்கை கணிசமாக இருந்தது. இவர்கள் கலகம் செய்பவர்கள் அல்ல, ஆனால் நகரத்தில் வசிப்பவர்கள், அவர்கள் மன்னிப்புக்காக எங்கள் நன்கு அறியப்பட்ட மென்மையான விதியை நம்பினர். அவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்தனர் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 1857 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இருந்து, ஆங்கிலேயர்கள் மீண்டும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர். மார்ச் 1858 இல் லக்னோ மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது. 8 ஜூலை 1858 அன்று, ஒரு அமைதி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது மற்றும் கிளர்ச்சி முடிவுக்கு வந்தது. 1858 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 20 ஆம் தேதி குவாலியரில் கடைசி கிளர்ச்சியாளர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். 1859 வாக்கில், கிளர்ச்சித் தலைவர்களான பக்த் கான் மற்றும் நானா சாஹிப் ஆகியோர் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது தப்பி ஓடிவிட்டனர்.

எட்வர்ட் விபார்ட், 19 வயது அதிகாரி, அவரது பெற்றோர், இளைய சகோதரர்கள் மற்றும் அவரது இரண்டு சகோதரிகள் கான்பூர் படுகொலையில் இறந்தனர், அவர் தனது அனுபவத்தை பதிவு செய்தார்:

ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் கூட வேண்டும் என்று உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன.... அது உண்மையில் கொலைதான்... நான் சமீபத்தில் பல இரத்தக்களரி மற்றும் பயங்கரமான காட்சிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன், ஆனால் நேற்று நான் கண்டது போன்ற ஒரு காட்சியை மீண்டும் பார்க்கக்கூடாது என்று பிரார்த்திக்கிறேன். பெண்கள் அனைவரும் காப்பாற்றப்பட்டனர், ஆனால் அவர்களின்

கணவன் மற்றும் மகன்கள் கொல்லப்படுவதைப் பார்த்து அவர்கள் அலறுவது மிகவும் வேதனையாக இருந்தது... சொர்க்கத்திற்கு எனக்கு எந்த பரிதாபமும் இல்லை என்று தெரியும், ஆனால் ஒரு வயதான நரைத்த தாடியை உங்கள் கண்களுக்கு முன்பாக கொண்டு வந்து சுடும்போது, அந்த மனிதனுக்கு கடினமாக இருக்க வேண்டும். இதயம் யார் அலட்சியமாக பார்க்க முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன் ... சில பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் "கைதிகள் இல்லை" என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டன. ஒரு அதிகாரி, தாமஸ் லோவ், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தனது பிரிவு 76 கைதிகளை எவ்வாறு அழைத்துச் சென்றது என்பதை நினைவு கூர்ந்தார் - அவர்கள் கொலையைத் தொடர மிகவும் சோர்வாக இருந்தனர் மற்றும் ஓய்வு தேவைப்பட்டது. அவர் நினைவு கூர்ந்தார். பின்னர், விரைவான விசாரணைக்குப் பிறகு, கைதிகள் வரிசையாக ஒரு பிரிட்டிஷ் சிப்பாய் அவர்களுக்கு முன்னால் ஓரிரு கெஜம் தொலைவில் நின்றிருந்தார். "நெருப்பு" வரிசையில், அவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் சுடப்பட்டனர், "அவர்களின் பூமிக்குரிய இருப்பிலிருந்து துடைக்கப்பட்டனர்".

கிளர்ச்சியின் பின்விளைவுகள் இந்திய ஆதாரங்கள் மற்றும் மக்கள்தொகை ஆய்வுகளைப் பயன்படுத்தி புதிய வேலைகளின் மையமாக உள்ளது. தி லாஸ்ட் முகலாயத்தில், வரலாற்றாசிரியர் வில்லியம் டாலர்ஹிம், தில்லி நகரத்தை ஆங்கிலேயர்களால் திரும்பப் பெற்ற பிறகு, முஸ்லீம் மக்கள் மீது ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை ஆராய்கிறார், மேலும் நகரத்தின் அறிவுசார் மற்றும் பொருளாதாரக் கட்டுப்பாடு முஸ்லீம்களிடமிருந்து இந்துக்களின் கைகளுக்கு மாறியதைக் கண்டறிந்தார். கலகத்தின் பின்னால் ஒரு இஸ்லாமிய கை. இந்தியாவில் வாழ்ந்த 40,000 ஆங்கிலேயர்களில் சுமார் 6,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

பிரிட்டனில் எதிர்வினை

பிரிட்டிஷ் "பழிவாங்கும் இராணுவம்" வழங்கிய தண்டனைகளின் அளவு மிகவும் பொருத்தமானதாகக் கருதப்பட்டது மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்களால் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் மற்றும் குடிமக்களுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட அட்டுழியங்கள் பற்றிய அழகுபடுத்தப்பட்ட அறிக்கைகளால் அதிர்ச்சியடைந்த பிரிட்டனில் நியாயமானது. கிறிஸ்டோபர் ஹெர்பர்ட்டின் கூற்றுப்படி, அந்தக் காலத்தின் கணக்குகள் அடிக்கடி "ஹெர்பர்போலிக் பதிவேட்டை" அடைகின்றன, குறிப்பாக 1857 ஆம் ஆண்டின் "சிவப்பு ஆண்டு" பிரிட்டிஷ் அனுபவத்தில் "ஒரு பயங்கரமான இடைவெளி" என்று அடிக்கடி மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டது. அத்தகைய சூழல் - தேசிய "பழிவாங்கும் மற்றும் விரக்தியின் மனநிலை", இது கிளர்ச்சியை அமைதிப்படுத்த எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு "கிட்டத்தட்ட உலகளாவிய ஒப்புதலுக்கு" வழிவகுத்தது.

கிளர்ச்சிக்குப் பின், பிரிட்டிஷ் போலீஸ் மற்றும் உளவுத்துறை அதிகாரிகளால் தொடர்ச்சியான முழுமையான விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன, பிரிட்டிஷ் பெண் கைதிகள் பிபிகர் மற்றும் பிற இடங்களில் "அவமானம்" செய்யப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. லார்ட்

கேனிங்கின் வழிகாட்டுதலின் பேரில் இது போன்ற ஒரு விரிவான விசாரணை இருந்தது. ஒருமித்த கருத்து என்னவென்றால், இதுபோன்ற குற்றங்கள் செய்யப்பட்டதற்கான உறுதியான ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை, இருப்பினும் ஏராளமான பிரிட்டிஷ் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் முற்றிலும் கொல்லப்பட்டனர். 'சிப்பாய்' அல்லது 'சிபாயிசம்' என்ற சொல் தேசியவாதிகளுக்கு, குறிப்பாக அயர்லாந்தில் ஒரு இழிவான வார்த்தையாக மாறியது.

டெல்லியில் பகதூர் ஷா ஜாபர் (கடைசி முகலாய பேரரசர்), கிளர்ச்சியில் தனது பங்கிற்காக ஆங்கிலேயர்களால் விசாரணைக்காக காத்திருக்கிறார். ராபர்ட் டைட்லர் மற்றும் சார்லஸ் ஷெப்பர்ட் எடுத்த புகைப்படம், மே 1858

நவம்பர் 1, 1858 அன்று விக்டோரியா மகாராணியால் வெளியிடப்பட்ட "இளவரசர்கள், தலைவர்கள் மற்றும் இந்திய மக்களுக்கு" பிரகடனம். "நம்முடைய மற்ற அனைத்து குடிமக்களுக்கும் எங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதே கடமையின் மூலம் எங்கள் இந்தியப் பிரதேசங்களின் பூர்வீக குடிமக்களுக்கு நாங்கள் கட்டுப்பட்டுள்ளோம். ." (பக்கம் 2)

பகதூர் ஷா ஹ்யூமன்யூனின் கல்லறையில் கைது செய்யப்பட்டு, டெல்லியில் கூடியிருந்த ஒரு இராணுவக் குழுவால் தேசத்துரோகத்திற்கு முயன்றார், மேலும் ரங்கூனுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டார், அங்கு அவர் 1862 இல் இறந்தார், முகலாய வம்சத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். 1877 இல் விக்டோரியா மகாராணி பிரதமர் பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலியின் ஆலோசனையின் பேரில் இந்தியாவின் பேரரசி என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

இந்தக் கலகம் இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கண்டது. ஆகஸ்ட் மாதம், இந்திய அரசு சட்டம் 1858 மூலம், நிறுவனம் முறையாக கலைக்கப்பட்டது மற்றும் இந்தியா மீதான அதன் ஆளும் அதிகாரங்கள் பிரிட்டிஷ் அரசிற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்தியாவின் நிர்வாகத்தைக் கையாள இந்திய அலுவலகம் என்ற புதிய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத் துறை உருவாக்கப்பட்டது, மேலும் அதன் தலைவரான இந்திய மாநிலச் செயலாளரிடம் இந்தியக் கொள்கையை உருவாக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல், இந்தியாவின் வைஸ்ராய் என்ற புதிய பட்டத்தைப் பெற்றார், மேலும் இந்திய அலுவலகத்தால் வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகளை செயல்படுத்தினார். ஜலசந்தி குடியிருப்புகள் போன்ற சில முன்னாள் கிழக்கிந்திய கம்பெனி பிரதேசங்கள் அவற்றின் சொந்த காலனிகளாக மாறியது. பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகம் சீர்திருத்தத் திட்டத்தைத் தொடங்கியது, இந்திய உயர் சாதிகள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களை அரசாங்கத்தில் ஒருங்கிணைக்க முயற்சித்தது மற்றும் மேற்கத்தியமயமாக்கல் முயற்சிகளை ஒழித்தது. வைஸ்ராய் நில அபகரிப்புகளை நிறுத்தினார், மத சகிப்புத்தன்மையை ஆணையிட்டார் மற்றும் இந்தியர்களை சிவில் சேவையில் சேர்த்தார், முக்கியமாக கீழ்படிந்தவர்களாக இருந்தாலும்.

முக்கியமாக பழைய கிழக்கிந்திய கம்பெனி அதிகாரத்துவம் இருந்தது. இருப்பினும் அணுகுமுறைகளில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கிளர்ச்சிக்கான காரணங்களைத் தேடுவதில் அதிகாரிகள் இரண்டு விஷயங்களில் இறங்கினர்: மதம் மற்றும் பொருளாதாரம். மதத்தின் அடிப்படையில், இந்து மற்றும் முஸ்லீம் ஆகிய இரு பூர்வீக மரபுகளில் அதிக குறுக்கீடு இருந்ததாக உணரப்பட்டது. பொருளாதாரத்தில், தடையற்ற சந்தைப் போட்டியை அறிமுகப்படுத்த நிறுவனம் மேற்கொண்ட முந்தைய முயற்சிகள் பாரம்பரிய அதிகார அமைப்புகளையும் விசுவாசப் பிணைப்புகளையும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தி, விவசாயிகளை வணிகர்கள் மற்றும் பணக் கடன் வழங்குபவர்களின் தயவில் வைப்பதாக இப்போது நம்பப்படுகிறது. இதன் விளைவாக, புதிய பிரிட்டிஷ் ராஜ் பாரம்பரியம் மற்றும் படிநிலையைப் பாதுகாப்பதன் அடிப்படையில் ஒரு பழமைவாத நிகழ்ச்சி நிரலைச் சுற்றி கட்டப்பட்டது.

ஒரு அரசியல் மட்டத்தில், ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களிடையே முந்தைய ஆலோசனையின் பற்றாக்குறை எழுச்சிக்கு பங்களிக்கும் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க காரணியாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, இந்தியர்கள் உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசாங்கத்தில் ஈர்க்கப்பட்டனர். இது வரையறுக்கப்பட்ட அளவில் இருந்தபோதிலும், இந்தியப் பல்கலைக்கழகச் சட்டத்தின் விளைவாக கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸில் பல்கலைக்கழகங்கள் திறக்கப்பட்டதன் மூலம், புதிய 'வெள்ளை காலர்' இந்திய உயரடுக்கின் உருவாக்கத்துடன், ஒரு முக்கியமான முன்மாதிரி அமைக்கப்பட்டது. எனவே, பாரம்பரிய மற்றும் பண்டைய இந்தியாவின் மதிப்புகளுடன், ஒரு புதிய தொழில்முறை நடுத்தர வர்க்கம் எழுத தொடங்கியது, கடந்த கால மதிப்புகளுக்கு எந்த வகையிலும் கட்டுப்படவில்லை. அவர்களின் லட்சியம் நவம்பர் 1858 இன் விக்டோரியா மகாராணியின் பிரகடனத்தால் மட்டுமே தூண்டப்பட்டிருக்க முடியும், அதில் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது, "நம்முடைய மற்ற குடிமக்களுடன் நம்மைப் பிணைக்கும் அதே கடமைகளால் நாங்கள் எங்கள் இந்தியப் பிரதேசங்களின் பூர்வீக மக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளோம். எங்கள் குடிமக்கள் எந்த இனம் அல்லது மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், எங்கள் சேவையில் உள்ள அலுவலகங்களில் சுதந்திரமாகவும் பாரபட்சமின்றியும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது எங்கள் மேலும் விருப்பம், அவர்களின் கல்வி, திறன் மற்றும் நேர்மை ஆகியவற்றால் அவர்கள் தகுதிபெறக்கூடிய கடமைகள்.

இந்த உணர்வுகளின் அடிப்படையில், 1880 முதல் 1885 வரை வைஸ்ராய், லார்ட் ரிப்பன், உள்ளூர் சுய-அரசு அதிகாரங்களை நீட்டித்தார் மற்றும் இல்பர்ட் மசோதா மூலம் சட்ட நீதிமன்றங்களில் இனரீதியான நடைமுறைகளை அகற்ற முயன்றார். ஆனால் ஒரே நேரத்தில் தாராளவாத மற்றும் முற்போக்கான கொள்கையானது பிற்போக்குத்தனமாகவும் அடுத்தது பின்தங்கியதாகவும் இருந்தது, புதிய உயரடுக்குகளை உருவாக்கி பழைய அணுகுமுறைகளை உறுதிப்படுத்துகிறது. இல்பர்ட் மசோதா ஒரு வெள்ளை கல்கத்தை ஏற்படுத்துவதன் விளைவை மட்டுமே ஏற்படுத்தியது மற்றும் சட்டத்தின் முன் சரியான சமத்துவத்திற்கான வாய்ப்பை முடிவுக்கு

கொண்டு வந்தது. 1886 ஆம் ஆண்டு சிவில் சேவையில் இந்திய நுழைவைக் கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

இராணுவ மறுசீரமைப்பு

ஜெனரலின் கேப்டன் சி ஸ்காட் சர். ஹோப் கிராண்ட்ஸ் கோலம், மெட்ராஸ் ரெஜிமென்ட், கோஹ்லி கோட்டையின் தாக்குதலில் வீழ்ந்தார், 1858. சென்னை செயின்ட் மேரி தேவாலயத்தில் நினைவிடம்

வங்காள இராணுவம் 1857 க்கு முன்னர் இந்திய இராணுவத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது மற்றும் கிளர்ச்சியின் நேரடி விளைவாக இராணுவத்தில் வங்காளப் படையின் அளவைக் குறைத்தது. வங்காள இராணுவத்தில் பிராமணர்களின் இருப்பு குறைக்கப்பட்டது, ஏனெனில் அவர்கள் கலகக்காரர்களாக முதன்மையான பங்கைக் கொண்டிருந்தனர். சிப்பாய் மோதலில் விளைந்த வெளிப்படையான அதிருப்தியின் விளைவாக வங்காள இராணுவத்திற்கு பஞ்சாபில் அதிக ஆட்சேர்ப்புகளை ஆங்கிலேயர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பூர்வீக மற்றும் பிரிட்டிஷ் படைகளை மாற்றியது. 1857 இன் தொடக்கத்தில் இருந்த 74 வழக்கமான வங்காள பூர்வீக காலாட்படை படைப்பிரிவுகளில், பன்னிரண்டு மட்டுமே கலகம் அல்லது கலைப்பிலிருந்து தப்பின. வங்காள லைட் கேவல்ரி ரெஜிமென்ட்கள் அனைத்தும் இழந்தன. பழைய வங்காள இராணுவம் போர் வரிசையில் இருந்து கிட்டத்தட்ட முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. இந்தத் துருப்புக்கள், இதுவரை ஆங்கிலேயர்களால் பயன்படுத்தப்படாத சாதிகளிலிருந்தும், சீக்கியர்கள் மற்றும் கூர்க்காக்கள் போன்ற "தற்காப்பு இனங்கள்" என்று அழைக்கப்படும் சிறுபான்மையினரிடமிருந்தும் புதிய பிரிவுகளால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டன.

அலகு –III

மகுடத்தின் கீழ் இந்தியா

சார்லஸ் கேனிங், 1வது ஏர்ல் கேனிங்:

சார்லஸ் கேனிங், 1வது ஏர்ல் கேனிங், கேஜி, ஜிசிபி, கேஎஸ்ஐ, பிசி (14 டிசம்பர் 1812 - 17 ஜூன் 1862), தி விஸ்கவுண்ட் கேனிங் மற்றும் க்ளெமென்சி கேனிங் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், 1857 இன் இந்தியக் கிளர்ச்சியின் போது ஒரு பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதி மற்றும் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். மற்றும் கிளர்ச்சி நசுக்கப்பட்ட பிறகு 1858 இல் கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடமிருந்து விக்டோரியா மகாராணியின் மகுடத்திற்கு அதிகாரம் மாற்றப்பட்ட பிறகு இந்தியாவின் முதல் வைஸ்ராய்.

கிளர்ச்சியின் போது அரசாங்கத்தின் நிர்வாகம் மற்றும் பெரும்பாலான துறைகள் சாதாரணமாக செயல்பட்டதை உறுதி செய்ததற்காகவும், 1857 இல் கிளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டத்தின் போது கூட முக்கிய நிர்வாக முடிவுகளை எடுத்ததையும் உறுதி செய்ததற்காக கேனிங் பாராட்டப்படுகிறார். மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் பல்கலைக்கழகம் வூட்ஸ் அனுப்புதலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்து விதவைகள் மறுமணச் சட்டம், 1856 ஐ கேனிங் இயற்றினார், இது கிளர்ச்சிக்கு முன் அவரது முன்னோடி பிரபு டல்ஹவுசியால் வரைவு செய்யப்பட்டது. அவர் 1856 ஆம் ஆண்டின் பொது சேவை சேர்க்கை சட்டத்தையும் நிறைவேற்றினார்.

கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திடம் இருந்து கிரீடத்திற்கு அரசாங்கத்தை சுமுகமாக மாற்றுவதற்கும் மறுசீரமைப்பதற்கும் அவர் தலைமை தாங்கினார், இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 1860 இல் மெக்காலே வரைந்த குறியீட்டின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டு 1862 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. கேனிங் கிளர்ச்சியை சந்தித்தார். உறுதியுடனும், நம்பிக்கையுடனும், பெருந்தன்மையுடனும், அமைதியுடனும்" என்று அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் கூறுகிறார். கிளர்ச்சியின் போது கேனிங் மிகவும் உறுதியாக இருந்தார், ஆனால் அதன் பிறகு அவர் பழிவாங்குவதை விட நல்லிணக்கம் மற்றும் மறுகட்டமைப்பில் கவனம் செலுத்தினார் மற்றும் கருணை பிரகடனத்தை வெளியிட்டார்.

லண்டனுக்கு அருகில் உள்ள ப்ரோம்ப்டனில் உள்ள க்ளோசெஸ்டர் லாட்ஜில் பிறந்த கேனிங், மேஜர் ஜெனரல் ஜான் ஸ்காட்டின் மகள் ஜார்ஜ் கேனிங் மற்றும் ஜோன், விஸ்கவுண்ட்ஸ் கேனிங் ஆகியோரின் இளைய குழந்தையாக இருந்தார், அவருடைய தந்தை 1827 இல் சில மாதங்கள் பிரதமராக இருந்தார். அவர் கிறிஸ்ட் சர்ச்சில் படித்தார். , ஆக்ஸ்போர்டு, அங்கு அவர் பி.ஏ. 1833 இல், கிளாசிக்ஸில் முதல் வகுப்பாகவும், கணிதத்தில் இரண்டாம் வகுப்பாகவும்.

1836 இல் அவர் பாராளுமன்றத்தில் நுழைந்தார். கன்சர்வேடிவ் ஆர்வத்தில் வார்விக் நகரத்தின் உறுப்பினராக திரும்பினார். இருப்பினும் அவர் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் நீண்ட நேரம் உட்காரவில்லை; ஏனெனில், 1837 இல் அவரது தாயார் இறந்த பிறகு, அவர் வெற்றிபெற்று பிரபுக்கள் சபையில் நுழைந்தார். அவரது முதல் உத்தியோகபூர்வ நியமனம், 1841 இல் சர் ராபர்ட் பீல் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நிர்வாகத்தில், வெளியுறவுத்துறைக்கான பாராளுமன்ற துணை செயலாளராக இருந்தது. அவருடைய தலைவராக அபெர்டீன் ஏர்ல் இருந்தார். இந்த பதவியை அவர் ஜனவரி 1846 வரை வகித்தார்; மற்றும் அந்த ஆண்டு ஜனவரி முதல் ஜூலை வரை, பீல் நிர்வாகம் உடைந்தபோது, கானிங் பிரபு ஓட்ஸ் மற்றும் வனத்துறையின் முதல் ஆணையர் பதவியை நிரப்பினார்.

1911 ஆம் ஆண்டின் என்சைக்ளோபீடியா பிரிட்டானிக்கா தொடர்கிறது, "அவுத் நகரில் கிளர்ச்சி வெடித்தபோது, மாகாணத்தின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதாக அவர் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார், மேலும் இந்த நடவடிக்கை மிகவும் கோபமான சர்ச்சைக்கு வழிவகுத்தது. திமிர்த்தனமான மற்றும் புண்படுத்தும் வகையில் இரகசியமாக அனுப்பப்பட்டது. அப்போதைய டெர்பி நிர்வாகத்தின் உறுப்பினராக இருந்த லார்ட் எல்லன்பரோவால் பதப்படுத்தல், கவர்னர் ஜெனரலை உடனடியாக ராஜினாமா செய்வதை நியாயப்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் ஒரு வலுவான கடமை உணர்வுடன், அவர் தனது பதவியில் தொடர்ந்தார், மேலும் நீண்ட காலமாக அனுப்பப்பட்டதற்கு பொதுவான கண்டனம் இருந்தது. பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெறுவது அவசியம் என்று எழுத்தாளர் உணர்ந்தார். அவர் அனுப்பியவருக்கு கேனிங் பிரபு பதிலளித்தார், அமைதியான மற்றும் ஒரு அரசியல்வாதி போன்ற முறையில் தனது தணிக்கை செய்யப்பட்ட கொள்கையை விளக்கி, நியாயப்படுத்தினார்" மேலும் 1858 இல் இந்தியாவின் முதல் வைஸ்ராய் ஆக்கப்பட்டதன் மூலம் அவருக்கு வெகுமதி அளிக்கப்பட்டது.

1911 ஆம் ஆண்டின் என்சைக்ளோபீடியா பிரிட்டானிக்கா மேலும் கூறுகிறது, "ஏப்ரல் 1859 இல், கிளர்ச்சியின் போது அவரது சிறந்த சேவைகளுக்காக அவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் நன்றியைப் பெற்றார். மேலும் அவர் ஆர்டர் ஆஃப் தி பாத்தின் கூடுதல் சிவில் கிராண்ட் கிராஸ் ஆகவும் ஆக்கப்பட்டார், மேலும் அதே மே மாதம் ஏர்ல் கேனிங்காக அவர் ஒரு ஏர்லின் கண்ணியத்திற்கு உயர்த்தப்பட்ட ஆண்டு... கவலை மற்றும் கடின உழைப்பால் அவரது உடல்நலம் மற்றும் வலிமை கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் அவரது மனைவியின் மரணமும் அவருக்கு பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது; அவரது பூர்வீக நிலத்தில் ஓய்வெடுப்பது அவரை மீட்டெடுக்கும் என்று நம்பினார், அவர் ஏப்ரல் 1862 இல் இங்கிலாந்தை அடைந்தார், அவர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினார். ஆனால் அது மிகவும் தாமதமானது. அவர் ஜூன் 17 அன்று லண்டனில் இறந்தார். அவர் இறப்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு அவர் நைட் ஆஃப் தி கார்டர் உருவாக்கப்பட்டது. அவர் பிரச்சினை இல்லாமல் இறந்ததால், பட்டங்கள் அழிந்துவிட்டன."

கிளர்ச்சிக்கு முன், கேனிங் மற்றும் அவரது மனைவி சார்லோட், இந்திய மக்களைப் பற்றிய புகைப்படக் கணக்கெடுப்பைத் தயாரிக்க விரும்பினர், முதன்மையாக அவர்களின் சொந்த மேம்பாட்டிற்காக. இந்த திட்டம் கிளர்ச்சியின் விளைவாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ ஆய்வாக மாற்றப்பட்டது. அதன் பிறகு பூர்வீக சமூகங்களைப் பற்றி மேலும் அறியவும், அதன் மூலம் அவர்களை நன்கு புரிந்துகொள்ளவும் முயற்சியில் பயனுள்ள ஆவணமாகக் காணப்பட்டது. இது இறுதியில் 1868 மற்றும் 1875 க்கு இடையில் தி பீப்பிள் ஆஃப் இந்தியா என்ற எட்டு தொகுதிகள் கொண்ட படைப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

ரிப்பன் பிரபு

1880 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் தேர்தல் நடந்தது, அதில் லிபரல் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது மற்றும் அதன் தலைவர் கிளாட்ஸ்டோன் இங்கிலாந்தின் பிரதமரானார்.

கிளாட்ஸ்டோன் ஆட்சிக்கு வந்ததும், வைஸ்ராய் லார்ட் லிட்டன் பதவி விலகினார். கிளாட்ஸ்டோன் 1880 இல் லார்ட் ரிப்பனை இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக அனுப்பினார். ரிப்பன் கடின உழைப்பாளி, ஆழ்ந்த தார்மீக ஆர்வத்துடன் கூடியவர்.

அவர் இந்தியாவில் கிளாட்ஸ்டோனின் முகவராக விவரிக்கப்படலாம். ரிப்பன் தனது அணுகுமுறையில் தாராளமாக இருந்தார் மற்றும் இந்தியாவின் நிர்வாக அமைப்பில் சில குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைச் செய்தார்.

இந்தியர்களுக்கு பல்வேறு வசதிகளை வழங்கினார். பி.இ. ராபர்ட்ஸ் லார்ட் ரிப்பனைப் பற்றி எழுதுகிறார், "அவர் கிளாட்ஸ்டோனியன் சகாப்தத்தின் உண்மையான தாராளவாதியாக இருந்தார், அமைதி, லைசென்ஸ் ஃபேர் மற்றும் சுய அரசாங்கம் ஆகியவற்றின் நற்பண்புகளில் வலுவான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்." ரிப்பன் ஒரு உண்மையான ஜனநாயகவாதி. இந்தியாவில் நிர்வாகத்தை தாராளமயமாக்குவதற்கு அவர் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். இந்தியர்களுக்கு பிரபலமான மற்றும் அரசியல் கல்வியை வழங்குவதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது. அவர் உள்ளூர் சுய அரசாங்கத்தை உருவாக்கினார் மற்றும் இந்தியாவில் பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களின் அடித்தளத்தை அமைத்தார்.

ரிப்பனின் சீர்திருத்தங்கள்:

வெர்னாகுலர் பிரஸ் சட்டம், 1882 ரத்து:

1882 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் III மூலம் லிட்டன் பிரபு இயற்றிய 1878 ஆம் ஆண்டின் வெர்னாகுலர் பத்திரிக்கைச் சட்டத்தை லார்ட் ரிப்பன் ரத்து செய்தார், இதனால் வடமொழி

மொழிகளில் வெளியிடப்படும் செய்தித்தாள்கள் மற்ற இந்தியப் பத்திரிகைகளுடன் சம சுதந்திரம் அனுமதிக்கப்பட்டன. ரிப்பனின் இந்த நடவடிக்கை பொதுமக்களின் கருத்தை சமரசப்படுத்துவதில் நீண்ட தூரம் சென்றது.

முதல் தொழிற்சாலை சட்டம், 1881:

நகரங்களில் உள்ள தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களின் நிலையை மேம்படுத்த, அவர் 1881 இல் முதல் தொழிற்சாலைச் சட்டத்தை இயற்றினார். இந்தச் சட்டம் ஏழு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடைசெய்தது, பன்னிரண்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் வேலை நேரத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது மற்றும் அது ஆபத்தானது. இயந்திரங்கள் முறையாக வேலி அமைக்க வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு வேலைக் காலத்தில் ஒரு மணி நேரம் ஓய்வு மற்றும் மாதத்தில் நான்கு நாட்கள் விடுப்பு வழங்கவும் சட்டம் வழிவகை செய்துள்ளது. இந்த நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வையிட ஆய்வாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இதனால் அவர் முதன்முறையாக தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களின் வேலை நிலைமைகளை மேம்படுத்த முயற்சித்தார்.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்: நிதி பரவலாக்கம், 1882:

லார்ட் ரிப்பன் அவரது முன்னோடியைப் போலவே, லார்ட் மேயோவும் நிதிப் பரவலாக்கத்தின் கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர். ரிப்பன் வருவாய் ஆதாரங்களை மூன்று வகைகளாகப் பிரித்தார், அதாவது. ஏகாதிபத்தியம், மாகாணம் மற்றும் பிரிக்கப்பட்டது.

1. ஏகாதிபத்திய தலைவர்கள்:

சுங்கம், தபால்கள் மற்றும் தந்திகள், இரயில்வே, அபின், உப்பு, புதினா, இராணுவ ரசீதுகள், நில வருவாய் போன்றவற்றின் வருவாய் ஏகாதிபத்திய தலைவரில் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த வருவாயில் இருந்து மத்திய நிர்வாகத்தின் செலவுகளை மத்திய அரசு ஏற்க வேண்டும்.

2. மாகாணத் தலைவர்கள்:

சிறைகள், மருத்துவ துண்டுகள், அச்சிடுதல், சாலைகள், பொது நிர்வாகம் போன்றவற்றின் வருவாய் மாகாணத் தலைவர்களில் சேர்க்கப்பட்டது. மாகாணத் தலைவர்களின் வருமானம் மாகாணச் செலவுகளுக்குப் போதுமானதாக இல்லாததால், நில வருவாயில் ஒரு பகுதி மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது.

கலால், முத்திரை, காடுகள், பதிவு போன்றவற்றின் வருவாய் மத்திய மற்றும் மாகாண அரசுகளுக்கு சம விகிதத்தில் பிரிக்கப்பட்டது. ரிப்பனால் தொடங்கப்பட்ட பிரிக்கப்பட்ட தலைகளின் அமைப்பு 1919 இன் சீர்திருத்தங்களால் மாற்றியமைக்கப்படும் வரை செயல்பாட்டில் இருந்தது.

உள்ளாட்சி சுயாட்சி:

ரிப்பன் பிரபு இந்தியர்களால் இன்னமும் நினைவுகூரப்படுகிறார், அவர் உள்ளூர் சுயாட்சியை நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளுக்காக. இந்தியர்கள் தங்கள் சொந்த விவகாரங்களை தாங்களே நிர்வகிப்பதற்கு பயிற்சி அளிப்பதே உள்ளூர் சுயாட்சியின் நோக்கம் என்று ரிப்பன் பிரபு நம்பினார்.

லார்ட் ரிப்பன் எழுதினார், "சமூகத்தில் உள்ள சிறந்த, மிகவும் புத்திசாலி மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க ஆண்களுக்கு அவர்களின் உள்ளூர் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதில் ஆர்வம் மற்றும் சுறுசுறுப்பான பங்களிப்பை படிப்படியாகப் பெற வேண்டும்." நிர்வாகத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கில் அல்ல, அரசியல் மற்றும் மக்கள் கல்விக்கான கருவியாக தான் நிர்வாகத்தின் பரவலாக்கத்திற்காக வாதிடுவதாக ரிப்பன் தெளிவுபடுத்தினார்.

உள்ளூர் சுயராஜ்யம் பற்றிய யோசனை புதியதல்ல. பெரிய நகரங்களில் ஏற்கனவே நகராட்சிகள் இருந்தன, ஆனால் அரசாங்கம் நகராட்சி ஆணையரை நியமித்தது. கிராமப்புறங்களில் சுகாதாரம், சாலைகள் பழுது மற்றும் கட்டுமானம், படகு பராமரிப்பு, கல்வி போன்ற உள்ளூர் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதற்கான குழுக்கள் இருந்தன.

இருப்பினும் உள்ளூர் கமிட்டிகள் அனைத்தும் உத்தியோகபூர்வ கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. மேலும் அவர்களின் குழுக்கள் வழங்கிய பகுதி மிகவும் பெரியதாக இருந்தது. அதனால் அவர்களின் உறுப்பினர்கள் வெவ்வேறு வட்டார மக்களின் தேவைகளுக்கு போதுமான அளவு விடுவிக்கப்படவில்லை. ரிப்பன் பிரபு 1882 ஆம் ஆண்டு தனது தீர்மானத்தின் மூலம் உள்ளாட்சி சுயாட்சித் துறையில் இந்தத் தடைகளை அகற்ற முயன்றார்.

அதன்படி, கிராமப்புறங்களில் மாவட்ட வாரியங்கள் மற்றும் "தஹ்சில் அல்லது "தாலுகா வாரியங்கள் எனப்படும் உள்ளூர் வாரியங்கள் நிறுவப்பட்டன. உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்படுவதை விட வாடகை செலுத்துபவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். நகரங்களில் நகராட்சிகளின் அதிகாரங்களும் பொறுப்புகளும் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. உறுப்பினர்கள் ஒரு பகுதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் ஒரு பகுதி நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும்.

தலைவர் அதிகாரப்பூர்வமற்ற உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். நியமன உறுப்பினர்கள் மொத்த பலத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. சுகாதாரம், கல்வி, சாலைகள் மற்றும் தகவல் தொடர்பு மேலாண்மை ஆகியவை உள்ளூர் வாரியங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க

வேண்டும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு சில நிதி அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன, ஆனால் ஆய்வு அதிகாரங்களை அரசாங்கம் தக்க வைத்துக் கொண்டது.

உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டன. ஆனால் வாரியங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்யவில்லை என்றால், அவற்றைக் கலைக்க அரசுக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் பொதுவாக உள்ளாட்சி விவகாரங்களில் அரசு தலையிடுவதில்லை. 1883-85 காலகட்டத்தில் உள்ளாட்சிச் சட்டங்கள் வெவ்வேறு மாகாணங்களில் நிறைவேற்றப்பட்டன. விளக்குகள், தெருக்களை சுத்தம் செய்தல், சுகாதாரம், கல்வி, நீர் வழங்கல், மருத்துவ உதவி போன்ற பணிகள் மெட்ராஸ், பஞ்சாப் மற்றும் வங்காளத்தின் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன.

கல்வி சீர்திருத்தங்கள்:

1854 ஆம் ஆண்டு லூட் அனுப்பியதில் இருந்து, இந்தியாவில் கல்வியின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்வதற்காக, 1882 ஆம் ஆண்டில், சர் வில்லியம் ஹண்டரின் தலைமையில் ஒரு கல்வி ஆணையத்தை லார்ட் ரிப்பன் நியமித்தார். ஆரம்பக் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்கும் விரிவாக்குவதற்கும் மாநிலத்தின் சிறப்புப் பொறுப்பை ஆணையம் வலியுறுத்தியது.

தொடக்கப் பள்ளிகளின் நிர்வாகத்தை அரசின் மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் புதிதாக நிறுவப்பட்ட உள்ளாட்சி மற்றும் நகராட்சி வாரியங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.

மானியங்கள் வழங்கும் முறையில் ஆணையம் திருப்தி அடைந்தது, இடைநிலை மற்றும் உயர்கல்விக்கான அதன் நீட்டிப்பை வலியுறுத்தியது. மேலும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளின் நேரடி நிர்வாகத்தில் இருந்து அரசு விரைவில் விலக வேண்டும் என்றும் பரிந்துரைத்தது. வணிக மற்றும் தொழிற்கல்வியை மேம்படுத்துவதற்கான ஆலோசனையையும் அது வழங்கியது. பெண் கல்வியைப் பரப்புவதற்கான ஆலோசனைகளையும் ஆணையம் வழங்கியது. கமிஷனின் பெரும்பாலான பரிந்துரைகளை லார்ட் ரிப்பன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

மற்ற சீர்திருத்தங்கள்:

அந்த நேரத்தில் இந்திய சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுக்கான ஆட்சேர்ப்பு இங்கிலாந்தில் மட்டுமே நடத்தப்பட்டது மற்றும் வயது வரம்பு 18. ரிப்பன் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஒரே நேரத்தில் தேர்வுக்கு வலியுறுத்தினார், அரசாங்கத்தை ஊக்குவிக்க முடியாததால் அவர் தனது நோக்கத்தில் தோல்வியடைந்தார். இருப்பினும் வயது வரம்பை 18லிருந்து 21 ஆக உயர்த்துவதில் வெற்றி பெற்றார்.

இல்பர்ட் மசோதா சர்ச்சை, 1883-84:

ரிப்பன் பிரபு ஒரு தாராளவாதி, அவர் சாதிவெறியை நம்பவில்லை. எனவே அவர் "இன வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலான நீதித் தகுதிகளை" ஒழிக்க முயன்றார். 1873 ஆம் ஆண்டின் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின்படி, பிரசிடென்சி நகரங்களைத் தவிர வேறு எந்த மாஜிஸ்திரேட் அல்லது அமர்வு நீதிபதிகளும் ஐரோப்பிய பிரித்தானியப் பிரஜையை அவர் ஐரோப்பியப் பிறப்பிடமாக இல்லாமல் விசாரிக்க முடியாது.

எனவே ரிப்பன் பிரபு சர் சிபியின் உதவியை நாடினார். இல்பர்ட், வைஸ்ராய் கவுன்சிலின் சட்ட உறுப்பினர் "இன வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலான நீதித் தகுதியை" ஒழிக்க வேண்டும். சர் இல்பர்ட் 1883 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 2 ஆம் தேதி இல்பர்ட் மசோதா என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட ஒரு மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார். மேலும் இந்த மசோதாவின் மூலம் பிரிட்டிஷ் ஐரோப்பிய குடிமக்கள் இந்திய நீதிபதிகள் மற்றும் நீதிபதிகளின் அதிகார வரம்பிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

ஆனால் இந்த மசோதாவை இந்தியாவில் உள்ள ஐரோப்பிய சமூகம் கடுமையாக எதிர்த்தது. அவர்கள் தங்கள் சிறப்பு சலுகைகளைப் பாதுகாக்க பாதுகாப்பு சங்கத்தை உருவாக்கினர். அவரது பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் அவரை திரும்ப அழைக்க வேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசை வலியுறுத்தி தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினர். நீண்ட இழுபறிப் போருக்குப் பிறகு, ரிப்பன் கிளர்ச்சியின் புயலுக்கு முன் பணிந்து மசோதாவை மாற்றினார்.

திருத்தப்பட்ட மசோதாவில், ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய பாடமும் ஒரு இந்தியன் அல்லது ஐரோப்பியர் பன்னிரண்டு பேர் கொண்ட நடுவர் மன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட முடியுமா என்பதை மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அல்லது அமர்வு நீதிபதியின் முன் கொண்டு வர வேண்டும், அவர்களில் குறைந்தது ஏழு பேர் ஐரோப்பியர்கள் அல்லது அமெரிக்கர்களாக இருக்க வேண்டும். இல்பர்ட் மசோதா சர்ச்சை இந்தியர்களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் இடையிலான இன உணர்வை விரிவுபடுத்திய போதிலும், ஒரு சக்திவாய்ந்த அரசாங்கத்தை ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கிளர்ச்சி மூலம் அதன் நோக்கத்திலிருந்து திசைதிருப்ப முடியும் என்ற பாடத்தை இந்தியர்கள் கற்றுக்கொள்ள உதவியது. இந்திய மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வையும் தீவிரப்படுத்தியது.

ரிப்பன் 1884 இல் தனது வைஸ்ராயல்டியின் பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். அவர் இந்தியர்களிடையே மிகவும் பிரபலமாக இருந்தார். பண்டிட் மதன் மோகன் மாளவியாவின் கூற்றுப்படி, "ரிப்பன் இந்தியா அறிந்த மிகப் பெரிய மற்றும் மிகவும் பிரியமான வைஸ்ராய்." சுரேந்திர நாத் பானர்ஜியின் கூற்றுப்படி, ரிப்பன் நினைவுகூரப்படுகிறார், "அவரது நோக்கங்களின் தூய்மை, அவரது கருத்துகளின் மேன்மை, அவரது கொள்கையின் நேர்மை மற்றும் இனரீதியான தகுதியின்மை மீதான வெறுப்பு."

அவர் இங்கிலாந்து புறப்படும் நேரத்தில் பாதிரியார்கள் அவரை ஆசிரிவதித்து பரிசுகள் வழங்கினர். இந்திய மக்கள் சுதந்திரத்தை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த ஒரே நபர் அவர்தான். இந்தியாவில் அறிக்கையின் செயல்பாடுகள் இந்தியாவில் அரசியல் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. அவர் வெளியேறியதைத் தொடர்ந்து 1885 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டது.

ஜார்ஜ் கர்சன், கெடில்ஸ்டனின் 1வது மார்க்வேஸ் கர்சன்:

ஜார்ஜ் நதானியேல் கர்சன், கெடில்ஸ்டனின் 1வது மார்க்வேஸ் கர்சன், கேஜி, ஜிசிஎஸ்ஐ, ஜிசிஐஐ, பிசி, எஃப்ஆர்எஸ், எஃப்பிஏ (11 ஜனவரி 1859 - 20 மார்ச் 1925), 1898 மற்றும் 1911 க்கு இடையில் கெடில்ஸ்டனின் லார்ட் கர்சன் மற்றும் 1898 மற்றும் 1911 ஆம் ஆண்டு ஏரல் கர்சன் 11 க்கு இடையில் 1899 முதல் 1905 வரை இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக பணியாற்றிய பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதி, பழமைவாத அரசியல்வாதி மற்றும் எழுத்தாளர் ஆவார்.

முதல் உலகப் போரின்போது, கர்சன் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் தலைவராக இருந்தார், டிசம்பர் 1916 முதல் பிரதமர் டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜின் சிறிய போர் அமைச்சரவையிலும் போர்க் கொள்கைக் குழுவினரும் பணியாற்றினார். அவர் 1919 முதல் 1924 வரை வெளியுறவு அலுவலகத்தில் வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக பணியாற்றினார்.

1923 இல், கர்சன் பிரதம மந்திரி பதவிக்கு போட்டியாளராக இருந்தார், ஆனால் போனார் லா மற்றும் சில முன்னணி கன்சர்வேடிவ்கள் ஸ்டான்லி பால்ட்வின் பதவிக்கு விரும்பினர்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை:

கர்சன் ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள பாலியோல் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார், பின்னர் ஆக்ஸ்போர்டு ஆல் சோல்ஸ் கல்லூரியில் பரிசு பெற்றவர் ஆனார், கர்சன் 4வது பரோன் ஸ்கார்ஸ்டேலின் (1831-1916) ரெக்டராக இருந்த ஆல்பிரட் கர்சனின் பதினொரு குழந்தைகளில் மூத்த மகனும் இரண்டாவது மகனும் ஆவார். டெர்பிஷையரில் உள்ள கெடில்ஸ்டன். ஜார்ஜ் கர்சனின் தாய் பிளான்சீ (1837-1875), கம்பர்லேண்டில் உள்ள நெதர்ஹாலின் ஜோசப் பொக்லிங்டன் சென்ஹவுஸின் மகள். அவர் 12 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மதகுரு மற்றும் பாதிரியர்களாக இருந்த அவரது குடும்பம் வாழ்ந்த இடத்தில் கட்டப்பட்ட கெடில்ஸ்டன் மண்டபத்தில் பிறந்தார். பிரசவத்தால் களைப்படைந்த அவரது தாயார், ஜார்ஜ் 16 வயதில் இறந்தார்; அவரது கணவர் 41 ஆண்டுகள் உயிர் பிழைத்தார். கர்சனின் வாழ்க்கையில் எந்த பெற்றோரும் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஸ்கார்ஸ்டேல் ஒரு கடினமான மற்றும் தயக்கமில்லாத தந்தை ஆவார், அவர் நில உரிமையாளர்கள் தங்கள் நிலத்தில் இருக்க வேண்டும் மற்றும் இன்பத்திற்காக காலவரையின்றி உலகத்தை சுற்றி வரக்கூடாது என்று நம்பினார்.

1887 மற்றும் 1895 க்கு இடையில் ஆசியா முழுவதும் பயணங்களை அவர் ஏற்கவில்லை, இது அவரது மகனை எந்த பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையிலும் உறுப்பினராக அதிக பயணம் செய்தவர்களில் ஒருவராக ஆக்கியது. கர்சனின் குழந்தைப் பருவத்தில் செல்வாக்கு மிக்க செல்வாக்கு அவரது மிருகத்தனமான, கொடூரமான ஆளுமை, எலன் மேரி பரமன், நர்சரியில் அவரது கொடுங்கோன்மை அவரது போராட்ட குணங்களைத் தூண்டியது மற்றும் அவரது இயல்பின் வெறித்தனமான பக்கத்தை ஊக்குவித்தது. பரமன் அவரை அடித்ததோடு, பொய்யர், பதுங்கியிருத்தல், கோழை என்ற வாசகங்களைத் தாங்கிய சங்கு தொப்பியை அணிந்து ஊர் முழுவதும் ஊர்வலம் செல்லுமாறு அவ்வப்போது வற்புறுத்தினார். கர்சன் பின்னர் குறிப்பிட்டார், "நன்றாகப் பிறந்து நல்ல இடத்தில் இருக்கும் எந்தக் குழந்தையும் இவ்வளவு நியாயமாக அழுததில்லை."

அவர் விக்சன். போர்ட் பள்ளி, ஈடன் கல்லூரி மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள பாலியோல் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். ஆஸ்கார் பிரவுனிங்குடன் ஏடன் கல்லூரியில் அவருக்கு இருந்த மிக நெருக்கமான உறவு, பிந்தையவரின் பதவி நீக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. அவரது இளமைப் பருவத்தில் சவாரி செய்யும் போது ஏற்பட்ட முதுகுத்தண்டில் ஏற்பட்ட காயம் கர்சனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் தடையாக இருந்தது, அது அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் உலோக கோர்செட் அணிய வேண்டியிருந்தது.

கர்சன் யூனியனின் தலைவராகவும், ஆக்ஸ்போர்டு கேனிங் கிளப்பின் செயலாளராகவும் இருந்தார் (ஜார்ஜ் கேனிங்கிற்கு பெயரிடப்பட்ட டோரி அரசியல் கிளப்), ஆனால் அரசியல் மற்றும் சமூக சமூகங்களில் அவர் செல்வாக்கு நேரத்தின் விளைவாக, அவர் முதல் வகுப்பு பட்டத்தை அடையத் தவறிவிட்டார். கிரேட்ஸில், அவர் பின்னர் லோதியன் பரிசு கட்டுரை மற்றும் அர்னால்ட் பரிசு இரண்டையும் வென்றார், பிந்தையது சர் தாமஸ் மோர் பற்றிய கட்டுரைக்காக, அவருக்கு அதிகம் தெரியாது. 1883 ஆம் ஆண்டில், கர்சன் பல்கலைக்கழகத்தில் மிகவும் மதிப்புமிக்க பெல்லோஷிப்பைப் பெற்றார், ஆல் சோல்ஸ் கல்லூரியில் பரிசு பெல்லோஷிப் பெற்றார். எடன் மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டில் இருந்தபோது, கர்சன் செசில் ஸ்பிரிங் ரைஸ் மற்றும் எட்வர்ட் கிரே ஆகியோரின் சமகால மற்றும் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தார்.[8] இருப்பினும், ஸ்பிரிங் ரைஸ், ஜான் வில்லியம் மாக்கெய்லுடன் இணைந்து, தி பாலியோல் மாஸ்கின் ஒரு பகுதியாக வெளியிடப்பட்ட கர்ஸனைப் பற்றிய ஒரு பிரபலமான சர்டோனிக் டோகெரலின் இசையமைப்பிற்கு பங்களித்தார், அதைப் பற்றி கர்சன் பிற்கால வாழ்க்கையில் எழுதினார் "ஒரு தனி நபருக்கு ஒருபோதும் அதிக தீங்கு செய்யப்படவில்லை. அந்த சபிக்கப்பட்ட நாய் எனக்கு செய்தது." அதில் கூறியிருப்பதாவது:

- என் பெயர் ஜார்ஜ் நதானியேல் கர்சன்,
- நான் மிகவும் உயர்ந்த நபர்.

- என் கன்னம் இளஞ்சிவப்பு, என் தலைமுடி நேர்த்தியானது.
- நான் வாரத்திற்கு ஒருமுறை ப்ளென்ஹெய்மில் உணவருந்துகிறேன்.

1894-1895 இல் ஸ்பிரிங்-ரைஸ் அமெரிக்காவிற்கான பிரிட்டிஷ் தூதரகத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டபோது, கர்சன் அமெரிக்கரான மேரி லீட்டருடன் நிச்சயதார்த்தத்தை தடுக்க முயன்றதாக கர்சனால் சந்தேகப்பட்டார், இருப்பினும் கர்சன் திருமணம் செய்து கொண்டார். இருப்பினும், கர்சனின் பல நண்பர்களைப் போலவே, கர்சன் தவிர்க்க முடியாமல் வெளியுறவுச் செயலாளராக வருவார் என்று ஸ்பிரிங் ரைஸ் உறுதியாகக் கருதினார். அவர் 1891 இல் கர்சனுக்கு எழுதினார், 'நீங்கள் வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக இருக்கும்போது, மறைந்து போன பெருமையை மீட்டெடுப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். இங்கிலாந்து, ஐரோப்பிய கச்சேரியை வழிநடத்தி, நாடுகளின் தலைவிதியை முடிவு செய்து, எனக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு பதிலாக மூன்று மாதங்கள் விடுப்பு கொடுங்கள்.

ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்க்கை:

கர்சன் 1885 இல் மார்க்வெஸ் ஆஃப் சாலிஸ்பரியின் உதவித் தனிச் செயலாளராக ஆனார். ஹோம் ரூல் மற்றும் ஐரிஷ் தேசியவாதத்தின் மீதான தாக்குதலாக இருந்த அவரது கன்னிப் பேச்சு, ஆக்ஸ்போர்டு யூனியனில் அவரது சொற்பொழிவைப் போலவே கருதப்பட்டது: புத்திசாலித்தனம் மற்றும் சொற்பொழிவு, ஆனால் தற்பெருமை மற்றும் மிகவும் தன்னம்பிக்கை.[சான்று தேவை] அடுத்தடுத்த நிகழ்ச்சிகள். காமன்ஸில், பெரும்பாலும் அயர்லாந்து அல்லது ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் சீர்திருத்தம் (அவர் ஆதரித்தார்) போன்ற தீர்ப்புகளைப் பெற்றார். அவர் 1891-92 இல் இந்தியாவின் துணைச் செயலாளராகவும், 1895-98 இல் வெளியுறவுத் துறைக்கான துணைச் செயலாளராகவும் இருந்தார்.

ஆசிய பயணங்கள் மற்றும் எழுத்துக்கள்:

இதற்கிடையில், அவர் உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தார்: ரஷ்யா மற்றும் மத்திய ஆசியா (1888-89), பெர்சியாவின் நீண்ட சுற்றுப்பயணம் (செப்டம்பர் 1889 - ஜனவரி 1890), சியாம், பிரெஞ்சு இந்தோசீனா மற்றும் கொரியா (1892), மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் தைரியமான பயணம் பாமிர்ஸ் (1894). மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஆசியா மற்றும் தொடர்புடைய கொள்கை சிக்கல்களை விவரிக்கும் பல புத்தகங்களை அவர் வெளியிட்டார். ஒரு தைரியமான மற்றும் கட்டாயப் பயணி, ஓரியண்டல் வாழ்க்கை மற்றும் புவியியல் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்ட அவர், அமு தர்யாவின் (ஆக்ஸஸ்) மூலத்தை ஆராய்ந்ததற்காக ராயல் ஜியோகிராஃபிக்கல் சொசைட்டியின் புரவலர் பதக்கம் பெற்றார். அவரது பயணங்கள், ஆசியாவின் பிரச்சனைகள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கான அவற்றின் தாக்கங்களைப் படிக்க அவரை அனுமதித்தது, அதே

நேரத்தில் அவரது தேசம் மற்றும் அவரது ஏகாதிபத்திய பணியின் மீதான அவரது பெருமையை வலுப்படுத்தியது.

19 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை பிரிட்டனின் மிக மதிப்புமிக்க உடைமையான பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு ரஷ்யா மிகவும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் என்று கர்சன் நம்பினார். 1879 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யா பட்டுப்பாதையில் டிரான்ஸ்காஸ்பியன் இரயில் பாதையை கட்டத் தொடங்கியது, அதிகாரப்பூர்வமாக உள்ளூர் கட்டுப்பாட்டை அமல்படுத்துவதற்காக மட்டுமே. இந்த கோடு Kyzyl-Su நகரத்திலிருந்து துவங்குகிறது, முன்பு Krasnovodsk (இப்போது Turkmenbashi) (காஸ்பியன் கடலில்), தென்கிழக்கே கரகம் பாலைவனம் வழியாக, அஷ்கபாத் வழியாக, கோபெட் டாக் மலைகள் வழியாக தேஜெனை அடையும் வரை தொடர்கிறது. கர்சன், மத்திய ஆசியாவில் ரஷ்யா என்ற தனது புத்தகத்தில் ஒரு முழு அத்தியாயத்தையும் அர்ப்பணித்து, இந்தியாவின் மீதான பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டிற்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதைப் பற்றி விவாதித்தார். பாரசீக மாகாணமான கொராசன் உட்பட, அந்த நேரத்தில் மத்திய ஆசியாவின் மிகவும் செல்வம் மிக்க மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க நகரங்களுடன் இந்த இரயில்வே ரஷ்யாவை இணைத்தது, மேலும் அப்பகுதிக்குள் ரஷ்ய பொருட்கள் மற்றும் துருப்புக்களை விரைவாக அனுப்ப அனுமதிக்கும். ரஷ்யாவிற்கும் மத்திய ஆசியாவிற்கும் இடையில் ஏற்படும் அதிக பொருளாதார சார்பு பிரிட்டிஷ் நலன்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என்றும் கர்சன் நம்பினார்.

1892 இல் எழுதப்பட்ட பெர்சியா மற்றும் பாரசீக கேள்வி, கர்சனின் மகத்தான படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் மத்திய ஆசியாவில் ரஷ்யாவின் தொடர்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது. கர்சன் பாரசீக அரசியல் சூழல் குறித்து பல கட்டுரைகளை எழுத திடம்ஸால் நியமிக்கப்பட்டார், ஆனால் அங்கு அவர் நாடு முழுவதும் ஒரு புத்தகத்தை எழுத முடிவு செய்தார். இந்த இரண்டு தொகுதி வேலை பெர்சியாவின் வரலாறு மற்றும் அரசாங்க அமைப்பு, அத்துடன் கிராபிக்ஸ், வரைபடங்கள் மற்றும் படங்கள் (சில கர்சன் அவர்களால் எடுக்கப்பட்டது) ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. கர்சனுக்கு ஜெனரல் ஆல்பர்ட் ஹூட்டம்-ஷிண்ட்லர் மற்றும் ராயல் ஜியோகிராஃபிக்கல் சொசைட்டி (RGS) உதவியளித்தனர், இவை இரண்டும் வெளிநாட்டவர் என்ற முறையில் அவர் அணுகுவதற்கு உரிமை இல்லாத பொருட்களை அணுக உதவியது. ஜெனரல் ஷிண்ட்லர் பெர்சியாவின் புவியியல் மற்றும் வளங்கள் பற்றிய தகவல்களை கர்சனுக்கு வழங்கினார், அத்துடன் அதிகாரப்பூர்வமற்ற ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

ரஷ்ய அத்துமீறலில் இருந்து இந்தியாவிற்கு மதிப்புமிக்க தற்காப்புத் துணையாக பெர்சியாவை நோக்கி அவரது அரசாங்கத்தின் அக்கறையின்மையால் கர்சன் திகைத்தார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கர்சன், "பெர்சியா பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதிகளின் மதிப்பீட்டில் மாற்றாக முன்னேறி பின்வாங்கியுள்ளது. இப்போது ஆடம்பரமான முக்கியத்துவத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளது. தகுதியற்ற தெளிவற்ற நிலையில் உள்ளது."

1895 ஆம் ஆண்டில் அவர் ஜெர்மன் மென்னோனைட் வம்சாவளியைச் சேர்ந்த அமெரிக்க மில்லியனர் மற்றும் சிகாகோ டிபார்ட்மென்ட் ஸ்டோர் ஃபீல்ட் & லீடரின் (பின்னர் மார்ஷல் ஃபீல்ட்) இணை நிறுவனரான லெவி ஜீக்லர் லீடரின் மகள் மேரி விக்டோரியா லீட்டரை மணந்தார். ஆரம்பத்தில், அவர் தனது பணத்திற்காக அவளை மணந்தார், அதனால் அவர் தனது சொத்தை காப்பாற்றினார், ஆனால் பின்னர் அவளிடம் உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொண்டார். 1904 கோடையின் இறுதியில் மேரிக்கு நீண்ட மற்றும் ஏறக்குறைய ஆபத்தான நோய் இருந்தது, அதில் இருந்து அவர் உண்மையில் குணமடையவில்லை. ஜூலை 1906 இல் மீண்டும் நோய்வாய்ப்பட்ட அவர், அந்த மாதம் 18 ஆம் தேதி தனது கணவரின் அரவணைப்பில் இறந்தார், 36 வயதில் இது அவரது வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய தனிப்பட்ட இழப்பு.

அவர் கெடில்ஸ்டனில் உள்ள தேவாலயத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார், அங்கு கர்சன் அவளுக்காக தனது நினைவகத்தை வடிவமைத்தார், ஒரு கோதிக் தேவாலயம் கடற்படையின் வடக்குப் பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டது. அவர் ஒரு பக்தியோ அல்லது வழக்கமான தேவாலயத்தோ இல்லை என்றாலும், கர்சன் ஒரு எளிய மத நம்பிக்கையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்; பிற்காலங்களில் அவர் சில சமயங்களில் மரணத்திற்கு பயப்படவில்லை என்று கூறினார், ஏனென்றால் அது பரலோகத்தில் மேரியுடன் சேர உதவும்.

உறுதியான மற்றும் மகிழ்ச்சியான திருமணத்தின் போது அவர்களுக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர்: மேரி ஜரீன், அவர் தனது தந்தையின் பாரோனி ஆஃப் ரேவன்ஸ்டேலைப் பெற்றார், மேலும் அவர் தனது சொந்த உரிமையில் ஒரு வாழ்க்கைத் துணையை உருவாக்கினார்; பாசிச அரசியல்வாதியான சர் ஓஸ்வால்ட் மோஸ்லியின் முதல் மனைவியான சிந்தியா; மற்றும் அலெக்ஸாண்ட்ரா நல்தேரா ("பாபா"), எட்வர்ட் VIII இன் சிறந்த நண்பர், சிறந்த மனிதர் மற்றும் குதிரைப் படையான எட்வர்ட் ஃப்ரூட்டி" மெட்கால்பை மணந்தார். மோஸ்லி கர்சன் பெண்களிடம் ஒரு விசித்திரமான ஈர்ப்பைக் கொண்டிருந்தார்: ஜரீன் திருமணத்திற்கு முன்பு அவருடன் ஒரு சுருக்கமான காதல் கொண்டிருந்தார்; பாபா அவருக்கு எஜமானி ஆனார்; மற்றும் கர்சனின் இரண்டாவது மனைவி கிரேஸ், அவருடன் நீண்ட கால உறவு கொண்டிருந்தார்.

இந்தியாவின் வைஸ்ராய் (1899-1905):

கர்சன், 1901 இல், "நாம் இந்தியாவை ஆளும் வரை உலகின் மிகப் பெரிய சக்தியாக இருக்கிறோம். அதை இழந்தால், உடனடியாக மூன்றாம் தர சக்தியாகக் கைவிடுவோம்" என்று பிரபலமாகக் கூறியிருந்தார்.

ஜனவரி 1899 இல் கர்சன் இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக நியமிக்கப்பட்டார்.[4] டெர்பி கவுண்டியில் உள்ள கெடில்ஸ்டனின் பரோன் கர்சன் என்ற பெயரில் அயர்லாந்தின் சகாக்களில் அவர் ஒரு பேரானாக உருவாக்கப்பட்டார்.[23]. வைஸ்ராயாக, அவர் முன்னாள் அதிகாரியாக

கிராண்ட் மாஸ்டர் ஆஃப் தி ஆர்டர் ஆஃப் தி இந்தியன் எம்பயர் மற்றும் ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார் ஆஃப் இந்தியா. இந்த பிரேஜ் அயர்லாந்தின் பிரேஜில் உருவாக்கப்பட்டது (கடைசியாக உருவாக்கப்பட்டது) அதனால் அவர் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பியவுடன் மீண்டும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் நுழைவதற்கு அவரது தந்தை இறக்கும் வரை சுதந்திரமாக இருப்பார்.

1897-98 எல்லையில் எழுச்சியை அடக்கிய சிறிது நேரத்திலேயே இந்தியாவை அடைந்த அவர், வடமேற்கு எல்லையின் சுதந்திர பழங்குடியினருக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்தினார், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் என்ற புதிய மாகாணத்தைத் திறந்து, வலுக்கட்டாயமாக கட்டுப்படுத்தும் கொள்கையை பின்பற்றினார். சமரசம். "ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்கள் மீதான பல கொலைகார தாக்குதல்கள்" என்று அவர் அழைத்ததற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, கர்சன் குவெட்டா தர்பாரில் மிகவும் கொடூரமான தண்டனைகளை வாதிட்டார், இது குறிப்பாக அருவருப்பான குற்றங்களாக அவர் கருதுவதை நிறுத்தும் என்று அவர் நம்பினார். கர்சன் தனது சொந்த கடிதப் பரிமாற்றத்தில், "இந்த கொடூரமான அயோக்கியர்களை தூக்கிலிடுவதற்கு முன், சட்டத்தின் கீழ், அவர்களை கசையடியால் அடிப்பது சாத்தியமா? மற்றொரு மற்றும் தொலைதூர சிறைக்கு தூக்கிலிடுவோம் என்று வைத்துக் கொண்டால், அகற்றும் முன் முதல் சிறையில் அவர்களை கசையடியால் அடிக்கலாமா? மரணதண்டனையை சில வாரங்களுக்கு ஒத்திவைத்து, குற்றவாளிக்கு சில நல்ல பொது கசையடிகளை கொடுத்தால் - அல்லது ஒன்று கூட சாத்தியமில்லை - அது ஒரு உண்மையான தடுப்பாக செயல்படும் என்று நான் நம்புகிறேன், ஆனால் பிரிட்டிஷ் சட்டம் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று எனக்கு சந்தேகம் உள்ளது மிகவும் சிறப்பான நடைமுறையான எதையும் சிரிக்கவும்." 1901 ஆம் ஆண்டின் மஹாத்-வஜிரி பிரச்சாரம் மட்டுமே அவரது நிர்வாகத்தின் போது இந்த எல்லையில் மிகப்பெரிய ஆயுத வெடிப்பு.

மத்திய ஆசியாவின் கட்டுப்பாட்டில் பிரிட்டிஷ் மற்றும் ரஷ்ய பேரரசுகளுக்கு இடையே பெரும் விளையாட்டின் சூழலில், அவர் ரஷ்ய நோக்கங்கள் மீது ஆழ்ந்த அவநம்பிக்கையை வைத்திருந்தார். இது அவரை பெர்சியாவில் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகத்தை ஊக்குவிக்க வழிவகுத்தது, மேலும் அவர் 1903 இல் பாரசீக வளைகுடாவிற்கு விஜயம் செய்தார். கர்ஸன் வளைகுடாவில் பிரத்தியேக பிரிட்டிஷ் இருப்பை வாதிட்டார், இது முதலில் ஜான் மால்கத்தால் முன்மொழியப்பட்டது. பாரசீக வளைகுடா கடற்கரையில் உள்ள உள்ளூர் ஷேக்குகள்/பழங்குடி தலைவர்களுடன் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஏற்கனவே ஒப்பந்தங்களை செய்துகொண்டிருந்தது. 1899 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ-குவைத் உடன்படிக்கையின் மூலம் குவைத்தின் அதிகாரப்பூர்வமற்ற பாதுகாவலராக பிரிட்டனை நிறுவ கர்சன் தனது அரசாங்கத்தை நம்பவைத்தார். 1903 இல் லான்ஸ் டவுன் பிரகடனம் வளைகுடாவில் இராணுவ இருப்பை நிறுவுவதற்கான வேறு எந்த ஐரோப்பிய சக்தியின் முயற்சியையும் பிரிட்டிஷ் எதிர்க்கும் என்று கூறியது. நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் இந்த நிலை கைவிடப்பட்டது மற்றும் பாரசீக வளைகுடா 1907 ஆம் ஆண்டின் ஆங்கிலோ-ரஷ்ய

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

ஒப்பந்தத்தில் நடுநிலை மண்டலமாக அறிவிக்கப்பட்டது. இது ரஷ்ய முன்னேற்றங்களிலிருந்து இந்தியாவைப் பாதுகாப்பதற்கான அதிக பொருளாதாரச் செலவின் ஒரு பகுதியாகத் தூண்டப்பட்டது.

1903 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், கர்சன் பிரான்சிஸ் யங்ஹூஸ்பாண்டின் கீழ் ஒரு பிரிட்டிஷ் பயணத்தை திபெத்துக்கு அனுப்பினார், இது ரஷ்ய முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும். திபெத்தின் மோசமான ஆயுதம் தாங்கிய பாதுகாவலர்களுடன் இரத்தக்களரி மோதல்களுக்குப் பிறகு, இந்த பணி லாசாவிற்கு ஊடுருவியது. அங்கு செப்டம்பர் 1904 இல் லாசா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது.

அவரது பதவிக்காலத்தில், கர்சன் தாஜ்மஹாலை மீட்டெடுக்கும் பணியை மேற்கொண்டார் மற்றும் அவர் அதைச் செய்ததில் திருப்தி தெரிவித்தார். கர்சன் இந்து தத்துவத்தால் பாதிக்கப்பட்டு மேற்கோள் காட்டினார்:

பிரபஞ்சத்தில் உள்ள வேறு எந்த நிலப்பரப்பு அலகுகளையும் விட, மனிதகுலத்தின் தத்துவம் மற்றும் மதம் வரலாற்றில் இந்தியா ஆழமான முத்திரையை பதித்துள்ளது.

இந்தியாவிற்குள், கர்சன் கல்வி, நீர்ப்பாசனம், காவல் துறை மற்றும் நிர்வாகத்தின் பிற பிரிவுகளை விசாரிக்க பல கமிஷன்களை நியமித்தார், அதன் அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் அவர் வைஸ்ராய் பதவியில் இருந்தபோது சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 1904 இல் கவர்னர் ஜெனரலாக மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார், அவர் 1905 வங்காளப் பிரிவினைக்கு தலைமை தாங்கினார்.

சிங்கமும் புலியும்: பிரிட்டிஷ் ராஜின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும், 1600-1947' இல், டெனிஸ் ஜட் எழுதினார்: "கர்சன் இந்தியாவை நிரந்தரமாக ராஜ்ஜியத்துடன் பிணைக்க வேண்டும் என்று நம்பினார். முரண்பாடாக, அவரது வங்காளப் பிரிவினை மற்றும் கசப்பான சர்ச்சை தொடர்ந்து, காங்கிரஸைப் புத்துயிர் பெறச் செய்தார். கர்சன், பொதுவாக, காங்கிரஸை 'அதன் வீழ்ச்சிக்குத் தத்தளிக்கிறது' என்று 1900 இல் நிராகரித்தார். ஆனால் அவர் காங்கிரஸுடன் இந்தியாவை அதன் வரலாற்றில் எந்த நேரத்திலும் இல்லாத வகையில் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் பயனுள்ளதாகவும் விட்டுவிட்டார்."

கர்சன் இந்தியர்களை ஆங்கிலேயர் இழிவுபடுத்துவதைத் தீர்ப்பதில் உறுதியாக இருந்தார். குறிப்பாக, இந்தியர்களைத் தாக்கிய ஐரோப்பியர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி இந்தியாவில் உள்ள ஐரோப்பிய சமூகத்தில் பலரின் அதிருப்திக்கு ஆளானார். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில், அவர் இந்தியர்களைத் தாக்கிய பிரிட்டிஷ் இராணுவப் பிரிவுகளுக்கு கூட்டுத் தண்டனை விதித்தார்: வெஸ்ட் கென்ட் படைப்பிரிவின் வீரர்கள் ஒரு பர்மியப் பெண்ணை பாலியல் பலாத்காரம் செய்தபோது, அவர் முழு படைப்பிரிவையும் விடுப்பு இல்லாமல் ஏடனுக்கு நாடுகடத்தினார். பின்னர் அவர் 9வது குயின்ஸ் ராயல் லான்சர்ஸ் மீது இந்திய சமையல்காரரைக் கொன்றதற்காக இதேபோன்ற தண்டனையை விதித்தார். கர்சன் வங்காளப்

பிரிவினையை முன்மொழிந்து 1905 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16 ஆம் தேதி புதிய கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அஸ்ஸாம் மாகாணத்தை உருவாக்கினார்.

இந்திய ராணுவம்.

கர்சன் இராணுவ விஷயங்களிலும் தீவிர ஆர்வம் காட்டினார். 1901 இல், அவர் இம்பீரியல் கேடட் கார்ப்ஸ் அல்லது ஐசிசியை நிறுவினார். ICC ஆனது இந்திய இளவரசர்கள் மற்றும் உயர்குடியினருக்கு இராணுவப் பயிற்சி அளிக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டது, அதன் பிறகு சிலருக்கு இந்திய இராணுவத்தில் அதிகாரி கமிஷன்கள் வழங்கப்படும். ஆனால் இந்த கமிஷன்கள் "சிறப்பு கமிஷன்களாக" இருந்தன, அவை எந்தவொரு துருப்புக்களுக்கும் கட்டளையிட அவற்றின் வைத்திருப்பவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கவில்லை. இது ஐசிசியின் வெற்றிக்கு பெரும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது, ஏனெனில் இது முன்னாள் கேடட்கள் மத்தியில் மிகுந்த அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. 1914 இல் ICC மூடப்பட்டாலும், 1917 இல் நிறுத்தப்பட்ட இந்திய இராணுவத்தின் அதிகாரிப் படையை இந்தியமயமாக்குவதற்கான உந்துதலில் இது ஒரு முக்கியமான கட்டமாகும்.

இந்தியாவில் கர்சன் எதிர்கொண்ட இறுதிப் பிரச்சினையாக இராணுவ அமைப்பு நிரூபிக்கப்பட்டது. இது பெரும்பாலும் ஆளுமை மோதல்களுடன் தொடர்புடைய சிறிய சிக்கல்களை உள்ளடக்கியது: கர்சன் ஒருமுறை ஒரு ஆவணத்தில் எழுதினார், "எனது இராணுவ ஆலோசகர்களின் திறமையின்மையின் உணர்வால் நிரப்பப்பட்ட இந்த ஆவணங்களைப் படிப்பதில் இருந்து நான் எழுந்தேன்", ஒருமுறை தளபதிக்கு எழுதினார்- இந்தியாவின் தலைமை அதிகாரி, கிச்சனர், "கிச்சனர் ஆஃப் கார்ட்டும்" என்று கையெழுத்திடுவதற்கு அதிக நேரத்தையும் இடத்தையும் எடுத்துக்கொள்வதாக அவருக்கு அறிவுறுத்தினார், கிச்சனர் அற்பமாக நினைத்தார் (கர்சன் வெறுமனே "கர்சன்" என்று கையொப்பமிட்டார். தன்னை "கர்சன் ஆஃப் கெடில்ஸ்டனில்" கையெழுத்திட வேண்டும்). கிச்சனருடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு, இந்தியாவில் உள்ள கவுன்சிலின் இராணுவ உறுப்பினரின் நிலை (இராணுவ விநியோகம் மற்றும் தளவாடங்களைக் கட்டுப்படுத்தியவர், கிச்சனர் தனது சொந்தக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் விரும்பினார்), இது ஒரு சர்ச்சைக்கு வழிவகுத்தது. இதில் கர்சன் ஆதரவைப் பெறத் தவறினார். வீட்டு அரசாங்கம். அவர் ஆகஸ்ட் 1905 இல் ராஜினாமா செய்து இங்கிலாந்து திரும்பினார்.

பிரிட்டனுக்குத் திரும்பு:

ஆர்தர் பால்ஃபோர் 1905 ஆம் ஆண்டில் கர்சனுக்கு ஒரு கர்ஜனையை பரிந்துரைக்க மறுத்ததை, லிபரல் பிரதம மந்திரி சர் ஹென்றி கேம்ப்பெல்-பேனர்மேன் மீண்டும் மீண்டும் செய்தார், கர்சன் இங்கிலாந்து திரும்பிய மறுநாளே தனது அரசாங்கத்தை அமைத்தார். மன்னரின் விருப்பம்

மற்றும் அவரது மருத்துவர்களின் ஆலோசனைக்கு மதிப்பளித்து, கர்சன் 1906 பொதுத் தேர்தலில் நிற்கவில்லை, இதனால் இருபது ஆண்டுகளில் முதல்முறையாக பொது வாழ்வில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டார். இந்த நேரத்தில், அவரது வாழ்க்கையின் நாடார், அவர் தனது வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய தனிப்பட்ட இழப்பை சந்தித்தார். மேரி 1906 இல் இறந்தார் மற்றும் கர்சன் ஒரு புதிய வீட்டை நிறுவுவது உட்பட தனிப்பட்ட விஷயங்களில் தன்னை அர்ப்பணித்தார்.

1907 இல் லார்ட் கோசென் இறந்த பிறகு, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தின் வேந்தர் பதவி காலியானது. லார்ட் ரோஸ்பெரிக்கு எதிராக 440க்கு 1,001 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, கர்சன் ஆக்ஸ்போர்டின் அதிபராக வெற்றிகரமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.[32] அவர் மிகவும் சுறுசுறுப்பான அதிபராக இருப்பதை நிரூபித்தார் - "[அவர்] பல்கலைக்கழக சீர்திருத்தத்தின் காரணத்திற்காக தன்னை மிகவும் சுறுசுறுப்பாகத் தள்ளினார், விமர்சகர்கள் அவர் ஆக்ஸ்போர்டை ஒரு இந்திய மாகாணமாக ஆள்கிறார் என்று புகார் கூறினார்."

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்:

1908 ஆம் ஆண்டில், கர்சன் அயர்லாந்தின் பிரதிநிதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், இதனால் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்குத் திரும்புவதற்கான எந்த யோசனையையும் கைவிட்டார். 1909-1910 இல் அவர் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் சட்டமியற்றும் வீட்டோவை ஒழிப்பதற்கான லிபரல் அரசாங்கத்தின்[4] முன்மொழிவை எதிர்ப்பதில் தீவிரமாகப் பங்கேற்றார், மேலும் 1911 இல் டெர்பி கவுண்டியில் உள்ள ராவென்ஸ்டேலின் பரோன் ரேவன்ஸ்டேல் (இயல்புநிலையில்) உருவாக்கப்பட்டது. டெர்பி கவுண்டியில் உள்ள ஸ்கார்ஸ்டேலைச் சேர்ந்த அவரது மகள்களான விஸ்கவுண்ட் ஸ்கார்ஸ்டேல், அவரது தந்தையின் வாரிசுகளான ஆணுக்கும், டெர்பி கவுண்டியில் உள்ள கெடில்ஸ்டனின் ஏரல் கர்ஸனுக்கும், சாதாரண மீதி, அனைத்தும் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பிரேஜில் உள்ளது.

லிங்கன்ஷையரில் உள்ள டாட்டர்ஷால் கோட்டையை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றுவதில் அவர் ஈடுபட்டார். இந்த அனுபவம் பாரம்பரிய பாதுகாப்பிற்கான அவரது உறுதியை வலுப்படுத்தியது. அவர் பண்டைய நினைவுச்சின்னங்களின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் திருத்தச் சட்டம் 1913 இன் ஆதரவாளர்களில் ஒருவராக இருந்தார். தலைநகரின் முக்கிய கட்டிடங்கள் மற்றும் பொதுக் கலைகளை ஆவணப்படுத்திய லண்டன் சர்வேயை ஆணையிடும் குழுவின் தலைவராக அவர் பணியாற்றினார்.

5 மே 1914 இல், அவர் ஏற்கனவே உள்ளாட்சித் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பெற்ற பெண்களுக்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை அனுமதிக்கும் சட்டம்சோதாவை ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் எதிர்த்துப் பேசினார்.

முதலாம் உலகபோர்:

மே 1915 இல் அஸ்கித் தனது கூட்டணியை உருவாக்கியபோது, லார்ட் ப்ரிவி சீல் ஆக கர்சன் அமைச்சரவையில் சேர்ந்தார். மற்ற அரசியல்வாதிகளைப் போலவே (எ.கா. ஆஸ்டன் சேம்பர்லெய்ன், ஆர்தர் பால்போர்) கர்சன் மெசபடோமியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் முயற்சிகளை ஆதரித்தார், பிரிட்டிஷ் கௌரவம் அதிகரிப்பது ஒரு ஜெர்மானியருக்கு ஊக்கமளிக்கும் என்று நம்பினார். இந்தியாவில் முஸ்லீம் கிளர்ச்சியை தூண்டியது. கர்சன் டார்ட்னெல்லெஸ் கமிட்டியில் உறுப்பினராக இருந்தார், மேலும் அந்த அமைப்பிடம் (அக்டோபர் 1915) சமீபத்திய சலோனிகா பயணம் "குயிக்சோடிக் வீரம்" என்று கூறினார். 1916 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், பிரான்சில் உள்ள அவரது தலைமையகத்திற்கு சர் டக்ளஸ் ஹெய்க்கை (பிரான்சில் புதிதாக நியமிக்கப்பட்டுள்ள பிரிட்டிஷ் படைகளின் தளபதி) கர்சன் சந்தித்தார். ஹெய்க் கர்சனின் மூளை மற்றும் தீர்க்கமான தன்மையால் ஈர்க்கப்பட்டார், மேலும் அவர் வைஸ்ராய் (மேஜர்-ஜெனரல் ஹெய்க் அப்போது இந்தியாவின் குதிரைப்படையின் இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரலாக இருந்தார்) மற்றும் "அவரது பழைய ஆடம்பரமான வழிகளை" இழந்துவிட்டதாக அவர் கருதினார். கர்சன் டிசம்பர் 1916 முதல் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் தலைவராக லாயிட் ஜார்ஜின் சிறிய போர் அமைச்சரவையில் பணியாற்றினார், மேலும் அவர் போர் கொள்கைக் குழுவிலும் பணியாற்றினார். ஜேர்மனி மீதான கூட்டணி வெற்றி நிச்சயமற்ற நிலையில், கர்சன் போர் அமைச்சரவைக்கு (12 மே 1917) ஒரு கட்டுரை எழுதினார், பிரிட்டன் பாலஸ்தீனத்தையும் சிரியாவையும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். போர் மந்திரிசபையின் மற்ற உறுப்பினர்களைப் போலவே, கர்சனும் மேற்கத்திய முன்னணி தாக்குதல்களை ஆதரித்தார், இதனால் போரில் ரஷ்ய அர்ப்பணிப்பு அலைக்கழிக்கப்படுவதால், பிரான்சும் இத்தாலியும் ஒரு தனி சமாதானத்தை உருவாக்க தூண்டியது.

போர்க் கொள்கைக் குழுவில் (3 அக்டோபர் 1917) கர்சன், சிரியாவிற்குள் முன்னேறி, போரிலிருந்து துருக்கியை முற்றிலுமாகத் தட்டிச் செல்லும் நோக்கில், பாலஸ்தீனத்திற்கு இரண்டு பிரிவுகளை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதற்கான திட்டங்களை வீணாக எதிர்த்தார். Ypres இன் மூன்றாவது போரின் இழப்புகள் அதிகரித்ததால் கர்சனின் அர்ப்பணிப்பு சற்றே அசைந்தது. 1917 கோடையில், இம்பீரியல் ஜெனரல் ஸ்டாஃப் (CIGS) ஜெனரல் வில்லியம் ராபர்ட்சன், ஹெய்க்கிற்கு போர் அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களைப் பற்றிய ஒரு கடிப்பான விளக்கத்தை அனுப்பினார், அவர்கள் அனைவரும் லாயிட் ஜார்ஜைக் கண்டு பயந்ததாகக் கூறினார்; அவர் கர்சனை "ஒரு கேஸ்பேக்" என்று விவரித்தார். பிப்ரவரி 1918 நெருக்கடியின் போது, ராபர்ட்சனை ஆதரித்த அரசாங்கத்தின் சில உறுப்பினர்களில் கர்சன் ஒருவராக இருந்தார், அவர் நீக்கப்பட்டால் ராஜினாமா செய்வதாக வீணாக மிரட்டினார். பெண்களின் வாக்குரிமையை எதிர்த்த போதிலும் (அவர் பெண் வாக்குரிமையை எதிர்க்கும் தேசிய லீக்கின் இணைத் தலைவராக இருந்தார்), பிரபுக்கள் சபை அதற்கு ஆதரவாக உறுதியாக வாக்களித்தது.

காதல் நாவலாசிரியர் எலினோர் க்ளினுடன் நீண்ட உறவுக்குப் பிறகு, கர்சன் 1917 ஜனவரியில் முன்னாள் கிரேஸ் எல்வினா ஹிண்ட்ஸை மணந்தார். அவர் அல்பிரடோ ஹூபர்டோ டுக்கனின் (இறந்த 1915) விதவையான அலபாமாவில் பிறந்த ஒரு பணக்கார விதவை ஆவார். 1905 இல் லண்டனில். நிச்சயதார்த்தத்தின் போது எலினோர் க்ளின் கர்சனுடன் தங்கியிருந்தார் மற்றும் காலை செய்தித்தாள்களில் அதைப் பற்றி படித்தார்.

கிரேஸுக்கு தனது முதல் திருமணத்திலிருந்து மூன்று குழந்தைகள், ஆல்பிரட் மற்றும் ஹூபர்ட் என்ற இரண்டு மகன்களும், கிரேஸ் லூசில்லே என்ற மகளும் இருந்தனர். ஆல்பிரட் மற்றும் ஹூபர்ட், கர்சனின் வளர்ப்பு மகன்களாக, அவரது செல்வாக்குமிக்க வட்டத்திற்குள் வளர்ந்தனர். கர்சனுக்கு அவரது முதல் திருமணத்தில் மூன்று மகள்கள் இருந்தனர், ஆனால் அவருக்கும் கிரேஸுக்கும் (கருவுறுதல் தொடர்பான அறுவை சிகிச்சைகள் மற்றும் பல கருச்சிதைவுகள் இருந்தபோதிலும்) ஒன்றாக குழந்தைகள் இல்லை, இது அவர்களின் திருமணத்தில் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. 1920 களின் முற்பகுதியில் அவர்களுக்கு இடையே எழுதப்பட்ட கடிதங்கள், அவர்கள் இன்னும் ஒன்றாக வாழ்ந்து, ஒருவருக்கொருவர் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கிறது. 1923 ஆம் ஆண்டில், ஆர்தர் பால்போரின் ஆலோசனையின் பேரில் கர்சன் பிரதம மந்திரி பதவிக்கு அனுப்பப்பட்டார், அவர் கர்சன் "புகழ்ச்சியின் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டார், ஆனால் அவர் இன்னும் கருணையின் வழியைக் கொண்டிருக்கிறார்" என்று கேலி செய்தார் (நன்கு அறியப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு நகைச்சுவையான குறிப்பு " இங்கிலாந்து திருச்சபையின் பொது நன்றி" பிரார்த்தனை, இது "கிருபையின் வழிமுறைக்காகவும், மகிமையின் நம்பிக்கைக்காகவும்" கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறது).

1917 ஆம் ஆண்டில், கர்சன் கிழக்கு சசெக்ஸில் உள்ள போடியாம் கோட்டையை வாங்கினார், இது 14 ஆம் நூற்றாண்டின் கட்டிடம் ஆங்கில உள்நாட்டுப் போரின் போது அழிக்கப்பட்டது. அவர் அதை விரிவாக மீட்டெடுத்தார், பின்னர் அதை தேசிய அறக்கட்டளைக்கு வழங்கினார்.

வெளியுறவு செயலாளர் (1919-24):

லாயிட் ஜார்ஜ் உடனான உறவுகள்:

டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜின் ஆதரவு கர்சனுக்கு இல்லை. 1911 பாராளுமன்ற நெருக்கடியிலிருந்து கர்சன் மற்றும் லாயிட் ஜார்ஜ் ஒருவரையொருவர் விரும்பவில்லை. பிரதமர் அவரை அதீத ஆடம்பரமாகவும், சுய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராகவும் நினைத்தார், மேலும் அவர் ரோல்ஸ் ராய்ஸை ஸ்டேஷனுக்கு ஒரு பார்சலை வழங்குவது போல அவரைப் பயன்படுத்தினார் என்று கூறப்படுகிறது; லாயிட் ஜார்ஜ் அவரை ஒருபோதும் நடத்தாத விதத்தில் சர்ச்சில் தனது அமைச்சர்களை நடத்தினார் என்று லாயிட் ஜார்ஜ் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு கூறினார்: "அவர்கள்

அனைவரும் பொருள் கொண்டவர்கள் - கர்சன் தவிர." இந்த நேரத்தில் எழுதப்பட்ட ராஜினாமா கடிதங்களின் பல வரைவுகள் கர்சனின் மரணத்தின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவர்களின் விரோதம் இருந்தபோதிலும், இருவரும் பெரும்பாலும் அரசாங்கக் கொள்கையில் உடன்பாடு கொண்டிருந்தனர்.[45] லாயிட் ஜார்ஜ் கர்சனின் அறிவுச் செல்வம் தேவைப்பட்டது, எனவே அவரது மிகப்பெரிய விமர்சகர் மற்றும் அதே நேரத்தில் அவரது மிகப்பெரிய ஆதரவாளராக இருந்தார். அதேபோல, மத்திய கிழக்கில் விவகாரங்களைக் கையாளும் போது லாயிட் ஜார்ஜ் அனுமதித்ததற்கு கர்சன் நன்றியுள்ளவராக இருந்தார்.

மற்ற கேபினட் அமைச்சர்களும் மத்திய ஆசியா பற்றிய அவரது பரந்த அறிவை மதித்தார்கள், ஆனால் அவரது திமிர் மற்றும் அடிக்கடி அப்பட்டமான விமர்சனங்களை விரும்பவில்லை. வெளியுறவுச் செயலாளர் கட்சி சார்பற்றவராக இருக்க வேண்டும் என்று நம்பி, அவர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய அனைத்துத் தகவல்களையும் புறநிலையாக அமைச்சரவையில் முன்வைப்பார், தகுந்த முடிவை எடுவதற்கு தனது சகாக்கள் மீது நம்பிக்கை வைப்பது போல. மாறாக, கர்சன் தனிப்பட்ட முறையில் எடுத்துக்கொண்டு எந்த விமர்சனத்திற்கும் ஆக்ரோஷமாக பதிலளிப்பார்.

கர்சனின் தற்காப்புத் தன்மையானது ஒட்டுமொத்த வெளியுறவு அலுவலகத்தின் நிறுவன பாதுகாப்பின்மையை பிரதிபலிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. 1920 களின் போது வெளியுறவு அலுவலகம் பெரும்பாலும் செயலற்ற பங்கேற்பாளராக இருந்தது, அவை முக்கியமாக எதிர்வினை மற்றும் பிரதமரால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டன.[48] காலனித்துவ செயலாளர், அமைச்சரவை செயலகம் மற்றும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் ஆகியவற்றின் பணியை உருவாக்குவது வெளியுறவு அலுவலகத்தின் பாதுகாப்பின்மையை அதிகரித்தது.

லாயிட் ஜார்ஜ் கீழ் கொள்கை:

பால்போர் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் இருந்தபோது ஒன்பது மாதங்கள் செயலாளராக இருந்த பிறகு, அக்டோபர் 1919 இல் வெளியுறவு செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தனது பெயரை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முன்மொழியப்பட்ட சோவியத்-போலந்து எல்லையான டிசம்பர் 1919 இன் கர்சன் லைனுக்கு வழங்கினார். போலந்து போர், போலந்து கிழக்கில் நிலத்தை கைப்பற்றியது, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, போலந்து மேற்கு நோக்கி மாற்றப்பட்டது. போலந்துக்கும் அதன் கிழக்கு அண்டை நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லையை இன்று தோராயமாக கர்சன் லைனில் விட்டுச் சென்றது.

1919 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 19 ஆம் தேதி அமைதி தின விழாக்களுக்கு கர்சன் பெரிதும் பொறுப்பேற்றார். லண்டனில் நடந்த நேச நாடுகளின் வெற்றி அணிவகுப்புக்காக, புகழ்பெற்ற கட்டிடக் கலைஞர் சர் எட்வின் லூட்யென்ஸால் வடிவமைக்கப்பட்ட பிளாஸ்டர் செனோடாஃப் இதில்

அடங்கும். இது மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தது. அது கல்லில் இனப்பெருக்கம் செய்யப்பட்டது. இன்னும் உள்ளது.

1918 ஆம் ஆண்டில், முதலாம் உலகப் போரின் போது, பிரிட்டன் மெசபடோமியாவை ஆக்கிரமித்தபோது, கர்சன் ரஷ்ய முன்னேற்றங்களுக்கு எதிராக பெர்சியாவிற்கான தனது திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய இந்திய அரசாங்கத்தை நம்ப வைக்க முயன்றார். பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய துருப்புக்கள் பெர்சியாவில் அபாடானில் உள்ள எண்ணெய் வயல்களைப் பாதுகாத்து, ஆப்கானிஸ்தான் எல்லையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் - இந்தியா வழியாக அனுப்பப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பொருளாதார மற்றும் இராணுவ உதவி, பாரசீக அரசாங்கத்திற்கு முட்டுக் கொடுத்து, அவளை பிரிட்டிஷ் வாடிக்கையாளர் நாடாக மாற்றும் என்று கர்சன் நம்பினார். இருப்பினும், ஆகஸ்ட் 1919 இன் ஒப்பந்தம் ஒருபோதும் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை, மேலும் ரஷ்யாவிற்கு புவியியல் நன்மைகள் இருப்பதால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் திட்டத்தை நிராகரித்தது மற்றும் தற்காப்பு நன்மைகள் அதிக பொருளாதார செலவை நியாயப்படுத்தாது.

சிறிய பிரிட்டிஷ் படைகள் 1918 இல் காஸ்பியனில் உள்ள பாகுவை இரண்டு முறை ஆக்கிரமித்திருந்தன, அதே நேரத்தில் ஒரு முழு பிரிட்டிஷ் பிரிவு கருங்கடலில் படும் பகுதியை ஆக்கிரமித்தது, ஜெர்மன் மற்றும் துருக்கிய திரும்பப் பெறுவதை மேற்பார்வையிட்டது. கர்சனின் விருப்பத்திற்கு எதிராக, ஆனால் அந்த இடத்திலேயே தளபதியான சர் ஜார்ஜ் மில்னின் ஆலோசனையின் பேரில், பிரிட்டன், அயர்லாந்து, இந்தியா மற்றும் எகிப்து ஆகிய நாடுகளில் துருப்புக்களை குவிக்க விரும்பிய CIGS சர் ஹென்றி வில்சன் மற்றும் சர்ச்சில் (போர்க்கான வெளியுறவுத்துறை செயலாளர்), ஆங்கிலேயர்கள் பாகுவிலிருந்து வெளியேறினர் (சிறிய பிரிட்டிஷ் கடற்படை இருப்பு காஸ்பியன் கடலில் இருந்தும் திரும்பப் பெறப்பட்டது), ஆகஸ்ட் 1919 இறுதியில் மூன்று பட்டாலியன்களை மட்டும் படாமில் விட்டுச் சென்றது.

ஜனவரி 1920 இல், வில்சன் மற்றும் பிரதம மந்திரியின் விருப்பத்திற்கு மாறாக பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் படாமில் இருக்க வேண்டும் என்று கர்சன் வலியுறுத்தினார். பிப்ரவரியில், கர்சன் விடுமுறையில் இருந்தபோது, வில்சன் அமைச்சரவையை திரும்பப் பெற அனுமதிக்கும்படி வற்புறுத்தினார், ஆனால் கர்சன் திரும்பியவுடன் அந்த முடிவை மாற்றினார், இருப்பினும் கர்சனின் கோபத்திற்கு (இது "அதிகார துஷ்பிரயோகம்" என்று அவர் நினைத்தார்) வில்சன் மில்னே நினைத்தால் திரும்பப் பெற அனுமதி வழங்கினார். அது அவசியம். 5 மே 1920 அன்று அமைச்சரவையில் கர்சன் "நீண்ட காற்றுடன் கூடிய தாடையால்" (வில்சனின் விளக்கத்தில்) படாமில் தங்குவதற்கு வாதிட்டார். 19 மே 1920 இல் என்செலியில் (பாரசீக காஸ்பியன் கடற்கரையில்) பிரிட்டிஷ் காரிஸன் போல்ஷிவிக் படைகளால் சிறைபிடிக்கப்பட்ட பிறகு, லாயிட் ஜார்ஜ் இறுதியாக ஜூன் 1920 இல் பேட்டமிலிருந்து வெளியேறுமாறு வலியுறுத்தினார். மீதமுள்ள 1920 இல் கர்சன், மில்னர் (காலனித்துவம்) ஆதரித்தார். செயலாளர், பெர்சியாவின் கட்டுப்பாட்டை

பிரிட்டன் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வாதிட்டார். வில்சன் (ஜூலை 15, 1920) மெசபடோமியா மற்றும் அயர்லாந்தில் கிளர்ச்சியைக் குறைக்க பெர்சியாவிலிருந்து துருப்புக்களை வெளியேற்றுமாறு கேட்டபோது, கர்சன் "அதைத் தாங்க மாட்டார்" என்று கூறி, லாயிட் ஜார்ஜ் அந்த நடவடிக்கையைத் தடுத்தார். இறுதியில், நிதி ஆட்குறைப்பு 1921 வசந்த காலத்தில் பெர்சியாவிலிருந்து பிரித்தானியர் வெளியேற கட்டாயப்படுத்தியது.

கர்சன் பல மத்திய கிழக்கு பிரச்சனைகளில் பணியாற்றினார். அவர் வெற்றி பெற்ற நேச நாடுகளுக்கும் ஒட்டோமான் துருக்கிக்கும் இடையே Sèvres உடன்படிக்கையை (ஆகஸ்ட் 10, 1920) வடிவமைத்தார். இந்த ஒப்பந்தம் ஒட்டோமான் பேரரசை ஒழித்தது மற்றும் அரபு ஆசியா மற்றும் வட ஆபிரிக்கா மீதான அனைத்து உரிமைகளையும் கைவிட துருக்கியை கட்டாயப்படுத்தியது. இருப்பினும், துருக்கியில் கெமால் அட்டாடர்க் தலைமையிலான புதிய அரசாங்கம் இந்த ஒப்பந்தத்தை நிராகரித்தது. கிரேக்கர்கள் துருக்கி மீது படையெடுத்தனர்.

கர்சன் கிரேக்கர்களை ஸ்மிர்னாவின் அந்தஸ்தில் ஒரு சமரசத்தை ஏற்றுக்கொள்ள தூண்ட முயன்றார் மற்றும் தோல்வியுற்றார் மற்றும் துருக்கியர்கள் தங்கள் தேசியவாத திட்டத்தை கைவிடும்படி கட்டாயப்படுத்தத் தவறினார். லாயிட் ஜார்ஜ் சானக் மீது பலத்தை பயன்படுத்த முயன்றார், ஆனால் ஆதரவை இழந்தார் மற்றும் பிரதமர் பதவியில் இருந்து விலக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கர்சன் வெளியுறவு மந்திரியாக இருந்தார் மற்றும் லொசானில் நடந்த அமைதி மாநாட்டில் மத்திய கிழக்கில் தளர்வான முனைகளைக் கட்ட உதவினார்.

கர்சன் எகிப்திய சுதந்திரம் (1922 இல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது) மற்றும் பாலஸ்தீனத்தின் பிரிட்டிஷ் ஆணையைப் பிரிக்க உதவினார், அவர் தனது முன்னோடியான ஆர்தர் பால்போரின் கொள்கையுடன் வலுவான கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்தாலும்,[57] மற்றும் பைசலின் சகோதரருக்கு டிரான்ஸ்ஜோர்டான் எமிரேட் உருவாக்க உதவினார். அங்குள்ள பிரச்சனைகளையும் தாமதப்படுத்தியிருக்கலாம். சர் டேவிட் கில்மோரின் கூற்றுப்படி, கர்சன் "அப்போது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தில் இருந்த ஒரே மூத்த நபர், அதன் கொள்கை பல தசாப்தங்களாக அரபு-யூத விரோதத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்பதை முன்னறிவித்தது".

ஐரிஷ் சுதந்திரப் போரின் போது, ஆனால் டிசம்பர் 1920 இல் இராணுவச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பு, கர்சன் கிராமங்களை முற்றுகையிடுவதற்கான "இந்திய" தீர்வை பரிந்துரைத்தார் மற்றும் காவல்துறை மற்றும் இராணுவத்தின் மீதான தாக்குதல்களுக்கு கூட்டு அபராதம் விதித்தார்.

1921 இல் கர்சன் டெர்பி கவுண்டியில் கெடில்ஸ்டனின் ஏர்ல் மற்றும் கெடில்ஸ்டனின் மார்க்வெஸ் கர்சன் உருவாக்கப்பட்டது. 1922 ஆம் ஆண்டில், ஒட்டோமான் பேரரசுடனான போரை அதிகாரப்பூர்வமாக முடித்து, துருக்கியின் எல்லைகளை வரையறுத்த லாசேன் உடன்படிக்கையின்

நட்பு நாடுகளுக்கு அவர் தலைமை பேச்சுவார்த்தையாளராக இருந்தார். 1920 முதல் 1925 இல் அவர் இறக்கும் வரை வெளியுறவு அலுவலகத்தில் நிரந்தர துணைச் செயலாளராக பணியாற்றிய ஜர் குரோவின் புவிசார் அரசியல் திறமையை கர்சன் பாதுகாத்தார். லாயிட் ஜார்ஜின் கூட்டணி அமைச்சரவையின் பல முன்னணி கன்சர்வேடிவ் உறுப்பினர்களைப் போலல்லாமல், சானக் நெருக்கடியில் லாயிட் ஜார்ஜுக்கு ஆதரவளிப்பதை கர்சன் நிறுத்தினார், மேலும் 1922 அக்டோபரில் கூட்டணியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர கார்ல்டன் கிளப் கூட்டத்தில் கன்சர்வேடிவ் பின்வரிசை உறுப்பினர்கள் வாக்களித்தபோது ராஜினாமா செய்தார். போனார் சட்டம் முற்றிலும் பழமைவாத அமைச்சகத்தை உருவாக்கியது.

1922-23 இல் கர்சன் பிரெஞ்சு துருப்புக்கள் ருஹரை ஆக்கிரமித்த பின்னர், ஜேர்மன் இழப்பீட்டுத் தொகையை நடைமுறைப்படுத்த பிரான்சுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த வேண்டியிருந்தது; அவர் பிரெஞ்சு பிரதம மந்திரி (மற்றும் முன்னாள் ஜனாதிபதி) ரேமண்ட் பாய்காரேவை "கொடுமான சிறிய மனிதர்" என்று விவரித்தார். கர்சன் விரிவான லட்சியங்களைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவர் லாயிட் ஜார்ஜுடன் இருந்ததை விட, "ஆட்குறைப்பு மற்றும் திரும்பப் பெறுதல்" என்ற வெளியுறவுக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட போனார் லாவுடன் அதிகம் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. இருப்பினும் அவர் மத்திய கிழக்கில் விலைமதிப்பற்ற நுண்ணறிவை வழங்கினார் மற்றும் அந்த பிராந்தியத்தில் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கையை வடிவமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். 1923 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் பதவிக்கு மாற்றப்பட்டார்: மே 1923 இல் போனார் லா பிரதம மந்திரியாக இருந்து ஓய்வு பெற்றபோது, கர்சன் ஸ்டான்லி பால்ட்வினுக்கு ஆதரவாக பதவிக்கு அனுப்பப்பட்டார், வேலைக்கான ஆர்வத்தை மீறி.

முன்னாள் பிரதமர் ஆர்தர் பால்:போர் உள்ளிட்ட கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களின் தனிப்பட்ட ஆலோசனையின் பேரில் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஒரு ஜனநாயக யுகத்தில் பிரதம மந்திரி ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் உறுப்பினரா குறிப்பாக சில சகாக்களைக் கொண்ட தொழிலாளர் கட்சி, காமன்ஸில் முக்கிய எதிர்க்கட்சியாக மாறியபோது. தனிப்பட்ட முறையில் பால்:போர் கர்சனுக்கு எதிராக பாரபட்சம் காட்டுவதாக ஒப்புக்கொண்டார், அவருடைய குணம் சிலருக்கு ஆட்சேபனைக்குரியதாக இருந்தது. ஜார்ஜ் V இந்த தப்பெண்ணத்தை பகிர்ந்து கொண்டார். போனார் லாவின் கருத்துக்களை விவரிக்கும் ஆனால் உண்மையில் பால்ட்வின் அனுதாபிகளால் எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதம் மன்னரின் தனிப்பட்ட செயலாளரான லார்ட் ஸ்டாம்:போர்ட்ஹாமுக்கு வழங்கப்பட்டது. இருப்பினும் இது முடிவில் எந்தளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஜே.சி.சி. டேவிட்சன்-பால்ட்வின் விசுவாசமாக இருந்ததால் தான் ஏமாற்றப்பட்டதாக கர்சன் உணர்ந்தார்-மற்றும் சர் சார்லஸ் வாட்டர்ஹவுஸ் ஸ்டாம்:போர்டாமிடம் பொய்யாக ஜார்ஜ் V ஐ ஸ்டான்லி பால்ட்வினை நியமிக்குமாறு பரிந்துரைத்ததாகக் கூறினார், அவருக்குப் பின் வந்த ஹாரி பென்னட், கர்சனின் ஆணவம் மற்றும் பிரபலமற்ற தன்மையைத்

தடுக்கலாம் என்று கூறுகிறார். அவரது புத்திசாலித்தனம், வேலைக்கான பெரும் திறன் மற்றும் சாதனைகள் இருந்தபோதிலும் அவர் பிரதமராக இருந்து.

கர்சனின் முக்கிய போட்டியாளர்களில் ஒருவரான வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், கர்சன் "நன்றியையும் வெறுப்பையும் அவரது பாதையில் சமமான பகட்டான கைகளால் விதைத்தார்" என்று துல்லியமாக வாதிட்டார்.[63] பால்ட்வின் போன்ற கர்சன் மீது பொறாமை கொண்ட சமகாலத்தவர்கள் கூட, கர்சன் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் லியோனார்ட் மோஸ்லியின் வார்த்தைகளில், "ஒரு அர்ப்பணிப்பு மற்றும் சளைக்காத பொது ஊழியர், பேரரசின் யோசனைக்கு அர்ப்பணித்தவர்" என்று ஒப்புக்கொண்டனர்.

ஸ்டாம்ஃபோர்ட்ஹாமால் அழைக்கப்பட்ட கர்சன், அவர் நியமிக்கப்படுவார் என்று கருதி லண்டனுக்கு விரைந்தார். உண்மையைச் சொன்னதும் அவர் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். பின்னர் அவர் பால்ட்வின் "மிகவும் முக்கியத்துவமற்ற மனிதர்" என்று கேலி செய்தார், இருப்பினும் அவர் பால்ட்வின் கீழ் பணியாற்றினார் மற்றும் அவரை கன்சர்வேடிவ் கட்சியின் தலைமைக்கு முன்மொழிந்தார். ஜனவரி 1924 இல் அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடையும் வரை கர்சன் பால்ட்வினின் கீழ் வெளியுறவு செயலாளராக இருந்தார். பால்ட்வின் நவம்பர் 1924 இல் ஒரு புதிய அரசாங்கத்தை அமைத்தபோது அவர் கர்சன் பிரபுவை கவுன்சிலின் தலைவராக நியமித்தார்.

கர்சனின் நிராகரிப்பு நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக இருந்தது. இனி, மாநாட்டின் மூலம் சகாக்கள் முக்கிய அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்களாக இருந்தும், பிரதமராக வருவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது. ஜனநாயக யுகத்தில், பிரதம மந்திரி தேர்ந்தெடுக்கப்படாத மற்றும் அதிக அதிகாரம் இல்லாத அறையில் இருப்பது இனி ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது.

இறப்பு:

மார்ச் 1925 இல், கர்சன் சிறுநீர்ப்பையில் கடுமையான ரத்தக்கசிவு ஏற்பட்டது. அறுவைசிகிச்சை பலனளிக்கவில்லை, அவர் தனது 66வது வயதில் லண்டனில் 20 மார்ச் 1925 அன்று இறந்தார். கெடில்ஸ்டனில் உள்ள அதே மரத்தில் அவரது முதல் மனைவி மேரியை அடைத்து வைத்திருந்த அவரது சவப்பெட்டி வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அபேக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. டெர்பிஷயர், மார்ச் 26 அன்று ஆல் செயிண்ட்ஸ் தேவாலயத்தில் உள்ள குடும்ப பெட்டகத்தில் மேரிக்கு அருகில் அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். ஜூலை 22 ஆம் தேதி நிரூபிக்கப்பட்ட அவரது உயிலில், கர்சன் தனது மனைவி மற்றும் அவரது சகோதரர் பிரான்சிஸுக்கு தனது நிலத்தை உயில் அளித்தார்; அவரது சொத்து மதிப்பு £343,279 10s. 4d. (2021 இல் தோராயமாக £21 மில்லியனுக்கு சமம்).

அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, கெடில்ஸ்டனின் கர்சனின் பேரோனி, ஏர்ட்டோம் மற்றும் மார்க்வெஸ்டேலின் மற்றும் கெடில்ஸ்டனின் காதுகள் அழிந்துவிட்டன, அதே நேரத்தில் ஸ்கார்ஸ்டேலின் விஸ்கவுண்ட்சி மற்றும் பேரோனி ஒரு மருமகனால் பெறப்பட்டது. ரேவன்ஸ்டேலின் பேரோனி அவரது மூத்த மகள் மேரியால் பெறப்பட்டது, இன்று அவரது இரண்டாவது மகள் சிந்தியாவின் கொள்ளுப் பேரன் டேனியல் நிக்கோலஸ் மோஸ்லி, 4 வது பேரான் ரேவன்ஸ்டேல் ஆகியோருக்கு சொந்தமானது. கர்சன் வாழ்ந்து இறந்த லண்டனில் உள்ள வீட்டில், எண். 1 கார்ல்டன் ஹவுஸ் டெரஸ், வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் வீட்டில் நீல நிற தகடு உள்ளது.

1898 இல் இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக அவர் நியமிக்கப்பட்டதும், அவர் டெர்பி கவுண்டியில் உள்ள கெடில்ஸ்டனின் பேரான் கர்சன் உருவாக்கப்பட்டது. ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் உட்காருவதற்கு ஐரிஷ் சகாக்களுக்கு தன்னியக்க உரிமை இல்லாததால், அவர் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்குத் திரும்புவதற்கு அவருக்கு உதவுவதற்காக இந்த தலைப்பு அயர்லாந்தின் பீரேஜில் உருவாக்கப்பட்டது. பீரேஜ் ஆஃப் அயர்லாந்தில் உருவாக்கப்பட்ட கடைசி தலைப்பு அவருடையது. 1908 ஆம் ஆண்டில், அவர் பிரிட்டிஷ் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் ஐரிஷ் பீரேஜின் பிரதிநிதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அதிலிருந்து அவர் இறக்கும் வரை ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் உறுப்பினராக இருப்பார்; உண்மையில், அவர் தனது சொந்த உரிமையில் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் ஒரு இருக்கையைப் பெறுவதற்கான ஒரு ஐக்கிய இராச்சியத்தை அவர் பெற்றிருந்தாலும் (நிரூபித்தது போல்) அவரது பிரதிநிதித்துவம் தொடரும்.

1911 ஆம் ஆண்டில் அவர் கெடில்ஸ்டனின் ஏர்ட் கர்சன், விஸ்கவுண்ட் ஸ்கார்ஸ்டேல் மற்றும் பேரான் ரேவன்ஸ்டேல் ஆகியோரை உருவாக்கினார். இந்த தலைப்புகள் அனைத்தும் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பீரேஜில் இருந்தன. 1916 இல் அவரது தந்தை இறந்த பிறகு, அவர் கிரேட் பிரிட்டனின் பீரேஜில் 5 வது பேரான் ஸ்கார்ஸ்டேல் ஆனார். தலைப்பு 1761 இல் உருவாக்கப்பட்டது. 1921 ஆம் ஆண்டு பிறந்தநாள் ஆனர்ஸில், அவர் உருவாக்கப்பட்டது மார்க்வெஸ்ட் கர்சன் ஆஃப் கெடில்ஸ்டனின் தலைப்பு 1925 இல் அவர் இறந்தவுடன் அழிந்து போனது, ஏனெனில் அவருக்கு மூன்று மகன்கள் மற்றும் மகன்கள் இல்லை.

இந்திய சுதந்திர இயக்கம்:

பிரிட்டிஷ் ராஜ் என்றும் அழைக்கப்படும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் இறுதி நோக்கத்துடன் இந்திய சுதந்திர இயக்கம் வரலாற்று நிகழ்வுகளின் தொடராகும். இது 1857 முதல் 1947 வரை நீடித்தது. இந்திய சுதந்திரத்திற்கான முதல் தேசியவாத புரட்சிகர இயக்கம் வங்காளத்தில் இருந்து உருவானது. இது பின்னர் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் வேரூன்றியது, முக்கிய மிதவாத தலைவர்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இந்திய சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகளுக்குத் தோன்றுவதற்கான உரிமையையும், பூர்வீக மக்களுக்கு

அதிக பொருளாதார உரிமைகளையும் கோரினர். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் லால் பால் பால் முப்படை, அரபிந்தோ கோஷ் மற்றும் V. O. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகியோரால் சுயராஜ்யத்தை நோக்கிய தீவிர அணுகுமுறையைக் கண்டது.

1920 களில் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் கட்டங்கள் மகாத்மா காந்தியின் தலைமை மற்றும் காந்தியின் அகிம்சை மற்றும் சிவில் ஒத்துழையாமை கொள்கையை காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது. ஜவஹர்லால் நேரு, வல்லபாய் படேல், அப்துல் கபார் கான், மௌலானா ஆசாத் மற்றும் பலர் காந்தியின் சித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றியவர்களில் சிலர். ரவீந்திரநாத் தாகூர், சுப்ரமணிய பாரதி, பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாய் போன்ற அறிவுஜீவிகள் தேசப்பற்று விழிப்புணர்வை பரப்பினர். சரோஜினி நாயுடு, விஜய லக்ஷ்மி பண்டிட், பிரிதிலதா வத்தேதார் மற்றும் கஸ்தூரிபா காந்தி போன்ற பெண் தலைவர்கள் இந்தியப் பெண்களின் விடுதலையையும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அவர்கள் பங்கேற்பதையும் ஊக்குவித்தார்கள்.

சில தலைவர்கள் வன்முறையான அணுகுமுறையைப் பின்பற்றினர். காலவரையற்ற காவலை அனுமதித்த ரவுலட் சட்டத்திற்குப் பிறகு இது மிகவும் பிரபலமானது. இந்தச் சட்டம் இந்தியா முழுவதும் எதிர்ப்புகளைத் தூண்டியது. குறிப்பாக பஞ்சாப் மாகாணத்தில், ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையில் அவர்கள் வன்முறையில் ஓடுக்கப்பட்டனர். இந்திய சுதந்திர இயக்கம் தொடர்ந்து கருத்தியல் பரிணாமத்தில் இருந்தது. அடிப்படையில் காலனித்துவத்திற்கு எதிரானது, இது ஒரு மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயக, குடியரசு மற்றும் சிவில்-சுதந்திரவாத அரசியல் கட்டமைப்புடன் சுதந்திரமான, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான பார்வைகளால் கூடுதலாகப் பெறப்பட்டது. 1930 களுக்குப் பிறகு, இயக்கம் ஒரு வலுவான சோசலிச நோக்குநிலையைப் பெற்றது. இது இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 1947 இல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது, இது கிரீடத்தின் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது மற்றும் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தை இந்தியாவின் டொமினியன் மற்றும் பாகிஸ்தானின் டொமினியன் எனப் பிரித்தது.

26 ஜனவரி 1950 வரை, இந்திய அரசியலமைப்பு இந்தியக் குடியரசை நிறுவும் வரை இந்தியா ஒரு மகுட ஆதிக்கமாக இருந்தது. 1956 ஆம் ஆண்டு முதல் அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை பாகிஸ்தான் ஆதிக்கமாக இருந்தது. 1971 இல், கிழக்கு பாகிஸ்தான் தனது சொந்த சுதந்திரத்தை வங்காளதேசமாக அறிவித்தது.

இந்தியாவில் ஆரம்பகால பிரிட்டிஷ் காலனித்துவம்:

அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் வழியாக இந்தியாவை அடைந்த முதல் ஐரோப்பியர் போர்த்துகீசிய ஆய்வாளர் வாஸ்கோடகாமா ஆவார், அவர் 1498 இல் மசாலா தேடி கோழிக்கோடு சென்றடைந்தார். ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, டச்சு மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய

துணைக்கண்டத்தில் வர்த்தக புறக்காவல் நிலையங்களை நிறுவினர். 1613 இல் தூரத்தில் முதல் ஆங்கில வர்த்தக நிலையம் அமைக்கப்பட்டது.

அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில், ஆங்கிலேயர்கள் போர்த்துகீசியர்களையும் டச்சுக்காரர்களையும் தோற்கடித்தனர். ஆனால் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் மோதலில் இருந்தனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் முகலாயப் பேரரசின் சரிவு ஆங்கிலேயர்களை இந்திய அரசியலில் காலூன்ற அனுமதித்தது. பிளாசி போரின் போது, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இராணுவம் வங்காளத்தின் நவாப் சிராஜ் உத்-தௌலாவை தோற்கடித்தது. மேலும் நிறுவனம் இந்திய விவகாரங்களில் ஒரு முக்கிய வீரராக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. 1764 ஆம் ஆண்டு பச்சர் போருக்குப் பிறகு, வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒடிசாவின் மிட்னாபூர் பகுதியின் நிர்வாக உரிமைகளைப் பெற்றது.

திப்பு சுல்தானின் தோல்விக்குப் பிறகு, தென்னிந்தியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் நிறுவனத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் வந்தது அல்லது துணைக் கூட்டணியில் அதன் மறைமுக அரசியல் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. மராட்டியப் பேரரசால் ஆளப்பட்ட பகுதிகளை தொடர்ச்சியான போர்களில் தோற்கடித்த பின்னர், நிறுவனம் அதன் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றியது. முதல் (1845-46) மற்றும் இரண்டாவது (1848-49) ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்களில் சீக்கியப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர், 1849 இல் பஞ்சாபின் பெரும்பகுதி இணைக்கப்பட்டது.

பிளாசி போருக்குப் பிறகு மிர் ஜாஃபருடன் ராபர்ட் கிளைவ். பிளாசியில் வங்காளத்தின் நவாப் சிராஜ்-உத்-தௌலாவுக்கு மீர் ஜாஃபர் காட்டிக் கொடுத்தது, துணைக் கண்டத்தில் பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தின் முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாக போரை உருவாக்கியது.

திப்பு சுல்தானின் கடைசி முயற்சி மற்றும் வீழ்ச்சி ஹென்றி சிங்கிள்டன், சி. 1800. மைசூர் திப்பு சுல்தானின் தோல்விக்குப் பிறகு, தென்னிந்தியாவின் பெரும்பகுதி இப்போது நிறுவனத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் அல்லது அதன் மறைமுக அரசியல் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது.

ஆரம்பகால கிளர்ச்சிகள்:

மாவீரன் அழகுமுத்து கோன் தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலேயர்களின் இருப்புக்கு எதிராக ஆரம்பகால கிளர்ச்சியாளர் ஆவார். எட்டயபுரம் நகரத்தில் இராணுவத் தலைவரானார், ஆங்கிலேயர் மற்றும் மருதநாயகத்தின் படைகளுக்கு எதிரான போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவர் 1757 இல் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஆரம்பகால சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களில் ஒருவராகக் கருதப்பட்டார். முன்னாள் முதல்வர் ஜெ.ஜெயலலிதா தலைமையில் தமிழ்நாடு அரசு சென்னையில் எழும்பூர் ரயில் நிலையத்திற்கு எதிரே உள்ள அவரது சிலையைத் திறந்து வைத்தார்.[9]புலி தேவர் ஆற்காடு நவாப்பை எதிர்த்தார், அவருக்கு ஆங்கிலேயர்கள் ஆதரவு அளித்தனர்.

கிழக்கு இந்தியாவிலும் நாடு முழுவதிலும், பழங்குடி சமூகங்கள் ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும் அவர்களது சக உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக, குறிப்பாக நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் பணம் கொடுப்பவர்களுக்கு எதிராக ஏராளமான கிளர்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்தனர். 1771 ஆம் ஆண்டில் ஜார்கண்ட் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு மாற்றப்பட்டது தொடர்பாக பின்சு மான்கி என்பவரால் நடத்தப்பட்ட பதிவுகளில் ஒன்று. ராம்பூர் திங் 1782 முதல் 1783 வரை வங்காளத்தின் அருகிலுள்ள ரம்பூரில் நடந்தது. ஜார்கண்டில் பின்சு மான்கியின் கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து, 1798 முதல் 1799 வரை மன்பூமின் பூமிஜ் கிளர்ச்சி உட்பட இப்பகுதி முழுவதும் ஏராளமான கிளர்ச்சிகள் நடந்தன; 1800 இல் புகன் சிங்கின் தலைமையில் பலமுவின் செரோ எழுச்சியும், 1807 இல் டுகான் மாங்க் தலைமையில் முண்டா சமூகத்தின் இரண்டு எழுச்சிகளும், மற்றும் 1819-20 இல் புண்டு மற்றும் கொண்டாவின் தலைமையின் கீழ் தாமர் பகுதியில் நடந்தன. 1820 முதல் 1821 வரை மேற்கு சிங்பூமில் உள்ள ரோரோ ஆற்றின் சாய்பாசாவிற்கு அருகில் ஹோ சமூகம் முதலில் ஆங்கிலேயர்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோது ஹோ கிளர்ச்சி நடந்தது. ஆனால் தொழில்நுட்ப ரீதியாக மேம்படுத்தப்பட்ட காலனித்துவ குதிரைப்படையால் தோற்கடிக்கப்பட்டது.[14][15] வங்காளத்தில் மிட்னாபூர் அருகே, கங்கா நரேன் சிங் தலைமையில் ஒரு பெரிய பூமிஜ் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது, அவர் முன்பு 1771 முதல் 1809 வரை இந்த பிராந்தியங்களில் சுவார் கிளர்ச்சிகளுக்கு இணை தலைமை தாங்கினார். சையத் மிர் நிசார் அலி டிடுமிர் ஒரு இஸ்லாமிய போதகர் ஆவார். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வங்காளத்தின் இந்து ஜமீன்தார்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் எதிரான விவசாயிகள் எழுச்சி. அவரைப் பின்பற்றுபவர்களுடன் சேர்ந்து, அவர் நர்கெல்பெரியா கிராமத்தில் ஒரு மூங்கில் கோட்டையை (வங்காள மொழியில் பன்ஷெர் கெல்லா) கட்டினார், இது வங்காள நாட்டுப்புற புராணங்களில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது. பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் கோட்டையைத் தாக்கிய பிறகு, 19 நவம்பர் 1831 இல், டிடுமிர் காயங்களால் இறந்தார்.

இந்த கிளர்ச்சிகள் ஜார்கண்டிலும் அதற்கு அப்பாலும் சிங்ரே மற்றும் பின்ரே மன்கி தலைமையிலான கோல் கிளர்ச்சி போன்ற பெரிய பிராந்திய இயக்கங்களுக்கு வழிவகுத்தன, அங்கு கோல் (முண்டா, ஓரான் , பூமிஜ் மற்றும் ஹோ சமூகங்கள்) 1830 -1833 வரை "வெளியாட்களுக்கு" எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய ஒன்றுபட்டன.

சந்தால் ஹூல்:

சந்தால் ஹூல் என்பது 1855 முதல் 1857 வரை (ஆனால் 1784 ஆம் ஆண்டிலேயே தொடங்கப்பட்டது) 60,000 க்கும் மேற்பட்ட சந்தால்களின் இயக்கமாகும், மேலும் இது முர்மு குலத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்களான சித்து, கன்ஹூ, சந்த் மற்றும் பைரவ் மற்றும் அவர்களது சகோதரிகள் பூலோ மற்றும் ஜானோ ஆகியோரால் வழிநடத்தப்பட்டது. 1857 ஆம் ஆண்டின் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த அதன் மிகவும் தீவிரமான ஆண்டுகள். 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அதிகரித்து வரும் இத்தகைய கிளர்ச்சிகள் கிழக்கு இந்தியாவில் ஒரு பெரிய, தாக்கத்தை

ஏற்படுத்திய, மில்லினேரிய இயக்கத்திற்கான காரணங்களை உருவாக்கியது. இது மீண்டும் பிராந்தியத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அடித்தளத்தை அசைத்தது. பிரசா முண்டா. பிரசா முண்டா முண்டா சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் மற்றும் முண்டா, ஓரான் மற்றும் காரியா சமூகங்களைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களை "உல்குலான்" (கிளர்ச்சி) இல் பிரிட்டிஷ் அரசியல் விரிவாக்கத்திற்கும் அதை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களுக்கும் எதிராக, பழங்குடியின மக்களை கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு வலுக்கட்டாயமாக மாற்றுவதற்கு எதிராக (பிரசாய்ட்டை உருவாக்குவதற்கும் கூட) வழிநடத்துகிறார். இயக்கம்), மற்றும் பழங்குடி மக்கள் தங்கள் நிலங்களில் இருந்து இடம்பெயர்வதற்கு எதிராக. ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டை மீறி அதிகரித்து வரும் இந்த அதிகரித்து வரும் பட்டங்களை அடக்க, அவர்கள் ஆக்ரோஷமாக பிரசா முண்டாவைத் தேடத் தொடங்கினர், அவருக்கு வெகுமதியையும் கூட அமைத்தனர். ஜனவரி 7-9, 1900 க்கு இடையில் பிரசா ஒரு தண்ணீர் தொட்டியை சரிசெய்து தனது புரட்சிகர தலைமையகத்தை உருவாக்கிய டோம்பாரி மலைகளை அவர்கள் கொடூரமாக தாக்கினர், ஜாலியன்வாலா பாக் மக்கள் மீதான தாக்குதல்களுக்கு நிகராக அங்கு கூடியிருந்த முண்டா வீரர்களில் குறைந்தபட்சம் 400 பேரைக் கொன்றனர். இருப்பினும், மிகக் குறைவான கவனத்தைப் பெறுகிறது.[24][26] மலைகள் இன்று "டாப்டு புரு" என்று அழைக்கப்படுகின்றன - இறந்தவர்களின் மேடு.[26] பிரசா இறுதியில் சிப்பூமில் உள்ள ஜாம்கோபாய் காட்டில் பிடிபட்டார், மேலும் 1900 ஆம் ஆண்டில் சிறையில் ஆங்கிலேயர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டார், அவரது இயக்கம் அடக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய அவசரமாக தகனம் / அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நிறுவனம் அனுபவித்த கடுமையான எதிர்ப்பை மைசூர் வழங்கியது. ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள் ஒருபுறம் மைசூர் ராஜ்ஜியத்திற்கும், பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கும் (முக்கியமாக மெட்ராஸ் பிரிசிடென்சியால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டது) மற்றும் மராத்தா கூட்டமைப்புக்கும் இடையே 18 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்று தசாப்தங்களாக நடந்த போர்களின் தொடர். மறுபுறம் ஹைதராபாத் நிஜாம். ஹைதர் அலியும் அவரது வாரிசான திப்பு சுல்தானும் நான்கு முனைகளில் ஆங்கிலேயர்கள் மேற்கு, தெற்கு மற்றும் கிழக்கிலிருந்து தாக்குதல் நடத்தினர், அதே நேரத்தில் மராட்டியர்கள் மற்றும் நிஜாமின் படைகள் வடக்கிலிருந்து தாக்கினர். நான்காவது போரின் விளைவாக ஹைதர் அலி மற்றும் திப்புவின் வீடு (இறுதிப் போரில் கொல்லப்பட்டார், 1799) மற்றும் மைசூரை கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நலனுக்காக தகர்த்தது, அது வெற்றிபெற்று பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றியது. இந்தியா பழசி ராஜா 1774 மற்றும் 1805 க்கு இடையில் இந்தியாவின் கண்ணாருக்கு அருகில் உள்ள வட மலபாரில் உள்ள கோட்டியோட்டின் சமஸ்தானத்தின் இளவரசர் ரீஜெண்டாக இருந்தார். அவர் வைநாட்டைச் சேர்ந்த பழங்குடியின மக்களுடன் ஒரு கெரில்லா போரை நடத்தினார். அவர் ஆங்கிலேயர்களால் கைப்பற்றப்பட்டார் மற்றும் அவரது கோட்டை தரைமட்டமாக்கப்பட்டது.

1766 இல் ஹைதராபாத் நிஜாம் வடக்கு சர்க்கார்களை பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திற்கு மாற்றினார். இன்றைய ஒடிசாவிலும், அப்போதைய அரசியல் பிரிவின் வடக்குப் பகுதியிலும் அமைந்துள்ள பரலக்கெமுண்டி தோட்டத்தின் சுதந்திர மன்னன் இரண்டாம் ஜகன்னாத கஜபதி நாராயண் தியோ, 1753 ஆம் ஆண்டு முதல் பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு எதிராக நிஜாம் தனது தோட்டத்தை ஒப்படைத்ததன் அடிப்படையில் தொடர்ந்து கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டார். நாராயண் தியோ II 1768 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 4 ஆம் தேதி ஜெல்மூர் கோட்டையில் ஆங்கிலேயர்களுடன் போரிட்டார் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களின் சிறந்த துப்பாக்கிச் சூடு காரணமாக தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவர் தனது தோட்டத்தின் பழங்குடியினரின் உட்பகுதிகளுக்கு ஒடிப்போனார் மற்றும் 1771 டிசம்பர் ஐந்தாம் தேதி அவரது இயற்கை மரணம் வரை ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான தனது முயற்சிகளைத் தொடர்ந்தார்.

ராணி வேலு நாச்சியார் (1730–1796):

ராணி வேலு நாச்சியார் (1730–1796), 1760 முதல் 1790 வரை சிவகங்கை ராணியாக இருந்தார். ராணி நாச்சியார் போர்ப் போட்டி ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல், வளரி, சிலம்பம் (தடியைப் பயன்படுத்தி சண்டை), குதிரை சவாரி மற்றும் வில்வித்தை போன்ற தற்காப்புக் கலைகளில் பயிற்சி பெற்றார். அவர் பல மொழிகளில் புலமை பெற்றவர் மற்றும் அவர் பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் மற்றும் உருது போன்ற மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்தார். அவரது கணவர் முத்துவடுகநாதப்பெரிய உடையத்தேவர் ஆங்கிலேயர்களுடனும், ஆற்காடு நவாப்பின் படைகளுடனும் போரில் கொல்லப்பட்டபோது, அவர் போரில் ஈர்க்கப்பட்டார். அவர் ஒரு இராணுவத்தை உருவாக்கி, கோபால நாயக்கர் மற்றும் ஹைதர் அலி ஆகியோருடன் ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க முயன்றார், 1780 ஆம் ஆண்டில் அவர் வெற்றிகரமாக எதிர்த்துப் போராடிய ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்கினார். ஆங்கிலேயர்களின் சரக்குகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது, அவர் ஒரு விசுவாசியின் தற்கொலைத் தாக்குதலுக்கு ஏற்பாடு செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பின்தொடர்பவர், குயிலி, எண்ணெய் ஊற்றிக் கொண்டு, தன்னைத்தானே தீயிட்டுக் கொண்டு, களஞ்சியசாலைக்குள் நடக்கிறார். ராணி பிரிட்டிஷ் ஆயுதக் கிடங்கை வெடிக்கச் செய்து இறந்த தனது வளர்ப்பு மகளின் நினைவாக "உடையாள்" என்ற பெயரில் பெண்கள் இராணுவத்தை உருவாக்கினார். ராணி நாச்சியார் தனது ராஜ்ஜியத்தை மீண்டும் பெற்று, மேலும் ஒரு தசாப்த காலம் ஆட்சி செய்த ஒரு சில ஆட்சியாளர்களில் ஒருவர்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்:

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக பாலிகார் போரை நடத்திய இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் உள்ள பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் இருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பலகாரர் மற்றும் தலைவர் ஆவார். அவர் ஆங்கிலேயர்களால் பிடிக்கப்பட்டு கிபி 1799 இல் தூக்கிலிடப்பட்டார்.[30] கட்டபொம்மன் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இறையாண்மையை ஏற்க மறுத்து, அவர்களுக்கு எதிராக போராடினார். தீரன் சின்னமலை கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராகப்

போரிட்ட தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கொங்கு நாட்டுத் தலைவர் மற்றும் பாளையக்காரர் ஆவார். கட்டபொம்மன் மற்றும் திப்பு சுல்தான் இறந்த பிறகு, 1800 இல் கோயம்புத்தூரில் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்க சின்னமலை மராட்டியர்கள் மற்றும் மருது பாண்டியர்களின் உதவியை நாடினார். ஆங்கிலேயப் படைகள் நேச நாட்டுப் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தி, சின்னமலையைத் தானாகத் தாக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. அவரது இராணுவம் தோற்கடிக்கப்பட்டது மற்றும் அவர் பிரிட்டிஷ் படைகளிடமிருந்து தப்பினார். சின்னமலை 1801ல் காவிரியிலும், 1802ல் ஓடநிலையிலும், 1804ல் அரசச்சலூரிலும் நடந்த போர்களில் கொரில்லாப் போரில் ஈடுபட்டு ஆங்கிலேயர்களை தோற்கடித்தார்.

1804 ஆம் ஆண்டில், கோர்தாவின் மன்னர் கலிங்க ஜகன்னாதர் கோயிலில் தனது பாரம்பரிய உரிமைகளை இழந்தார். பதிலடியாக, ஆயுதம் ஏந்திய பைக்குகளின் குழு பிபிலியில் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்கியது. கலிங்கத்தின் ராணுவத் தலைவர் ஜெயி ராஜ்குரு, ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக ஒரு பொதுவான கூட்டணியைக் கோரினார். ராஜ்குருவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, பசுதி ஜகபந்து ஓடிசாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினார். இது இப்போது பைக் கிளர்ச்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிரான முதல் கிளர்ச்சியாகும்.

1857 கலகம்:

1857 ஆம் ஆண்டு இந்தியக் கிளர்ச்சியானது கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக வடக்கு மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் ஒரு பெரிய எழுச்சியாகும். நிறுவனத்தின் இராணுவம் மற்றும் கன்டோன்மென்ட்களில் சேவை நிலைமைகள் பெருகிய முறையில் சிப்பாய்களின் மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் தப்பெண்ணங்களுடன் முரண்பட்டன. ராணுவத்தில் உயர்சாதியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களின் ஆதிக்கம், வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டதால் சாதிய இழப்பை உணர்ந்தது, அவர்களை கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற்ற அரசு ரகசிய வடிவமைப்புகள் இருப்பதாக வதந்திகள் அதிகரித்து அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. சிப்பாய்கள் தங்கள் குறைந்த சம்பளம் மற்றும் பதவி உயர்வு மற்றும் சலுகைகள் விஷயங்களில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட இனப் பாகுபாடு ஆகியவற்றால் ஏமாற்றமடைந்தனர்.

பூர்வீக இந்திய ஆட்சியாளர்கள் மீது ஆங்கிலேயர்களின் அலட்சியம் மற்றும் அவுத் இணைக்கப்பட்டது ஆகியவை கருத்து வேறுபாடுகளை மேலும் அதிகரித்தன. மார்க்வேஸ் ஆஃப் டல்ஹவுசியின் இணைப்புக் கொள்கை, தோல்வியின் கோட்பாடு மற்றும் செங்கோட்டையில் உள்ள அவர்களின் மூதாதையர் அரண்மனையிலிருந்து முகலாயர்களை வெளியேற்றுவது ஆகியவை மக்களின் கோபத்திற்கு வழிவகுத்தன.

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

இறுதியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பேட்டர்ன் 1853 என்ஃபீல்ட் துப்பாக்கி தோட்டாக்களில் கொழுந்து (பசுக்களிடமிருந்து) மற்றும் பன்றிக்கொழுப்பு (பன்றிக் கொழுப்பு) வதந்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் இறுதி தீப்பொறி வழங்கப்பட்டது. சிப்பாய்கள் தங்கள் துப்பாக்கிகளில் கொழுப்பை உட்கொள்வதற்கு முன்பு தோட்டாக்களை தங்கள் பற்களால் கடிக்க வேண்டியிருந்தது. இது இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் இருவருக்குமே துரோகமாக இருந்தது.

மங்கள் பாண்டே 1857 இந்தியக் கிளர்ச்சி வெடித்ததற்கு முந்தைய நிகழ்வுகளில் முக்கிய பங்கு வகித்த சிப்பாய் ஆவார். அவரது பிரிட்டிஷ் மேலதிகாரிகளுக்கு அவர் மீறிய செயல் மற்றும் பின்னர் அவரது மரணதண்டனை 1857 இந்தியக் கிளர்ச்சிக்கு தீ மூட்டியது.

1857 ஆம் ஆண்டு மே 10 ஆம் தேதி, மீரட்டில் சிப்பாய்கள் படைகளை உடைத்து, தங்கள் கட்டளை அதிகாரிகளைத் தாக்கி அவர்களில் சிலரைக் கொன்றனர். அவர்கள் மே 11 அன்று டெல்லியை அடைந்து, நிறுவனத்தின் சுங்கச்சாவடிக்கு தீ வைத்து, செங்கோட்டைக்குள் அணிவகுத்துச் சென்றனர், அங்கு அவர்கள் முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் பகதூர் ஷாவை தங்கள் தலைவராக்கி அவரது அரியணையை மீட்டெடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். பேரரசர் இறுதியில் ஒப்புக்கொண்டார் மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்களால் ஷாஹன்ஷா-இ-இந்துஸ்தான் என்று அறிவிக்கப்பட்டார். கிளர்ச்சியாளர்கள் நகரத்தின் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய, யூரேசிய மற்றும் கிறிஸ்தவ மக்களையும் கொன்றனர்.

ஊத் மற்றும் வடமேற்கு மாகாணங்களிலும் கிளர்ச்சிகள் வெடித்தன, அங்கு உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சி கிளர்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து மக்கள் எழுச்சிகளுக்கு வழிவகுத்தது. ஆங்கிலேயர்கள் ஆரம்பத்தில் காவலில் இருந்து பிடிபட்டனர், இதனால் மெதுவாக எதிர்வினையாற்றினர், ஆனால் இறுதியில் பலத்துடன் பதிலளித்தனர். கிளர்ச்சியாளர்களிடையே பயனுள்ள அமைப்பு இல்லாதது, ஆங்கிலேயர்களின் இராணுவ மேன்மையுடன் இணைந்து, கிளர்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. ஆங்கிலேயர்கள் டெல்லிக்கு அருகே கிளர்ச்சியாளர்களின் முக்கிய இராணுவத்துடன் போரிட்டனர், நீண்ட சண்டை மற்றும் முற்றுகைக்குப் பிறகு, அவர்களை தோற்கடித்து, செப்டம்பர் 20, 1857 அன்று நகரத்தை மீட்டெடுத்தனர். பின்னர், மற்ற மையங்களில் கிளர்ச்சிகளும் நசுக்கப்பட்டன. 1858 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 17 ஆம் தேதி குவாலியரில் நடந்த குறிப்பிடத்தக்க போரில் ராணி லட்சுமிபாய் கொல்லப்பட்டார். டாத்யா டோப் தலைமையிலான ஆங்காங்கே சண்டை மற்றும் கெரில்லா போர் 1859 வசந்த காலம் வரை தொடர்ந்தது, ஆனால் பெரும்பாலான கிளர்ச்சியாளர்கள் இறுதியில் அடக்கப்பட்டனர்.

1857 இந்தியக் கலகம் ஒரு திருப்புமுனை. ஆங்கிலேயர்களின் இராணுவ மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் அதே வேளையில், அவர்களால் இந்தியா எவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது. இந்திய அரசு சட்டம் 1858ன் கீழ், கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் பகுதி பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு மாற்றப்பட்டது. புதிய

அமைப்பின் உச்சியில் ஒரு கேபினட் மந்திரி, இந்திய வெளியுறவுச் செயலர் இருந்தார், அவர் சட்டப்பூர்வ கவுன்சிலால் முறையாக ஆலோசனை செய்யப்படுவார்; இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் (வைஸ்ராய்) அவருக்குப் பொறுப்பேற்றார், அதே நேரத்தில் அவர் அரசாங்கத்திற்குப் பொறுப்பேற்றார்.

இந்திய மக்களுக்கு ஒரு அரச பிரகடனத்தில், விக்டோரியா மகாராணி பிரிட்டிஷ் சட்டத்தின் கீழ் பொது சேவைக்கு சமமான வாய்ப்பை உறுதியளித்தார், மேலும் பூர்வீக இளவரசர்களின் உரிமைகளை மதிக்க உறுதியளித்தார்.[51] ஆங்கிலேயர்கள் இளவரசர்களிடமிருந்து நிலத்தைக் கைப்பற்றும் கொள்கையை நிறுத்தி, மத சகிப்புத்தன்மையை ஆணையிட்டனர் மற்றும் இந்தியர்களை அரசுப் பணியில் சேர்க்கத் தொடங்கினர். இருப்பினும், பூர்வீக இந்தியர்களுடன் தொடர்புடைய பிரிட்டிஷ் வீரர்களின் எண்ணிக்கையையும் அவர்கள் அதிகரித்தனர், மேலும் பீரங்கிகளைக் கையாள பிரிட்டிஷ் வீரர்களை மட்டுமே அனுமதித்தனர். பகதூர் ஷா II ரங்கூனுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார், அங்கு அவர் 1862 இல் இறந்தார்.

1876 இல் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலி விக்டோரியா மகாராணியை இந்தியாவின் பேரரசியாக அறிவித்தார். இந்த தலைப்பு பிரிட்டிஷ் மரபுகளுக்கு அந்நியமானது என்பதால் பிரிட்டிஷ் லிபரல்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர்.

கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து பல தசாப்தங்கள் வளர்ந்து வரும் அரசியல் விழிப்புணர்வு, இந்திய பொதுக் கருத்தின் வெளிப்பாடு மற்றும் தேசிய மற்றும் மாகாண மட்டங்களில் இந்தியத் தலைமையின் வெளிப்பாடாக இருந்தது. தாதாபாய் நௌரோஜி 1867 இல் கிழக்கிந்திய சங்கத்தை உருவாக்கினார் மற்றும் சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி 1876 இல் இந்திய தேசிய சங்கத்தை நிறுவினார். ஏ.ஓ.வின் ஆலோசனையால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஹியூம், ஓய்வுபெற்ற ஸ்காட்டிஷ் அரசுப் பணியாளர், எழுபத்திரண்டு இந்தியப் பிரதிநிதிகள் 1885 இல் பம்பாயில் சந்தித்து இந்திய தேசிய காங்கிரஸை நிறுவினர்.[53] அவர்கள் பெரும்பாலும் மேல்நோக்கி மொபைல் மற்றும் வெற்றிகரமான மேற்கத்திய கல்வி பெற்ற மாகாண உயரடுக்கு உறுப்பினர்களாக இருந்தனர், சட்டம், கற்பித்தல் மற்றும் பத்திரிகை போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அதன் தொடக்கத்தில், காங்கிரஸுக்கு நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட சித்தாந்தம் இல்லை மற்றும் ஒரு அரசியல் அமைப்புக்கு தேவையான சில ஆதாரங்களைக் கட்டளையிட்டது. மாறாக, அது ஆங்கிலேயர்களுக்கு விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஆண்டுதோறும் கூடி விவாதம் செய்யும் சமூகமாகச் செயல்பட்டது மற்றும் சிவில் உரிமைகள் அல்லது அரசாங்கத்தில் (குறிப்பாக சிவில் சேவையில்) வாய்ப்புகள் போன்ற குறைவான சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகளில் பல தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. இந்தத் தீர்மானங்கள் இந்திய அரசாங்கத்திடமும் எப்போதாவது பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன, ஆனால் காங்கிரஸின் ஆரம்பகால ஆதாயங்கள் சிறிதளவே இருந்தன. "அனைத்து இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கூறினாலும், நகர்ப்புற உயரடுக்கின்

நலன்களுக்காக காங்கிரஸ் குரல் கொடுத்தது; மற்ற சமூக மற்றும் பொருளாதாரப் பின்னணியில் இருந்து பங்கேற்பவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.[53] இருப்பினும், இந்த வரலாற்றின் காலம் இன்னும் முக்கியமானது, ஏனெனில் அது முதல் அரசியல் அணிதிரட்டலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. இந்தியர்கள், துணைக் கண்டத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் வந்தவர்கள் மற்றும் சுதந்திரமான சமஸ்தானங்களின் தொகுப்பைக் காட்டிலும், இந்தியா ஒரு தேசம் என்ற எண்ணத்தின் முதல் வெளிப்பாடு.

இந்திய சமூகத்தை சீர்திருத்துவதில் மதக் குழுக்கள் பங்கு வகித்தன. இவை ஆர்ய சமாஜ், பிரம்ம சமாஜ் போன்ற இந்துக் குழுக்களில் இருந்து, சீக்கிய மதத்தின் நம்தாரி (அல்லது குகா) பிரிவு போன்ற பிற மதங்களுக்குச் சொந்தமானவை. சுவாமி விவேகானந்தர், ராமகிருஷ்ணா, ஸ்ரீ அரவிந்தோ, வி.ஓ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்ரமணிய பாரதி, பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, ரவீந்திரநாத் தாகூர் மற்றும் தாதாபாய் நௌரோஜி போன்ற ஆண்களும், ஸ்காட்ஸ்-ஐரிஷ் சகோதரி நிவேதிதா போன்ற பெண்களும் புத்துணர்ச்சி மற்றும் சுதந்திரத்திற்கான ஆர்வத்தை பரப்பினர். பல ஐரோப்பிய மற்றும் இந்திய அறிஞர்களால் இந்தியாவின் பூர்வீக வரலாற்றின் மறு கண்டுபிடிப்பு இந்தியர்களிடையே தேசியவாதத்தின் எழுச்சிக்கு ஊட்டமளித்தது.

முற்படையினர் லால் பால் பால் (பால கங்காதர் திலக், பிபின் சந்திர பால், லாலா லஜபதி ராய்) என்றும் அழைக்கப்படுவார்கள், இவர்களுடன் V. O. சிதம்பரம் பிள்ளை, ஸ்ரீ அரவிந்தர், சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி மற்றும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் ஆகியோர் 20 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இயக்கங்களின் முக்கிய தலைவர்களில் சிலர். நூற்றாண்டு. சுதேசி இயக்கம் வெற்றி பெற்றது. லோக்மான்யாவின் பெயர் எங்கும் பரவத் தொடங்கியது, நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மக்கள் அவரைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இந்திய ஜவுளித் தொழிலும் முக்கியப் பங்காற்றியது. ஜவுளித் தொழிலின் வணிகப் பொருட்கள் இந்தியாவில் தொழில்துறை புரட்சிக்கு முன்னோடியாக இருந்தன, விரைவில் இங்கிலாந்து பருத்தி துணியை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்தது, உள்நாட்டு சந்தை நிறைவுற்றது, மேலும் தயாரிப்புகளை வெளிநாட்டு சந்தைகளில் விற்க வேண்டியிருந்தது.

மறுபுறம், இந்தியா பருத்தி உற்பத்தியில் வளமாக இருந்தது மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆலைகளுக்கு தேவையான மூலப்பொருட்களை வழங்கும் நிலையில் இருந்தது. இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த காலம் இது மற்றும் கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஏற்கனவே இந்தியாவில் அதன் வேர்களை நிறுவியிருந்தது. மூலப்பொருட்கள் இங்கிலாந்திற்கு மிகக் குறைந்த விலையில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன, அதே நேரத்தில் சுத்திகரிக்கப்பட்ட தரம் கொண்ட பருத்தி துணி இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டு மிக அதிக விலைக்கு விற்கப்பட்டது. இது இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தை சீர்குலைத்து, இந்தியாவின் ஜவுளித் தொழிலை பெரிதும்

பாதித்தது. இது பருத்தி விவசாயிகள் மற்றும் வியாபாரிகள் மத்தியில் கடும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது.

1905 ஆம் ஆண்டு கர்சன் பிரபு வங்காளப் பிரிவினையை அறிவித்த பிறகு, வங்காள மக்களிடமிருந்து பெரும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில், பிரிவினைத் திட்டம் பத்திரிகை பிரச்சாரத்தின் மூலம் எதிர்க்கப்பட்டது. இத்தகைய நுட்பங்களை முழுமையாகப் பின்பற்றியவர்கள் பிரிட்டிஷ் பொருட்களைப் புறக்கணிக்க வழிவகுத்தது மற்றும் இந்திய மக்கள் சுதேசி அல்லது இந்திய பொருட்களை மட்டுமே பயன்படுத்துவதாகவும், இந்திய துணிகளை மட்டுமே அணிவதாகவும் உறுதியளித்தனர். இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஆடைகள் வெறுப்புடன் பார்க்கப்பட்டன. பல இடங்களில், வெளிநாட்டு துணிகளை பொதுமக்கள் எரிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வெளிநாட்டு துணிகள் விற்கும் கடைகள் மூடப்பட்டன. பருத்தி ஜவுளித் தொழில் சுதேசி தொழில் என்று சரியாக விவரிக்கப்படுகிறது. சுதேசி ஜவுளி ஆலைகளின் வளர்ச்சியைக் கண்ட காலம். சுதேசி தொழிற்சாலைகள் எல்லா இடங்களிலும் தோன்றின.

சுரேந்திரநாத் பானர்ஜியின் கூற்றுப்படி, சுதேசி இயக்கம் இந்திய சமூக மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கையின் முழு அமைப்பையும் மாற்றியது. ரவீந்திரநாத் தாகூர், ரஜனிகாந்த் சென் மற்றும் சையத் அபு முகமது ஆகியோர் இசையமைத்த பாடல்கள் தேசியவாதிகளின் மனதை நெகிழச் செய்தன. இந்த இயக்கம் விரைவில் நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் பரவியது மற்றும் வங்காளப் பிரிவினை 1912 ஏப்ரல் முதல் தேதியில் உறுதியாக உள்ளிழுக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்திய தேசியவாதத்தின் எழுச்சி:

1900 வாக்கில், காங்கிரஸ் ஒரு அகில இந்திய அரசியல் அமைப்பாக உருவெடுத்திருந்தாலும், பெரும்பாலான இந்திய முஸ்லிம்களின் ஆதரவை அதற்குக் கொண்டிருக்கவில்லை.[55] இந்து சீர்திருத்தவாதிகளின் மத மாற்றம், பசுக் கொலை மற்றும் அரபு எழுத்துக்களில் உருதுவைப் பாதுகாத்தல் ஆகியவற்றுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் சிறுபான்மை அந்தஸ்து மற்றும் இந்திய மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினால் உரிமைகள் மறுக்கப்படுவது பற்றிய அவர்களின் கவலைகளை ஆழமாக்கியது. சர் சையத் அகமது கான் முஸ்லீம் மறுமலர்ச்சிக்கான ஒரு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார், இது 1875 இல் உத்தரபிரதேசத்தின் அலிகாரில் முகமது ஆங்கிலோ-ஓரியண்டல் கல்லூரியின் ஸ்தாபனத்தில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது (1920 இல் அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகம் என மறுபெயரிடப்பட்டது). நவீன மேற்கத்திய அறிவுடன் இஸ்லாத்தின் இணக்கத்தன்மையை வலியுறுத்தி மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. இருப்பினும், இந்தியாவின் முஸ்லீம்களிடையே உள்ள பன்முகத்தன்மை, ஒரே மாதிரியான கலாச்சார மற்றும் அறிவுசார் மறுபிறப்பைக் கொண்டுவருவதை சாத்தியமாக்கியது.

காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களிடையே தேசியவாத உணர்வுகள் அரசாங்க அமைப்புகளில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. அத்துடன் இந்தியாவின் சட்டம் மற்றும் நிர்வாகத்தில் ஒரு கருத்தைக் கொண்டிருக்க வழிவகுத்தது. காங்கிரஸார் தங்களை விசுவாசிகளாகக் கருதினர், ஆனால் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்தாலும், தங்கள் சொந்த நாட்டை ஆள்வதில் செயலில் பங்கு கொள்ள விரும்பினர். இந்த போக்கு தாதாபாய் நௌரோஜியால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது, அவர் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றிகரமாக, அதன் முதல் இந்திய உறுப்பினரானார்.

தாதாபாய் நௌரோஜி ஸ்வராஜை தேசத்தின் தலைவிதியாக ஏற்றுக்கொண்ட முதல் இந்திய தேசியவாதி.[56] இந்தியாவின் கலாச்சாரம், வரலாறு மற்றும் மதிப்புகளைப் புறக்கணித்து அவதூறு செய்யும் பிரிட்டிஷ் கல்வி முறையை பாலகங்காதர திலகர் கடுமையாக எதிர்த்தார். தேசியவாதிகளுக்கு கருத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்படுவதையும், அவர்களின் தேசத்தின் விவகாரங்களில் சாதாரண இந்தியர்களுக்கு எந்தக் குரலும் அல்லது பங்கும் இல்லாததையும் அவர் வெறுப்படைந்தார். இந்த காரணங்களுக்காக, அவர் ஸ்வராஜ்யத்தை இயற்கையான மற்றும் ஒரே தீர்வு என்று கருதினார். அவரது பிரபலமான வாக்கியம் "ஸ்வராஜ் என் பிறப்புரிமை, அதை நான் பெறுவேன்" என்பது இந்தியர்களுக்கு உத்வேகத்தின் ஆதாரமாக அமைந்தது.

1907 ஆம் ஆண்டில், காங்கிரஸ் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது: திலகர் தலைமையிலான தீவிரவாதிகள், பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைத் தூக்கி எறியவும், பிரிட்டிஷ் அனைத்தையும் கைவிடவும் உள்நாட்டுப் போராட்டத்தையும் நேரடிப் புரட்சியையும் ஆதரித்தனர். தாதாபாய் நௌரோஜி மற்றும் கோபால கிருஷ்ண கோகலே போன்ற தலைவர்கள் தலைமையிலான மிதவாதிகள் மறுபுறம், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கட்டமைப்பிற்குள் சீர்திருத்தத்தை விரும்பினர். அதே கருத்தைக் கொண்டிருந்த பிபின் சந்திர பால் மற்றும் லாலா லஜபதி ராய் போன்ற வளர்ந்து வரும் பொதுத் தலைவர்களால் திலகர் ஆதரிக்கப்பட்டார். அவர்களின் கீழ், இந்தியாவின் மூன்று பெரிய மாநிலங்கள் - மகாராஷ்டிரா, வங்காளம் மற்றும் பஞ்சாப் ஆகியவை மக்களின் கோரிக்கையையும் இந்தியாவின் தேசியவாதத்தையும் வடிவமைத்தன. வன்முறை மற்றும் ஒழுங்கீனச் செயல்களை ஊக்குவிப்பதற்காக திலகரை கோகலே விமர்சித்தார். ஆனால் 1906 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸில் பொது உறுப்பினர் இல்லை, இதனால் திலகர் மற்றும் அவரது ஆதரவாளர்கள் கட்சியை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் திலகர் கைது செய்யப்பட்டதன் மூலம், இந்தியத் தாக்குதலுக்கான அனைத்து நம்பிக்கைகளும் ஸ்தம்பித்தன. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மக்களிடம் நம்பகத்தன்மையை இழந்தது. ஒரு முஸ்லீம் பிரதிநிதி வைஸ்ராய், மிண்டோவை சந்தித்தார் (1905-10), வரவிருக்கும் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களில் இருந்து சலுகைகளை கோரினார், இதில் அரசாங்க சேவை மற்றும் வாக்காளர்களில் சிறப்பு பரிசீலனைகள் அடங்கும். இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டம் 1909 இல்

முஸ்லிம்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தேர்தல் அலுவலகங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதன் மூலம் முஸ்லீம் லீக்கின் சில மனுக்களை ஆங்கிலேயர்கள் அங்கீகரித்தனர். "ஒரு தேசத்திற்குள் ஒரு தேசத்தின் குரலாக, இந்துக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்து செல்ல முஸ்லிம் லீக் வலியுறுத்தியது. "

1913 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா மற்றும் கனடா, ஷாங்காய், ஹாங்காங் மற்றும் சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் இருந்து வரும் உறுப்பினர்களுடன் இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்காக போராடுவதற்காக வெளிநாடுகளில் கெதர் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. கட்சி உறுப்பினர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக இந்து, சீக்கிய மற்றும் முஸ்லீம் ஒற்றுமையை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

காலனித்துவ இந்தியாவில், 1914 இல் நிறுவப்பட்ட இந்திய கிறிஸ்தவர்களின் அகில இந்திய மாநாடு (AICIC), இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ஒரு பங்கைக் கொண்டிருந்தது. ஸ்வராஜ்ஜிக்காக வாதிடுகிறது மற்றும் இந்தியப் பிரிவினையை எதிர்த்தது. ஏஐசிஐசியும் கிறிஸ்தவர்களுக்கான தனித் தொகுதிகளை எதிர்த்தது. விசுவாசிகள் "ஒரே பொதுவான, தேசிய அரசியல் அமைப்பில் பொதுவான குடிமக்களாகப் பங்கேற்க வேண்டும்" என்று நம்பினர்.[60][61] இந்திய கிறிஸ்தவர்களின் அகில இந்திய மாநாடு மற்றும் அனைத்திந்திய கத்தோலிக்க ஒன்றியம் இணைந்து ஆந்திர பல்கலைக்கழகத்தின் எம். ரஹ்னாசாமி தலைவராகவும், பி.எல். லாகூரைச் சேர்ந்த ரவியா ராம் பொதுச் செயலாளராக பதவி வகித்து வருகிறார். 1947 ஏப்ரல் 16 மற்றும் 17 தேதிகளில் நடந்த கூட்டத்தில், கூட்டுக் குழு 13 அம்ச குறிப்பாணையைத் தயாரித்தது, அது இந்திய அரசியலமைப்புச் சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது, இது அமைப்புகள் மற்றும் தனிநபர்கள் இருவருக்கும் மத சுதந்திரத்தைக் கோரியது: இது இந்திய அரசியலமைப்பில் பிரதிபலிக்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் நிதானமான இயக்கம் மகாத்மா காந்தியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் இந்திய தேசியவாதத்துடன் இணைந்தது, அவர் துணைக்கண்டத்தின் கலாச்சாரத்திற்கு மதுபானத்தை ஒரு வெளிநாட்டு இறக்குமதியாகக் கண்டார்.

- தாதாபாய் நௌரோஜி, இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவர்.
- பஞ்சாபின் லாலா லஜபதி ராய், பம்பாயின் பால கங்காதர திலகர் மற்றும் வங்காளத்தின் பிபின் சந்திர பால், லால் பால் பால் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட முப்படையினர் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் அரசியல் பேச்சை மாற்றினர்.
- சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, இந்திய தேசிய சங்கத்தை நிறுவினார் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவன உறுப்பினர்.

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

• கோபால கிருஷ்ண கோகலே, இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் மூத்த தலைவர் மற்றும் இந்திய பணியாளர்கள் சங்கத்தின் நிறுவனர் ஆவார்.

வங்கப் பிரிவினை, 1905:

• ஆங்கிலேயர்களால் முயற்சி செய்து தூக்கிலிடப்பட்ட இளம் இந்தியப் புரட்சியாளர்களில் குதிராம் போஸ் ஒருவர்.

• பிரபுல்லா சாகி ஜுகாந்தருடன் தொடர்புடையவர். இந்திய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் பிரிட்டிஷ் காலனி அதிகாரிகளுக்கு எதிராக படுகொலைகளை நடத்தினார்.

• பூபேந்திரநாத் தத்தா இந்திய-ஜெர்மன் சதித்திட்டத்தில் ரகசியமாக இருந்த ஒரு இந்திய புரட்சியாளர்.

லார்ட் கர்சன் மற்றும் வங்காளம்

ஜூலை 1905 இல், வைஸ்ராய் மற்றும் கவர்னர் ஜெனரலான லார்ட் கர்சன் (1899-1905), வங்காள மாகாணத்தை பிரிக்க உத்தரவிட்டார். நிர்வாகத்தை மேம்படுத்துவதே குறிக்கோளாக இருந்தது. இருப்பினும், பிரித்து ஆட்சி செய்வதன் மூலம் தேசிய உணர்வைத் தணிக்கும் முயற்சியாக இது பார்க்கப்பட்டது. வங்காள இந்து அறிவுஜீவிகள் உள்ளூர் மற்றும் தேசிய அரசியலில் கணிசமான செல்வாக்கை செலுத்தினர். இந்த பிரிவினை வங்காளிகளை சீற்றத்திற்கு உள்ளாக்கியது. தெருக்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் பரவலான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது, மேலும் சுதேசி அல்லது உள்நாட்டுத் தொழில்கள் என்ற பதாகையின் கீழ் பிரிட்டிஷ் தயாரிப்புகளை புறக்கணிப்பதை காங்கிரஸ் ஆதரித்தது. உள்நாட்டு இந்திய தொழில்கள், நிதி மற்றும் கல்வியில் கவனம் செலுத்தும் ஒரு வளர்ந்து வரும் இயக்கம் உருவானது, இது தேசிய கல்வி கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது, இந்திய நிதி நிறுவனங்கள் மற்றும் வங்கிகளின் பிறப்பு, அத்துடன் இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் அறிவியல் மற்றும் இலக்கியத்தில் சாதனைகளில் ஆர்வம் ஆகியவற்றைக் கண்டது. இந்துக்கள் ஒருவரையொருவர் மணிக்கட்டில் ராக்கி கட்டிக்கொண்டும், அறந்தானை அனுசரித்தும் (உணவு சமைக்காமல்) ஒற்றுமையைக் காட்டினர். இந்த நேரத்தில், ஸ்ரீ அரவிந்தோ, பூபேந்திரநாத் தத்தா மற்றும் பிபின் சந்திர பால் போன்ற வங்காள இந்து தேசியவாதிகள் ஜுகாந்தர் மற்றும் சந்தியா போன்ற வெளியீடுகளில் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சட்டபூர்வமான தன்மையை சவால் செய்யும் கடுமையான செய்தித்தாள் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினர், மேலும் தேசத்துரோக குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானார்கள்.

1800களின் கடைசி தசாப்தத்தில் இருந்து குறிப்பாக வங்காளம் மற்றும் மகாராஷ்டிராவில் வலுப்பெற்று வந்த அப்போதைய நாசண்ட் போர்க்குணமிக்க தேசியவாத புரட்சிகர இயக்கத்தின் செயல்பாடுகளை இந்தப் பிரிவினை தூண்டியது. வங்காளத்தில், சகோதரர்கள் அரவிந்தோ மற்றும்

பேரின் கோஷ் தலைமையிலான அனுஷிலன் சமிதி, ராஜாவின் பிரமுகர்களின் பல தாக்குதல்களை ஏற்பாடு செய்து, முசாபர்பூரில் ஒரு பிரிட்டிஷ் நீதிபதியின் உயிருக்கு எதிரான முயற்சியில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இது அலிபூர் வெடிகுண்டு வழக்கைத் துரிதப்படுத்தியது, அதே நேரத்தில் பல புரட்சியாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். குதிராம் போஸ், பிரஃபுல்லா சாகி, கனைலால் தத் போன்ற புரட்சியாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

ஜுகாந்தர்:

அரவிந்த கோஸ் ஜுகாந்தரின் நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இருந்தார், அதே போல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் தேசியவாத அரசியலிலும், அனுசீலன் சமிதியுடன் வங்காளத்தில் புதிய புரட்சிகர இயக்கத்திலும் ஈடுபட்டார். பரீந்திர குமார் கோஷ், ஜுகாந்தரின் நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவரும், ஸ்ரீ அரவிந்தோவின் தம்பியும் ஆவார். 1910 இல் ஜதீந்திரநாத் முகர்ஜி (பாகா ஜதின்); வங்காளத்தில் புரட்சிகர இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் மத்திய சங்கமாக இருந்த ஜுகாந்தர் கட்சியின் முதன்மைத் தலைவராக இருந்தார். ஜுகாந்தர் ஒரு துணை ராணுவ அமைப்பாகும். பரிந்திர கோஷ் தலைமையில், பாக் ஜதின் உட்பட 21 புரட்சியாளர்களுடன், ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிபொருட்களை சேகரித்து வெடிகுண்டுகளை தயாரித்தனர்.

குழுவின் மூத்த உறுப்பினர்கள் சிலர் அரசியல் மற்றும் ராணுவப் பயிற்சிக்காக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவரான ஹேமச்சந்திர கனுங்கோ பாரிஸில் பயிற்சி பெற்றார். கொல்கத்தாவுக்குத் திரும்பிய பிறகு, கல்கத்தாவின் மணிக்தலா புறநகரில் உள்ள ஒரு தோட்ட வீட்டில் ஒரு ஒருங்கிணைந்த மதப் பள்ளி மற்றும் வெடிகுண்டு தொழிற்சாலையை நிறுவினார். இருப்பினும், குதிராம் போஸ் மற்றும் பிரஃபுல்லா சாக்கி (30 ஏப்ரல் 1908) ஆகியோரால் முசாபர்பூரின் மாவட்ட நீதிபதி கிங்ஸ்ஃபோர்டைக் கொலை செய்ய முயன்றது, புரட்சியாளர்கள் பலரைக் கைது செய்ய வழிவகுத்த போலீஸ் விசாரணையைத் தொடங்கியது.

பெனாய் பாசு, பாதல் குப்தா மற்றும் தினேஷ் குப்தா ஆகியோர் கொல்கத்தாவில் உள்ள டல்ஹவுசி சதுக்கத்தில் உள்ள செயலக கட்டிடம் - எழுத்தாளர்கள் கட்டிடம் மீது தாக்குதல் நடத்தியதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஜுகாந்தரில் மூத்த தலைவர்களில் ஒருவர் பாகா ஜதின். ஹவுரா-சிப்பூர் சதி வழக்கில் அவர் பல தலைவர்களுடன் கைது செய்யப்பட்டார். அவர்கள் ஆட்சியாளருக்கு எதிராக இராணுவத்தின் பல்வேறு படைப்பிரிவுகளைத் தூண்டியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட தேசத்துரோகத்திற்காக அவர்கள் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

பெனாய் பாசு, பாதல் குப்தா மற்றும் தினேஷ் குப்தா ஆகியோர் கொல்கத்தாவில் உள்ள டல்ஹவுசி சதுக்கத்தில் உள்ள செயலக கட்டிடம் - எழுத்தாளர்கள் கட்டிடம் மீது தாக்குதல் நடத்தியதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

அலிபூர் வெடிகுண்டு சதி வழக்கு:

கொல்கத்தாவில் வெடிகுண்டு தயாரிப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக அரபிந்தோ கோஷ் உட்பட ஜுகாந்தர் கட்சியின் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர் மற்றும் ஹரே கிருஷ்ண கோனார் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (மார்க்சிஸ்ட்) நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவராவார். 1932 இல் செல்லுலார் சிறைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார்.[71] மேலும் பலர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக அந்தமான் செல்லுலார் சிறைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

விசாரணை அறை, அலிபூர் செஷன்ஸ் கோர்ட், கல்கத்தா, 1997 இல் இருந்து சித்தரிப்பு.

முராபிபுசூர் தோட்ட வீடு, கல்கத்தாவின் மானிக்தொல்லா புறநகர் பகுதியில் உள்ளது. இது பரிந்திர குமார் கோஷ் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகளின் தலைமையகமாக செயல்பட்டது. ஹரே கிருஷ்ண கோனார், கீழ்ப்படியாமை மற்றும் கல்கத்தா ஆயுதச் சட்ட வழக்குகளில் தொடர்புடையவர் மற்றும் செல்லுலார் சிறைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கு அவர் கம்யூனிஸ்ட் ஒருங்கிணைப்பை நிறுவினார். செல்லுலார் சிறைச்சாலையின் ஒரு பிரிவு, போர்ட் பிளேர்; இந்திய சுதந்திரத்திற்காகப் பல புரட்சியாளர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த மையக் கோபுரத்தைக் காட்டுகிறது.

கம்யூனிஸ்ட் ஒருங்கிணைப்பு:

ஜுகந்தர் குழுவின் பல தலைவர்கள் பல்வேறு சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர், அதில் ஒன்று பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முக்கிய சிறையான செல்லுலார் சிறை. செல்லுலார் சிறை கலாபானி என்றும் அழைக்கப்பட்டது. 1932 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா ஆயுதச் சட்ட வழக்கின் விளைவாக வங்காளத்தைச் சேர்ந்த சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் பலர் செல்லுலார் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். சிறையில் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்தப்பட்டதால், செல்லுலார் சிறைக் கைதிகள் 1933ல் முதல் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை நடத்தினர். சிறையில் இருந்த கைதிகள் மார்க்சிஸ்ட் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் சித்தாந்தத்தை எதிர்கொண்டனர் மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டில் ஹரே கிருஷ்ண கோனார், ஷிவ் வர்மா, படுகேஷ்வர் தத் மற்றும் மார்க்சிஸ்ட் சித்தாந்தத்தில் ஈர்க்கப்பட்ட செல்லுலார் சிறைக் கைதிகளால் கம்யூனிஸ்ட் ஒருங்கிணைப்புக் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்சி செல்லுலார் சிறையில் இரண்டாவது உண்ணாவிரதப்

போராட்டத்தையும் நடத்தியது. இந்தக் கைதிகளை சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களாகக் காட்டிலும் அரசியல் கைதிகளாகப் பெயரிடக் கோரியது.

டெல்லி-லாகூர் சதி வழக்கு:

1912 ஹார்டிங் பிரபு மீது படுகொலை முயற்சி.

1912 இல் தீட்டப்பட்ட தில்லி-லாகூர் சதி, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தலைநகரை கல்கத்தாவிலிருந்து புது தில்லிக்கு மாற்றும் சந்தர்ப்பத்தில் அப்போதைய இந்தியாவின் வைஸ்ராய் லார்டு ஹார்டிங்கைக் கொல்லத் திட்டமிட்டது. சச்சின் சன்யாலுடன் சேர்ந்து ராஷ் பிஹாரி போஸின் தலைமையில் வங்காளத்தில் புரட்சிகர நிலத்தடியில் ஈடுபட்டு, சதித்திட்டம் 23 டிசம்பர் 1912 அன்று கொலை முயற்சியில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. சடங்கு ஊர்வலம் டெல்லியின் சாந்தினி செளக் புறநகர் வழியாக நகர்ந்தது. வைஸ்ராய் காயங்களுடன் தப்பித்தார். லேடி ஹார்டிங்குடன், மாஹவுட் கொல்லப்பட்டார். கொலை முயற்சிக்குப் பின் நடந்த விசாரணைகள் டெல்லி சதி வழக்கு விசாரணைக்கு வழிவகுத்தது. பசந்த் குமார் பிஸ்வாஸ், குண்டை தூக்கி எறிந்து தூக்கிலிட்டார், அமிர் சந்த் மற்றும் அவத் பிஹாரி ஆகியோருடன் சதித்திட்டத்தில் அவர்களின் பங்கிற்காகவும் கொல்லப்பட்டார். பசந்த் குமார் பிஸ்வாஸ் வைஸ்ராய் அணிவகுப்பில் வெடிகுண்டை வீசினார், இது டெல்லி-லாகூர் சதி என்று அறியப்பட்டது. அமரேந்திரநாத் சாட்டர்ஜி ஜுகாந்தர் இயக்கத்திற்கான நிதி திரட்டும் பொறுப்பில் இருந்தார், அவரது நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் பீகார், ஒடிசா மற்றும் ஐக்கிய மாகாணங்களில் உள்ள புரட்சிகர மையங்களை உள்ளடக்கியது.

ஹவுரா கும்பல் வழக்கு:

1910 ஆம் ஆண்டு ஷம்சுல் ஆலம் கொலை தொடர்பாக 1910 ஆம் ஆண்டு கைது செய்யப்பட்ட பாக் ஜதின் அல்லது ஜதீந்திர நாத் முகர்ஜி உட்பட பெரும்பாலான ஜுகாந்தர் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பாக் ஜதின் புதிய கொள்கையான ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட கூட்டாட்சி நடவடிக்கைக்கு நன்றி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலோர் 1911 இல் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக்:

அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் 1906 இல் டாக்காவில் (தற்போது டாக்கா, வங்காளதேசம்) அகில இந்திய முஹம்மதின் கல்வி மாநாட்டால் நிறுவப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் முஸ்லீம்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க ஒரு அரசியல் கட்சியாக இருந்து, முஸ்லீம் லீக் ஒரு தீர்க்கமான பங்கைக் கொண்டிருந்தது. இந்திய துணைக்கண்டத்தில் பாகிஸ்தான் உருவாக்கம்.

1916 இல், முகமது அலி ஜின்னா இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் சேர்ந்தார், இது மிகப்பெரிய இந்திய அரசியல் அமைப்பாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் பெரும்பாலான காங்கிரஸைப் போலவே, ஜின்னாவும் முழுமையான சுயராஜ்யத்தை ஆதரிக்கவில்லை, கல்வி, சட்டம், கலாச்சாரம் மற்றும் தொழில்துறையில் பிரிட்டிஷ் தாக்கங்கள் இந்தியாவுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று கருதினார். ஜின்னா அறுபது உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சிலில் உறுப்பினரானார். சபைக்கு உண்மையான அதிகாரம் அல்லது அதிகாரம் இல்லை, மேலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ராஜ் சார்பு விசுவாசிகள் மற்றும் ஐரோப்பியர்களை அதிக அளவில் உள்ளடக்கியது. ஆயினும் கூட, குழந்தை திருமணங்கள் தடைச் சட்டம், முஸ்லீம் வக்ஃப் (மத அறக்கட்டளை) சட்டப்பூர்வமாக்கப்படுவதில் ஜின்னா முக்கிய பங்கு வகித்தார் மற்றும் டெஹ்ராடூனில் இந்திய இராணுவ அகாடமியை நிறுவ உதவிய சாண்ட்ஹர்ஸ்ட் குழுவில் நியமிக்கப்பட்டார். முதல் உலகப் போரின் போது, ஜின்னா மற்ற இந்திய மிதவாதிகளுடன் சேர்ந்து பிரிட்டிஷ் போர் முயற்சியை ஆதரித்தார்.

1914 இல் வான்சுவரின் பர்ராட் இன்லெட்டில் உள்ள எஸ்எஸ் கோமகதா மாருவில் பஞ்சாபி சீக்கியர்கள். பெரும்பாலான பயணிகள் கனடாவில் தரையிறங்க அனுமதிக்கப்படவில்லை, மேலும் கப்பல் இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கோமகதா மாரு சம்பவத்தைச் சுற்றியுள்ள நிகழ்வுகள் கெடாரைட் காரணத்திற்கு ஒரு ஊக்கியாக செயல்பட்டன.

முதல் உலகப் போர், முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில், பிரதான அரசியல் தலைமைக்குள் இருந்து பிரிட்டனை நோக்கிய ஆதரவுடன் தொடங்கியது. இந்தியக் கிளர்ச்சி பற்றிய ஆரம்பகால பிரிட்டிஷ் அச்சங்களுக்கு மாறாக, இந்தியர்கள் ஆட்களையும் வளங்களையும் வழங்குவதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் போர் முயற்சிகளுக்கு கணிசமாக பங்களித்தனர். சுமார் 1.3 மில்லியன் இந்திய வீரர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் மத்திய கிழக்கில் பணியாற்றினர், அதே நேரத்தில் இந்திய அரசாங்கமும் இளவரசர்களும் உணவு, பணம் மற்றும் வெடிமருந்துகளை பெருமளவில் அனுப்பியுள்ளனர். ஆயினும் கூட, வங்காளம் மற்றும் பஞ்சாப் ஆகியவை காலனித்துவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் மையங்களாக இருந்தன. வங்காளத்தில் தேசியவாதம், பஞ்சாபில் அமைதியின்மையுடன் தொடர்புடையது, பிராந்திய நிர்வாகத்தின் முடக்கத்தை கிட்டத்தட்ட முடிக்க குறிப்பிடத்தக்க மூர்க்கத்தனமாக இருந்தது. இதற்கிடையில், ஒரு தேசியவாத கிளர்ச்சியை ஒழுங்கமைக்க புரட்சியாளர்கள் தயாராக இல்லாததால் தோல்வியுற்ற சதித்திட்டங்கள் தூண்டப்பட்டன.

புரட்சிகர சதிகள் எதுவும் இந்தியாவிற்குள் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஒரு பிரபலமான போர் முயற்சியில் நாசகார வன்முறை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற எதிர்பார்ப்பு, இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 1915ன் வடிவத்தில் காலனித்துவ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான சிறப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு இந்திய மக்களிடமிருந்து ஆதரவைப் பெற்றது. போர்க்காலத்தில் பெரிய கலகங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை, ஆனால் சதித்திட்டங்கள் தீவிரமடைந்தன. பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடையே கிளர்ச்சி பற்றிய ஆழ்ந்த அச்சம், இந்தியர்களை பயமுறுத்துவதற்கு தீவிர சக்தியைப் பயன்படுத்த அவர்களைத் தயார்படுத்துகிறது.

இந்து-ஜெர்மன் சதி:

இந்து-ஜெர்மன் சதி, 1914 மற்றும் 1917 க்கு இடையில் இந்திய தேசியவாத குழுக்களால் முதல் உலகப் போரின் போது பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிராக பான்-இந்தியக் கிளர்ச்சியை முயற்சிக்கும் திட்டங்களின் ஒரு தொடராகும், இது இந்திய புரட்சிகர நிலத்தடி மற்றும் நாடுகடத்தப்பட்ட அல்லது சுயமாக நாடு கடத்தப்பட்ட தேசியவாதிகளுக்கு இடையே உருவாக்கப்பட்டது. யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ், கதர் கட்சி மற்றும் ஜெர்மனியில், இந்திய சுதந்திரக் குழு, பெரும் போருக்கு முந்தைய பத்தாண்டுகளில்.[83][84][85] ஜெர்மன் வெளியுறவு அலுவலகம், சான் பிரான்சிஸ்கோவில் உள்ள ஜெர்மன் தூதரகம் மற்றும் ஒட்டோமான் துருக்கி மற்றும் ஐரிஷ் குடியரசு இயக்கத்தின் சில ஆதரவுடன், போரின் தொடக்கத்தில் சதித்திட்டம் தீட்டப்பட்டது. பஞ்சாபிலிருந்து சிங்கப்பூர் வரையிலான பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவத்தில் அமைதியின்மையைத் தூண்டுவதற்கும், பான்-இந்தியக் கலகத்தைத் தூண்டுவதற்கும் மிக முக்கியமான திட்டம் முயற்சித்தது. இந்திய துணைக் கண்டத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை அகற்றும் நோக்கத்துடன் பிப்ரவரி 1915 இல் இந்த சதி செயல்படுத்த திட்டமிடப்பட்டது. பிப்ரவரி கலகம் இறுதியில் பிரிட்டிஷ் உளவுத்துறை கெடாரைட் இயக்கத்திற்குள் ஊடுருவி முக்கிய நபர்களை கைது செய்தபோது முறியடிக்கப்பட்டது. இந்தியாவிற்குள் சிறிய பிரிவுகள் மற்றும் காரிஸன்களில் நடந்த கலகங்களும் நசுக்கப்பட்டன.

மற்ற தொடர்புடைய நிகழ்வுகளில் 1915 சிங்கப்பூர் கலகம், அன்னி லார்சன் ஆயுத சதி, ஜுகாந்தர்-ஜெர்மன் சதி, காபூலுக்கான ஜெர்மன் மிஷன், இந்தியாவில் கனாட் ரேஞ்சர்களின் கலகம் மற்றும் சில கணக்குகளின்படி, 1916 இல் பிளாக் டாம் வெடிப்பு ஆகியவை அடங்கும். முதலாம் உலகப் போரின் மத்திய கிழக்கு நாடக அரங்கில் பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவத்தை வீழ்த்துவதற்கான முயற்சிகளும் சதித்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

சிங்கப்பூரின் அவுட்ராம் சாலையில் 1915 சிங்கப்பூர் கலகத்தின் குற்றவாளிகள் சிப்பாய் கலகக்காரர்களின் பொது மரணதண்டனை.

கெதர் கலகம் என்பது பிப்ரவரி 1915 இல் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவத்தில் ஒரு பான்-இந்திய கலகத்தைத் தொடங்குவதற்கான

ஒரு திட்டமாகும். சதி முதலாம் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில், அமெரிக்காவில் கெதர் கட்சி, ஜெர்மனியில் பெர்லின் கமிட்டி, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இந்திய புரட்சிகர நிலத்தடி மற்றும் சான் பிரான்சிஸ்கோவில் உள்ள துணைத் தூதரகத்தின் மூலம் ஜெர்மன் வெளியுறவு அலுவலகம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உருவானது. கனடா மற்றும் அமெரிக்காவில் உள்ள பஞ்சாபி சீக்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், திட்டத்தில் மிக முக்கியமான பங்கேற்பாளர்களாக இருந்த வட அமெரிக்க கதர் கட்சியிலிருந்து இந்த சம்பவம் அதன் பெயரைப் பெற்றது. 1914 மற்றும் 1917 க்கு இடையில் உருவாக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய இந்து-ஜெர்மன் கலகத்தின் பல திட்டங்களில் இது மிகவும் முக்கியமானது, இது முதலாம் உலகப் போரின் போது பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிராக ஒரு பான்-இந்தியக் கிளர்ச்சியைத் தொடங்கும்.[83][84][85] கலகம் முக்கிய மாநிலமான பஞ்சாபில் தொடங்க திட்டமிடப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து வங்காளத்திலும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் கலகம். சிங்கப்பூர் வரையிலான இந்தியப் பிரிவுகள் கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கத் திட்டமிடப்பட்டது. ஒருங்கிணைந்த உளவுத்துறை மற்றும் காவல்துறையின் பதிலடி மூலம் இந்தத் திட்டங்கள் முறியடிக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் உளவுத்துறை கனடாவிலும் இந்தியாவிலும் உள்ள கெடாரைட் இயக்கத்தில் ஊடுருவியது, மேலும் பஞ்சாபில் திட்டமிடப்பட்ட கிளர்ச்சி தொடங்குவதற்கு முன்பே அதை நசுக்க ஒரு உளவாளியின் கடைசி நிமிட உளவுத்துறை உதவியது. முக்கிய பிரமுகர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர், சிறிய பிரிவுகளில் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் இந்தியாவிற்குள் இருந்த காரிஸன்களும் நசுக்கப்பட்டன.

கலகத்தின் அச்சுறுத்தலைப் பற்றிய உளவுத்துறை இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல முக்கியமான போர்க்கால நடவடிக்கைகளுக்கு வழிவகுத்தது. இதில் இந்தியா ஆர்டினன்ஸ், 1914, வெளிநாட்டினர் சட்டம் 1914, மற்றும் இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சட்டம் 1915 ஆகியவை அடங்கும். முதல் லாகூர் சதி விசாரணை மற்றும் பெனாரஸ் சதி வழக்கு விசாரணையில் பல இந்திய புரட்சியாளர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது, மேலும் பலருக்கு நாடுகடத்தப்பட்டது. யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர், இரண்டாவது கதாரைட் எழுச்சி பற்றிய அச்சம் ரவுலட் சட்டங்களின் பரிந்துரைகளுக்கு வழிவகுத்தது, பின்னர் ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை.

முதல் கிறிஸ்துமஸ் தின சதி 1909 இல் இந்திய புரட்சிகர இயக்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு சதி: ஆண்டு முடிவடையும் விடுமுறை நாட்களில், வங்காள ஆளுநர் தனது இல்லத்தில் வைஸ்ராய், தளபதி மற்றும் அனைத்து தலைவர்கள் முன்னிலையில் ஒரு பந்தை ஏற்பாடு செய்தார். தலைநகரின் (கல்கத்தா) உயர்மட்ட அதிகாரிகள் மற்றும் அதிகாரிகள். 10வது ஜாட் ரெஜிமென்ட் பாதுகாப்புப் பொறுப்பில் இருந்தது. ஜதீந்திரநாத் முகர்ஜியால் கற்பிக்கப்பட்ட அதன் வீரர்கள் பால்நுமை வெடிக்கச் செய்து காலனித்துவ அரசாங்கத்தை அழிப்பதில் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தனர். லோகமான்ய திலக்கின் நண்பரான அவரது முன்னோடியான ஓட்டோ (வில்லியம் ஆஸ்கரோவிச்) வான் க்ளெம் கருத்துப்படி, 6 பிப்ரவரி 1910 அன்று, ரஷ்ய தூதரக ஜெனரலான எம். அர்செனியேவ் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு எழுதினார் மனதில் பொதுவான

குழப்பம் மற்றும், அதன் மூலம், புரட்சியாளர்கள் அதிகாரத்தை தங்கள் கைகளில் எடுத்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறார்கள்."[86] R. C. மஜும்தாரின் கூற்றுப்படி, "காவல்துறையினர் எதையும் சந்தேகிக்கவில்லை, அதன் விளைவு என்னவாக இருந்திருக்கும் என்று சொல்வது கடினம். வரவிருக்கும் ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு பற்றி அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்த அவர்களது தோழர்களில் ஒருவரால் வீரர்கள் காட்டிக் கொடுக்கப்படவில்லை."

இரண்டாம் கிறிஸ்மஸ் தின சதி முதலாம் உலகப் போரின் போது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் வங்காளத்தில் ஜேர்மன் ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆதரவுடன் ஒரு கிளர்ச்சியைத் தொடங்குவதாகும். 1915 கிறிஸ்மஸ் தினத்திற்காக திட்டமிடப்பட்டது, வங்காள இந்திய புரட்சியாளர் ஜதீந்திரநாத் முகர்ஜியின் கீழ் ஜுகாந்தர் குமுவால் திட்டமிடப்பட்டது மற்றும் கதர் கட்சியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் பிரிட்டிஷ் காலனி பர்மா மற்றும் சியாம் இராச்சியத்தில் ஒரே நேரத்தில் கிளர்ச்சியுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. தென்னிந்திய நகரமான மெட்ராஸ் மற்றும் அந்தமான் தீவுகளில் உள்ள பிரிட்டிஷ் தண்டனைக் காலனி மீது ஜெர்மன் தாக்குதல். வில்லியம் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவதும், வங்காளத்தைத் தனிமைப்படுத்துவதும், தலைநகர் கல்கத்தாவைக் கைப்பற்றுவதும் சதித்திட்டத்தின் நோக்கமாக இருந்தது, பின்னர் அது பான்-இந்தியப் புரட்சிக்கான களமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. கிறிஸ்மஸ் தின சதியானது, இந்திய தேசியவாத நிலத்தடி, பெர்லினில் ஜேர்மனியர்களால் அமைக்கப்பட்ட "இந்திய சுதந்திரக் குழு", வட அமெரிக்காவில் கெதர் கட்சி, மற்றும் வட அமெரிக்காவில் உள்ள கதர் கட்சி ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட போரின் போது பான்-இந்திய கலகத்திற்கான திட்டங்களில் ஒன்றாகும். ஜெர்மன் வெளியுறவு அலுவலகம்.[88] ஐரோப்பா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள ஜேர்மன் மற்றும் இந்திய இரட்டை முகவர்கள் மூலம் பிரிட்டிஷ் உளவுத்துறை இந்த சதியை கண்டுபிடித்த பின்னர் சதி இறுதியில் முறியடிக்கப்பட்டது.

நீடர்மேயர்-ஹென்டிக் பயணம்:

இந்திய தற்காலிக அரசாங்கத்தின் தலைவர், காபூலில் ஜெர்மன் மற்றும் துருக்கியப் பிரதிநிதிகளுடன் மிஷன் தலைமையில், 1915. அவரது வலதுபுறத்தில் வெர்னர் ஓட்டோ வான் ஹென்டிக் அமர்ந்துள்ளார். Niedermayer-Hentig Expedition என்பது 1915-1916 இல் மத்திய அதிகாரங்களால் அனுப்பப்பட்ட ஆப்கானிஸ்தானுக்கான ஒரு தூதரகப் பணியாகும். ஆப்கானிஸ்தானை பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திடம் இருந்து முழு சுதந்திரம் அறிவிக்கவும், முதல் உலகப் போரில் மத்திய சக்திகளின் பக்கம் நுழையவும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைத் தாக்கவும் ஊக்குவிப்பதே இதன் நோக்கம். இந்த பயணம் இந்து-ஜெர்மன் சதித்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும், இது இந்தியாவில் ஒரு தேசியவாத புரட்சியைத் தூண்டுவதற்கான இந்தோ-ஜெர்மன் முயற்சிகளின் தொடர் ஆகும். நாடுகடத்தப்பட்ட இந்திய இளவரசர் ராஜா மகேந்திர பிரதாப் பெயரளவிற்கு தலைமை தாங்கினார், இந்த பயணம் ஜெர்மனி மற்றும் துருக்கியின் கூட்டு நடவடிக்கையாக இருந்தது மற்றும் ஜேர்மன் இராணுவ

அதிகாரிகளான ஓஸ்கார் நீடர்மேயர் மற்றும் வெர்னர் ஓட்டோ வான் ஹென்டிக் ஆகியோரால் வழிநடத்தப்பட்டது. மற்ற பங்கேற்பாளர்களில் மெளலவி பர்கத்துல்லா மற்றும் செம்பகராமன் பிள்ளை உட்பட பேர்லின் கமிட்டி எனப்படும் இந்திய தேசியவாத அமைப்பின் உறுப்பினர்களும் அடங்குவர். துருக்கியர்கள் என்வர் பாஷாவின் நெருங்கிய நம்பிக்கைக்குரிய காசிம் பேயால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டனர்.

பிரிட்டன் இந்த பயணத்தை ஒரு தீவிர அச்சுறுத்தலாகக் கண்டது. பிரிட்டனும் அதன் கூட்டாளியான ரஷ்யப் பேரரசும் 1915 கோடையில் பெர்சியாவில் அதைத் தடுக்க முயன்றது. பிரிட்டன் ஒரு இரகசிய உளவுத்துறை மற்றும் ராஜதந்திர தாக்குதலை நடத்தியது. இதில் வைஸ்ராய் லார்ட் ஹார்டிங் மற்றும் கிங் ஜார்ஜ் V ஆகியோரின் தனிப்பட்ட தலையீடுகளும் அடங்கும்.

ஜேர்மன் மற்றும் துருக்கிய போர் முயற்சிக்கு எமிர் ஹபிபுல்லா கானின் கீழ் ஆப்கானிஸ்தானை அணிதிரட்டுவதற்கான அதன் முக்கிய பணியில் இந்த பணி தோல்வியடைந்தது. ஆனால் அது மற்ற முக்கிய நிகழ்வுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆப்கானிஸ்தானில், இந்த பயணம் சீர்திருத்தங்களைத் தூண்டியது மற்றும் அரசியல் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. இது 1919 இல் அமீரின் படுகொலையில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இது மூன்றாவது ஆப்கானியப் போரைத் தூண்டியது. ஆசியாவில் சோசலிசப் புரட்சியை பிரச்சாரம் செய்ய, பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தை அகற்றுவது ஒரு குறிக்கோளுடன், புதிய போல்ஷிவிக் ரஷ்யாவின் கல்மிக் திட்டத்தை இது பாதித்தது. ஜேர்மனி மற்றும் போல்ஷிவிசத்தின் தாக்கத்தால் இந்தியாவில் தேசத்துரோகத்தை விசாரிக்க ரவுலட் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது மற்றும் முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு உடனடியாக இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ராஜின் அணுகுமுறையில் மாற்றங்கள் ஆகியவை பிற விளைவுகளில் அடங்கும்.

போருக்கு தேசியவாத பதில்:

முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு, அதிக உயிரிழப்பு விகிதங்கள், அதிக வரிவிதிப்பு, பரவலான காய்ச்சல் தொற்றுநோய் மற்றும் போரின் போது வர்த்தகத்தின் சீர்குலைவு ஆகியவற்றால் அதிகரித்த பணவீக்கம் ஆகியவை இந்தியாவில் மனித துன்பங்களை அதிகரித்தன. போருக்கு முந்தைய தேசியவாத இயக்கம், காங்கிரசுக்குள் இருந்த மிதவாத மற்றும் தீவிரவாத குழுக்களுக்கு புத்துயிர் அளித்தது. ஒரு ஐக்கிய முன்னணியாக ஒன்றாக நிற்பதற்காக அவர்களது வேறுபாடுகளை மூழ்கடித்தது. போரின் போது பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு அவர்கள் செய்த மகத்தான சேவைகள் சுயராஜ்யத்திற்கான இந்திய திறனை நிரூபிக்க ஒரு வெகுமதியைக் கோரியது என்று அவர்கள் வாதிட்டனர். 1916 ஆம் ஆண்டில், அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் பிராந்தியத்தில் இஸ்லாத்தின்

எதிர்காலம் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக்குடன் தற்காலிக கூட்டணியான லக்னோ ஒப்பந்தத்தை உருவாக்குவதில் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றது.

பிரிட்டிஷ் சீர்திருத்தங்கள்:

போரின் போது இந்தியாவின் ஆதரவை அங்கீகரிப்பதற்காகவும், புதுப்பிக்கப்பட்ட தேசியவாத கோரிக்கைகளுக்கு பதிலளிப்பதற்காகவும் ஆங்கிலேயர்களே "கேரட் மற்றும் குச்சி" அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆகஸ்ட் 1917 இல், இந்தியாவின் வெளியுறவுச் செயலாளரான எட்வின் மாண்டேகு, ஆங்கிலேயக் கொள்கையின் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க அறிவிப்பை நாடாளுமன்றத்தில் வெளியிட்டார்: "நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு கிளையிலும் இந்தியர்களின் கூட்டுப் பெருக்கம் மற்றும் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் படிப்படியான வளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இந்தியாவில் பொறுப்புள்ள அரசாங்கத்தை முற்போக்கான உணர்தல்." முன்மொழியப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அடைவதற்கான வழிமுறைகள் பின்னர் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1919 இல் பொறிக்கப்பட்டன, இது இரட்டை நிர்வாக முறை அல்லது டைரிக்கியின் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது, இதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்திய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் நியமிக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் இருவரும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். இந்த சட்டம் மத்திய மற்றும் மாகாண சட்டமன்றங்களை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் உரிமையை கணிசமாக விரிவுபடுத்தியது. மாகாண மட்டத்தில் சில உண்மையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய டைரிக்கி: விவசாயம், உள்ளூர் அரசு, சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் பொதுப்பணிகள் போன்ற பல சர்ச்சைக்குரிய அல்லது "பரிமாற்றம் செய்யப்பட்ட" இலாகாக்கள் இந்தியர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில் மிகவும் முக்கியமான விஷயங்கள் நிதி, வரிவிதிப்பு, சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கை பராமரித்தல் போன்றவை மாகாண பிரிட்டிஷ் நிர்வாகிகளால் தக்கவைக்கப்பட்டது.

காந்தி இந்தியா வந்தார்:

காந்தி 1918 இல், கெடா சத்தியாக்கிரகம் மற்றும் சம்பாரண் சத்தியாகிரகத்தின் போது, மகாத்மா காந்தியின் 1917 சம்பாரண் சத்தியாகிரகத்தின் போது ராஜேந்திர பிரசாத் மற்றும் அனுக்ரஹ் நாராயண் சின்ஹா. ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையின் தியாகிகள் கிணறு, ஜாலியன் வாலாபாக். இந்தக் கிணற்றில் உள்ள கல்வெட்டின்படி 120 உடல்கள் மீட்கப்பட்டன. சிட்னி ரவுலட், இந்தியாவில் அரசியல் பயங்கரவாதத்திற்கு இடையேயான தொடர்புகளை மதிப்பிடுவதற்காக 1918 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ரவுலட் கமிட்டியின் சர்ச்சைக்குரிய தலைவரான தேசத் துரோகக் குழுவை நினைவுகூரினார்.

காந்தியடிகள் மற்றும் இந்திய தேசிய இயக்கமும்

காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தின் தலைவராக இருந்தார். அவர் அடிப்படை பாகுபாடு மற்றும் துஷ்பிரயோகமான தொழிலாளர் சிகிச்சை மற்றும் ரவுலட் சட்டங்கள் போன்ற அடக்குமுறை போலீஸ் கட்டுப்பாட்டை எதிர்த்து குரல் கொடுத்தார். இந்த போராட்டங்களின் போது, காந்தி சத்தியாகிரகத்தின் கருத்தை முழுமையாக்கினார். ஜனவரி 1914 இல் (முதல் உலகப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே) காந்தி வெற்றி பெற்றார். இந்தியர்களுக்கு எதிரான சட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டது மற்றும் அனைத்து இந்திய அரசியல் கைதிகளும் ஜெனரல் ஜான் ஸ்மட்ஸால் விடுவிக்கப்பட்டனர்.[92] அவரும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களும் புறக்கணித்தல், எதிர்ப்பு அணிவகுப்பு மற்றும் உண்ணாவிரதம் போன்ற வன்முறையற்ற போராட்டங்களின் மூலம் காந்தி இதைச் சாதித்தார்.

காந்தி 9 ஜனவரி 1915 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார், ஆரம்பத்தில் அரசியல் களத்தில் நுழைந்தது ஒரு தேசிய-அரசுக்கான அழைப்புகளுடன் அல்ல, மாறாக காங்கிரஸ் கட்சி கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருங்கிணைந்த வணிகம் சார்ந்த பிரதேசத்திற்கு ஆதரவாக. ஐரோப்பியர்கள் கொண்டு வந்த தொழில் வளர்ச்சியும் கல்வி வளர்ச்சியும் இந்தியாவின் பல நாள்பட்ட பிரச்சனைகளை போக்க நீண்ட காலமாக தேவைப்படுவதாக காந்தி நம்பினார். மூத்த காங்கிரஸ்காரரும் இந்தியத் தலைவருமான கோபால கிருஷ்ண கோகலே காந்தியின் வழிகாட்டியாக ஆனார். காந்தியின் கருத்துக்கள் மற்றும் வன்முறையற்ற கீழ்ப்படியாமையின் உத்திகள் சில இந்தியர்களுக்கும் அவர்களின் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும் ஆரம்பத்தில் நடைமுறைக்கு மாறானதாகத் தோன்றியது. மகாத்மாவின் சொந்த வார்த்தைகளில், "ஒழுக்க மறுப்பு என்பது ஒழுக்கக்கேடான சட்டச் சட்டங்களை மீறுவதாகும்." ஊழலற்ற அரசுடனான ஒத்துழைப்பை விலக்கிக் கொண்டு அகிம்சை வழியில் நடத்தப்பட வேண்டும். லோகமான்ய திலகர் மீது காந்தி மிகுந்த மரியாதை வைத்திருந்தார். அவரது நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் திலகரின் "சதுசுத்திரி" திட்டத்தால் ஈர்க்கப்பட்டவை.

சீர்திருத்தத்தின் நேர்மறையான தாக்கம் 1919 இல் ரவுலட் சட்டத்தால் கடுமையாகக் குறைமதிப்பிற்கு உட்பட்டது, முந்தைய ஆண்டு ரவுலட் கமிட்டியால் இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சிலுக்கு செய்யப்பட்ட பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் பெயரிடப்பட்டது. தேசியவாத அமைப்புகளின் போர்க்காலச் சதிகளை ஆராய்ந்து, போருக்குப் பிந்தைய காலப் பிரச்சினையைக் கையாள்வதற்கான நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைக்கவே இந்த ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் போர்க்கால அதிகாரங்களை போருக்குப் பிந்தைய காலத்திற்கு நீட்டிக்க ரவுலட் பரிந்துரைத்தார். போர்க்காலச் சட்டம் வைஸ்ராய் அரசாங்கத்திற்கு தேசத்துரோகத்தை அடக்குவதற்கு அசாதாரண அதிகாரங்களை வழங்கியது, பத்திரிகைகளை அமைதிப்படுத்துவது, அரசியல் ஆர்வலர்களை விசாரணையின்றி தடுத்து வைப்பது மற்றும்

தேசத்துரோகம் அல்லது தேசத்துரோகம் என்று சந்தேகிக்கப்படும் எந்தவொரு நபர்களையும் வாரண்ட் இன்றி கைது செய்தல். பரவலான மற்றும் கண்மூடித்தனமான பயன்பாட்டின் காரணமாக இது இந்தியாவிற்குள் அதிகளவில் இழிவுபடுத்தப்பட்டது. அன்னி பெசன்ட் மற்றும் அலி சகோதரர்கள் உட்பட பல பிரபலமான தலைவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். எனவே, வைஸ்ராய் கவுன்சிலில் உள்ள (அதிகாரப்பூர்வமற்ற) இந்திய உறுப்பினர்களிடையே உலகளாவிய எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டு ரவுலட் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டத்தின் நீட்டிப்பு பரவலான விமர்சன எதிர்ப்பை ஈர்த்தது. நாடு முழுவதும் வேலை நிறுத்தம் (ஹர்த்தால்) என்று அழைக்கப்பட்டது. இது பரவலான தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது. நாடு முழுவதும் இல்லாவிட்டாலும், மக்கள் அதிருப்தி.

செயல்களால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கிளர்ச்சி ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அடக்குமுறைகளுக்கு வழிவகுத்தது. 13 ஏப்ரல் 1919 அன்று பஞ்சாப், அமிர்தசரஸில் ஜாலியன்வாலா பாக் படுகொலையில் (அமிர்தசரஸ் படுகொலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. அமிர்தசரஸில் கிளர்ச்சிக்கு விடையிறுக்கும் வகையில், பிரிகேடியர்-ஜெனரல் ரெஜினால்ட் டயர் பிரதான மற்றும் ஒரே நுழைவாயிலைத் தடுத்தார், மேலும் 15,000 ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளைக் கொண்ட நிராயுதபாணியான மற்றும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத கூட்டத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த அவரது கட்டளையின் கீழ் துருப்புக்களுக்கு உத்தரவிட்டார். அவர்கள் ஜாலியன் வாலாபாக், மதில் முற்றத்தில் அமைதியாக கூடியிருந்தனர், ஆனால் டயர் அனைத்து கூட்டங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்ட தடையை நிறைவேற்ற விரும்பினார் மற்றும் அனைத்து எதிர்ப்பாளர்களுக்கும் கடுமையான வழியில் பாடம் கற்பிக்க முன்மொழிந்தார். மொத்தம் 1,651 ரவுண்டுகள் சுடப்பட்டன, 379 பேர் கொல்லப்பட்டனர் (அதிகாரப்பூர்வ பிரிட்டிஷ் ஆணையத்தின்படி: இந்திய அதிகாரிகளின் மதிப்பீடுகள் 1,499 ஆக உயர்ந்தது மற்றும் படுகொலையில் 1,137 பேர் காயமடைந்தனர்.)[95] டயர் கட்டாயமாக ஓய்வு பெற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர் ஒருவராகப் பாராட்டப்பட்டார். பிரிட்டனில் சிலரால் ஹீரோ, இந்திய தேசியவாதிகளுக்கு சாம்ராஜ்யம் பிரிட்டனில் பொதுக் கருத்துக்கு உட்பட்டது, ஆனால் இந்தியாவில் இல்லை என்பதை நிரூபித்தது. எபிசோட் உள்நாட்டு ஆட்சி மற்றும் நல்லெண்ணத்தின் போர்க்கால நம்பிக்கைகளை கலைத்தது மற்றும் முழுமையான சுய-ஆட்சிக்கு பாலம் செய்ய முடியாத ஒரு பிளவைத் திறந்தது.

முதல் ஒத்துழையாமை இயக்கம்:

1920 முதல் 1922 வரை காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். 1920 செப்டம்பரில் நடந்த காங்கிரஸின் கொல்கத்தா அமர்வில், கிலாபத்துக்கு ஆதரவாகவும் ஆதிக்க அந்தஸ்துக்காகவும் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்க வேண்டியதன் அவசியத்தை காந்தி மற்ற தலைவர்களுக்கு உணர்த்தினார். முதல் சத்தியாகிரக இயக்கம் பிரித்தானியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட காதி மற்றும் இந்தியப் பொருட்களை மாற்றாகப் பயன்படுத்த வலியுறுத்தியது.

பிரிட்டிஷ் கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் சட்ட நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணிக்கவும், அரசாங்க வேலையிலிருந்து ராஜினாமா செய்யவும், வரி செலுத்த மறுக்கவும், பிரிட்டிஷ் பட்டங்கள் மற்றும் மரியாதைகளை கைவிடவும் மக்களை அது வலியுறுத்தியது. இது 1919 ஆம் ஆண்டின் புதிய இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் கட்டமைப்பில் செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கு மிகவும் தாமதமாக வந்தாலும், இந்த இயக்கம் பரவலான மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றது, மேலும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட இணையற்ற அளவிலான சீர்குலைவு அந்நிய ஆட்சிக்கு கடுமையான சவாலை அளித்தது. இருப்பினும், காந்தி செளரி செளரா சம்பவத்திற்குப் பிறகு பயந்து அந்த இயக்கத்தை கைவிட்டார், இது இந்தியா அராஜகமாகிவிடும் என்று கோபமான கும்பலின் கைகளில் இருபத்தி இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டார்.

டோக்கன் கட்டணம் செலுத்தத் தயாராக இருக்கும் எவருக்கும் கட்சியில் உறுப்பினர் சேர்க்கை திறக்கப்பட்டது, குழுக்களின் படிநிலை நிறுவப்பட்டது, இதுவரை உருவமற்ற மற்றும் பரவலான இயக்கத்தின் மீது ஒழுக்கம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கு பொறுப்பானது. கட்சி ஒரு உயரடுக்கு அமைப்பில் இருந்து வெகுஜன தேசிய முறையீடு மற்றும் பங்கேற்பு அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது.

காந்தி 1922 இல் ஆறு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார், ஆனால் இரண்டு சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு விடுவிக்கப்பட்டார். சிறையிலிருந்து வெளிவந்ததும் அகமதாபாத்தில் சபர்மதி ஆசிரமத்தை நிறுவினார். சபர்மதி ஆற்றின் கரையில், அவர் யங் இந்தியா என்ற செய்தித்தாளை நிறுவினார், இந்து சமுதாயத்தில் சமூக ரீதியாக பின்தங்கிய சமூகத்தில் உள்ள கிராமப்புற ஏழைகள் மற்றும் தீண்டத்தகாதவர்களை இலக்காகக் கொண்ட தொடர்ச்சியான சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.[98][99] மௌலானா ஆசாத், சி. ராஜகோபாலாச்சாரி, ஜவஹர்லால் நேரு, வல்லபாய் படேல், சுபாஷ் சந்திர போஸ் மற்றும் பிறர் உட்பட காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் இருந்து புதிய தலைமுறை இந்தியர்கள் தோன்றியதை இந்த சகாப்தம் கண்டது. இந்திய சுயராஜ்ய இயக்கம், காந்திய விழுமியங்களைக் கடைப்பிடித்தாலும், அல்லது போஸின் இந்திய தேசிய இராணுவத்தைப் போலவே, அதிலிருந்து விலகிச் சென்றாலும்.

ஸ்வராஜ் கட்சி, இந்து மகாசபா, இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் ராஷ்டிரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கம் போன்ற மிதவாத மற்றும் போர்க்குணமிக்க கட்சிகள் தோன்றியதன் மூலம் 1920களின் மத்தியில் இந்திய அரசியல் ஸ்பெக்ட்ரம் மேலும் விரிவடைந்தது. பிராந்திய அரசியல் அமைப்புகளும் மதராஸில் பிராமணரல்லாதவர்கள், மகாராஷ்டிராவில் மஹர்கள் மற்றும் பஞ்சாபில் சீக்கியர்கள் ஆகியோரின் நலன்களை தொடர்ந்து பிரதிநிதித்துவப்படுத்தின. இருப்பினும், மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதி, வாஞ்சிநாதன், நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி போன்றவர்கள் சுயராஜ்யப் போராட்டம் மற்றும் அனைத்து சாதிகள் மற்றும் சமூகங்களுக்கான சமத்துவத்திற்காகப் போராடுவதில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெரும் பங்கு வகித்தனர். கஸ்தூரிபா காந்தி (காந்தியின்

மனைவி), ராஜ்குமாரி அம்ரித் கவர், முத்துலட்சுமி ரெட்டி, அருணா ஆசப் அலி மற்றும் பலர் உட்பட பல பெண்கள் இயக்கத்தில் பங்கேற்றனர்.

காந்தியின் இயக்கங்களின் முடிவுகள்:

உப்பு அணிவகுப்பு -1930

வெகுஜன இயக்கங்கள் இந்திய மக்களுடன் தேசியவாத உணர்வைத் தூண்டின மற்றும் மகாத்மா காந்தி போன்ற பிரமுகர்கள் அவரது அகிம்சை இயக்கத்தின் பின்னால் ஒரு தேசத்தை ஐக்கியப்படுத்தினர். தத்துவம் மற்றும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிப்புக்கு முக்கிய அழுத்தம் கொடுத்தது. சட்டங்கள் மற்றும் தண்டனைகள் காரணமாக இயற்கையாகவே முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்பே அவை அடிக்கடி நிறுத்தப்பட்டதால், இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் அடைவதில் இயக்கங்கள் தங்கள் முதன்மை நோக்கத்தில் தோல்வியடைந்தன. ராஜ்ஜியத்தின் பிற்காலங்களில், பிரிட்டனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான வர்த்தகம் தலைகீழாக மாறியது மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் மூலம் பிரிட்டிஷ் வரி செலுத்துவோர் மீது இந்திய ஆயுதப் படைகளை வெளிநாட்டில் நிறுத்துவதற்கான செலவு போன்ற பொருளாதார காரணிகள் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தில் பெருகிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இந்தியா மீது ஒற்றுமையை அடைவதில் பிரிட்டிஷ் தோல்விகளின் வளர்ந்து வரும் ஏற்றத்தாழ்வை எதிர்ப்பை மேலும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்:

1942 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 14 ஆம் தேதி காங்கிரஸ் செயற்குழு (இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர் அபுல் கலாம் ஆசாத் காந்தியை ஆதரித்தார், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் இருந்து முழுமையான சுதந்திரம் கோரி ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார், மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் கோரிக்கைகளை ஏற்கவில்லை என்றால் பாரிய சிவில் ஒத்துழையாமை முன்மொழிந்தனர். ஆகஸ்ட் 8 அன்று 1942 ஆம் ஆண்டு வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் (பாரத் சோடோ அந்தோலன்) தொடங்கியது, மகாத்மா காந்தியின் இந்தியர்களின் உடனடி சுயராஜ்யத்திற்கான அழைப்பு மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு இந்தியர்களை அனுப்புவதற்கு எதிராக இந்தியாவில் கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் தொடங்கியது. மற்ற பெரிய கட்சிகள் வெள்ளையனே வெளியேறு திட்டத்தை நிராகரித்தன, மற்றும் சமஸ்தானங்கள், சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் காவல்துறை போன்ற பிரிட்டிஷாருடன் மிகவும் நெருக்கமாக ஒத்துழைத்தது. முஸ்லீம் லீக் ராஜை ஆதரித்தது மற்றும் உறுப்பினர்களாகவும், ஆங்கிலேயர்களின் செல்வாக்கிலும் வேகமாக வளர்ந்தது.

ஆங்கிலேயர்கள் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்திற்கு வெகுஜன கைதுகளுடன் விரைவாக பதிலளித்தனர். 100,000-க்கும் அதிகமானோர் கைது செய்யப்பட்டனர், பெரும் அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் பொதுக் கசையடிகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான பொதுமக்கள் காவல்துறையினரால் சுடப்பட்ட வன்முறையில் கொல்லப்பட்டனர். பல்லாயிரக்கணக்கான தலைவர்களும் 1945 வரை கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இறுதியில், நீண்ட காலத்திற்கு இந்தியா ஆட்சி செய்ய முடியாதது என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உணர்ந்தது, மேலும் போருக்குப் பிந்தைய காலத்திற்கான கேள்வி அழகாகவும் அமைதியாகவும் வெளியேறுவது எப்படி என்று ஆனது.

சௌரி சௌரா சம்பவத்தின் நினைவாக சௌரி சௌரா ஷாஹித் சமரக், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் கலந்து கொண்ட பெரும் போராட்டக்காரர்கள், காவல்துறையினருடன் மோதலில் ஈடுபட்டபோது, அவர்கள் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். சி. ராஜகோபாலாச்சாரி, ஒரு இந்திய தேசியவாதி ஆவார், அவர் ரவுலட் சட்டத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களில் பங்கேற்றார், ஒத்துழையாமை இயக்கம், வைக்கம் சத்தியாகிரகம் மற்றும் கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் ஆகியவற்றில் சேர்ந்தார். ஜவஹர்லால் நேரு 1929 இல் "கிரேட் பிரிட்டனிடமிருந்து முழுமையான சுதந்திரம்" கோரினார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் 49வது தலைவராக வல்லபாய் படேல் நியமிக்கப்பட்டார், 1934 மற்றும் 1937 ஆம் ஆண்டுகளில் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் போது தேர்தல்களுக்காக கட்சியை ஏற்பாடு செய்தார். பூர்ண ஸ்வராஜ் இயக்கத்தின் போது, 1931 ஆம் ஆண்டில் கொடி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் தற்காலிக அரசாங்கத்தால் பயன்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போர்.

காங்கிரஸ் தலைவரும் பிரபல கவிஞருமான ஹஸ்ரத் மொஹானி மற்றும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் சுவாமி குமரனந்த ஆகியோர் 1921 ஆம் ஆண்டு அகில இந்திய காங்கிரஸ் மன்றத்தில் AICC யின் அகமதாபாத் அமர்வில் தீர்மானம் கொண்டு ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து பூர்ண சுதந்திரம் (பூர்ண ஸ்வராஜ்) கோரிய முதல் செயல்பாட்டாளர்கள் ஆவர். ஹஸ்ரத் மொஹானி கோரிய 'பூர்ண ஸ்வராஜ்' பிரேரணையை மக்:பூர் அஹ்மத் அஜாஸி ஆதரித்தார்.[102] சைமன் கமிஷனின் நிராகரிப்புகளை நிராகரித்ததைத் தொடர்ந்து, 1928 மே மாதம் மும்பையில் அனைத்துக் கட்சி மாநாடு நடத்தப்பட்டது. இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்க மோதிலால் நேரு தலைமையில் ஒரு குழுவை மாநாடு நியமித்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கொல்கத்தா அமர்வு, டிசம்பர் 1929க்குள் இந்தியாவின் ஆதிக்க அந்தஸ்தை வழங்க வேண்டும் அல்லது நாடு தழுவிய ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொண்டது.

அதிகரித்து வரும் அதிருப்தி மற்றும் பெருகிய முறையில் வன்முறையான பிராந்திய இயக்கங்களுக்கு மத்தியில், முழுமையான இறையாண்மைக்கான அழைப்பு மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முடிவுகட்டுவதற்கு மக்களிடம் இருந்து அதிக ஆதரவு கிடைத்தது. 1929 டிசம்பரில் லாகூர் மாநாட்டில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் முழுமையான சுயராஜ்யத்தின் நோக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இது நாடு முழுவதும் கீழ்படியாமை இயக்கத்தை நடத்துவதற்கு செயற்குழுவை அங்கீகரித்துள்ளது. 1930 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 ஆம் தேதி இந்தியா முழுவதும் பூர்ண ஸ்வராஜ் (முழு சுயராஜ்யம்) தினமாக அனுசரிக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம்:

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் மார்ச் 1931 இல் கையெழுத்தானது, மேலும் அரசியல் கைதிகளை விடுவிக்க அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் 90,000 அரசியல் கைதிகளை காந்தி விடுவிக்க முடிந்தது. பக்தசிங் மற்றும் அவரது இரண்டு தோழர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையை ஆங்கிலேயர்கள் திரும்பப் பெறவில்லை. அடுத்த சில ஆண்டுகளில், காங்கிரஸும் அரசாங்கமும் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935 வெளிவரும் வரை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். இந்தியாவின் அனைத்து மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக காங்கிரஸின் கூற்றை முஸ்லீம் லீக் மறுத்தது, அதே நேரத்தில் அனைத்து முஸ்லிம்களின் அபிலாஷைகளுக்கும் குரல் கொடுப்பதாக முஸ்லீம் லீக் கூறியதை காங்கிரஸ் மறுத்தது.

சட்டமறுப்பு இயக்கம்:

கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தை துவக்கியது. அது தானாகவே வெற்றியடையவில்லை, ஆனால் அது இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைமையின் கீழ் இந்திய மக்களை ஒன்றிணைத்தது. இந்த இயக்கம் சுய ஆட்சியை மீண்டும் ஒரு பேச்சுப் பொருளாக மாற்றியது, மேலும் இந்த யோசனைக்கு அதிகமான இந்தியர்களை சேர்த்தது. இந்த இயக்கம் இந்திய சுதந்திர சமூகத்தை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான அவர்களின் உள் நம்பிக்கையையும் வலிமையையும் புதுப்பிக்க அனுமதித்தது. கூடுதலாக, இந்த இயக்கம் ஆங்கிலேயர்களின் அதிகாரத்தை பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் முடிவில் உதவியது. ஒட்டுமொத்தமாக, கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் இந்திய சுயராஜ்ய வரலாற்றில் ஒரு இன்றியமையாத சாதனையாக இருந்தது, ஏனெனில் அது சுயநிர்ணயத்தில் வெகுஜனங்களின் பங்கை புதுதில்லிக்கு உணர்த்தியது.

1938, பெஷாவரில் நடந்த சுதந்திரப் பேரணியில் காந்தியும் அப்துல் கபார் கானும் இந்திய அரசு சட்டம் 1935, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை ஆளும் மிகப்பெரிய மற்றும் இறுதி அரசியலமைப்பு முயற்சி, மூன்று முக்கிய இலக்குகளை வெளிப்படுத்தியது: தளர்வான கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை

நிறுவதல், மாகாண சுயாட்சியை அடைதல் மற்றும் தனித் தேர்தல்கள் மூலம் சிறுபான்மை நலன்களைப் பாதுகாத்தல். சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பிரித்தானிய இந்தியாவை மையமாக இணைக்கும் நோக்கத்துடன் கூடிய கூட்டாட்சி விதிகள், இளவரசர்களின் தற்போதைய சலுகைகளைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள தெளிவின்மை காரணமாக செயல்படுத்தப்படவில்லை. இருப்பினும், பிப்ரவரி 1937 இல், தேர்தல்கள் நடைபெற்ற போது மாகாண சுயாட்சி உண்மையாகிவிட்டது; காங்கிரஸ் ஐந்து மாகாணங்களில் தெளிவான பெரும்பான்மையுடன் மேலாதிக்கக் கட்சியாக உருவெடுத்தது மற்றும் இரண்டில் மேலாதிக்கத்தைப் பிடித்தது, அதே நேரத்தில் முஸ்லீம் லீக் மோசமாகச் செயல்பட்டது.

1939 இல், வைஸ்ராய் லின்லித்கோ மாகாண அரசாங்கங்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல் இரண்டாம் உலகப் போரில் இந்தியா நுழைவதை அறிவித்தார். இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, காங்கிரஸ் தனது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் அரசாங்கத்தில் இருந்து ராஜினாமா செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டது. அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக்கின் தலைவரான முஹம்மது அலி ஜின்னா, 1940 இல் லாகூரில் நடைபெற்ற வருடாந்திர முஸ்லீம் லீக் அமர்வில் பங்கேற்பாளர்களை வற்புறுத்தினார், பின்னர் அது லாகூர் தீர்மானம் என்று அறியப்பட்டது. ஒருவர் முஸ்லீம், மற்றவர் இந்து; சில நேரங்களில் இரண்டு தேச கோட்பாடு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பாகிஸ்தான் என்ற யோசனை 1930 ஆம் ஆண்டிலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், வெகு சிலரே அதற்கு பதிலளித்தனர்.

லாகூர் தீர்மானத்திற்கு எதிராக, அகில இந்திய ஆசாத் முஸ்லீம் மாநாடு ஏப்ரல் 1940 இல் டெல்லியில் ஒன்றுபட்ட இந்தியாவிற்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தது.[105] அதன் உறுப்பினர்களில் இந்தியாவில் உள்ள பல இஸ்லாமிய அமைப்புகளும், 1400 தேசியவாத முஸ்லீம் பிரதிநிதிகளும் அடங்குவர்; "தேசியவாத கூட்டத்தில் லீக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதை விட ஐந்து மடங்கு அதிகமாக இருந்தது."

அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக், இந்தியப் பிரிவினைக்கு எதிராக நின்ற முஸ்லீம்களை வாயடைக்க முயற்சி செய்தது, அடிக்கடி "மிரட்டல் மற்றும் வற்புறுத்தலை" பயன்படுத்தியது. அகில இந்திய ஆசாத் முஸ்லீம் மாநாட்டுத் தலைவர் அல்லா பக்ஷ் சும்ரோவின் கொலை, அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் பாகிஸ்தானை உருவாக்கக் கோருவதை எளிதாக்கியது.

இந்த இரண்டு அமைதியின்மைக்கும், தொழிலாளர் மற்றும் காங்கிரஸ் எதிர்ப்புக்கும் இடையே உண்மையான தொடர்பு இல்லை. ஆனால் அவர்களது இருப்பு மற்றும் சகவாழ்வு, தொழிலாளர் பிரச்சனைகளுக்கு லார்ட் இர்வின் கொடுத்த கவனத்தை விளக்குகிறது மற்றும் முழுமையாக நியாயப்படுத்துகிறது.

சில தவறான சம்பவங்களைத் தவிர, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சிகள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கு முன் ஏற்படவில்லை. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் இந்திய புரட்சிகர நிலத்தடி வேகத்தை சேகரிக்கத் தொடங்கியது, வங்காளம், மகாராஷ்டிரா, ஒடிசா, பீகார், உத்தரபிரதேசம், பஞ்சாப் மற்றும் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி ஆகிய இடங்களில் இப்போது தென்னிந்தியா என்று அழைக்கப்படுவது உட்பட. இந்தியா முழுவதும் பல குழுக்கள் சிதறிக்கிடந்தன. குறிப்பாக குறிப்பிடத்தக்க இயக்கங்கள் வங்காளத்தில், குறிப்பாக 1905 இல் வங்காளப் பிரிவினையைச் சுற்றியும், 1907க்குப் பிறகு பஞ்சாபிலும் எழுந்தன. முந்தைய வழக்கில், நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்க பத்ரலோக் சமூகத்தின் படித்த, புத்திசாலி மற்றும் அர்ப்பணிப்புள்ள இளைஞர்கள்தான் "கிளாசிக்" அமைப்பிற்கு வந்தனர். "இந்தியப் புரட்சியாளர், பஞ்சாபின் கிராமப்புற மற்றும் இராணுவ சமூகத்தில் மகத்தான ஆதரவு தளத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

வங்காளத்தில், அனுஷிலன் சமிதி 1902 ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தில் உள்ள உள்ளூர் இளைஞர் குழுக்கள் மற்றும் உடற்பயிற்சிக் கூடங்களின் (அக்ரா) கூட்டங்களில் இருந்து உருவானது. கிழக்கு மற்றும் மேற்கு வங்காளத்தில் டாக்காவில் (இன்றைய பங்களாதேஷ்) டாக்கா அனுஷிலன் சமிதி என அடையாளம் காணப்பட்ட இரண்டு முக்கிய மற்றும் ஓரளவு சுதந்திரமான ஆயுதங்களை உருவாக்கியது. ஜுகாந்தர் குழு முறையே (கல்கத்தாவை மையமாகக் கொண்டது). அரபிந்தோ கோஷ் மற்றும் அவரது சகோதரர் பரிந்திர கோஷ் போன்ற தேசியவாதிகளால் வழிநடத்தப்பட்ட சமிதியானது, வங்காள இலக்கியமான பாங்கிம் மற்றும் விவேகானந்தர், இத்தாலிய தேசியவாதம் மற்றும் ககுசோ ஒகாகுராவின் பான்-ஆசியவாதம் ஆகியவற்றால் முன்வைக்கப்பட்ட இந்து ஷக்த தத்துவம் போன்ற பல்வேறு தத்துவங்களால் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சமிதி நிறுவப்பட்ட தசாப்தத்தில் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நலன்கள் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கு எதிரான புரட்சிகர பயங்கரவாதத்தின் பல குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகளில் ஈடுபட்டது. கோஷ் சகோதரர்கள் தலைமையிலான ராஜ் அதிகாரிகளை படுகொலை செய்வதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் உட்பட. இதற்கிடையில், மகாராஷ்டிரா மற்றும் பஞ்சாபிலும் இதேபோன்ற போர்க்குணமிக்க தேசிய உணர்வுகள் எழுந்தன. நாசிக் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் ஏ.எம்.டி. ஜாக்சன் டிசம்பர் 1909 இல் அனந்த் கன்ஹேரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார், அதைத் தொடர்ந்து ராபர்ட் டி எஸ்கார்ட் ஆஷே வாஞ்சி ஐயரின் கைகளில் இறந்தார்.

இந்திய தேசியவாதம் பாரிஸ் மற்றும் லண்டன் வரை இந்திய சமூகங்கள் வழியாக முன்னேறியது. லண்டன் இந்தியா ஹவுஸில், வியாம்பிஜி கிருஷ்ணா வர்மாவின் ஆதரவின் கீழ், இந்திய தேசியவாதத்தின் காரணத்திற்காக வன்முறையை நியாயப்படுத்தியதற்காகவும், பிரிட்டனில் உள்ள இந்திய மாணவர்களிடமும், பாரிஸில் உள்ள இந்திய வெளிநாட்டவர்களிடமிருந்தும் தீவிரமான பின்பற்றுபவர்களிடமிருந்தும் வன்முறையை நியாயப்படுத்தியதற்காக அதிக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. 1907 வாக்கில், இந்திய தேசியவாதியான மேடம் பிகாஜி ரூஸ்டோம் காமாவின் ரஷ்ய புரட்சியாளர் நிக்கோலஸ்

சுஃப்ரான்ஸ்கியுடன் தொடர்பு கொண்டு, வங்காள புரட்சியாளர்கள் உட்பட இந்திய குழுக்கள் மற்றும் வி.டி.யின் கீழ் இந்தியா ஹவுஸ் குண்டுகளை தயாரிப்பதற்கான கையேடுகளை சாவர்க்கரால் பெற முடிந்தது. இந்தியா ஹவுஸ் ஆயுதங்கள் மற்றும் தேசத்துரோக இலக்கியங்களின் ஆதாரமாகவும் இருந்தது. இது இந்தியாவில் வேகமாக விநியோகிக்கப்பட்டது. இந்திய சமூகவியலாளர் தவிர, பந்தே மாதரம் மற்றும் ஓ தியாகிகள்! சாவர்க்கர் புரட்சிகர வன்முறையைப் போற்றினார். அந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் நடந்த படுகொலைகள் உட்பட பல அரசியல் வன்முறை சம்பவங்களில் இந்தியா ஹவுஸின் நேரடி தாக்கங்கள் மற்றும் தூண்டுதல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பம்பாயில் விசாரணையின் போது சாவர்க்கருக்கு எதிராக சுமத்தப்பட்ட இரண்டு குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்று நாசிக் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் ஏ.எம்.டி.யின் கொலைக்கு உடந்தையாக இருந்தது.

ஜாக்சன், டிசம்பர் 1909 இல் அனந்த் கன்ஹேரால். பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதங்கள் இந்தியா ஹவுஸுக்கு இத்தாலிய கூரியர் மூலம் நேரடியாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. முன்னாள் இந்திய ஹவுஸ் குடியிருப்பாளர்கள் எம்.பி.டி. ஆச்சார்யா மற்றும் வி.வி.எஸ். ராபர்ட் டி எஸ்கார்ட் ஆஷே கொலை உட்பட அரசியல் படுகொலைகளுக்கு உதவியதாகவும் செல்வாக்கு செலுத்தியதாகவும் ரவுலட் அறிக்கையில் ஐயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். 1907 ஆம் ஆண்டு வங்காளத்தில் லெப்டினன்ட்-கவர்னர் சர் ஆண்ட்ரூ ஃப்ரேசர் பயணித்த ரயிலை தடம் புரண்ட முயற்சியில் பிரெஞ்சு காவல்துறையினரால் பாரிஸ்-சுஃப்ரான்ஸ்கி இணைப்பு வலுவாகப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

வெளிநாடுகளில் உள்ள தேசியவாதிகளின் செயல்பாடுகள் பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவத்தின் பல பூர்வீக படைப்பிரிவுகளின் விசுவாசத்தை அசைத்ததாக நம்பப்படுகிறது. மதன்லால் திங்ராவின்கைகளில் வில்லியம் ஹட் கர்சன் வில்லியின் படுகொலை மிகவும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் இந்திய தேசியவாதத்தின் மீதான கண்காணிப்பு மற்றும் ஒடுக்குமுறை அதிகரித்தது. இதைத் தொடர்ந்து 1912 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் வைஸ்ராயின் உயிருக்கு எதிரான முயற்சி நடந்தது. இதைத் தொடர்ந்து, இந்தியா ஹவுஸ், அனுசீலன் சமிதி, பஞ்சாபில் தேசியவாதிகள், மற்றும் வட அமெரிக்காவில் உள்ள இந்திய வெளிநாட்டவர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களிடையே எழுந்த தேசியவாதம் ஆகியவற்றில் உருவான நெட்வொர்க்குகளின் கரு, வட அமெரிக்க கெதர் கட்சியில் ஒரு வித்தியாசமான இயக்கம் உருவாகத் தொடங்கியது. ராஷ் பிஹாரி போஸ் மற்றும் லாலா ஹர்தயாள் தலைமையிலான முதலாம் உலகப் போரின் துரோக சதி. இருப்பினும், காந்திய இயக்கத்தின் தோற்றம் மெதுவாக பல்வேறு புரட்சிகர குழுக்களை உள்வாங்கத் தொடங்கியது. வங்காள சமிதி 1920 களில் அதன் வன்முறைத் தத்துவத்திலிருந்து விலகிச் சென்றது, அதன் உறுப்பினர்கள் பலர் காங்கிரஸ் மற்றும் காந்திய அகிம்சை இயக்கத்துடன் நெருக்கமாக அடையாளம் கண்டனர். 1922ல் காந்திய ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் சரிவுக்குப் பிறகு புரட்சிகர தேசியவாத வன்முறை மீண்டும் எழுச்சி கண்டது. வங்காளத்தில் தூர்யா சென் மற்றும் ஹேம் சந்திர கணுங்கோ தலைமையில் சமிதியுடன் இணைக்கப்பட்ட குழுக்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்டன. 1920 களின் முற்பகுதியில் வங்காள குற்றவியல் சட்டத் திருத்தம்

இயற்றப்படுவதற்கு வழிவகுத்த வன்முறைகள், இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் சிறைச்சாலை மற்றும் காவலில் வைக்கும் அதிகாரங்களை நினைவுபடுத்தியது. வட இந்தியாவில், பஞ்சாப் மற்றும் பெங்காலி புரட்சிகர அமைப்புகளின் எச்சங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்டன, குறிப்பாக சசீந்திரநாத் சன்யாலின் கீழ், வட இந்தியாவில் சந்திரசேகர் ஆசாத்துடன் இந்துஸ்தான் குடியரசுக் கட்சியை நிறுவினர்.

எச்எஸ்ஆர்ஏ இடதுசாரி சித்தாந்தங்களிலிருந்து வலுவான தாக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. சந்திரசேகர் ஆசாத் தலைமையில் இந்துஸ்தான் சோசலிஸ்ட் குடியரசுக் கழகம் (HSRA) உருவாக்கப்பட்டது. ககோரி ரயில் கொள்ளை பெரும்பாலும் HSRA உறுப்பினர்களால் செய்யப்பட்டது. வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பல காங்கிரஸ் தலைவர்கள், குறிப்பாக சுபாஷ் சந்திர போஸ், இந்த நேரத்தில் புரட்சிகர அமைப்புகளுடன் தொடர்பு வைத்திருந்ததாகவும் அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்க அனுமதித்ததாகவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 1930களில் சமீதி மற்றும் எச்எஸ்ஆர்ஏவின் புரட்சியாளர்கள் சிட்டகாங் ஆயுதக் களஞ்சியத் தாக்குதல் மற்றும் ககோரி சதி மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியா மற்றும் ராஜ் அதிகாரிகளின் நிர்வாகத்திற்கு எதிரான பிற முயற்சிகளில் ஈடுபட்டபோது வன்முறை மற்றும் தீவிரமான தத்துவம் புத்துயிர் பெற்றது. சசீந்திர நாத் சன்யால், பகத் சிங் மற்றும் ஜதீந்திர நாத் தாஸ் உட்பட ஹிந்துஸ்தான் சோசலிஸ்ட் குடியரசு இராணுவத்தில் (HSRA) புரட்சியாளர்களுக்கு வழிகாட்டினார்; ஆயுதப் பயிற்சி மற்றும் வெடிகுண்டுகளை எவ்வாறு தயாரிப்பது என்பது உட்பட. பகத் சிங்கும் படுகேஷ்வர் தத்தும் 8 ஏப்ரல் 1929 அன்று மத்திய சட்டப் பேரவைக்குள் வெடிகுண்டை வீசினர், பொதுப் பாதுகாப்பு மசோதா மற்றும் வர்த்தக தகராறு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, "இன்குலாப் ஜிந்தாபாத்" என்ற முழக்கங்களை எழுப்பினர். சம்பவம். குண்டுவெடிப்பு சம்பவத்திற்குப் பிறகு பகத்சிங் சரணடைந்தார் மற்றும் விசாரணை நடத்தப்பட்டது. குண்டுவெடிப்பு சம்பவத்திற்குப் பிறகு தேடுதல் நடவடிக்கைகளின் போது சுக்தேவ் மற்றும் ராஜ்குரு ஆகியோரையும் போலீசார் கைது செய்தனர். விசாரணையைத் தொடர்ந்து (மத்திய சட்டசபை வெடிகுண்டு வழக்கு), பகத் சிங், சுக்தேவ் மற்றும் ராஜ்குரு ஆகியோர் 1931 இல் தூக்கிலிடப்பட்டனர். அல்லாமா மஷ்ரிக்கி, குறிப்பாக முஸ்லிம்களை சுயராஜ்ய இயக்கத்தை நோக்கி செலுத்துவதற்காக காட்சர் தெஹ்ரீக்கை நிறுவினார் அதன் உறுப்பினர்களில் சிலர் சுபாஷ் சந்திர போஸ் தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸுக்குச் சென்றனர், மற்றவர்கள் கம்யூனிசத்துடன் மிகவும் நெருக்கமாக அடையாளம் காணப்பட்டனர். ஜுகாந்தர் கிளை 1938 இல் முறையாக கலைக்கப்பட்டது. 13 மார்ச் 1940 அன்று, லண்டனில் நடந்த அமிர்தசரஸ் படுகொலைக்கு பொதுவாகப் பொறுப்பான மைக்கேல் ஓ'டுவைரை (இந்தியாவுக்கு வெளியே நடந்த கடைசி அரசியல் கொலை) உதம் சிங் சுட்டுக் கொன்றார். இருப்பினும், புரட்சிகர இயக்கம் படிப்படியாக காந்திய இயக்கத்தில் பரவியது. 1930 களின் பிற்பகுதியில் அரசியல் சூழ்நிலை மாறியது - பிரதான நீரோட்டத் தலைவர்கள் பிரிட்டிஷாரால் வழங்கப்பட்ட பல விருப்பங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, மத அரசியலுக்கு வருவதால் - புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் படிப்படியாக குறைந்துவிட்டன.

பல கடந்தகால புரட்சியாளர்கள் காங்கிரஸ் மற்றும் பிற கட்சிகளில், குறிப்பாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளில் இணைந்து பிரதான அரசியலில் இணைந்தனர், அதே நேரத்தில் ஆர்வலர்கள் பலர் நாடு முழுவதும் பல்வேறு சிறைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். இங்கிலாந்தில் உள்ள இந்தியர்கள், இந்தியா லீக் மற்றும் இந்திய தொழிலாளர் சங்கத்தில் இணைந்து, பிரிட்டனில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர்.

தொடங்கப்பட்ட குறுகிய காலத்திலேயே, இந்த அமைப்புகள் விரிவான போலீஸ் மற்றும் உளவுத்துறை நடவடிக்கைகளின் மையமாக மாறியது. அனுசீலன் சமிதிக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் கல்கத்தா காவல்துறையின் சிறப்புப் பிரிவு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்தியா ஹவுஸுக்கு எதிரான உளவுத்துறை நடவடிக்கைகளில் இந்திய அரசியல் புலனாய்வு அலுவலகம் நிறுவப்பட்டது, அது பின்னர் சுதந்திர இந்தியாவில் உளவுத்துறை பணியகமாக வளர்ந்தது. கெடாரைட் இயக்கம் மற்றும் இந்தியப் புரட்சியாளர்களுக்கு எதிரான உளவுத்துறை மற்றும் பணிகளுக்கு தலைமை தாங்குவது MIS(g) பிரிவாகும், மேலும் ஒரு கட்டத்தில் பிங்கர்டனின் துப்பறியும் நிறுவனம் சம்பந்தப்பட்டது. ஜான் அர்னால்ட் வாலிங்கர், சர் ராபர்ட் நாதன், சர் ஹரோல்ட் ஸ்டூவர்ட், வெர்னான் கெல், சர் சார்லஸ் ஸ்டீவன்சன்-மூர் மற்றும் சர் சார்லஸ் டெகார்ட் போன்ற பல்வேறு காலகட்டங்களில் இந்தியப் புரட்சியாளர்களுக்கு எதிரான காவல்துறை மற்றும் உளவுத்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்கிய அல்லது அதில் ஈடுபட்ட குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரிகள். டபிள்யூ. சோமர்செட் மாம் என. முதலாம் உலகப் போரின்போது வங்காளத்தில் சமிதியின் செயல்பாடுகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அச்சுறுத்தல், பஞ்சாபில் கெடாரைட் எழுச்சியின் அச்சுறுத்தல் ஆகியவற்றுடன், இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சட்டம் 1915 இயற்றப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் கைது, தடுப்பு, போக்குவரத்து மற்றும் மரணதண்டனை ஆகியவற்றைக் கண்டன. பல புரட்சியாளர்கள் அமைப்பில் இணைந்திருந்தனர், மேலும் கிழக்கு வங்கக் கிளையை நசுக்குவதில் வெற்றி பெற்றனர். போருக்குப் பிறகு, வங்காளத்தில் சமிதி மற்றும் பஞ்சாபில் கெடாரைட் இயக்கத்தின் சாத்தியமான மறுமலர்ச்சியைத் தடுக்க, இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை (ரெளலட் சட்டமாக) நீட்டிக்க ரவுலட் குழு பரிந்துரைத்தது.

1920 களில், அல்லூரி சீதாராம ராஜு 1922-24 இன் மோசமான ரம்பா கிளர்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கினார், இதன் போது பழங்குடித் தலைவர்கள் மற்றும் பிற அனுதாபிகளின் குழு பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிராக போராடியது. உள்ளூர் மக்கள் அவரை "மான்யம் வீரூடு" ("காடுகளின் ஹீரோ") என்று அழைத்தனர். 1882 மெட்ராஸ் வனச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பிறகு, பழங்குடியின மக்கள் வனப்பகுதிக்குள் சுதந்திரமாக நடமாடுவதற்கான அதன் கட்டுப்பாடுகள், அவர்களின் பாரம்பரிய போடு (வெட்டு-எரித்தல்) விவசாய முறைகளில் ஈடுபடுவதைத் தடுத்தது, இது விவசாயத்தை மாற்றுவதை உள்ளடக்கியது. ராஜு மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் (இன்றைய ஆந்திரப் பிரதேசம்) கோதாவரி ஏஜென்சி பகுதியின் எல்லைப் பகுதிகளில் ஒரு எதிர்ப்பு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். வங்காளத்தில் புரட்சியாளர்களின் தேசபக்தி ஆர்வத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட ராஜு,

சிந்தப்பள்ளி, ரம்பசோடவரம், தம்மனப்பள்ளி, கிருஷ்ணா தேவி பேட்டா, ராஜவோம்மங்கி, அட்டதீகலா, நர்சிப்பட்டினம் மற்றும் அன்னவரம் மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள காவல் நிலையங்களில் சோதனை நடத்தினார். ராஜுவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் துப்பாக்கிகள் மற்றும் வெடிமருந்துகளைத் திருடி, தம்மனப்பள்ளி அருகே ஸ்காட் கோவர்ட் உட்பட பல பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளைக் கொன்றனர். பிரிட்டிஷ் பிரச்சாரம் டிசம்பர் 1922 முதல் ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் நீடித்தது. ராஜு இறுதியில் சிந்தபல்லி காடுகளில் ஆங்கிலேயர்களால் சிக்கிக் கொண்டார், பின்னர் ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்டு துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்:

மகாத்மா காந்தி வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் பற்றி நேருவுடன் விவாதித்தார். வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் (பாரத் சோடோ அந்தோலன்) அல்லது ஆகஸ்ட் இயக்கம் என்பது இந்தியாவில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஆகும், இது இந்தியர்களின் உடனடி சுயராஜ்யத்திற்கான காந்தியின் அழைப்புக்கு மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு இந்தியர்களை அனுப்புவதற்கு எதிராக 8 ஆகஸ்ட் 1942 அன்று தொடங்கியது. அனைத்து ஆசிரியர்களும் தங்கள் பள்ளிகளை விட்டு வெளியேறுமாறும், மற்ற இந்தியர்கள் அந்தந்த வேலையை விட்டுவிட்டு இந்த இயக்கத்தில் பங்கேற்குமாறும் அவர் கேட்டுக் கொண்டார். காந்தியின் அரசியல் செல்வாக்கு காரணமாக, அவரது வேண்டுகோளை மக்கள் தொகையில் கணிசமானோர் பின்பற்றினர். மேலும், ஆங்கிலேயர்களை இந்தியாவை விட்டு வெளியேறவும், அரசியல் அதிகாரத்தை பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்திற்கு மாற்றவும் கோரி காங்கிரஸ் தலைமையிலான வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் நடைபெற்றது.

இயக்கத்தின் போது, காந்தியும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிராக அகிம்சையை தொடர்ந்து பயன்படுத்தினர். இந்த இயக்கத்தில்தான் காந்தி தனது புகழ்பெற்ற செய்தியான "செய் அல்லது செத்து மடி!", இந்த செய்தி இந்திய சமூகத்தை நோக்கி பரவியது. கூடுதலாக, இந்த இயக்கம் பெண்களுக்கு "இந்திய சுதந்திரத்தின் ஒழுக்கமான வீரர்கள்" என்று நேரடியாக உரையாற்றப்பட்டது மற்றும் அவர்கள் சுதந்திரத்திற்கான போரை (பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக) தொடர வேண்டியிருந்தது.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் போது பெங்களூரில் நடந்த ஊர்வலம்:

போர் வெடித்தபோது, 1939 செப்டம்பரில் காங்கிரஸ் கட்சி வார்தா செயற்குழுக் கூட்டத்தில், பாசிசத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தை நிபந்தனையுடன் ஆதரித்து ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. ஆனால் அதற்கு ஈடாக அவர்கள் சுயராஜ்யத்தைக் கேட்டபோது நிராகரிக்கப்பட்டது. மார்ச் 1942 இல், பெருகிய முறையில் அதிருப்தியடைந்த துணைக் கண்டம் தயக்கத்துடன் மட்டுமே போரில் பங்கேற்றது, மற்றும் ஐரோப்பா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் போர் சூழ்நிலையில் சரிவுகள் மற்றும் இந்திய துருப்புக்கள் மத்தியில் - குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் - மற்றும் குடிமக்கள் மத்தியில் பெருகிய அதிருப்தியை எதிர்கொண்டது. துணைக் கண்டத்தில், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸின் கீழ் இந்தியாவிற்கு ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பியது. இது கிரிப்ஸ் மிஷன் என்று அறியப்பட்டது. முற்போக்கான அதிகாரப்பிரிவு மற்றும் அதிகாரத்தை கிரீடம் மற்றும் வைஸ்ராய் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்திய சட்டமன்றத்திற்கு பகிர்ந்தளிக்கும் வகையில், போரின் போது முழு ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கான ஒப்பந்தத்தை இந்திய தேசிய காங்கிரஸுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதே இந்த பணியின் நோக்கமாகும். எவ்வாறாயினும், சுய-அரசுக்கான காலக்கெடுவின் முக்கிய கோரிக்கையை நிவர்த்தி செய்யத் தவறியதால், பேச்சுக்கள் தோல்வியடைந்தன, மற்றும் கைவிடப்பட வேண்டிய அதிகாரங்களின் வரையறை, இந்திய இயக்கத்திற்கு முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத வரையறுக்கப்பட்ட ஆதிக்க அந்தஸ்தைச் சித்தரிக்கிறது. பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தை அதன் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவும், முழு சுயராஜ்யம் குறித்த உறுதியான வார்த்தைகளைப் பெறவும், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தைத் தொடங்குவதற்கான முடிவை காங்கிரஸ் எடுத்தது.

நேச நாட்டு போர் முயற்சிகளை பணயக்கைதியாக வைத்துக்கொண்டு பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை கட்டாயப்படுத்துவதே இயக்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. காந்தி இயக்கத்தை முன்னறிவித்த உறுதியான ஆனால் செயலற்ற எதிர்ப்பிற்கான அழைப்பு, ஆகஸ்ட் கிராந்தி மைதானம் (ஆகஸ்ட் புரட்சி மைதானம்) என மறுபெயரிடப்பட்டதிலிருந்து, ஆகஸ்ட் 8 அன்று பம்பாயில் உள்ள கோவாலியா டேங்க் மைதானத்தில் வெளியிடப்பட்ட 8 ஆர் டை என்ற அவரது அழைப்பின் மூலம் சிறப்பாக விவரிக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், கிட்டத்தட்ட முழு காங்கிரஸ் தலைமையும், தேசிய அளவில் மட்டுமல்ல, காந்தியின் உரைக்கு 24 மணி நேரத்திற்குள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டது, மேலும் காங்கிரஸின் பெரும் எண்ணிக்கையிலானவர்கள் போரின் எஞ்சிய காலத்தை சிறையில் கழிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆகஸ்ட் 8, 1942 அன்று, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் (AICC) மும்பை அமர்வில் வெள்ளையனே வெளியேறு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் கோரிக்கைகளை ஏற்கவில்லை என்றால், ஒரு பெரிய சிவில் ஒத்துழையாமை தொடங்கப்படும் என்று வரைவு முன்மொழிந்தது. இருப்பினும், இது மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய முடிவு. மும்பையில் உள்ள கோவாலியா தொட்டியில், காந்தி இந்தியர்களை வன்முறையற்ற கீழ்ப்படியாமைப்பின்பற்றமாறு வலியுறுத்தினார். பிரிட்டிஷாரின் கட்டளைகளைப் பின்பற்றாமல்

இறையாண்மையுள்ள தேசத்தின் குடிமக்களாகச் செயல்படுங்கள் என்று காந்தி மக்களிடம் கூறினார். இந்தியா-பர்மா எல்லையில் ஜப்பானிய இராணுவத்தின் முன்னேற்றத்தால் ஏற்கனவே பீதியடைந்த ஆங்கிலேயர்கள், மறுநாள் காந்தியை புனேவில் உள்ள ஆகா கான் அரண்மனையில் சிறையில் அடைத்தனர். காங்கிரஸ் கட்சியின் செயற்குழு அல்லது தேசிய தலைமை அனைவரும் ஒன்றாக கைது செய்யப்பட்டு அகமதுநகர் கோட்டையில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். கட்சியையும் முற்றிலுமாக தடை செய்தனர். INC இன் அனைத்து முக்கிய தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். மக்கள் தலைமை இல்லாததால் போராட்டம் வன்முறையாக மாறியது. நாடு முழுவதும் பெரிய அளவிலான போராட்டங்களும், போராட்டங்களும் நடத்தப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் மொத்தமாக வரவில்லை மற்றும் வேலைநிறுத்தங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. இந்த இயக்கம் பரவலான நாசவேலைகளை கண்டது, இந்திய நிலத்தடி அமைப்பு நேச நாட்டு விநியோக வாகனங்கள் மீது வெடிகுண்டு தாக்குதல்களை நடத்தியது, அரசு கட்டிடங்களுக்கு தீ வைக்கப்பட்டது, மின்சார இணைப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டது மற்றும் போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்பு இணைப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. சில வாரங்களில் இடையூறுகள் கட்டுக்குள் வந்தன மற்றும் போர் முயற்சியில் சிறிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. காந்தியின் அகிம்சைக் கொள்கையில் இருந்து விலகிய பல செயல்களால் இந்த இயக்கம் சீக்கிரமே தலைவன் இல்லாத செயலாக மாறியது. நாட்டின் பெரும்பகுதிகளில், உள்ளூர் நிலத்தடி அமைப்புகள் இயக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டன.

மற்ற அனைத்து பெரிய கட்சிகளும் வெள்ளையனே வெளியேறு திட்டத்தை நிராகரித்தன, மேலும் பெரும்பாலான சமஸ்தானங்கள், சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் காவல்துறை போன்ற ஆங்கிலேயர்களுடன் நெருக்கமாக ஒத்துழைத்தன. முஸ்லீம் லீக் ராஜை ஆதரித்தது மற்றும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையிலும், ஆங்கிலேயர்களின் செல்வாக்கிலும் வேகமாக வளர்ந்தது. இந்திய சுயராஜ்ஜியத்திற்காக போராடும் பல அரசியல் தரப்பில் இருந்து வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்திற்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. இந்து மகாசபை போன்ற இந்து தேசியவாதக் கட்சிகள் இந்த அழைப்பை வெளிப்படையாக எதிர்த்து வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தைப் புறக்கணித்தன. அன்றைய இந்து மகாசபையின் தலைவரான விநாயக் தாமோதர் சாவர்க்கர், "உங்கள் பதவிகளில் ஒட்டிக்கொள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு கடிதம் எழுதும் அளவிற்குச் சென்றார், அதில் அவர் "நகராட்சிகள், உள்ளாட்சி அமைப்புகள், சட்டமன்றங்களில் உறுப்பினர்களாக இருக்கும் இந்து சபையர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். அல்லது ராணுவத்தில் பணிபுரிபவர்கள்...நாடு முழுவதும் தங்கள் பதவிகளை கடைபிடிக்க வேண்டும், மற்றும் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் எந்த விலையிலும் சேரக்கூடாது. மற்ற இந்து தேசியவாத அமைப்பு, மற்றும் மகாசபாவின் துணை அமைப்பான ராஷ்டிரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கம் (ஆர்எஸ்எஸ்) பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு இந்திய சுயராஜ்ய இயக்கத்தில் இருந்து ஒதுங்கியே இருக்கும் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்தது. 1925ல் ஹெட்கேவார். 1942ல் ஆர்.எஸ்.எஸ்., எம்.எஸ். கொல்வால்கர் வெள்ளையனே வெளியேறு

இயக்கத்திலும் சேருவதை முற்றிலுமாகத் தவிர்த்தார். பம்பாய் அரசாங்கம் (பிரிட்டிஷ்) ஆர்.எஸ்.எஸ்.எஸ். பாராட்டியது, சங்கம் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு, குறிப்பாக, ஆகஸ்ட் 1942 இல் வெடித்த குழப்பங்களில் பங்கேற்பதைத் தவிர்த்தது.

ஆர்.எஸ்.எஸ் அவர்களுக்கு எதிரான எந்தவிதமான ஒத்துழையாமையையும் ஆதரிக்கவில்லை, மேலும் அவர்களின் மற்ற அரசியல் செயல்பாடுகள் (ஆட்சேபனைக்குரியதாக இருந்தாலும் கூட) கவனிக்கப்படாமல் இருக்கலாம் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கூறியது.[131] மேலும், இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் தொடங்கப்பட்டு போராடிய காலங்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சங்கக் கூட்டங்களில், சபாநாயகர்கள் சங்க உறுப்பினர்களை காங்கிரஸ் இயக்கத்திலிருந்து ஒதுங்கி இருக்குமாறு வலியுறுத்தினர்.

அதுபோல, பிரிட்டிஷ் அரசு ஆர்எஸ்எஸ் மற்றும் இந்து மகாசபையை ஒடுக்கவே இல்லை. அந்தக் காலத்தில் ஆர்எஸ்எஸ் தலைவர் (சர்சங்சாலக்) எம்.எஸ். வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் ஆர்எஸ்எஸ் பங்கேற்கவில்லை என்பதை கோல்வால்கர் பின்னர் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டார். இருப்பினும், இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் போது இத்தகைய அணுகுமுறை சங்கம் பொது இந்திய மக்களாலும், அமைப்பின் சில உறுப்பினர்களாலும் அவநம்பிக்கை மற்றும் கோபத்துடன் பார்க்கப்பட்டது. கோல்வால்கரின் சொந்த வார்த்தைகளில், 1942 இல், பலரின் இதயங்களில் ஒரு வலுவான உணர்வு இருந்தது. அந்த நேரத்திலும் சங்கத்தின் வழக்கமான பணி தொடர்ந்தது. நேரடியாக எதையும் செய்ய வேண்டாம் என்று சங்கம் முடிவு செய்தது. 'சங்கம் என்பது செயலற்றவர்களின் அமைப்பு, அவர்களின் பேச்சுக்களில் பொருளில்லை' என்பது வெளியாட்கள் மட்டுமல்ல, நமது சொந்த ஸ்வயம்சேவகர்களும் கூறிய கருத்து.

நாடு முழுவதும் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் போது பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுக்கு எதிராக பல வன்முறை சம்பவங்களும் நடந்தன. ஆங்கிலேயர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான தலைவர்களை கைது செய்து, 1945 வரை சிறையில் அடைத்தனர். இறுதியில், நீண்ட காலத்திற்கு இந்தியா ஆட்சி செய்ய முடியாதது என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உணர்ந்தது, மேலும் போருக்குப் பிந்தைய காலத்திற்கான கேள்வி எவ்வாறு அழகாகவும் அமைதியாகவும் வெளியேறுவது என்பதுதான்.

சுல்ஹாஸ் சந்திர போஸ்:

இந்தியாவின் போரில் நுழைவதை சுபாஷ் சந்திரபோஸ் கடுமையாக எதிர்த்தார். போஸ் 1938 மற்றும் 1939 ஆம் ஆண்டுகளில் காங்கிரஸின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், ஆனால் பின்னர் காந்தியிடனான கருத்து வேறுபாடு காரணமாக ராஜினாமா செய்தார், இருப்பினும் அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் காங்கிரஸுடன் உணர்ச்சிபூர்வமாக இணைந்தார். அவரது ராஜினாமாவிற்குப் பிறகு அவர் ஃபார்வர்ட் பிளாக் எனப்படும் பிரதான காங்கிரஸின் தலைமையிலிருந்து பிரிந்து தனது

சொந்தப் பிரிவை உருவாக்கினார், இது சோசலிசக் கருத்துக்களைக் கொண்ட முன்னாள் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு மையமாக இருந்தது.[134] போஸ் பின்னர் அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக் நிறுவினார். 1940ல் கல்கத்தாவில் இருந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் போஸை வீட்டுக் காவலில் வைத்தனர். இருப்பினும், அவர் தப்பித்து ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக நாஜி ஜெர்மனிக்கு சென்று ஹிட்லர் மற்றும் முசோலினியின் உதவியை நாட, ஆங்கிலேயர்களுடன் போரிட ஒரு இராணுவத்தை உயர்த்தினார். எர்வின் ரோமலின் இந்திய போர்க் கைதிகளை உள்ளடக்கிய சுதந்திர இந்திய படையணி உருவாக்கப்பட்டது. ஜேர்மனியின் இராணுவ அதிர்ஷ்டத்தில் வியத்தகு சரிவுக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் மீது ஜேர்மன் நிலப் படையெடுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக மாறியது. ஜப்பானுக்குச் செல்லும்படி ஹிட்லர் போஸை அறிவுறுத்தினார், அங்கு போஸை ஜப்பானிய தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்குக் கொண்டு செல்ல நீர்மூழ்கிக் கப்பல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, அங்கு அவர் ஆசாத் ஹிந்த் அரசாங்கத்தை உருவாக்கினார். நாடுகடத்தப்பட்ட தற்காலிக சுதந்திர இந்திய அரசாங்கம், ஜப்பானியர்களின் உதவியுடன், இந்திய போர்க் கைதிகள் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள தன்னார்வ இந்திய வெளிநாட்டினர் கொண்ட இந்திய தேசிய இராணுவத்தை மறுசீரமைத்தது. ராஜ்ஜியத்தின் இந்திய வீரர்களிடையே கிளர்ச்சியைத் தூண்டும் வகையில் பொது வெறுப்பின் மீது கட்டமைக்கும் ஒரு சண்டைப் படையாக இந்தியாவை அடைவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது.

அரக்கான், பர்மா மற்றும் அஸ்ஸாம் காடுகளில், ஜப்பானிய 15 வது இராணுவத்துடன் இம்பால் மற்றும் கோஹிமாவை முற்றுகையிட்டு, பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவம் உட்பட நேச நாடுகளுக்கு எதிராக INA நடவடிக்கை எடுக்க இருந்தது. போரின் போது அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள் ஜப்பானியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டு ஐஎன்ஏ வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பல ஜப்பானிய அதிகாரிகள், புஜிவாரா போன்ற இந்தியப் பணியில் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தவர்கள் கூட, போஸை ஒரு இராணுவ திறமையற்றவராகவும், யதார்த்தமற்ற மற்றும் பிடிவாதமான மனிதராகவும், தனது சொந்த தேவைகள் மற்றும் பிரச்சினைகளை மட்டுமே பார்க்கிறார், மேலும் அவரது பெரிய படத்தை கவனிக்க முடியவில்லை. ஜப்பானியர்கள் செய்ய வேண்டிய போர். தடைபட்ட தளவாடங்கள், ஜப்பானியர்களிடமிருந்து மோசமான விநியோகம் மற்றும் பயிற்சியின்மை காரணமாக INA தோல்வியடைந்தது.[136] 1945 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூரில் ஆசாத் ஹிந்த் :பவுஜ் நிபந்தனையின்றி ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்தார். அறிஞர்களின் ஒருமித்த கருத்துப்படி, சுபாஷ் சந்திர போஸின் மரணம் மூன்றாம் நிலை தீக்காயங்களால் 1945 ஆகஸ்ட் 18 அன்று ஜப்பானியர் ஆட்சி செய்யும் :பார்மோசாவில் (இப்போது தைவான்) ஜப்பானிய விமானம் விபத்துக்குள்ளானது. .

INA உறுப்பினர்களுக்கு எதிரான விசாரணைகள் 1945 இன் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது, மேலும் முக்கிய நபர்களான ஷா நவாஸ் கான் மற்றும் பிரேம் சாகல் ஆகியோரின் பிரபலமற்ற கூட்டு இராணுவ நீதிமன்றமும் இதில் அடங்கும்.

ராயல் இந்திய கடற்படை கலகம் என்பது ஒரு தோல்வியுற்ற கிளர்ச்சியாகும். இது 18 பிப்ரவரி 1946 அன்று பம்பாய் (மும்பை) துறைமுகத்தில் உள்ள கப்பல் மற்றும் கடற்கரை நிறுவனங்களில் ராயல் இந்திய கடற்படையின் இந்திய மாலுமிகளின் மொத்த வேலைநிறுத்தம் மற்றும் அடுத்தடுத்த கலகத்தை உள்ளடக்கியது. கலகம் பரவியது மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுவதும் ஆதரவைக் கண்டது. கராச்சியிலிருந்து கல்கத்தா வரை, இறுதியில் 78 கப்பல்கள், 20 கரையோர நிறுவனங்கள் மற்றும் 20,000 மாலுமிகளை உள்ளடக்கியது.

கிளர்ச்சிகள், வெகுஜன வேலைநிறுத்தங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் அதன் விளைவாக கலகக்காரர்களுக்கு ஆதரவு, எனவே கலகம் நிறுத்தப்பட்ட பிறகும் பல நாட்கள் தொடர்ந்தன. இதனுடன், நெருக்கடியில் ஆதரவுக்காக பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆயுதப் படைகள் உலகளாவிய ரீதியில் நம்பியிருக்க முடியாது. மேலும் அதுவே ஆதாரமாக இருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம் என்று அரசாங்கத்திற்கு தெளிவான வார்த்தைகளில் விவரித்ததாக மதிப்பீடு செய்யப்படலாம். ஒரு நாட்டில் பிரச்சனையை தூண்டும் தீப்பொறிகள் அரசியல் தீர்வு சூழ்நிலையில் இருந்து வேகமாக நழுவுகின்றன.

மாலுமிகளை கிளர்ச்சி செய்து பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடம் சரணடைவதன் மூலம் கலகம் முடிவுக்கு வந்தது. காங்கிரஸும் முஸ்லிம் லீக்கும் இந்திய மாலுமிகளை சரணடையச் செய்தன. அமைதியின்மையின் அரசியல் மற்றும் இராணுவ அபாயங்கள் காரணமாக அவர்கள் கலகத்தை கண்டித்தனர்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் தாக்கம்:

இரண்டாம் உலகப் போர் இந்திய சுதந்திரத்தை விரைவுபடுத்துவதில் மிக முக்கியமான காரணிகளில் ஒன்றாகும். மேலும் பல பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அல்லாத காலனிகளின் சுதந்திரம். 1945-1965 காலகட்டத்தில், காலனித்துவ நீக்கம் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் தங்கள் காலனித்துவ சக்திகளிடமிருந்து விடுதலை பெற வழிவகுத்தது. பிரிட்டிஷ் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பல காரணிகள் பங்களித்தன.

போரில் உதவி கோரி பிரிட்டன் அமெரிக்காவை அணுகியபோது, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலனித்துவத்தை நீக்கும் பிரிட்டனுக்கு அமெரிக்கா உதவி வழங்கியது. மேலும் அந்த ஒப்பந்தம் அட்லாண்டிக் சாசனத்தில் குறியிடப்பட்டது. பிரிட்டனின் காலனித்துவ நீக்கம் (போருக்குப் பிந்தைய) என்பது அமெரிக்காவும் பிற நாடுகளும் முன்பு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் இருந்த பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கான சந்தைகளை அணுகலாம் - பின்னர் அவை அணுக முடியாதவை - இந்த மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்காக, இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து UN ஆனது நாடுகளுக்கான இறையாண்மையை குறியீடாக்கியது மற்றும் தடையற்ற வர்த்தகத்தை ஊக்குவித்தது. இந்தியா மிகப் பெரிய படைகளைக்

கொண்டிருந்ததால், போர் முயற்சிகளுக்கு உதவினால், இந்தியத் தலைவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள ஆங்கிலேயர்களை இந்தப் போர் கட்டாயப்படுத்தியது. மேலும், இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து, பிரிட்டன் தனது காலனிகளை வைத்திருக்க சொந்தமாக மூலதனத்தை திரட்டுவது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருந்தது. அவர்கள் அமெரிக்காவை நம்பியிருக்க வேண்டும் மற்றும் தங்கள் நாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப மார்ஷல் திட்டத்தின் மூலம் அவ்வாறு செய்தனர்.

இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் பிரிவினை:

ஜூன் 3, 1947 அன்று, இந்தியாவின் கடைசி பிரிட்டிஷ் கவர்னர் ஜெனரலான விஸ்கவுண்ட் லூயிஸ் மவுண்ட்பேட்டன், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானாகப் பிரிப்பதாக அறிவித்தார். இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 1947 விரைவாக நிறைவேற்றப்பட்டதன் மூலம், 14 ஆகஸ்ட் 1947 அன்று 11:57 மணிக்கு பாகிஸ்தான் தனி நாடாக அறிவிக்கப்பட்டது. பின்னர் 12:02 A.M., 15 ஆகஸ்ட் 1947 அன்று இந்தியா இறையாண்மை மற்றும் ஜனநாயக நாடாக மாறியது. இறுதியில், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முடிவைக் குறிக்கும் வகையில் ஆகஸ்ட் 15 இந்தியாவின் சுதந்திர தினமாக மாறியது. ஆகஸ்ட் 15 அன்று, பாகிஸ்தான் மற்றும் இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளும் பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் அமைப்பில் தொடர்ந்து இருக்க அல்லது தங்களை நீக்கிக் கொள்ள உரிமை பெற்றன. ஆனால் 1949 இல், இந்தியா பொதுநலவாய அமைப்பில் நீக்க முடிவெடுத்தது.

அதைத் தொடர்ந்து இந்துக்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்களுக்கு இடையே வன்முறை மோதல்கள் நடந்தன. பிரதமர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவும், துணைப் பிரதமர் சர்தார் வல்லபாய் படேலும், மாற்றத்தின் போது இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக தொடர மவுண்ட்பேட்டனை அழைத்தனர். அவருக்குப் பதிலாக ஜூன் 1948 இல் சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார் நியமிக்கப்பட்டார். மே 1947 இல், நேரு அரசியலமைப்பு சபையில் சேர மறுக்கும் எந்த சமஸ்தானமும் எதிரி நாடாக கருதப்படும் என்று அறிவித்தார். பட்டேல் தனது "வெல்வெட் கையுறையில் இரும்பு முஷ்டி" கொள்கைகளால் சுதேச மாநிலங்களை இந்திய ஒன்றியத்திற்குள் கொண்டுவருவதற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். ஜூனாகத், ஹைதராபாத் மாநிலம் (ஆபரேஷன் போலோ) மற்றும் காஷ்மீர் (அணுகல் கருவி) ஆகியவற்றை இந்தியாவுடன் ஒருங்கிணைக்க இராணுவப் பலத்தைப் பயன்படுத்தியது.

அரசியல் நிர்ணய சபை, தலைமை வழக்கறிஞர், சீர்திருத்தவாதி மற்றும் தலித் தலைவர் பி.ஆர். சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அம்பேத்கர் தலைமை தாங்கினார், மேலும் அரசியலமைப்பை பி.என்.ராவ் உருவாக்கினார். 1949 நவம்பர் 26 அன்று அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும் பணியை அரசியலமைப்புச் சபை நிறைவு செய்தது; ஜனவரி 26, 1950 அன்று, இந்திய குடியரசு அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

சபை இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதியாக ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கவர்னர் ஜெனரல் ராஜ்கோபாலாச்சாரியிடமிருந்து பதவியேற்றார். பின்னர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் 1951 இல் சந்தர்நாகூரையும், 1954 இல் பாண்டிச்சேரியையும் அதன் எஞ்சிய இந்தியக் காலனிகளையும் 1961 இல் இந்தியத் துருப்புக்கள் கோவாவையும் போர்ச்சுகலின் மற்ற இந்தியப் பகுதிகளையும் இணைத்துக் கொண்டன, மேலும் சிக்கிம் 1975 இல் சீனாவின் லாது மீதான இந்திய வெற்றிக்குப் பிறகு இந்திய பூனியனில் சேர வாக்களித்தது. மற்றும் சோ லா.

அலகு - IV

சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள்

சீர்திருத்த இயக்கங்களின் பின்னணி

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் இந்திய சமூகம் ஜாதி சார்ந்ததாகவும், சீரழிந்ததாகவும், இறுக்கமாகவும் இருந்தது. பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலேயர்களால் இந்தியாவைக் கைப்பற்றியது, இந்திய சமூக நிறுவனங்களின் சில தீவிர பலவீனங்களையும் குறைபாடுகளையும் அம்பலப்படுத்தியது. ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது, அவர்கள் ஆங்கில மொழியையும் சில நவீன யோசனைகளையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இந்த கருத்துக்கள் சுதந்திரம், சமூக மற்றும் பொருளாதார சமத்துவம், சகோதரத்துவம், ஜனநாயகம் மற்றும் நீதி ஆகியவை இந்திய சமுதாயத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக, பல தனிநபர்கள் மற்றும் இயக்கங்கள் சமூகத்தை சீர்திருத்தும் மற்றும் புத்துயிர் பெறுவதற்கான நோக்கத்துடன் சமூக மற்றும் மத நடைமுறைகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முயன்றன.

இந்த முயற்சிகள், கூட்டாக மறுமலர்ச்சி என்று அழைக்கப்படும், சிக்கலான சமூக நிகழ்வுகள். இந்தியா ஆங்கிலேயர்களின் காலனி ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தபோது இந்த நிகழ்வு நிகழ்ந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ராஜா ராம் மோகன் ராய், ஈஸ்வர் சந்த் வித்யாசாகர், தயானந்த சரஸ்வதி போன்ற சில அறிவொளி பெற்ற இந்தியர்கள், மேற்கத்திய நாடுகளின் சவால்களை எதிர்கொள்ளும் வகையில் போராடி சமூகத்தில் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவரத் தயாராக இருந்தனர்.

சீர்திருத்த இயக்கங்களின் வகைகள்

அடிப்படையில், இந்தியாவில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டு வகையான சீர்திருத்த இயக்கங்கள் இருந்தன. இந்த இயக்கங்கள் நவீன சகாப்தத்தின் நேரம் மற்றும் விஞ்ஞான மனநிலையுடன் பதிலளித்தன.

2. மறுமலர்ச்சியாளர்

இந்த இயக்கங்கள் பண்டைய இந்திய மரபுகள் மற்றும் எண்ணங்களை புத்துயிர் பெற ஆரம்பித்தன மற்றும் மேற்கத்திய சிந்தனை இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் நெறிமுறைகளை அழித்ததாக நம்பினர்.

சீர்திருத்த இயக்கங்கள்

பிரம்ம சமாஜ்

முன்னோடி சமூக சீர்திருத்தவாதி ராஜா ராம் மோகன் ராய் (1772-1833) அவர்களால் கல்கத்தாவில் 1828 இல் நிறுவப்பட்டது. இந்த இயக்கம் சிலை வழிபாடு, பல தெய்வ வழிபாடு, சாதி ஒடுக்குமுறை, தேவையற்ற சடங்குகள் மற்றும் சதி, பலதார மணம், பர்தா அமைப்பு, குழந்தை திருமணம் போன்ற சமூகத் தீமைகளுக்கு எதிராகப் போராடியது. விதவை மறுமணம் மற்றும் பெண்களின் கல்வி போன்ற பெண்களின் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபட்டார். இது இந்துக்களிடையே நிலவும் மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்துப் போராடியது.

அலிகார் இயக்கம்

சயீத் அகமது கான் 1875 இல் அலிகாரில் முகமதிய ஆங்கிலோ-ஓரியண்டல் கல்லூரியை நிறுவினார். பின்னர் அது அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகமாக மாறியது. முஸ்லிம்களுக்கு நவீன கல்வியை வழங்கியது.

பிரார்த்தனா சமாஜ்

- 1863 இல், கேசப் சந்திர சென் பம்பாயில் பிரார்த்தனா சமாஜைக் கண்டுபிடிக்க உதவினார்.
- பிரார்த்தனா சமாஜ் ஏகத்துவத்தைப் போதித்தது மற்றும் பாதிரியார் ஆதிக்கம் மற்றும் சாதி வேறுபாடுகளைக் கண்டனம் செய்தது.
- தெலுங்கு சீர்திருத்தவாதி வீரேசலிங்கத்தின் முயற்சியால் இதன் செயல்பாடுகள் தென்னிந்தியாவிலும் பரவியது.
- சாந்தவர்க்கர், அடிப்படையில் ஒரு தத்துவஞானி, பிரார்த்தனாவின் சிறந்த தலைவராக இருந்தார்

மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள்

சில மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் கீழே விவாதிக்கப்படுகின்றன.

ஆர்ய சமாஜ்

வட இந்தியாவில் சமூக மற்றும் மத சீர்திருத்தம் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி (1824-1883) அவர்களால் 1875 இல் ஆர்ய சமாஜத்தை நிறுவினார்.

- இந்த சமூகம் உருவ வழிபாடு, பல தெய்வ வழிபாடு, சடங்குகள், புரோகிதம், மிருக பலி, குழந்தை திருமணம் மற்றும் சாதி அமைப்பு ஆகியவற்றிற்கு எதிராக பாடுபட்டது. இது மேற்கத்திய அறிவியல் அறிவைப் பரப்புவதையும் ஊக்குவிக்கிறது.
- அவர்கள் பெண்களின் நிலை மேம்பாட்டிற்காக பாடுபட்டனர், சமூக சமத்துவத்தை ஆதரித்தனர் மற்றும் தீண்டாமை மற்றும் சாதிய இறுக்கங்களை கண்டித்தனர். இணைக்கப்பட்ட கட்டுரையிலிருந்து சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி பற்றி மேலும் படிக்கவும்.

தேவ்பந்த் இயக்கம்

அது ஒரு மறுமலர்ச்சி இயக்கமாக இருந்தது. 1866 ஆம் ஆண்டில், முஹம்மது காசிம் வனோதவி மற்றும் ரஷித் அஹமத் கங்கோஹி ஆகியோர் தியோபந்தில் (உத்தர பிரதேசம், சஹாரன்பூர் மாவட்டம்) ஒரு பள்ளியை நிறுவினர். தியோபந்த் இயக்கம் மதக் கல்வி மூலம் முஸ்லிம் சமூகத்தை உயர்த்துவதில் கவனம் செலுத்தியது.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விடியோ 19 ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக மற்றும் மத சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கான CSL :பிளாபஸூடன் ஒத்துப்போகிறது. இது ஐ.ஏ.எஸ்.க்கு வழிகாட்டும் நிபுணர்களால் க்யூரேட் செய்யப்பட்டது.

ராமகிருஷ்ணா மிஷன்

விவேகானந்தரின் குரு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் போதனைகளை மேம்படுத்துவதற்காக கல்கத்தாவிற்கு அருகிலுள்ள பேலூரில் 1897 இல் சுவாமி விவேகானந்தரால் இந்த பணி நிறுவப்பட்டது. அது சாதி அமைப்பு மற்றும் தீண்டாமையை எதிர்த்தது. இது அனைத்து மதங்களின் உலகளாவிய தன்மையில் கவனம் செலுத்தியது மற்றும் வேதாந்தத்தை பரப்பியது.

சத்யசோதக் சமாஜ்

இந்த சங்கம் ஜோதிராவ் கோவிந்தராவ் பூலே என்பவரால் 1873 செப்டம்பர் 24 அன்று இன்றைய மகாராஷ்டிராவில் நிறுவப்பட்டது. அது உருவ வழிபாடு மற்றும் சாதி அமைப்புக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்தது. இது பகுத்தறிவு சிந்தனையை ஆதரித்தது மற்றும் புரோகிதத்தை நிராகரித்தது ஜோதிராவ் பூலே "தலித் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளுக்காக பயன்படுத்தியதாக கூறப்படுகிறது.

இளம் வங்காள இயக்கம்

இந்த இயக்கம் 1820 களில் கல்கத்தாவில் ஹென்றி லூயிஸ் விவியன் டெரோசியோவால் தொடங்கப்பட்டது, டெரோசியோ கல்கத்தாவில் ஆங்கிலோ-இந்திய கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்தார், மேலும் அவர் தனது மாணவர்களிடையே தீவிர சிந்தனையை ஊக்குவித்தார். மரபுவழி இந்து மதத்தின் நடைமுறையில் உள்ள மத நடைமுறைகளை அவர் விமர்சித்தார். அவர் சுதந்திரமான சிந்தனையை ஊக்குவித்தார் மற்றும் சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரத்தின் உணர்வைப் பரப்பினார்.

இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சி

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மொத்த திட்டச் செலவில் 7.9% கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது திட்டத்தில், மொத்த திட்டச் செலவில் 5.8% மற்றும் 6.9% ஒதுக்கீடுகள் இருந்தன. ஒன்பதாவது திட்டத்தில் கல்விக்காக மொத்த ஒதுக்கீட்டில் 3.5% மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டது. கல்வியை சீரமைக்க, அரசு. 1968ல் 'தேசியக் கல்விக் கொள்கை'யின் கீழ் கோத்தாரி கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தியது. முக்கிய பரிந்துரைகள்

உலகளாவிய ஆரம்பக் கல்வி.

• புதிய கல்வி முறை அறிமுகம்,

• மூன்று மொழி சூத்திரம்,

உயர்கல்வியில் பிராந்திய மொழி அறிமுகம்,

• விவசாய மற்றும் தொழில்துறை கல்வி வளர்ச்சி மற்றும்

• வயது வந்தோர் கல்வி.

நாட்டின் மாறிவரும் சமூக-பொருளாதாரத் தேவைகளை எதிர்த்துப் போராட, அரசு. 1986 இல் இந்தியாவின் புதிய தேசிய கல்விக் கொள்கையை அறிவித்தது. முக்கிய அம்சங்கள்:-

- ஆரம்பக் கல்வியை உலகமயமாக்கல்,
- இடைநிலைக் கல்வியின் தொழில்மயமாக்கல் மற்றும்
- உயர்கல்வியின் நிபுணத்துவம் இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

தேசிய அளவில் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி கவுன்சில் (NCERT) மற்றும் மாநில அளவில் கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி கவுன்சில் (SCERT) கல்வியின் தரத்தை பராமரிக்க நிறுவப்பட்டது.

உயர்கல்வியின் தரத்தை நிர்ணயிக்க பல்கலைக்கழக மானியக் குழு (யுஜிசி) நிறுவப்பட்டது

பொதுக் கல்வி விரிவாக்கம்:

திட்டமிடல் காலத்தில் பொதுக் கல்வியின் விரிவாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது.

	1950-51
சதவீத எழுத்தறிவு	19.3%
குழந்தைகளின் சேர்க்கை விகிதம் (6-11 வயது பிரிவு)	43%
ஆரம்ப பள்ளிகள்	2.1 Lakh
பல்கலைக்கழகங்கள்	27

ஆரம்பக் கல்வி - இலவசம் மற்றும் கட்டாயமானது.

இடைநிற்றல் விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்த 1995 ஆம் ஆண்டு முதல் பள்ளிகளில் மதிய உணவு தொடங்கப்பட்டது

தொழில்நுட்பக் கல்வியின் வளர்ச்சி:

பொதுக் கல்வியைத் தவிர, மனித மூலதனத்தை உருவாக்குவதில் தொழில்நுட்பக் கல்வி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. அரசு, பல தொழில்துறை பயிற்சி நிறுவனங்கள், பாலிடெக்னிக்குகள், பொறியியல் கல்லூரிகள் மற்றும் மருத்துவ மற்றும் பல் மருத்துவக் கல்லூரிகள், மேலாண்மை நிறுவனங்கள் போன்றவற்றை நிறுவியுள்ளது.

இவை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

(அ) இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனம்:

சர்வதேச தரத்தில் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சிக்காக, மும்பை, டெல்லி, கான்பூர், சென்னை, கார்ப்பூர், ரூர்க்கி மற்றும் கௌஹாத்தி ஆகிய இடங்களில் ஏழு நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன, இங்கு பட்டப்படிப்பு மற்றும் முதுகலை மற்றும் முனைவர் பட்டம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தொழில்நுட்பக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது.

(ஆ) தேசிய தொழில்நுட்ப நிறுவனம் (NIT):

இந்த நிறுவனங்கள் பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப கல்வியை வழங்குகின்றன. இவை Regional College of Engineering (REC) என்று அழைக்கப்பட்டன. இவர்கள் நாடு முழுவதும் 17 பேர் உள்ளனர். பொறியியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வியை கற்பிக்க நாட்டில் வேறு நிறுவனங்கள் உள்ளன.

(c) இந்திய மேலாண்மை நிறுவனம்:

இந்த நிறுவனங்கள் வணிக மேலாண்மை மற்றும் நிர்வாகத்தில் கல்வியை வழங்குகின்றன. இந்த நிறுவனங்கள் அகமதாபாத், பெங்களூர், கொல்கத்தா, லக்னோ, இந்தூர் மற்றும் கோழிக்கோடு ஆகிய இடங்களில் உள்ளன.

(FF) மருத்துவக் கல்வி:

1950-51ல் நாட்டில் 28 மருத்துவக் கல்லூரிகள் மட்டுமே இருந்தன. 1998-99ல் நாட்டில் 165 மருத்துவக் கல்லூரிகளும், 40 பல் மருத்துவக் கல்லூரிகளும் இருந்தன.

(இ) விவசாயக் கல்வி:

விவசாயத்தின் உற்பத்தி மற்றும் உற்பத்தித்திறனை மேம்படுத்த கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாநிலங்களிலும் வேளாண் பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பல்கலைக்கழகங்கள் விவசாயம், தோட்டக்கலை, கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் கால்நடை அறிவியல் போன்றவற்றில் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சிகளை வழங்குகின்றன.

பெண்கள் கல்வி:

இந்தியாவில், பெண்களிடையே இலக்கியம் மிகவும் குறைவாக இருந்தது. இது 2001 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி 52% ஆக இருந்தது. ஆண்களின் கல்வியறிவு 75.8% ஆகும்.

தேசிய கல்விக் கொள்கையில் பெண் கல்விக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பல மாநில அரசுகள் பல்கலைக் கழகம் வரையிலான சிறுமிகளின் கல்விக் கட்டணத்தில் விலக்கு அளித்துள்ளன. பெண்களின் கல்வியறிவை உயர்த்த தனி பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

தொழில் கல்வி:

தேசியக் கல்விக் கொள்கை, 1986, இடைநிலைக் கல்வியின் தொழில்மயமாக்கலை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசு 1988 ஆம் ஆண்டு முதல் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த மாநில அரசுகளுக்கு மானியம் அளித்து வருகிறது. விவசாயம், மீன் வளர்ப்பு, டைரி, கோழிப்பண்ணை, தட்டச்சு, மின்னணுவியல், இயந்திரவியல் மற்றும் தச்சு போன்றவை உயர்நிலைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

உயர்கல்வி வளர்ச்சி:

1951 இல், 27 பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்தன. 2001 இல் அவர்களின் எண்ணிக்கை 254 ஆக அதிகரித்தது.

முறைசாரா கல்வி:

இந்த திட்டம் ஆறாவது திட்டத்திலிருந்து சோதனை அடிப்படையிலும், ஏழாவது திட்டத்திலிருந்து வழக்கமான அடிப்படையிலும் தொடங்கப்பட்டது. 6-14 வயதுக்குட்பட்ட அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் உலகளாவிய தொடக்கக் கல்வியை அடைவதே இதன் நோக்கமாகும். வறுமை மற்றும் பிற வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பிருந்தே பள்ளிகளில் தவறாமல் மற்றும் முழுநேரமாகச் செல்ல முடியாத குழந்தைகளுக்காக இந்தத் திட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய அரசு மாநில அரசுக்கு உதவி செய்கிறது. மற்றும் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனம் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த வேண்டும். தொலைதூர கிராமப்புறங்கள், மலைப்பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மற்றும் குடிசைப்பகுதிகளில் முறைசாரா கல்வி மையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை 6-14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்பிக்கின்றன.

இந்திய மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கான ஊக்கம்:

தேசிய கல்விக் கொள்கை 1968 ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, உயர்கல்வியில் பிராந்திய மொழி பயிற்றுவிக்கும் ஊடகமாக மாறியது. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் குறித்த பாடத்திட்டங்கள், அகராதிகள், புத்தகங்கள் மற்றும் வினாத்தாள்கள் பிராந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. இந்திய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் பள்ளி மற்றும் கல்லூரி பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

வயது வந்தோர் கல்வி:

வயது வந்தோருக்கான கல்வி என்பது 15-35 வயதுக்குட்பட்ட கல்வியறிவற்றவர்களுக்கான கல்வியைக் குறிக்கிறது.

தேசிய வயது வந்தோர் கல்வி வாரியம் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நிறுவப்பட்டது. கிராம அளவிலான பணியாளர்களுக்கு வயது வந்தோர் கல்வி அளிக்கும் பணி ஒதுக்கப்பட்டது. முன்னேற்றம் மிகவும் நன்றாக இல்லை.

தேசிய வயது வந்தோர் கல்வித் திட்டம் 1978 இல் தொடங்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் தொடக்கக் கல்வியின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில் வயது

வந்தோருக்கான கல்வியறிவின்மையை ஒழிக்க தேசிய இலக்கிய இயக்கமும் 1988 இல் தொடங்கப்பட்டது.

அறிவியல் கல்வியை மேம்படுத்துதல்:

மத்திய அரசு 1988 ஆம் ஆண்டு பள்ளிகளில் அறிவியல் கல்வியை மேம்படுத்தும் திட்டத்தை தொடங்கினார். அறிவியல் கருவிகள் வழங்கவும், அறிவியல் ஆய்வகங்களின் தரம் உயர்த்தவும், கற்பித்தல் பொருட்களை மேம்படுத்தவும், அறிவியல் மற்றும் கணித ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கவும் நிதி உதவி வழங்கப்படுகிறது. மாநில கல்வித் தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களுக்கு உபகரணங்களை வாங்குவதற்காக என்சிஇஆர்டியில் மத்திய கல்வித் தொழில்நுட்ப நிறுவனம் (சிஐஇடி) அமைக்கப்பட்டது.

அனைவருக்கும் கல்வி:

93வது சட்டத்திருத்தத்தின்படி அனைவருக்கும் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்கக் கல்வி என்பது 6-14 வயதுக்குட்பட்ட அனைத்துக் குழந்தைகளின் அடிப்படை உரிமையாகும். இதுவும் இலவசம். இந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற சர்வ சிசூ அபியான் (SSA) தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் கல்வியில் நிறைய வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளதை மேற்கண்ட விவாதம் தெளிவுபடுத்துகிறது. பொதுக் கல்வி மற்றும் உயர் கல்வியில் பரந்த வளர்ச்சி உள்ளது. நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும், அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் கல்வியைப் பரப்ப முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இன்னும் நமது கல்வி முறை பிரச்சனைகளால் நிரம்பி வழிகிறது.

தொடக்கக் கல்விக்கான திட்டங்கள்

1. சர்வ சிசூ அபியான்
2. மதிய உணவு
3. மகிளா சமாக்க்யா
4. மதராஸாக்களில் தரமான கல்வியை வழங்குவதற்கு வலுப்படுத்துதல் (SPQEM)

சர்வ சிசூ அபியான் (SSA) தொடக்கக் கல்வியை உலகளாவியமயமாக்குவதற்கான இந்தியாவின் முக்கிய திட்டமாக செயல்படுத்தப்படுகிறது. அதன் ஒட்டுமொத்த இலக்குகளில் உலகளாவிய

அணுகல் மற்றும் தக்கவைத்தல், கல்வியில் பாலினம் மற்றும் சமூக வகை இடைவெளிகளைக் குறைத்தல் மற்றும் குழந்தைகளின் கற்றல் நிலைகளை மேம்படுத்துதல் ஆகியவை அடங்கும்.

மதிய உணவு திட்டம்

1995 ஆம் ஆண்டு தொடக்கக் கல்விக்கான ஊட்டச்சத்து ஆதரவுக்கான தேசியத் திட்டமாக (NP-NSPE) மத்திய நிதியுதவித் திட்டமாகத் தொடங்கப்பட்டது. குழந்தைகளின் சேர்க்கை, தக்கவைப்பு மற்றும் வருகையை மேம்படுத்துவது மற்றும் ஒரே நேரத்தில் ஊட்டச்சத்து அளவை மேம்படுத்துவது இதன் நோக்கமாகும்.

இடைநிலைக் கல்விக்கான திட்டங்கள்

இடைநிலைக் கல்வி என்பது கல்விப் படிநிலையில் மிக முக்கியமான கட்டமாகும், ஏனெனில் இது மாணவர்களை உயர் கல்வி மற்றும் வேலை உலகிற்கு தயார்படுத்துகிறது. 14-18 வயதிற்குட்பட்ட அனைத்து இளைஞர்களுக்கும் நல்ல தரமான இடைநிலைக் கல்வி கிடைக்கக்கூடியதாகவும், அணுகக்கூடியதாகவும் மற்றும் மலிவு விலையில் வழங்குவதே தற்போதைய கொள்கையாகும். தற்போது, இரண்டாம் நிலை (அதாவது வகுப்பு IX முதல் XII வரை) இலக்காகக் கொண்ட பின்வரும் திட்டங்கள் மத்திய நிதியுதவித் திட்டங்களின் வடிவத்தில் செயல்படுத்தப்படுகின்றன:

1. ராஷ்ட்ரிய மத்தியமிக் சிக்ஷா அபியான்
2. பெண்கள் விடுதி திட்டம்
3. இடைநிலைக் கல்விக்காக பெண்களுக்கான தேசிய ஊக்குவிப்புத் திட்டம்
4. இடைநிலைக் கட்டத்தில் ஊனமுற்றோருக்கான உள்ளடக்கிய கல்வி
5. தொழிற்கல்வி திட்டம்
6. தேசிய மெரிட்-கம்-மீன்ஸ் ஸ்காலர்ஷிப் திட்டம்
7. மேல்நிலை மற்றும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளின் மாணவர்களுக்கான பெண்கள் விடுதி கட்டுதல் மற்றும் நடத்துவதற்கான திட்டம்
8. சிறுபான்மை மாணவர்களுக்கான உதவித்தொகை திட்டங்கள்
9. தேசிய உதவித்தொகை

கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சிக்கான தேசிய கவுன்சில் (NCERT) கல்வி வளர்ச்சியை அளவு மற்றும் தரமான அடிப்படையில் ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கி அனைத்து மாணவர்களுக்கும் சமமான கல்வி வாய்ப்புகளை வழங்க சிறப்பு முயற்சிகளை செய்கிறது.

NCERT தேசிய திறமை தேடல் திட்டத்தின் மூலம் மாணவர்களின் கல்வி புத்திசாலித்தனத்தை அங்கீகரித்து பாராட்டுகிறது. இது சாச்சா நேரு ஸ்காலர்ஷிப்புகள் மூலம் கலை வேறுபாட்டைப் பாராட்ட முயல்கிறது - கலை மற்றும் புதுமையான சிறப்பிற்காக. தேசிய பால் பவன் 1995 ஆம் ஆண்டு பால் ஸ்ரீ திட்டத்தின் மூலம் பல்வேறு வயதுக் குழுக்களில் திறமையான குழந்தைகளை கௌரவிக்கும் முறையை நிறுவியுள்ளது.

உயர் கல்விக்கான திட்டங்கள்

உயர்கல்வி என்பது மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டிற்கும் பொதுவான பொறுப்பு. நிறுவனங்களில் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் தரங்களை நிர்ணயிப்பது என்பது மத்திய அரசின் அரசியலமைப்பு கடமையாகும். மத்திய அரசு UGC க்கு மானியங்களை வழங்குகிறது மற்றும் நாட்டில் மத்திய பல்கலைக்கழகங்களை நிறுவுகிறது. தகுதியுள்ள மாணவர்கள், தேவையான வழிகள் உள்ள அல்லது இல்லாத குடும்பங்களில் இருந்து, தங்கள் படிப்பில் கடினமாக உழைத்து, அவர்களின் கல்வி வாழ்க்கையில் அடுத்த கட்ட கல்விக்கு செல்ல ஒரு ஊக்கம் அல்லது ஊக்கம் தேவை. இங்குதான் உதவித்தொகை மற்றும் கல்விக் கடன்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

இந்தியாவில் உள்ளூர் சுய-அரசு வளர்ச்சி

சுயராஜ்ய கிராம சமூகங்கள் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் எப்போதும் இருந்து வருகின்றன. காலப்போக்கில், இந்த கிராம அமைப்புகள் பஞ்சாயத்துகளாக மாற்றப்பட்டன. பஞ்சாயத்துகள் அல்லது பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது இந்தியாவின் பழமையான உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்புகளில் ஒன்றாகும். 'பஞ்சாயத்து' என்ற வார்த்தைக்கு ஒரு சட்டசபை (அயத்) அல்லது ஐந்து (பஞ்ச்) மக்கள் (ராஜ்) என்று பொருள்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்புகள் 1882 க்குப் பிறகு நடைமுறைக்கு வந்தன. உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின் தந்தையான லார்ட் ரிப்பன் இந்த அமைப்புகளை உருவாக்க முன்முயற்சி எடுத்தார். அக்காலத்தில் இவை உள்ளூர் பலகைகள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

1919 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு சட்டத்திற்குப் பிறகு, பல மாகாணங்களில் கிராம பஞ்சாயத்துகள் உறுதியாக நிறுவப்பட்டன. உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் தந்தை என்று ரிப்பன் பரவலாக அறியப்பட்டாலும், அடிமட்ட மட்டத்தில் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அதிகாரத்தை பரவலாக்குவதில் மகாத்மா காந்தியும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார். காந்தி கிராம பஞ்சாயத்துகளை

வலுப்படுத்துவதை ஆதரித்தார் மற்றும் அனைத்து வளர்ச்சி முயற்சிகளிலும் உள்ளூர் சுய-அரசுகளின் ஈடுபாட்டை உறுதி செய்தார்.

73வது மற்றும் 74வது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதன் மூலம், ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் இந்த அமைப்புகளுக்கு நிதியளிப்பதற்கான வழிமுறைகள் இருப்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்புகளுக்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்தல் நடத்தப்படுவதும் கட்டாயமாக்கப்பட்டது.

இந்த உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தை உருவாக்கியதன் மூலம், கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது, இது இந்தியா முழுவதும் அவற்றின் செயல்பாடு மற்றும் கட்டமைப்பில் சீரான தன்மையை உறுதி செய்கிறது.

தற்போது, நாடு முழுவதும் 250,000 உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்புகள் உள்ளன, 3.1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் உள்ளனர். இதில் 1.3 மில்லியன் பிரதிநிதிகள் பெண்கள்.

உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்பு

கிராமப்புறங்களில், மூன்று நிர்வாக குழுக்கள் உள்ளன. மேலே ஜிலா பரிஷத் அல்லது மாவட்ட கவுன்சில் உள்ளது. ஜிலா பரிஷத் பஞ்சாயத்து சமிதிகள் அல்லது தொகுதி கவுன்சில்களால் ஆனது. பஞ்சாயத்து சமிதிகள் கிராம பஞ்சாயத்துகள் அல்லது கிராம சபைகளால் ஆனது. இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் 18 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களை உள்ளடக்கிய கிராம சபை உள்ளது. பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களை நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை கிராமசபை உறுப்பினர்களுக்கு உண்டு. நகர்ப்புறங்களில், மூன்று உள்ளூர் சுயநிர்வாக அமைப்புகள் உள்ளன:

ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள்தொகை கொண்ட பகுதிகளில் முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் (மஹாநகர் பாலிகாஸ்) அல்லது ஒரு மில்லியனுக்கும் குறைவான மக்கள்தொகை கொண்ட பகுதிகளுக்கு முனிசிபல் கவுன்சில்கள் (நகர் பாலிகாஸ்).

நகர் பஞ்சாயத்துகள் அல்லது டவுன் கவுன்சில்கள் கிராமத்திலிருந்து நகர்ப்புறமாக மாறுவதற்கு நடுவில் உள்ள பகுதிகளுக்கு. பெரிய நகராட்சி பகுதிகளில், அவை மேலும் வார்டுகளாக பிரிக்கப்படலாம். பஞ்சாயத்துகளைப் பொறுத்தவரை, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் (பிஆர்ஐ) அமைப்பு இந்தியா முழுவதும் ஒரே மாதிரியாகவே உள்ளது. இந்தியாவின் பழங்குடியினர் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு மட்டுமே இந்த ஆட்சி முறையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு கிராம பஞ்சாயத்து அமைக்க குறைந்தபட்சம் 500 மக்கள் தொகை இருக்க

வேண்டும். பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் கிராம மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள், ஐந்து வருட காலத்திற்கும்.

உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகள்

இந்த உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் முதன்மை நோக்கம் உள்ளூர் பொருளாதார மேம்பாடு, சமூக நீதி மற்றும் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதாகும். உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:

- போக்குவரத்து, சாலைகள், மின் இணைப்புகள், பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள் போன்ற அடிப்படைக் கட்டமைப்புகளை உருவாக்குதல்
- சமூக சொத்துக்களை கட்டமைத்து பராமரிக்க
- நீர்ப்பாசனம் மற்றும் நீர் திட்டங்கள், நில மேம்பாடு மற்றும் மண் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் முறையான மேலாண்மை மூலம் விவசாயத்தின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்துதல்
- கல்வியை ஊக்குவிக்க
- சுகாதார வசதிகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் சுகாதாரம் பற்றிய விழிப்புணர்வை மேம்படுத்துதல்
- கிராமத்தின் சிறுதொழில்களை ஊக்குவித்தல்
- சமூக காடுகள், பால்பண்ணை, கோழி வளர்ப்பு மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பை மேம்படுத்துதல்

கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறங்களை மேம்படுத்த மாநில அரசு கொண்டு வரும் பல்வேறு திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் பொறுப்பு.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு எவ்வாறு சிறந்த முறையில் ஆட்சி செய்வது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்காக, 1926 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இந்த நிறுவனம் அனைத்து நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கும் சரியான வழிகாட்டியாக செயல்படுகிறது மற்றும் நகர்ப்புற கல்வி, திறன் மேம்பாடு மற்றும் நிர்வாகத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை பரப்புகிறது. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் திறமையான நிர்வாகத்தை மேற்கொள்வதற்கான திறன்களையும் அறிவையும் மேம்படுத்துவதற்கு அகில இந்திய உள்ளூர் சுயராஜ்ய நிறுவனம் உதவுகிறது. பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களை முறையாகச் செயல்படுத்துவதையும் உறுதி செய்கின்றனர். இந்திய அரசியலமைப்பு நமது ஆட்சி முறையை மூன்று அடுக்குகளாகப் பிரிக்கிறது, உள்ளூர் சுய-அரசு அடிமட்ட மட்டத்தை கவனித்துக்கொள்கிறது. உள்ளூர் சுய-அரசு மாநில அரசாங்கத்தின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது, மேலும் ஜிலா பரிஷத்கள், பஞ்சாயத்து சமீதிகள், மகாநகர் பாலிகாக்கள், நகர் பாலிகாக்கள் மற்றும்

பஞ்சாயத்துகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியா வலுவான உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் தொலைதூர மூலைகளிலும் ஜனநாயகத்தை உறுதி செய்துள்ளது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம்

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் 1608 இல் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். படிப்படியாக, அவர்கள் தேசத்தின் மீது படையெடுத்து தங்கள் சட்டங்களின்படி அதை ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினர், இது இந்தியா முழுவதும் பொருளாதாரத்தை பாதித்தது. பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரக் கொள்கையால் இந்தியப் பொருளாதாரம் விரைவான மாற்றத்தை சந்தித்தது. 1600 மற்றும் 1757 க்கு இடையில், பிரிட்டிஷ் வணிகர்கள் இந்தியாவில் இருந்து பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலம் அதிக லாபம் ஈட்டினார்கள். இந்தியர்களுக்கான சமூக மற்றும் பொருளாதார உத்திகள் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தால் புத்திசாலித்தனமாக உருவாக்கப்பட்டன. இந்தக் கொள்கைகளால் இந்தியா தொடர்ந்து அவர்களைச் சார்ந்திருந்தது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம் UPSC தேர்வுக்கு ஒரு முக்கியமான தலைப்பாகும், ஏனெனில் இது வரலாறு பாடத்திட்டத்தை உள்ளடக்கியது, இது ப்ரீலிம்ஸ் மற்றும் மெயின்ஸ் தாளிலும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சமூக, பொருளாதார, நேர்மறை மற்றும் எதிர்மறை தாக்கத்தை புரிந்து கொள்ள, சிறந்த கற்றல் மற்றும் புரிதலுக்காக முழுமையான UPSC குறிப்புகளை கீழே வழங்கியுள்ளோம்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம்

கிராமப்புறப் பொருளாதாரம் இருந்தபோதிலும், இந்தியா எப்போதும் பணக்கார நாடாகவே இருந்து வருகிறது. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்து பிரிட்டிஷ் காலனித்துவம் தொடங்கும் வரை, இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி 25% மற்றும் 35% இடையே ஏற்ற இறக்கமாக இருந்தது; இருப்பினும், 1947 இல் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய நேரத்தில், அது 2% ஆகக் குறைந்துவிட்டது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம் சரியாக இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது, மேலும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியாவில் கொண்டு வந்த பாரிய பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றங்கள் இருந்தன.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பொருளாதார தாக்கம்

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவிற்குப் பயணம் செய்தது முதன்மையாக வணிகத்திற்காக இருந்தது. அப்போது பிரிட்டனுக்கு தொழில் புரட்சி ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது. இந்த

காரணத்திற்காக, அவர்களுக்கு தொழிற்சாலைகளுக்கு அதிக எண்ணிக்கையிலான மூலப்பொருட்கள் தேவைப்பட்டன, அவற்றில் பெரும்பாலானவை இந்தியாவில் இருந்து வந்தவை. அவர்கள் தங்கள் இறுதிப் பொருட்களை விற்க பொருத்தமான சந்தையும் தேவைப்பட்டது. இதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் வர்த்தகத்தின் மையமாக இந்தியா மாறியது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் மிகக் கடுமையான பொருளாதாரப் பாதிப்பாகும்.

- இந்தியா தொழில்துறை இங்கிலாந்தின் பொருளாதார காலனியாக மாறியது.
- இங்கிலாந்தின் தொழில்மையமாக்கல் இந்தியாவின் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது, அது இறுதியில் தோல்வியடைந்தது.
- இந்திய கைவினைப்பொருட்களுக்கான உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச சந்தைகள் இழந்தன.
- பின்வரும் நில வருவாய் சோதனைகள் காரணமாக விவசாயிகள் துன்பத்தை அனுபவித்தனர்:

கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவின் நிரந்தர தீர்வு முறை

o மஹால்வாரி & ரியோத்வாரி அமைப்புகள்

- வணிக விவசாயத்தின் தாக்கம் தொழிலாளர்கள் மீது கடுமையாக இருந்தது. இது நிலமற்ற தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது.
- இது விவசாயிகளை நம்பியிருக்கும் ஒரு புதிய வகை பணக்கடன் கொடுப்பவர்களுக்கு வழிவகுத்தது, அவர்கள் பணத்தை கடன் வாங்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சமூக தாக்கம்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் காரணமாக இந்தியா பல சமூக மற்றும் கலாச்சார சீர்திருத்தங்களைக் கண்டது. குழந்தைத் திருமணம், சதி, சிசுக்கொலை போன்ற சமூகப் பிரச்சனைகளுக்கு நடுவே சுதந்திரம், சுதந்திரம், சமத்துவம், மனித உரிமைகள் போன்ற கருத்துக்களை ஆங்கிலேயர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர். சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்த எண்ணற்ற சட்ட நடவடிக்கைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய கலாச்சாரத்தில் ஆங்கில மொழியை புகுத்த ஆர்வமாக இருந்தனர்.

o பிராந்திய மொழிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

o பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட 1813 சாசனச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி, ரூ. இந்தியா முழுவதும் மேற்கத்திய அறிவியலை மேம்படுத்த 1 லட்சம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நேர்மறையான தாக்கம்

ஆங்கிலேயர்கள் புதிய வேலை வாய்ப்புகளை அறிமுகப்படுத்தினர், இது குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கு உதவியாக இருந்தது. இந்த சாத்தியக்கூறுகளின் காரணமாக சமூக இயக்கத்தை மேல்நோக்கி அடைவதற்கான அதிக நிகழ்தகவு அவர்களுக்கு இருந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நேர்மறையான தாக்கத்தின் மற்ற அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- இந்திய தொழில்மயமாக்கலின் முன்னணி முன்னோடிகளான நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது முக்கியத்துவம் பெற்றனர்.

- பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களில் பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள் மற்றும் இரயில்வேயின் கட்டிடம் ஆகியவை அடங்கும். பழங்குடி இந்தியர்களுக்கு சிறந்த வாழ்க்கைத் தரம் வழங்கப்படவில்லை; அவர்கள் எளிதாக சுரண்டப்படுவதற்கு எல்லாம் செய்யப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் கருத்தில் கொண்டு, இந்த உள்கட்டமைப்புகள் இந்தியா ஒரு கணிசமான பொருளாதார மாபெரும் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்தன.

- பாய்மரக் கப்பல்கள், தந்திகள் மற்றும் இரயில் பாதைகள் போன்ற புதிய தொழில்நுட்பத்தின் வருகையுடன் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் பொருளாதாரம் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்திற்கு உட்பட்டது. டிசம்பர் 4, 1829 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட வங்காள சதி ஒழுங்குமுறைச் சட்டம், சதி போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, சாதி அமைப்பைச் சேதப்படுத்தியது. ஆங்கிலேயர்களும் குறிப்பிடத்தக்க கலாச்சார முன்னேற்றங்களைச் செய்தனர்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி கொண்டு வந்த சில நேர்மறையான மாற்றங்களுடன், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் எண்ணற்ற எதிர்மறை தாக்கங்கள் உள்ளன, அவை இந்த பகுதியில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- பிரிட்டன் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றியபோது இந்தியத் தொழில்துறை சேதமடைந்தது, ஏனெனில் அவர்கள் சொந்தமாக உற்பத்தி செய்வதற்குப் பதிலாக பிரிட்டிஷ் இராச்சியத்திடமிருந்து பொருட்களைப் பெற வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட குழப்பம் உள்ளூர் மரவேலைகள், உலோகம் மற்றும் ஆடை வணிகங்கள் வீழ்ச்சியடையச் செய்தது. அது திறம்பட இந்தியாவை பிரிட்டனின் பொருளாதாரத் திட்டங்களின் கைகளில் ஒரு சிப்பாயாக மாற்றியது, அதிலிருந்து விலகிச் செல்ல முடியாது.

- பிரிட்டிஷ் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டின் போது நாட்டின் பெரும் மக்கள் தொகைக்கு போதிய உணவு வழங்கப்படாததால், பிரிட்டிஷ் தவறான நிர்வாகத்தால் பஞ்சங்கள் ஏற்பட்டன; மாறாக, உணவுப் பயிர்களை விட பண்ப்பயிர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. மக்களுக்கு உணவளிக்க

பேரரசின் பிற மாகாணங்களிலிருந்து உணவு கொண்டுவரப்பட்டது. 1850 முதல் 1899 வரையில் மட்டும், 24 பஞ்சங்கள் இந்த மூலோபாயம் மற்றும் சமத்துவமற்ற உணவுப் பகிர்வு காரணமாக மில்லியன் கணக்கான உயிர்களைக் கொன்றன.

- சக்திவாய்ந்த ராஜ்ஜியங்களை நிர்வகிக்கக்கூடிய, எளிதில் கைப்பற்றக்கூடிய துண்டுகளாகப் பிரிக்காமல், இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த பகுதியை ஆள முடியாது என்பதை ஆங்கிலேயர்கள் உணர்ந்தனர். கூடுதலாக, பிரித்தானியப் பேரரசு மதத் தலைவர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் பேசுவதற்கு இழப்பீடு அளிப்பதை வழக்கமாக்கியது, மற்ற மதங்களில் உள்ள உறவுகளை மெதுவாக சிதைக்கிறது. இந்த அணுகுமுறை இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான விரோத உறவில் நேரடி தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

- கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நெறிமுறையற்ற வணிக நடைமுறைகளால் இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து பிரிட்டன் டிரில்லியன்களைக் கொள்ளையடித்தது. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் இந்தியத் தொழில்துறையின் அழிவுக்குக் கூட வழிவகுத்தது மற்றும் லண்டன் இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து லாபத்தைப் பெறுவதை உறுதி செய்தது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது இந்தியாவின் சமூகம் மேம்பட்டதாகத் தோன்றும். ஆனால் கூர்ந்து கவனித்ததில், இந்த நன்மைகள் சிறந்த தற்செயலானவை மற்றும் மோசமான சுயநலம் கொண்டவை என்பது தெளிவாகியது. இந்தியப் பொருளாதாரத்தை திறம்பட சுரண்டுவதற்காக மட்டுமே பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் தலையீடு தேவையில்லாமல், சமூகவியல் மாற்றங்கள் கூட தங்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் எதிர்மறையான தாக்கம் இறுதியில் நன்மைகளை விட அதிகமாக உள்ளது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம் குறித்து சிவில் சர்வீசஸ்களுக்கு ஆர்வமுள்ளவர்கள் திடமான புரிதலை கொண்டிருக்க வேண்டும். சிவில் சர்வீசஸ் (பிரிலிம்ஸ்) மற்றும் (மெயின்ஸ்) தேர்வுகள் இரண்டிலும் இந்தத் தலைப்பில் கேள்விகள் இருக்கலாம். பின்வரும் முக்கியமான விஷயங்களைப் படிப்பது, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தாக்கம் பற்றிய உங்கள் அறிவை மேலும் மேம்படுத்த உதவும்.

- சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரம் போன்ற கருத்துகளின் அறிமுகம் உட்பட பல சமூக மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்கள் ஆங்கிலேயர்களால் இந்தியாவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

- இந்திய சீர்திருத்தவாதிகள் மற்றும் வெகுஜனத் தலைவர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஒழுங்குமுறைகளால் கொண்டுவரப்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக சாதி அமைப்பு அழிக்கப்பட்டது.

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

- சீர்திருத்தங்கள் இருந்தபோதிலும் பிரிட்டிஷ் கொள்கையான "பிளவு மற்றும் ஆட்சி" பராமரிக்கப்பட்டது. இது சாதி, மத மற்றும் அறிவுசார் பிளவுகளின் காரணமாக தொடர்ந்து கொந்தளிப்பு மற்றும் அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.
- நியாயமற்ற வரி நுட்பங்கள் மற்றும் இந்திய தொழில்களின் வீழ்ச்சி காரணமாக இந்தியப் பொருளாதாரம் சரிந்தது.

அலகு-5

இந்திய தேசிய தலைவர்

தாதாபாய் நௌரோஜி:

தாதாபாய் நௌரோஜி ஒரு இந்திய சமூக அரசியல் தலைவர் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் ஒருவர். முன்னணி தேசியவாத எழுத்தாளர் மற்றும் செய்தித் தொடர்பாளர், அவர் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் இந்தியர் ஆவார்.

1825 ஆம் ஆண்டு மும்பையில் குஜராத்தி பேசும் பார்சி குடும்பத்தில் பிறந்த நௌரோஜி, எல்பின்ஸ்டோன் இன்ஸ்டிடியூட் பள்ளியில் கல்வி பயின்றார். கிழக்கிந்திய கம்பெனி பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை ஆளும் நேரத்தில், நௌரோஜி இந்தியாவின் சமகால சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு அடித்தளமிட்டு, இந்தியாவின் முதல் அரசியல் சங்கமான பம்பாய் சங்கத்தை 1852 இல் நிறுவினார். 1855 இல் அவர் எல்பின்ஸ்டோனில் கணிதம் மற்றும் இயற்கை தத்துவ பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். மும்பையில் உள்ள கல்லூரி, கல்வித்துறை நியமனம் பெற்ற முதல் இந்தியர், அவர் நிறுவனத்தில் மற்றொரு பேராசிரியரால் 'இந்தியாவின் வாக்குறுதி' என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் லண்டனுக்குச் சென்ற சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, வணிக காமா குடும்பத்தின் முதல் இந்திய வணிக நிறுவனத்தில் சேர, பிரிட்டனில் நிறுவப்பட்ட முதல் இந்திய நிறுவனமான காமா & கோவிற்கு லிவர்பூல் இடத்தைத் திறந்தார். இருப்பினும், மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் அவர் நெறிமுறை அடிப்படையில் ராஜினாமா செய்தார், மேலும் 1859 வாக்கில் தனது சொந்த பருத்தி வர்த்தக நிறுவனமான தாதாபாய் நௌரோஜி & கோ நிறுவனத்தை நிறுவினார். இதனுடன் அவர் லண்டன் பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் குஜராத்தி பேராசிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டார் (1856-65).

1867 ஆம் ஆண்டில் அவர் கிழக்கு இந்திய சங்கத்தை நிறுவுவதற்கு உதவினார், இது ஆசியர்களை கீழ்த்தரமானவர்கள் என்ற நிலவும் பார்வைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதையும், இந்தியக் கண்ணோட்டத்தை பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களின் முன் வைப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்த அமைப்பு இறுதியில் 1885 இல் இந்திய தேசிய சங்கத்துடன் இணைந்தது, இந்திய தேசிய காங்கிரஸாக மாறியது - பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து இந்திய சுதந்திரத்திற்காக பிரச்சாரம் செய்த முக்கிய தேசியவாத கட்சி, பின்னர் காந்தியின் கட்சி மற்றும் இன்றும் இந்திய அரசியலில் ஒரு முக்கிய கட்சி. இதற்கிடையில், 1874 இல், இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய நௌரோஜி, பரடோ மகாராஜாவின் திவானாக (மந்திரி) தனது பொது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார், பின்னர் மும்பையின் சட்ட மேலவையின் உறுப்பினராகவும் இருந்தார்.

நெளரோஜியின் வாழ்நாளில், இந்திய மக்கள் தொகை பிரித்தானியப் பேரரசின் ஐந்தில் நான்கு பங்கிற்கு மேல் இருந்தது. ஆனால் அதன் 250 மில்லியன் மக்கள் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை. தனது அரசியல் ஈடுபாட்டைத் தொடர்ந்து, நெளரோஜி மீண்டும் பிரிட்டனுக்கு இடம் பெயர்ந்தார், மேலும் ஒவ்வொரு முறையும் கணிசமான இனவெறியை எதிர்கொண்டு, பலமுறை ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் தேர்தலில் போட்டியிட்டார். லண்டனில் வலுவான கன்சர்வேடிவ் ஹோல்போர்ன் தொகுதிக்கு லிபரல் கட்சி வேட்பாளராக அவர் 1886 ஆம் ஆண்டு எடுத்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது மற்றும் அவரது தோல்வியைத் தொடர்ந்து, பிரதம மந்திரி சாலிஸ்பரி பிரதம மந்திரி, ஒரு ஆங்கில தொகுதி 'கறுப்பின மனிதனை' தேர்ந்தெடுக்க தயாராக இல்லை என்று குறிப்பிட்டார். இந்த அறிக்கை நெளரோஜிக்கு அவப்பெயரை அளித்தது மற்றும் பிரபல நையாண்டி இதழ் பஞ்ச் ஒரு கார்ட்டூனில் நெளரோஜியை ஒதெல்லோவாகவும், சாலிஸ்பரியை 'டாக் ஆஃப் வெஸ்ட்மின்ஸ்டராகவும்' சித்தரித்தது.

'இந்தியாவின் கிராண்ட் ஒல்ட் மேன்' என்று அறியப்பட்ட நெளரோஜி, புளோரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் மற்றும் வாக்குரிமை பிரச்சாரர்களின் ஆதரவைப் பெற்று, நன்கு அறியப்பட்ட பொது நபரானார். 1892 ஆம் ஆண்டில் அவர் கிளர்கன்வெல்லில் (இப்போது லண்டன் போரோ ஆஃப் இஸ்லிங்டனின் ஒரு பகுதி) மத்திய ஃபின்ஸ்பரியின் வலுவான தொழிலாள வர்க்க விளிம்பு இடத்திற்கான லிபரல் வேட்பாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் கிளாட்ஸ்டோனின் அரசாங்கத்தில் சேர்ந்தார்.

'இருபது கோடி இந்தியர்களான நமக்கு ஒரே ஒரு உறுப்பினரை மட்டும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்துக்கு அனுப்பும் தகுதி இருந்திருந்தால், அந்தப் பதவிக்கு தாதாபாய் நெளரோஜியை ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுத்திருப்போம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.'

பாலகங்காதர திலகர்

ஆங்கிலோ-இந்திய எம்.பி.யான டேவிட் ஓக்டர்லோனி டைஸ் சோம்ப்ரே, 1841 இல் சஃபோல்க்கில் உள்ள சட்பரியின் இருக்கைக்கு தீவிர தாராளவாதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போதிலும், பிரிட்டிஷ் எம்.பி.யான முதல் ஆசியர் நெளரோஜி ஆவார், ஆனால் 1842 இல் ஊழலுக்காக உரிமை மறுக்கப்பட்டார் (நாடாளுமன்றம் ரத்து செய்யப்பட்டது. தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது 'மொத்த, முறையான மற்றும் விரிவான லஞ்சம்', மற்றும் அவரும் சட்பரி பிரிவின் மற்ற உறுப்பினரும் தங்கள் இடங்களை இழந்தனர்). அவர் ஒரு கிறிஸ்தவராக இல்லாததால், பைபிளில் பதவிப் பிரமாணம் செய்ய நெளரோஜி மறுத்துவிட்டார், ஆனால் அவரது கோர்ட்டே அவெஸ்டாவின் (ஜோராஸ்ட்ரிய மத உரை) நகலில் கடவுளின் பெயரில் சத்தியம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டார்.

நெளரோஜி ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் இருந்த காலத்தில், இந்தியாவின் நிலைமையை மேம்படுத்துவதற்காக தனது நேரத்தை செலவிட்டார் மற்றும் இந்திய சுதந்திரத்திற்காக பிரச்சாரம்

செய்தார். இருப்பினும் அவர் பெண்களுக்கான வாக்குகள், முதியோர்களுக்கான ஓய்வூதியம், ஐரிஷ் வீட்டுப் பங்கு மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் ஒழிப்பு ஆகியவற்றை ஆதரித்தார். வருங்கால முஸ்லீம் தேசியவாதியும் பாகிஸ்தானின் நிறுவனருமான முகமது அலி ஜின்னாவால் எம்.பி.யாக அவர் கடமைகளில் உதவினார். 1895 பொதுத் தேர்தலில் கன்சர்வேடிவ்கள் மீண்டும் ஆட்சியைப் பிடித்தபோது நௌரோஜி தனது இடத்தை இழந்தாலும், அவர் தனது வாழ்நாளின் இறுதிவரை பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்தார், 1906 இல் மூன்றாவது முறையாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். காங்கிரஸுக்குள் ஒரு உறுதியான மிதவாதி, அவர் பாலகங்காதர் திலகர், கோபால கிருஷ்ண கோகலே மற்றும் மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் (மகாத்மா) காந்தி ஆகியோருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தார்.

கோபால கிருஷ்ண கோகலே (1866-1915):

1866 ஆம் ஆண்டு மே 9 ஆம் தேதி, மகாராஷ்டிராவில் பிறந்த கோபால கிருஷ்ண கோகலே, இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் போது ஒரு இந்திய தாராளவாத அரசியல் தலைவராகவும், சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவும் இருந்தார்.

பல்கலைக் கழகக் கல்வியைப் பெற்ற முதல் தலைமுறை இந்தியர்களில் ஒருவரான கோகலே 1884 இல் எல்பின்ஸ்டோன் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார். ஆங்கிலம் கற்பதுடன், மேற்கத்திய அரசியல் சிந்தனையிலும் அவர் வெளிப்பட்டு, ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் மற்றும் எட்மண்ட் பர்க் போன்ற கோட்பாட்டாளர்களின் பெரும் அபிமானி ஆனார். நீதியரசர் மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடேவின் சமூகப் பணிகள் அவரது வாழ்க்கையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர் நீதிபதி மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடேவின் பாதுகாவலர் மகன்' அதாவது மானஸ் புத்ரா என்று பெயரிடப்பட்டார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் மூத்த தலைவர் தவிர, இந்திய பணியாளர்கள் சங்கத்தின் நிறுவனர் ஆவார். சமூகம் மற்றும் காங்கிரஸ் மற்றும் அவர் பணியாற்றிய பிற சட்டமன்ற அமைப்புகள் மூலம், கோகலே இந்திய சுயராஜ்யத்திற்காகவும் சமூக சீர்திருத்தங்களுக்காகவும் பிரச்சாரம் செய்தார்.

கோகலே, மகாத்மா காந்தியின் பிந்தைய காலத்தில் அவருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தார். ஒரு இளம் பாரிஸ்டராக, காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் பேரரசுக்கு எதிரான தனது போராட்டங்களிலிருந்து திரும்பினார், மேலும் கோகலேவிடமிருந்து தனிப்பட்ட வழிகாட்டுதலைப் பெற்றார், இந்தியாவைப் பற்றிய அறிவு மற்றும் புரிதல் மற்றும் பொதுவான இந்தியர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் உட்பட.

இந்தியாவின் நிதி நிலை குறித்து வெல்பி கமிஷன் முன்பு கோகலே அளித்த வாக்குமூலம் அவருக்குப் பாராட்டுகளைப் பெற்றது. மத்திய சட்ட மேலவையில் பட்ஜெட் குறித்த அவரது உரைகள் முழுமையான புள்ளிவிவர பகுப்பாய்வுடன் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. இந்தியாவில் மோர்லி-மிண்டோ சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதில் அவர் முக்கியப் பங்காற்றினார். அவர் ஒரு அறிஞரும் ஒரு அரசியல்வாதியும் ஆவார், அவர் மிகப்பெரிய இந்திய தாராளவாதி என்று விவாதிக்கலாம்.

கோகலே பிப்ரவரி 19, 1915 இல் இறந்தார், அவரை பெரிதும் போற்றியவர்களின் வாழ்க்கையில் வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தினார்.

பாலகங்காதர திலகர்:

பால் கங்காதர திலகர் (உச்சரிப்பு (உதவி-தகவல்); பிறப்பு கேசவ் கங்காதர திலகர் (உச்சரிப்பு: ; 23 ஜூலை 1856 - 1 ஆகஸ்ட் 1920), லோக்மான்யா (IAST: Lokmanya) என விரும்பப்பட்டவர், அவர் ஒரு இந்திய தேசியவாதி, ஆசிரியர் மற்றும் சுதந்திர ஆர்வலர் ஆவார். லால் பால் பால் முப்படையின் மூன்றில் ஒரு பங்கு. இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் முதல் தலைவர் திலகர் ஆவார். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ அதிகாரிகள் அவரை "இந்திய அமைதியின் தந்தை" என்று அழைத்தனர். அவருக்கு "லோக்மான்யா" என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. "மக்களால் அவர்களின் தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்". மகாத்மா காந்தி அவரை "நவீன இந்தியாவின் தயாரிப்பாளர்" என்று அழைத்தார்.

திலகர் ஸ்வராஜ்ஜின் ('சுய ஆட்சி') முதல் மற்றும் வலிமையான வக்கீல்களில் ஒருவர் மற்றும் இந்திய நனவில் ஒரு வலுவான தீவிரவாதி. அவர் மராத்தியில் மேற்கோள் காட்டியதற்காக அறியப்படுகிறார்: "சுயராஜ்ஜியம் எனது பிறப்புரிமை, அதை நான் பெறுவேன்!". பிபின் சந்திர பால், லாலா லஜபதி ராய், அரபிந்தோ கோஸ், V. O. சிதம்பரம் பிள்ளை மற்றும் முகமது அலி ஜின்னா உட்பட பல இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் அவர் நெருங்கிய கூட்டணியை உருவாக்கினார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை:

கேசவ் கங்காதர திலகர் 1856 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 23 ஆம் தேதி இன்றைய மகாராஷ்டிராவின் (அப்போதைய பம்பாய் பிரசிடென்சி) ரத்னகிரி மாவட்டத்தின் தலைமையகமான ரத்னகிரியில் ஒரு மராத்தி இந்து சித்பவன் பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவரது ஊர் சிகாலி. அவரது தந்தை, கங்காதர திலகர் ஒரு பள்ளி ஆசிரியராகவும், சமஸ்கிருத பண்டிதராகவும் இருந்தார், திலகரின் பதினாறு வயதில் இறந்தார். 1871 ஆம் ஆண்டில், திலகர் தனது பதினாறு வயதில் தந்தையின் மரணத்திற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்பு தபியாய் (நீ பால்) என்பவரை மணந்தார். திருமணத்திற்குப்

பிறகு, அவரது பெயர் சத்யபாமாபாய் என்று மாற்றப்பட்டது. அவர் 1877 இல் புனேவில் உள்ள டெக்கான் கல்லூரியில் கணிதத்தில் முதல் வகுப்பில் தனது இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். அவர் தனது M.A படிப்பை பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு L.L.B படிப்பில் சேர், 1879 இல் அவர் அரசாங்க சட்டக் கல்லூரியில் L.L.B பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்ற பிறகு, திலக் புனேயில் உள்ள ஒரு தனியார் பள்ளியில் கணிதம் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். பின்னர், புதிய பள்ளியில் சக ஊழியர்களுடன் கருத்தியல் வேறுபாடு காரணமாக, அவர் ஒதுங்கி பத்திரிகையாளர் ஆனார். திலகர் பொது விவகாரங்களில் தீவிரமாக பங்கேற்றார். அவர் கூறினார்: "மதமும் நடைமுறை வாழ்க்கையும் வேறுபட்டவை அல்ல, உங்கள் சொந்தத்திற்காக மட்டுமே உழைக்காமல் நாட்டை உங்கள் குடும்பமாக்குவதே உண்மையான ஆவி. அதற்கு அப்பாற்பட்ட படி மனிதகுலத்திற்கும் அடுத்தவர்களுக்கும் சேவை செய்வதாகும்.

விஷ்ணுசாஸ்திரி சிபல்லுங்கரால் ஈர்க்கப்பட்டு, கோபால் கணேஷ் அகர்கர், மகாதேவ் பல்லால் நம்ஜோஷி மற்றும் விஷ்ணுசாஸ்திரி சிபல்லுங்கர் உள்ளிட்ட சில கல்லூரி நண்பர்களுடன் 1880 ஆம் ஆண்டில் இடைநிலைக் கல்விக்கான புதிய ஆங்கிலப் பள்ளியை நிறுவினார். இந்திய இளைஞர்களின் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்துவதே அவர்களின் குறிக்கோளாக இருந்தது. பள்ளியின் வெற்றி, 1884 ஆம் ஆண்டில் டெக்கான் கல்விச் சங்கத்தை நிறுவி, இளம் இந்தியர்களுக்கு இந்தியக் கலாச்சாரத்தை வலியுறுத்துவதன் மூலம் தேசியவாதக் கருத்துக்களைக் கற்பிக்கும் புதிய கல்வி முறையை உருவாக்க வழிவகுத்தது. சமூகம் 1885 இல் இரண்டாம் நிலை படிப்புகளுக்கு பெர்குசன் கல்லூரியை நிறுவினார். திலகர் பெர்குசன் கல்லூரியில் கணிதம் கற்பித்தார். 1890 ஆம் ஆண்டில், திலகர் டெக்கான் கல்விச் சங்கத்திலிருந்து மிகவும் வெளிப்படையான அரசியல் பணிக்காக வெளியேறினார். அவர் ஒரு மத மற்றும் கலாச்சார மறுமலர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து சுதந்திரத்தை நோக்கி ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

அரசியல் வாழ்க்கை:

திலகர் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இந்திய சுயாட்சிக்காக போராடிய நீண்ட அரசியல் வாழ்க்கையைக் கொண்டிருந்தார். காந்திக்கு முன், அவர் மிகவும் பரவலாக அறியப்பட்ட இந்திய அரசியல் தலைவர். அவரது சக மகாராஷ்டிர சமகாலத்தவரான கோகலேவைப் போலல்லாமல், திலகர் ஒரு தீவிர தேசியவாதியாகக் கருதப்பட்டார், ஆனால் ஒரு சமூக பழமைவாதி. மாண்டலேயில் நீண்ட காலம் பணியாற்றிய பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவரது அரசியல் வாழ்வின் ஒரு கட்டத்தில், பிரிட்டிஷ் எழுத்தாளர் சர் வாலண்டைன் சிரோலால் "இந்திய அமைதியின் தந்தை" என்று அழைக்கப்பட்டார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்:

திலகர் 1890 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் சேர்ந்தார்.[14] அவர் அதன் மிதமான அணுகுமுறையை எதிர்த்தார், குறிப்பாக சுயராஜ்யத்திற்கான போராட்டத்தில். அந்த நேரத்தில் அவர் மிகவும் பிரபலமான தீவிரவாதிகளில் ஒருவராக இருந்தார்.[15] உண்மையில், 1905-1907 சுதேசி இயக்கம்தான் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்குள் மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் என பிளவுபட்டது.

1896 இன் பிற்பகுதியில், ஒரு புபோனிக் பிளேக் பம்பாயிலிருந்து புனே வரை பரவியது. ஜனவரி 1897 இல், அது தொற்றுநோய் விகிதத்தை எட்டியது. அவசரநிலையைச் சமாளிக்க பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவம் கொண்டுவரப்பட்டது மற்றும் பிளேக்கைக் கட்டுப்படுத்த கடுமையான நடவடிக்கைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன, தனியார் வீடுகளுக்குள் கட்டாயமாக நுழைவதற்கு அனுமதி, வீட்டில் வசிப்பவர்களை பரிசோதனை செய்தல், மருத்துவமனைகள் மற்றும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட முகாம்களுக்கு வெளியேற்றுதல், தனிநபர்களை அகற்றுதல் மற்றும் அழித்தல். உடைமைகள், மற்றும் நோயாளிகள் நகரத்திற்குள் நுழைவதையோ அல்லது வெளியேறுவதையோ தடுப்பது. மே மாத இறுதியில், தொற்றுநோய் கட்டுக்குள் வந்தது. தொற்றுநோயைக் கட்டுப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் இந்திய மக்களிடையே பரவலான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. திலகர் தனது கேசரி நாளிதழில் (கேசரி மராத்தியில் எழுதப்பட்டது, "மராத்தா" ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது), இந்து மத நூலான பகவத் கீதையை மேற்கோள் காட்டி, யார் மீதும் எந்தக் குற்றமும் சுமத்த முடியாது என்று கூறி எரிச்சலூட்டும் கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். வெகுமதியைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் ஒரு ஒடுக்குமுறையாளரைக் கொன்றது. இதைத் தொடர்ந்து, 22 ஜூன் 1897 இல், கமிஷனர் ராண்ட் மற்றும் மற்றொரு பிரிட்டிஷ் அதிகாரி லெப்டினன்ட் அயர்ஸ்ட் ஆகியோர் சபேகர் சகோதரர்கள் மற்றும் அவர்களது மற்ற கூட்டாளிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பார்பரா மற்றும் தாமஸ் ஆர். மெட்கால்ஃப் கருத்துப்படி, திலகர் "குற்றவாளிகளின் அடையாளங்களை நிச்சயமாக மறைத்தார்". திலக் மீது கொலைக்கு தூண்டியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு 18 மாத சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இன்றைய மும்பையில் உள்ள சிறையிலிருந்து அவர் வெளிவந்தபோது, அவர் ஒரு தியாகியாகவும், தேசிய வீரராகவும் போற்றப்பட்டார். அவர் தனது கூட்டாளியான காக்கா பாப்டிஸ்டாவால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு புதிய முழக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்: "சுயராஜ்யம் (சுய ஆட்சி) எனது பிறப்புரிமை, அதை நான் பெறுவேன்."

தேசியவாத இயக்கத்தை பலவீனப்படுத்த கர்சன் பிரபு வகுத்த உத்தியாக இருந்த வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து, திலகர் சுதேசி இயக்கத்தையும் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தையும் ஊக்குவித்தார். இந்த இயக்கம் வெளிநாட்டுப் பொருட்களைப் புறக்கணிப்பதையும், வெளிநாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தும் எந்தவொரு இந்தியரையும் சமூகப் புறக்கணிப்பதையும் உள்ளடக்கியது. சுதேசி இயக்கமானது சொந்தமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் பயன்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது. ஒருமுறை வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டால்,

இந்தியாவிலேயே அந்தப் பொருட்களின் உற்பத்தியால் நிரப்பப்பட வேண்டிய இடைவெளி ஏற்பட்டது. சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கங்கள் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் என்று திலகர் கூறினார்.

கோபால கிருஷ்ண கோகலேவின் மிதவாதக் கருத்துக்களை திலகர் எதிர்த்தார், மேலும் வங்காளத்தில் சக இந்திய தேசியவாதிகளான பிபின் சந்திர பால் மற்றும் பஞ்சாபில் லாலா லஜபதி ராய் ஆகியோரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. அவர்கள் "லால்-பால்-பால் மூவர்" என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். 1907-ல் குஜராத்தின் தூரத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆண்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. காங்கிரஸின் புதிய தலைவரை தேர்ந்தெடுப்பதில் கட்சியின் மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரப் பிரிவினரிடையே சிக்கல் ஏற்பட்டது. கட்சி திலகர், பால் மற்றும் லஜபதிராய் தலைமையிலான தீவிரப் பிரிவாகவும், மிதவாதப் பிரிவாகவும் பிளவுபட்டது. அரவிந்த கோஸ், வி.ஓ. சிதம்பரம் பிள்ளை போன்ற தேசியவாதிகள் திலகர் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்.

கொல்கத்தாவில் மராட்டிய மாதிரியான ஆட்சியை சுதந்திர இந்தியாவுக்காக கற்பனை செய்தீர்களா என்று கேட்டதற்கு, திலகர் பதிலளித்தார், 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் மராத்தா ஆதிக்கம் செலுத்திய அரசாங்கங்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் காலாவதியானவை, மேலும் எல்லோரும் இருக்கும் சுதந்திர இந்தியாவுக்கான உண்மையான கூட்டாட்சி முறையை அவர் விரும்புகிறார். ஒரு சம பங்குதாரர். இந்தியாவின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க, அத்தகைய அரசாங்கத்தால் மட்டுமே முடியும் என்றும் அவர் கூறினார். தேவநாகரி எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட இந்தி இந்தியாவின் ஒரே தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்த முதல் காங்கிரஸ் தலைவர் இவரே.

தேசத்துரோக குற்றச்சாட்டுகள்:

அவரது வாழ்நாளில் மற்ற அரசியல் வழக்குகளில், திலகர் 1897, 1909 மற்றும் 1916 ஆம் ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கத்தால் மூன்று முறை தேசத்துரோக குற்றச்சாட்டுகளுக்காக விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். 1897 ஆம் ஆண்டில், திலகர் ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிரான அதிருப்தியைப் பிரசங்கித்ததற்காக 18 மாதங்கள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். 1909 ஆம் ஆண்டில், இந்தியர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையே தேசத்துரோகம் மற்றும் தீவிரமான இன விரோதத்தை அவர் மீது மீண்டும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. பம்பாய் வழக்கறிஞர் முகமது அலி ஜின்னா, திலக்கின் வாதத்தில் ஆஜரானார், ஆனால் பர்மாவில் அவருக்கு ஆறு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அவரது வழக்கறிஞர் மற்றும் இந்த முறை அவரை வழக்கில் இருந்து விடுவிக்க வழிவகுத்தது.

மாண்டலேயில் சிறைவாசம்:

30 ஏப்ரல் 1908 அன்று, கல்கத்தா புகழ் பெற்ற தலைமை பிரசிடென்சி மாஜிஸ்திரேட் டக்ளஸ் கிங்ஸ்போர்டைக் கொல்ல, பிரஃபுல்லா சாக்கி மற்றும் குதிராம் போஸ் என்ற இரண்டு பெங்காலி இளைஞர்கள், முசாபர்பூரில் ஒரு வண்டியின் மீது வெடிகுண்டை வீசினர், ஆனால் அதில் பயணித்த இரண்டு பெண்களை தவறாகக் கொன்றனர். பிடிபட்டபோது சாகி தற்கொலை செய்துகொண்ட நிலையில், போஸ் தூக்கிலிடப்பட்டார். திலகர் தனது கேசரி பத்திரிகையில் புரட்சியாளர்களைப் பாதுகாத்து உடனடியாக சுயராஜ்யம் அல்லது சுயராஜ்ஜியத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார். அரசாங்கம் அவர் மீது தேச துரோகக் குற்றச்சாட்டை விரைவாகச் சுமத்தியது. விசாரணையின் முடிவில், சிறப்பு நடுவர் மன்றம் 7:2 பெரும்பான்மையில் அவருக்கு தண்டனை வழங்கியது. நீதிபதி, Dinshaw D. Davar அவருக்கு பர்மாவின் மாண்டலேயில் ஆறு ஆண்டுகள் சிறை தண்டனையும் ₹1,000 (US\$13) அபராதமும் விதித்தார். நீங்கள் ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா என்று நீதிபதி கேட்டதற்கு, திலகர் கூறினார்:

நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்பு இருந்தபோதிலும், நான் நிரபராதி என்று நான் இன்னும் உறுதியாகக் கூறுகிறேன். மனிதர்கள் மற்றும் நாடுகளின் விதிகளை ஆளும் உயர் சக்திகள் உள்ளன; மற்றும் நான் நினைக்கிறேன், நான் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் காரணம் எனது பேனா மற்றும் நாக்கை விட எனது துன்பத்தால் அதிகம் பயனடையலாம் என்பது பிராவிடன்ஸின் விருப்பமாக இருக்கலாம்.

இந்த வழக்கில் முகமது அலி ஜின்னா அவரது வழக்கறிஞராக இருந்தார்.[29] நீதிபதி தாவரின் தீர்ப்பு பத்திரிகைகளில் கடுமையான விமர்சனத்திற்கு உள்ளானது மற்றும் பிரிட்டிஷ் நீதி அமைப்பின் பாரபட்சமற்ற தன்மைக்கு எதிராகக் காணப்பட்டது. 1897 ஆம் ஆண்டு தனது முதல் தேச துரோக வழக்கில் திலக்கிற்காக நீதியரசர் தாவர் முன்பு ஆஜரானார். தீர்ப்பை நிறைவேற்றும் போது, திலக்கின் நடத்தைக்கு எதிராக நீதிபதி சில கடுமையான கண்டிப்புகளில் ஈடுபட்டார். அவர் நீதித்துறை கட்டுப்பாட்டை தூக்கி எறிந்தார், இது ஓரளவிற்கு, நடுவர் மன்றத்தின் பொறுப்பில் கவனிக்கத்தக்கது. அவர் கட்டுரைகளை "தேசத்துரோகத்துடன் தூண்டுதல்", வன்முறையைப் போதிப்பது, கொலைகளைப் பற்றி ஒப்புதல் வாக்குமூலம் போன்றவற்றைக் கண்டனம் செய்தார். "இந்தியாவில் வெடிகுண்டு வந்ததை நீங்கள் ஏதோ இந்தியாவிற்கு நன்மைக்காக வந்ததைப் போல் வாழ்த்துகிறீர்கள். நான் சொல்கிறேன், அத்தகைய பத்திரிகை நாட்டிற்கு சாபம்". திலகர் 1908 முதல் 1914 வரை மாண்டலேக்கு அனுப்பப்பட்டார்.[31] சிறையில் இருந்தபோது, அவர் தொடர்ந்து எழுதவும் படிக்கவும், இந்திய தேசியவாத இயக்கம் குறித்த தனது கருத்துக்களை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டார். சிறையில் இருந்தபோது அவர் கீதா ரகசியத்தை எழுதினார்.[32] அதன் பல பிரதிகள் விற்கப்பட்டு, இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக பணம் வழங்கப்பட்டது.

மாண்டலேக்குப் பிறகு வாழ்க்கை:

திலக் மாண்டலே சிறையில் தண்டனைக் காலத்தில் நீரிழிவு நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். 1914 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 16 ஆம் தேதி விடுதலையானபோது இதுவும் சிறை வாழ்க்கையின் பொதுவான சோதனையும் அவரை மகிழ்வித்தது. அந்த ஆண்டு ஆகஸ்டில் முதலாம் உலகப் போர் தொடங்கியபோது, திலகர் மன்னர்-பேரரசர் ஐந்தாம் ஜார்ஜுக்கு தனது ஆதரவை வழங்கினார் மற்றும் புதிய ஆட்களைத் தேடுவதற்காக தனது பேச்சாற்றலை மாற்றினார். போர் முயற்சிகள். மே 1909 இல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மிண்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தங்கள் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டத்தை அவர் வரவேற்றார், இது "ஆட்சியாளர்களுக்கும் ஆளப்படுபவர்களுக்கும் இடையிலான நம்பிக்கையின் குறிப்பிடத்தக்க அதிகரிப்பு" என்று குறிப்பிட்டார். அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் வேகத்தை விரைவுபடுத்துவதற்குப் பதிலாக வன்முறைச் செயல்கள் உண்மையில் குறைந்துவிட்டன என்பது அவரது நம்பிக்கை. அவர் காங்கிரஸுடன் சமரசம் செய்ய ஆர்வமாக இருந்தார் மற்றும் நேரடி நடவடிக்கைக்கான தனது கோரிக்கையை கைவிட்டு, "கண்டிப்பாக அரசியலமைப்பு வழிமுறைகளின் மூலம்" போராட்டங்களுக்கு தீர்வு கண்டார் - இது நீண்ட காலமாக அவரது போட்டியாளரான கோகலேவால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. 1916 லக்னோ ஒப்பந்தத்தின் போது காங்கிரஸ்.

முழு அகிம்சை ("மொத்த அகிம்சை") என்ற கருத்தை விட்டுவிட்டு, எல்லா வகையிலும் சுயராஜ்யத்தை ("ஸ்வராஜ்யம்") பெற முயலுமாறு மோகன்தாஸ் காந்தியை திலகர் நம்ப வைக்க முயன்றார். சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்கான வழிமுறைகளில் திலகருடன் காந்தி முழுமையாக உடன்படவில்லை என்றாலும், சத்தியாகிரகத்தின் ஆதரவில் உறுதியாக இருந்தார், அவர் நாட்டிற்கு திலகரின் சேவைகளையும் உறுதியான தைரியத்தையும் பாராட்டினார். திலக் வாலண்டைன் சிரோலுக்கு எதிராக ஒரு சிவில் வழக்கை இழந்து பண இழப்பை சந்தித்த பிறகு, திலக் செய்த செலவுகளை ஈடுசெய்யும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்பட்ட திலக் பர்ஸ் நிதிக்கு பங்களிக்கும்மாறு காந்தி இந்தியர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார்.

அகில இந்திய ஹோம் ரூல் லீக்:

திலகர் 1916-18 இல் ஜி.எஸ். கபார்டே மற்றும் அன்னி பெசன்ட் ஆகியோருடன் அகில இந்திய ஹோம் ரூல் லீக்கை நிறுவ உதவினார். மிதவாத மற்றும் தீவிரப் பிரிவினரை மீண்டும் இணைக்க பல ஆண்டுகளாக முயற்சித்த பிறகு, அவர் கைவிட்டு, சுயராஜ்யத்தை நாடிய ஹோம் ரூல் லீக்கில் கவனம் செலுத்தினார். சுயராஜ்யத்தை நோக்கிய இயக்கத்தில் சேர விவசாயிகள் மற்றும் உள்ளூர் மக்களின் ஆதரவிற்காக திலகர் கிராமம் கிராமமாக பயணம் செய்தார்.[31] திலகர் ரஷ்யப் புரட்சியால் ஈர்க்கப்பட்டார், மேலும் விளாடிமிர் லெனின் மீதான தனது அபிமானத்தை வெளிப்படுத்தினார்.[37] லீக்கில் ஏப்ரல் 1916 இல் 1400 உறுப்பினர்கள் இருந்தனர், மேலும் 1917 இல் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை

தோராயமாக 32,000 ஆக வளர்ந்தது. திலக தனது ஹோம் ரூல் லீக்கை மகாராஷ்டிரா, மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் கர்நாடகா மற்றும் பெரார் பகுதியில் தொடங்கினார். பெசன்ட் லீக் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் செயல்பட்டது.

மத-அரசியல் பார்வைகள்:

திலகர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வெகுஜன அரசியல் நடவடிக்கைக்காக இந்திய மக்களை ஒன்றிணைக்க முயன்றார். இது நடக்க, பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு இந்து-ஆதரவு செயல்பாட்டிற்கு ஒரு விரிவான நியாயம் தேவை என்று அவர் நம்பினார். இந்த நோக்கத்திற்காக, அவர் ராமாயணம் மற்றும் பகவத் கீதையின் மூலக் கொள்கைகளில் நியாயத்தை நாடினார். அவர் இந்த அழைப்பை செயல்பாட்டிற்கான கர்ம-யோகா அல்லது செயல் யோகா என்று பெயரிட்டார். அவரது விளக்கத்தில், பகவத் கீதை இந்த கொள்கையை கிருஷ்ணருக்கும் அர்ஜுனுக்கும் இடையேயான உரையாடலில் வெளிப்படுத்துகிறது. கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனை தனது எதிரிகளுடன் (இந்த விஷயத்தில் அவரது குடும்பத்தின் பல உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியது) போரிடுமாறு அறிவுறுத்துகிறார், ஏனெனில் இது அவரது கடமையாகும். திலகரின் கருத்தில், பகவத் கீதை செயல்பாட்டின் வலுவான நியாயத்தை வழங்கியது. இருப்பினும், இது துறந்த பார்வைகள் மற்றும் முற்றிலும் கடவுளுக்காகச் செயல்படும் யோசனை ஆகியவற்றால் ஆதிக்கம் செலுத்திய அந்த நேரத்தில் உரையின் முக்கிய விளக்கத்துடன் முரண்பட்டது. இது ராமானுஜரும் ஆதி சங்கரரும் அந்த நேரத்தில் இருந்த இரண்டு முக்கியக் கருத்துக்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது. இந்த தத்துவத்திற்கு ஆதரவைக் காண, திலகர் கீதையின் தொடர்புடைய பகுதிகளுக்கு தனது சொந்த விளக்கங்களை எழுதினார் மற்றும் ஞானதேவாவின் கீதையின் வர்ணனை, ராமானுஜரின் விமர்சன வர்ணனை மற்றும் கீதையின் சொந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பயன்படுத்தி தனது கருத்துக்களை ஆதரித்தார். அவரது முக்கியப் போர் உலகச் செயல்பாட்டுடன் முரண்பட்ட காலத்தின் துறந்த கருத்துக்களுக்கு எதிராக இருந்தது. இதை எதிர்த்துப் போராட, கர்மா, தர்மம் மற்றும் யோகம் போன்ற சொற்களையும், துறவு என்ற கருத்தையும் மறுவிளக்கம் செய்ய அவர் அதிக முயற்சி செய்தார். அவர் தனது பகுத்தறிவை இந்து மத அடையாளங்கள் மற்றும் கோடுகளில் நிறுவியதால், ஆதரவிற்காக ஆங்கிலேயர்களுடன் கூட்டணி வைக்கத் தொடங்கிய முஸ்லிம்கள் போன்ற பல இந்து அல்லாதவர்களை அவர் அந்நியப்படுத்தினார்.

அன்னி பெசன்ட்

அன்னி வுட் 1847 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 1 ஆம் தேதி லண்டனில் ஒரு உயர் நடுத்தர குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் வில்லியம் பர்டன் பெர்ஸ்ஸே வுட் (1816-1852) மற்றும் எமிலி ரோச் மோரிஸ் (இறப்பு 1874) ஆகியோரின் மகள் ஆவார். வுட்ஸ் டெவோனிடமிருந்து உருவானது மற்றும் அவரது பெரிய மாமா விக் அரசியல்வாதியான சர் மேத்யூ வுட், 1வது பரோனெட் இவரிடமிருந்து

பேஜ் லூட் பாரோனெட்டுகள் பெறப்பட்டது. அவரது தந்தை ஒரு ஆங்கிலேயர் ஆவார், அவர் டப்ளின் டிரினிட்டி கல்லூரியில் சேர்ந்து மருத்துவப் பட்டம் பெற்றார். அவரது தாயார் ஒரு ஐரிஷ் கத்தோலிக்கராக இருந்தார், மிகவும் எளிமையான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பெசன்ட் தனது ஐரிஷ் வம்சாவளியின் பெரும்பகுதியை உருவாக்கி தனது வயதுவந்த வாழ்நாள் முழுவதும் ஐரிஷ் சுய-ஆட்சிக்கான காரணத்தை ஆதரித்தார். அன்னியின் தந்தை அவளுக்கு ஐந்து வயதாக இருந்தபோது இறந்துவிட்டார், குடும்பத்தை கிட்டத்தட்ட பணமின்றி விட்டுவிட்டார். அவரது தாயார் ஹாரோ பள்ளியில் ஆண்களுக்கான தங்கும் விடுதியை நடத்தி குடும்பத்தை ஆதரித்தார். இருப்பினும், அவளால் அன்னிக்கு ஆதரவளிக்க முடியவில்லை மற்றும் அவளது தோழி எல்லன் மேரியட்டை அவளை கவனித்துக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினாள். அவளுக்கு நல்ல கல்வி கிடைப்பதை மரியட் உறுதி செய்தாள். அன்னிக்கு சமூகத்திற்கான வலுவான கடமை உணர்வும், சுதந்திரமான பெண்கள் எதைச் சாதிக்க முடியும் என்ற சமமான வலுவான உணர்வும் வழங்கப்பட்டது. ஒரு இளம் பெண்ணாக, அவளால் ஐரோப்பாவில் பரவலாகப் பயணிக்க முடிந்தது. அன்னி ஒரு ஆங்கிலிகள் ஆனால் பின்னர் நம்பிக்கையை கைவிட்டார்.

1867 ஆம் ஆண்டில், இருபது வயதில், அவர் வால்டர் பெசண்டின் இளைய சகோதரரான 26 வயது மதகுரு ஃபிராங்க் பெசன்ட்டை (1840-1917) மணந்தார். அவர் ஒரு சுவீசேஷ ஆங்கிலிகள், அவர் தனது பல கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார். அவரது திருமணத்திற்கு முன்பு, அவர் மான்செஸ்டரில் உள்ள நண்பர்களுக்குச் சென்றதன் மூலம் மேலும் அரசியல்மயமானார், அவர் ஆங்கில தீவிரவாதிகள் மற்றும் ஐரிஷ் குடியரசுக் கட்சியின் ஃபெனியன் சகோதரத்துவத்தின் உறுப்பினர்களுடனும், நகர்ப்புற ஏழைகளின் நிலைமைகளுடனும் தொடர்பு கொண்டார்.

விரைவில் ஃபிராங்க் லிங்கன்ஷையரில் உள்ள சிப்சியின் விகாரா ஆனார். அன்னி தனது கணவருடன் சிப்சிக்கு குடிபெயர்ந்தார், சில வருடங்களில் அவர்களுக்கு ஆர்தர் மற்றும் மேபெல் என்ற இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தனர்; இருப்பினும், திருமணம் ஒரு பேரழிவாக இருந்தது. அன்னி தனது சுயசரிதையில் எழுதியது போல், "நாங்கள் பொருத்தமற்ற ஜோடியாக இருந்தோம்".

முதல் மோதல் பணம் மற்றும் அன்னியின் சுதந்திரம் தொடர்பாக வந்தது. அன்னி சிறுகதைகள், குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள் மற்றும் கட்டுரைகளை எழுதினார். திருமணமான பெண்களுக்கு சொத்துரிமை சட்டப்பூர்வ உரிமை இல்லை. ஃபிராங்க் அவள் சம்பாதித்த அனைத்து பணத்தையும் சேகரிக்க முடிந்தது. இந்த ஜோடியை அரசியல் மேலும் பிரித்தது. தொழிற்சங்கம் மற்றும் சிறந்த நிலைமைகளை வென்றெடுக்க போராடும் விவசாயத் தொழிலாளர்களை அன்னி ஆதரிக்கத் தொடங்கினார். ஃபிராங்க் ஒரு டோரி மற்றும் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் விவசாயிகளுக்கு பக்கபலமாக இருந்தார். அன்னி ஒற்றுமையில் கலந்து கொள்ள மறுத்ததால் பதற்றம் ஒரு தலைக்கு வந்தது. 1873 இல் அவள் அவளை விட்டுவிட்டு லண்டனுக்குத் திரும்பினாள். அவர்கள் சட்டப்பூர்வமாக பிரிக்கப்பட்டனர் மற்றும் அன்னி தனது மகளை தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார்.

பெசன்ட் தனது சொந்த நம்பிக்கையை கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார். சர்ச் ஆஃப் இங்கிலாந்துக்குள் ஆக்ஸ்போர்டு இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரான எட்வர்ட் பூவரி புலியைப் பார்க்கச் சென்ற அவர், ஆலோசனைக்காக முன்னணி தேவாலயக்காரர்களிடம் திரும்பினார். அவருடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கும் புத்தகங்களைப் பரிந்துரைக்கும்படி அவள் அவனிடம் கேட்டபோது, அவள் ஏற்கனவே நிறையப் படித்திருப்பதாகச் சொன்னான். திருமணத்தை சரிசெய்வதற்கான கடைசி தோல்வி முயற்சியை மேற்கொள்ள பெசன்ட் பிராங்கிற்குத் திரும்பினார். கடைசியில் லண்டனுக்குப் புறப்பட்டார்.

V. O. சிதம்பரம் பிள்ளை:

திருநெல்வேலி மாவட்டம் ஓட்டப்பிடாரத்தில் வேளாளர் குடும்பத்தில் ஓளகநாதன் பிள்ளைக்கும் பரமாயி அம்மாளுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர் வ.ஓ.சிதம்பரம் பிள்ளை. சிதம்பரத்திற்கு ஆறு வயது இருக்கும் போது ஆசிரியர் வீரபெருமாள் அண்ணாவியிடம் தமிழ் கற்றார். பாட்டியிடம் சிவன் கதைகளையும், தாத்தாவிடம் ராமாயணக் கதைகளையும் கேட்டறிந்தார். அல்லிகுளம் சுப்ரமணிய பிள்ளை சொன்ன மகாபாரதக் கதைகளைக் கேட்டான். சிறுவயதில் குதிரையேற்றம், சிலம்பாட்டம், வில்வித்தை, வாள் சண்டை, கபடி, நீச்சல், ஸ்டில்ட் வாக்கிங், மல்யுத்தம், சதுரங்கம் போன்றவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார்.

திருஷ்ணன் லயங்கார் என்ற தாலுகா அதிகாரியிடம் மாலையில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்டார். லயங்கார் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டபோது, சிதம்பரம் பிள்ளையின் தந்தை அவருக்காக ஒரு பள்ளியைக் கட்டி, எட்டயபுரத்தைச் சேர்ந்த அறம்வளர்த்த பிள்ளையை ஆங்கில ஆசிரியராக நியமித்தார். புதியமுத்தூரில் ஒரு பாதிரியாரால் பள்ளி நடத்தப்பட்டது. பதினான்கு வயதில், சிதம்பரம் பிள்ளை தனது படிப்பைத் தொடர தூத்துக்குடி சென்றார். சி.இ.ஓ.ஏ உயர்நிலைப் பள்ளி மற்றும் கால்டுவெல் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், தூத்துக்குடியில் உள்ள திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் படித்தார்.

சிதம்பரம் பிள்ளையை அவரது தந்தை திருச்சிக்கு சட்டம் படிக்க அனுப்புவதற்கு முன்பு சில காலம் தாலுக்கா அலுவலக எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். அவர் 1894 இல் தனது பொதுத்தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார், 1895 இல் ஒரு வழக்கறிஞராக ஓட்டப்பிடாரத்திற்குத் திரும்பினார்.

மதராஸில், சிதம்பரம் பிள்ளை, சுவாமி விவேகானந்தர் ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த துறவியான சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தாவைச் சந்தித்தார், அவர் தேசத்திற்குச் சேவை செய்ய அறிவுறுத்தினார். இங்கு அவர் தனது அரசியல் சித்தாந்தத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியாரைச் சந்தித்தார். இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

ஜார்வஹர்லால்-நேரு (1952-1966):

1951 முதல் 1964 இல் அவர் இறக்கும் வரை, ஜவஹர்லால் நேரு கட்சியின் தலைசிறந்த தலைவராக இருந்தார். 1951-52, 1957 மற்றும் 1962 பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் அமோக வெற்றிகளைப் பெற்றது. நேரு தனது ஆட்சிக் காலத்தில், இறக்குமதி மாற்று தொழில்மயமாக்கலின் அடிப்படையிலான கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தினார், மேலும் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பொதுத்துறையுடன் இணைந்து செயல்படும் கலப்பு பொருளாதாரத்தை ஆதரித்தார். தனியார் துறை இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி மற்றும் நவீனமயமாக்கலுக்கு அடிப்படை மற்றும் கனரகத் தொழில்களை நிறுவுவது அடிப்படை என்று அவர் நம்பினார். நேரு அரசாங்கம் முதன்மையாக முக்கிய பொதுத்துறை தொழில்களான எஃகு, இரும்பு, நிலக்கரி மற்றும் மின்சாரம் ஆகியவற்றில் முதலீடுகளை மானியங்கள் மற்றும் பாதுகாப்பு வாத கொள்கைகளுடன் அவற்றின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்தியது. நேரு மதச்சார்பின்மை, அரசு உந்துதல் தொழில்மயமாக்கல் அடிப்படையிலான சோசலிச பொருளாதார நடைமுறைகள் மற்றும் நவீன காங்கிரஸ் கட்சியின் பொதுவானதாக மாறிய அணிசேரா மற்றும் மோதலற்ற வெளியுறவுக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார். பனிப்போரின் போது அணிசேராக் கொள்கையானது இந்தியாவின் தொழில்துறை அடித்தளத்தை ஒன்றுமில்லாமல் கட்டியெழுப்புவதற்காக கிழக்கு மற்றும் மேற்கு ப்ளூஸ் ஆகிய இரு நிறுவனங்களிடமிருந்தும் நேரு நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப ஆதரவைப் பெற்றார்.

அவர் பதவியில் இருந்த காலத்தில் நேரு மீது நான்கு முறை கொலை முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. 1947 ஆம் ஆண்டு பிரிவினையின் போது அவர் காரில் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்திற்குச் சென்றபோது அவரது உயிருக்கு முதல் முயற்சி நடந்தது. இரண்டாவது, 1955ல் மகாராஷ்டிராவில் கத்தியை ஏந்திய ரிக்ஷா இழுப்பவர். மூன்றாவது முயற்சி 1956ல் பம்பாயில் நடந்தது. நான்காவது முயற்சி 1961ல் மகாராஷ்டிராவில் ரயில் தண்டவாளத்தில் தோல்வியடைந்தது. உயிருக்கு அச்சுறுத்தல்கள் இருந்தபோதிலும், நேரு அளவுக்கு அதிகமாக இருப்பதை வெறுத்தார். அவரைச் சுற்றியிருந்த பாதுகாப்புப் பணியாளர்கள், போக்குவரத்தை சீர்குலைப்பது அவரது நடமாட்டம் பிடிக்கவில்லை. கே.காமராஜ் 1963 ஆம் ஆண்டு நேருவின் வாழ்க்கையின் கடைசி ஆண்டில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவரானார். அதற்கு முன், ஒன்பது ஆண்டுகள் மெட்ராஸ் மாநில முதல்வராக இருந்தார். காமராஜ் காங்கிரஸுக்குள் வலதுசாரி தலைவர்களின் குழுவான "சிண்டிகேட்" உறுப்பினராகவும் இருந்தார். 1962ல் நடந்த இந்திய-சீனப் போரில் தோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து 1963ல் காங்கிரஸ் பிரபலமடைந்தது. கட்சிக்கு புத்துயிர் அளிக்க, காமராஜர் நேருவிடம் காமராஜர் திட்டத்தை முன்மொழிந்தார், அது ஆறு காங்கிரஸ் முதல்வர்கள் (அவர் உட்பட) மற்றும் ஆறு மூத்த கேபினட் அமைச்சர்களை பதவி விலக ஊக்குவித்தார். கட்சி வேலை.

1964 ஆம் ஆண்டில், நேரு பெருநாடி துண்டிக்கப்பட்டதால் இறந்தார். இது கட்சியின் எதிர்காலம் குறித்த கேள்விகளை எழுப்பியது. நேருவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, குல்சாரிலால் நந்தா 1964 மே 27 அன்று இடைக்காலப் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார், காங்கிரஸ் கட்சியின் புதிய நாடாளுமன்றத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு நிலுவையில் இருந்தார். நேருவைத் தொடர்ந்து தலைமைத்துவப் போட்டியின் போது, மொரார்ஜி தேசாய் மற்றும் லால் பகதூர் சாஸ்திரி இடையே விருப்பம் இருந்தது. இறுதியில், சாஸ்திரி அடுத்த நாடாளுமன்றத் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், இதனால் பிரதமரானார். மொரார்ஜி தேசாய்க்கு எதிரான லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் வெற்றியை உறுதி செய்ததற்காக "கிங்மேக்கர்" என்று பரவலாகப் புகழப்பட்டவர் காமராஜ்.

பிரதமராக, சாஸ்திரி நேருவின் மந்திரி சபையின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்; பாதுகாப்பு அமைச்சர் யஷ்வந்த்ராவ் சவானைப் போலவே டி.டி.கிருஷ்ணமாச்சாரியும் இந்தியாவின் நிதியமைச்சராகத் தக்கவைக்கப்பட்டார். சாஸ்திரி அவருக்குப் பின் ஸ்வரன் சிங்கை வெளிவிவகார அமைச்சராக நியமித்தார், ஜவஹர்லால் நேருவின் மகனும், கட்சியின் முன்னாள் தலைவரும், தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சருமான இந்திரா காந்தியை சாஸ்திரி நியமித்தார். குல்சாரிலால் நந்தா உள்துறை அமைச்சராக தொடர்ந்தார். பிரதமராக, சாஸ்திரி நேருவின் அணிசேராக் கொள்கையைத் தொடர்ந்தார், ஆனால் சோவியத் யூனியனுடன் நெருக்கமான உறவுகளை உருவாக்கினார். 1962ல் நடந்த சீன-இந்தியப் போருக்குப் பிறகு, சீனாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே ராணுவ உறவுகள் உருவான பிறகு, சாஸ்திரியின் அரசாங்கம் இந்தியாவின் ஆயுதப் படைகளின் பாதுகாப்பு பட்ஜெட்டை விரிவுபடுத்தியது. அவர் தேசிய பால்வள மேம்பாட்டு வாரியத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் பால் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தை அதிகரிக்க வெண்மை புரட்சியை தேசிய பிரச்சாரமாக ஊக்குவித்தார். 1965 ஆம் ஆண்டு மெட்ராஸ் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் சாஸ்திரியின் ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்தது.

1965 இன் இந்திய-பாகிஸ்தான் போரில் வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து சாஸ்திரி தேசிய வீரரானார். அவரது முழக்கம், "ஜெய் ஜவான் ஜெய் கிசான்" ("சிப்பாய், விவசாயி வாழ்க") போரின் போது மிகவும் பிரபலமானது. ஜனவரி 11, 1966 அன்று, தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்ட ஒரு நாளுக்குப் பிறகு, சாஸ்திரி தாஷ்கண்டில் மாரடைப்பால் இறந்தார்; ஆனால் அவரது மரணத்தின் சூழ்நிலை மர்மமாகவே உள்ளது. சாஸ்திரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, மொரார்ஜி தேசாய்க்கு எதிராக இந்திரா காந்தியை காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. மீண்டும், இந்த முடிவை அடைய கே.காமராஜ் முக்கிய பங்கு வகித்தார். கட்சியின் எதிர்காலம் குறித்து காங்கிரஸின் உயர்மட்டத் தலைவர்களிடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள், ஒரிசா ஜன காங்கிரஸ், பங்களா காங்கிரஸ், உத்கல் காங்கிரஸ் மற்றும் பாரதிவ கிராந்தி தளம் போன்ற பல பிரிந்து சென்ற கட்சிகளை உருவாக்கியது.

கே.காமராஜ்:

குமாரசாமி காமராஜ் (15 ஜூலை 1903- 2 அக்டோபர் 1975), காமராஜர் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட ஒரு இந்திய சுதந்திர ஆர்வலர் மற்றும் அரசியல்வாதி ஆவார். இவர் 13 ஏப்ரல் 1954 முதல் அக்டோபர் 2, 1963 வரை சென்னை மாகாணத்தின் (தமிழ்நாடு) முதலமைச்சராகப் பணியாற்றினார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் (அமைப்பு) தலைவர், 1960 களில் இந்திய அரசியலில் "கிங்மேக்கர்" என்று பரவலாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டார். 1964-1967 க்கு இடையில் இரண்டு முறை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார், மேலும் நேருவின் மரணத்திற்குப் பிறகு லால் பகதூர் சாஸ்திரி மற்றும் சாஸ்திரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு இந்திரா காந்தி இந்தியாவின் பிரதமராக உயர்த்தப்படுவதற்கு காரணமாக இருந்தார். அவர் 1952-1954 மற்றும் 1969-1975 இல் நாடாளுமன்ற, மக்களவை உறுப்பினராக இருந்தார். அவர் தனது எளிமை மற்றும் நேர்மைக்காக அறியப்பட்டார். மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துவதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார் மற்றும் ஏழைகள் மற்றும் பின்தங்கியவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த பாடுபட்டார்.

INC இன் தலைவராக, ஜவஹர்லால் நேருவின் மரணத்திற்குப் பிறகு கட்சியை வழிநடத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். சென்னையின் முதலமைச்சராக, வசதியற்றவர்களுக்கு இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வருவதற்குப் பொறுப்பான அவர், பள்ளிப் படிப்பை முடிக்காத நிலையில் இலவச மதிய உணவுத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். 1976 ஆம் ஆண்டு மரணத்திற்குப் பின் அவருக்கு இந்தியாவின் உயரிய குடிமகன் விருதான பாரத ரத்னா வழங்கப்பட்டது. அமெரிக்க துணைத் தலைவர் ஹூபர்ட் ஹம்ப்ரே, ஜனவரி 1966 இல் காமராஜரை "சுதந்திர உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் உள்ள தலைசிறந்த அரசியல் தலைவர்களில் ஒருவர்" என்று குறிப்பிட்டார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை:

காமராஜர் 1903 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 15 ஆம் தேதி தமிழ்நாட்டின் விருதுநகரில் குமாரசாமி நாடார் மற்றும் சிவகாமி அம்மாள் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். அவரது பெயர் முதலில் காமாட்சி, பின்னர் காமராஜர் என்று மாறியது. இவரது தந்தை குமாரசாமி நாடார் ஒரு வணிகர். காமராஜருக்கு நாகம்மாள் என்ற தங்கை இருந்தாள். காமராஜர் முதன்முதலில் 1907 இல் ஒரு பாரம்பரிய பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார், மேலும் 1908 இல் அவர் யேனாதி நாராயண வித்யாசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். 1909 இல் காமராஜர் விருதுப்பட்டி உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். காமராஜின் தந்தை ஆறு வயதாக இருந்தபோது இறந்துவிட்டார், அவரது தாயார் குடும்பத்தை ஆதரிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1914 இல் காமராஜர் தனது தாயாருக்கு ஆதரவாகப் பள்ளிப் படிப்பை பாதியில் நிறுத்தினார்.

அரசியல்:

சிறுவயதில், காமராஜ் தனது மாமாவின் உணவுக் கடையில் பணிபுரிந்தார். அந்த நேரத்தில் அவர் இந்திய ஹோம் ரூல் இயக்கத்தைப் பற்றிய பொதுக் கூட்டங்கள் மற்றும் ஊர்வலங்களில் கலந்து கொள்ளத் தொடங்கினார். காமராஜர் தினசரி செய்தித்தாள்களைப் படிப்பதன் மூலம் நிலவும் அரசியல் சூழ்நிலைகளில் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை அவரது வாழ்க்கையில் தீர்க்கமான திருப்புமுனையாக இருந்தது - அவர் தேசிய சுதந்திரத்திற்காக போராடவும், அந்நிய ஆட்சியை முடிவுக்கு கொண்டுவரவும் முடிவு செய்தார். 1920 இல், அவருக்கு 18 வயதாக இருந்தபோது, அவர் அரசியலில் தீவிரமாக இறங்கினார். 1921 ஆம் ஆண்டு காமராஜர் காங்கிரஸில் முழுநேர அரசியல் ஊழியராகச் சேர்ந்தார். காமராஜர் விருதுநகரில் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்காக பொதுக்கூட்டங்களை நடத்தினார். அவர் காந்தியைச் சந்திக்க ஆர்வமாக இருந்தார், மேலும் காந்தி 21 செப்டம்பர் 1921 அன்று மதுரைக்கு விஜயம் செய்தபோது, காமராஜர் பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு காந்தியை முதன்முதலில் சந்தித்தார். காங்கிரஸ் பிரச்சாரத்தை சுமந்துகொண்டு கிராமங்களுக்குச் சென்றார்.

1922 இல் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக வேல்ஸ் இளவரசரின் வருகையை காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது. சென்னை வந்து அந்த நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்றார். 1923-25ல் காமராஜர் நாக்பூர் கொடி சத்தியாகிரகத்தில் பங்கேற்றார். 1927 இல், காமராஜர் சென்னையில் வாள் சத்தியாகிரகத்தைத் தொடங்கினார் மற்றும் நீல் சிலை சத்தியாகிரகத்திற்குத் தலைமை தாங்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆனால் சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பைக் கருத்தில் கொண்டு இது கைவிடப்பட்டது.

காமராஜர் 1930 ஜூன் மாதம் "உப்பு சத்தியாகிரகத்தில்" பங்கேற்றதற்காக இரண்டு ஆண்டுகள் சிறை சென்றார். வேதாரண்யத்தில் ராஜகோபாலாச்சாரி தலைமையில்; 1931 காந்தி-இர்வின் உடன்படிக்கையின் விளைவாக இரண்டு வருட சிறைத்தண்டனையை அனுபவிக்கும் முன்பே அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். 1932 இல், பம்பாயில் காந்தி கைது செய்யப்பட்டதற்கு எதிராக கூட்டங்கள் மற்றும் ஊர்வலங்களை நடத்துவதைத் தடைசெய்து 144வது பிரிவு சென்னையில் விதிக்கப்பட்டது. விருதுநகரில் காமராஜர் தலைமையில் தினமும் ஊர்வலம், ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. காமராஜர் 1932 ஜனவரியில் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டு ஓராண்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். 1933ல் விருதுநகர் வெடிகுண்டு வழக்கில் காமராஜர் மீது பொய் வழக்கு போடப்பட்டது. காமராஜர் சார்பில் வரதராஜலு நாயுடு மற்றும் ஜார்ஜ் ஜோசப் ஆகியோர் வாதிட்டு, குற்றச்சாட்டுகள் ஆதாரமற்றவை என நிரூபித்தார். 34 வயதில், காமராஜர் 1937 தேர்தலில் சாத்தூர் தொகுதியில் வெற்றி பெற்று சட்டமன்றத்தில் நுழைந்தார்.

மதராஸ் கவர்னர் ஆர்தர் ஹோப் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு நிதி திரட்டும் போது, காமராஜ் மாநிலம் முழுவதும் தீவிர பிரச்சாரம் செய்தார். 1940 டிசம்பரில் அவர் மீண்டும் குண்டூரில், இந்திய

பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ், போர் நிதிக்கான நன்கொடைகளை எதிர்த்துப் பேசியதற்காக கைது செய்யப்பட்டார், மேலும் சத்தியாக்கிரகிகளின் பட்டியலுக்கு காந்தியின் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்காக வார்தாவுக்குச் செல்லும் வழியில் வேலூர் மத்திய சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

சிறையில் இருந்தபோது விருதுநகர் நகராட்சி கவுன்சிலராக தேர்வு செய்யப்பட்டார். அவர் ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு நவம்பர் 1941 இல் விடுவிக்கப்பட்டார், மேலும் தேசத்திற்கு அதிக பொறுப்பு இருப்பதாக அவர் நினைத்ததால் இந்த பதவியை ராஜினாமா செய்தார். "முழு நீதி செய்ய முடியாத பதவியை ஏற்கக் கூடாது" என்பதே அவரது கொள்கை.

1942 இல், காமராஜர் பம்பாயில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் கலந்துகொண்டு, வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்திற்கான பிரச்சாரப் பொருட்களைப் பரப்புவதற்காகத் திரும்பினார். இந்த பம்பாய் அமர்வில் கலந்து கொண்ட அனைத்து தலைவர்களுக்கும் காவல்துறை உத்தரவு பிறப்பித்தது. அனைத்து மாவட்ட மற்றும் உள்ளூர் தலைவர்களுக்கும் செய்தியை எடுத்துச் செல்வதற்கு முன் காமராஜ் கைது செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை. தனது வேலையை முடித்துவிட்டு, அவர் கைது செய்யத் தயாராக இருப்பதாக உள்ளூர் காவல்துறைக்கு செய்தி அனுப்பினார். அவர் ஆகஸ்ட் 1942 இல் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் மூன்று ஆண்டுகள் காவலில் இருந்தார் மற்றும் ஜூன் 1945 இல் விடுவிக்கப்பட்டார். இதுவே அவரது கடைசி சிறைத் தண்டனையாகும். காமராஜரின் சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவான நடவடிக்கைகளுக்காக ஆங்கிலேயர்களால் ஆறு முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், இது 3,000 நாட்களுக்கு மேல் சிறையில் இருந்தது.

1966ல் நடந்த பசு வதைக்கு எதிரான போராட்டத்தின் போது, பார்லிமென்ட் அருகே இருந்த காமராஜரின் வீடு, இந்துத்துவா அமைப்பினரால் எரிக்கப்பட்டது. ராஷ்டிரிய ஸ்வயம்சேவக் சங்கத்தின் (ஆர்எஸ்எஸ்) அரசியல் பிரிவான பாரதிய ஜனசங்கத்தால் இந்தப் போராட்டம் தூண்டப்பட்டது. அவரைத் தாக்கும் நோக்கத்துடன் அவரது வீட்டையும் சுற்றி வளைத்தனர்.] காமராஜர் சிறிது நேரத்தில் தப்பினார்.

முதல் அமைச்சர்:

13 ஏப்ரல் 1954 அன்று, காமராஜர் சென்னை மாகாணத்தின் முதலமைச்சரானார். அனைவரையும் ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில், காமராஜர் தனது தலைமையில் போட்டியிட்ட சி.சுப்ரமணியத்தை புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அமைச்சரவைக்கு பரிந்துரைத்தார்.

முதலமைச்சராக, காமராஜர் ராஜாஜி அறிமுகப்படுத்திய குடும்பத் தொழில் அடிப்படையிலான மாற்றியமைக்கப்பட்ட தொடக்கக் கல்வித் திட்டத்தை 1953 இல் நீக்கினார். நிதி காரணங்களைக் காட்டி சி.ராஜகோபாலாச்சாரியால் முந்தைய அரசாங்கத்தில் மூடப்பட்ட 6000

பள்ளிகளை அவர் மீண்டும் திறந்தார் மேலும் 12,000 பள்ளிகளை மீண்டும் திறந்தார். கல்வி மற்றும் வர்த்தகத்தில் மாநிலம் மகத்தான முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. புதிய பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன, இதனால் ஏழை கிராமப்புற மாணவர்கள் தங்கள் அருகிலுள்ள பள்ளிக்கு மூன்று கிலோமீட்டருக்கு மேல் நடக்க வேண்டியதில்லை. தற்போதுள்ள வசதிகளுடன் சிறந்த வசதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. ஆரம்பப் பள்ளி இல்லாத கிராமமும், உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லாத பஞ்சாயத்தும் இல்லை. காமராஜர் பதினோராம் வகுப்பு வரை இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தி எழுத்தறிவின்மையை ஒழிக்க பாடுபட்டார். லட்சக்கணக்கான ஏழைப் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளையாவது உணவு வழங்குவதற்காக மதிய உணவுத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். சாதி, மத, வகுப்பு வேறுபாடுகளைக் களைய இளம் மனதுக்குள் இலவசப் பள்ளிச் சீருடைகளை அறிமுகப்படுத்தினார்.

காலனித்துவ காலத்தில், உள்ளூர் கல்வி விகிதம் 7% ஆக இருந்தது; காமராஜரின் சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு, அது 37% ஐ எட்டியது. பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பது மட்டுமின்றி, கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்தவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. தரத்தை மேம்படுத்த, வேலை நாட்களின் எண்ணிக்கை 180லிருந்து 200 ஆக உயர்த்தப்பட்டது; தேவையற்ற விடுமுறைகள் குறைக்கப்பட்டன; மற்றும் பல்வேறு திறன்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில் பாடத்திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. காமராஜ் மற்றும் பிஷ்ணூராம் மேதி (கவர்னர்) 1959 இல் ஐஐடி மெட்ராஸை நிறுவ முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

காமராஜர் காலத்தில் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன. பவானி, மணிமுத்தாறு, ஆரணி, வைகை, அமராவதி, சாத்தனூர், கிருஷ்ணகிரி, புள்ளம்பாடி, பரம்பிக்குளம், நெய்யாறு உள்ளிட்ட பல்வேறு பகுதிகளில் தடுப்பணைகள் மற்றும் பாசனக் கால்வாய்கள் கட்டப்பட்டன. ஈரோடு மாவட்டத்தில் உள்ள கீழ் பவானி அணை 207,000 ஏக்கர் (840 கிமீ²) நிலத்தை சாகுபடிக்கு கொண்டு வந்தது. மேட்டூர் அணையிலிருந்து கட்டப்பட்ட கால்வாய்களால் 45,000 ஏக்கர் (180 கிமீ²) நிலம் பயன்பெற்றது. வைகை மற்றும் சாத்தனூர் அமைப்புகள் முறையே மதுரை மற்றும் வட ஆற்காடு மாவட்டங்களில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களில் சாகுபடிக்கு உதவியது. பரம்பிக்குளம் ஆற்றுத் திட்டத்திற்காக ரூ.30 கோடி செலவிட திட்டமிடப்பட்டு, 150 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இதில் மூன்றில் ஒரு பகுதி (அதாவது 56 லட்சம் ஏக்கர் நிலம்) நிரந்தர நீர்ப்பாசன வசதியைப் பெற்றது. 1957-61 இல் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தின் கீழ் 1,628 தொட்டிகள் வண்டல் மண் அகற்றப்பட்டன, மேலும் 2,000 கிணறுகள் வடிகால்களுடன் தோண்டப்பட்டன. விவசாயிகளுக்கு 25% மானியத்துடன் நீண்ட கால கடன்கள் வழங்கப்பட்டன. மேலும் வறண்ட நிலம் வைத்திருந்த விவசாயிகளுக்கு தவணை முறையில் ஆயில் என்ஜின்கள் மற்றும் மின்சார பம்பு செட்கள் வழங்கப்பட்டன.

அவரது காலத்தில் பல கோடி ரூபாய் முதலீட்டில் தொடங்கப்பட்ட தொழில்கள்: நெய்வேலி லிக்னைட் கார்ப்பரேஷன், திருச்சியில் பிஹெச்இஎல், மணலி சுத்திகரிப்பு நிலையம், ஊட்டியில் ஹிந்துஸ்தான் ரா போட்டோ பிலிம் தொழிற்சாலை, சென்னையில் அறுவை சிகிச்சை கருவிகள் தொழிற்சாலை, சென்னையில் ரயில்வே கோச் தொழிற்சாலை ஆகியவை நிறுவப்பட்டன. காகிதம், சர்க்கரை, இரசாயனங்கள் மற்றும் சிமெண்ட் போன்ற தொழில்கள் அந்தக் காலகட்டத்தில் வளர்ந்தன.

காமராஜ் திட்டம்

காமராஜர் தொடர்ந்து மூன்று முறை முதலமைச்சராக இருந்தார், 1957 மற்றும் 1962 தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றார். காங்கிரஸ் கட்சி மெதுவாக அதன் வீரியத்தை இழந்து வருவதை காமராஜ் கவனித்தார். 1963 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி காந்தி ஜெயந்தி நாளில் அவர் முதல்வர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். மூத்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அனைவரும் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்துவிட்டு, காங்கிரஸின் மறுமலர்ச்சிக்கு தங்கள் முழு ஆற்றலையும் செலவிட வேண்டும் என்று அவர் முன்மொழிந்தார்.

1963-ல் அவர் நேருவிடம் மூத்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அமைச்சுப் பதவிகளை விட்டுவிட்டு நிறுவனப் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். இந்த ஆலோசனை காமராஜர் திட்டம் என்று அறியப்பட்டது, இது முதன்மையாக காங்கிரஸ்காரர்களின் மனதில் இருந்து அதிகார மோகத்தை அகற்றுவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டது, அதன் இடத்தில் அமைப்பின் குறிக்கோள்கள் மற்றும் கொள்கைகள் மீது அர்ப்பணிப்பு பற்றுதலை உருவாக்கியது. லால் பகதூர் சாஸ்திரி, ஜக்ஜீவன் ராம், மொரார்ஜி தேசாய், பிஜு பட்நாயக் மற்றும் எஸ்.கே உட்பட ஆறு மத்திய அமைச்சர்கள் மற்றும் ஆறு முதல்வர்கள். பாட்டில் அதைத் தொடர்ந்து தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்தார். காமராஜரின் சாதனைகள் மற்றும் புத்திசாலித்தனத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு, அவரது சேவைகள் தேசிய அளவில் அதிகம் தேவை என்று கருதினார். ஒரு விரைவான நடவடிக்கையில் அவர் காமராஜரை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக டெல்லிக்கு அழைத்து வந்தார். பரந்த கற்றல் மற்றும் பார்வைக்கு கூடுதலாக, காமராஜர் மகத்தான பொது அறிவு மற்றும் நடைமுறைவாதத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை நேரு உணர்ந்தார். காமராஜர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக 9 அக்டோபர் 1963 அன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

தேசிய அரசியல்:

1964ல் நேருவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, கொந்தளிப்பான காலங்களில் கட்சியை காமராஜர் வெற்றிகரமாக வழிநடத்தினார். INC இன் தலைவரான அவர், அடுத்த பிரதமராக வர மறுத்து, 1964ல்

லால் பகதூர் சாஸ்திரி மற்றும் 1966ல் நேருவின் மகள் இந்திரா காந்தி ஆகிய இரண்டு பிரதமர்களை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவருவதில் முக்கியப் பங்காற்றினார். இந்த பாத்திரத்திற்காக, அவர் "கிங்மேக்கர்" என்று பரவலாகப் பாராட்டப்பட்டார். "1960 களின் போது.

1969 இல் காங்கிரஸ் பிளவுபட்டபோது, காமராஜர் தமிழ்நாட்டில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (அமைப்பு) (INC(O)) தலைவராக ஆனார். எதிர்க்கட்சிகளின் மோசடி குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மத்தியில் 1971 தேர்தலில் கட்சி மோசமாக இருந்தது. அவர் 1975 இல் இறக்கும் வரை INC(O) தலைவராக இருந்தார்.

நாகர்கோவில் இடைத்தேர்தலில் வெற்றி:

1968ல் அ.நேசமணியின் மறைவால் நாகர்கோவில் மக்களவைத் தொகுதிக்கு இடைத்தேர்தல் வந்தது. இத்தொகுதியில் காமராஜரின் புகழையும், 1967 தேர்தலில் இந்திய தேசிய காங்கிரசு கட்சியின் தோல்விக்குப் பிறகு காமராஜர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தையும் உணர்ந்த சி.ராஜகோபாலாச்சாரி, அவரைத் தோற்கடிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை சுதந்திரக் கட்சியின் ஸ்வராஜ்யா இதழில் எழுதி, வேண்டுகோள் விடுத்தார். சுதந்திர கட்சி வேட்பாளர் எம்.மாத்தியாஸை ஆதரிப்பதாக சி.என்.அண்ணாதுரை. மத்தியாஸுக்கு ஆதரவாகப் பணியாற்ற அப்போதைய பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராக இருந்த மு. கருணாநிதியை அண்ணாதுரை நாகர்கோவிலுக்கு அனுப்பி வைத்தார். முயற்சிகள் இருந்தபோதிலும், காமராஜர் 1,28,201 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் 1969 ஜனவரி 8 இல் உறுதியாக வெற்றி பெற்றார்.

தனிப்பட்ட வாழ்க்கை:

முதலமைச்சராக இருந்தபோது, சொந்த ஊரில் உள்ள அவரது வீட்டுக்கு விருதுநகர் நகராட்சி நேரடி குடிநீர் இணைப்பு வழங்கியபோது, சிறப்பு சலுகைகள் எதுவும் வேண்டாம் என, காமராஜர் உடனடியாக துண்டிக்க உத்தரவிட்டார். தமிழக முதல்வராக இருந்த அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட இசட் நிலை பாதுகாப்பை பயன்படுத்த மறுத்த அவர், அதற்கு பதிலாக ஒரே ஒரு போலீஸ் ரோந்து வாகனத்தில் பயணம் செய்தார். அவர் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை, சொத்து எதுவும் வைத்திருக்கவில்லை, அதிகாரத்தால் ஒருபோதும் சோதிக்கப்படவில்லை. அவர் இறந்தபோது, ₹130, 2 ஜோடி செருப்புகள், 4 சட்டைகள், 4 வேட்டிகள் மற்றும் சில புத்தகங்களை விட்டுச் சென்றார்.

காந்தி ஜெயந்தி நாளில் (அக்டோபர் 2, 1975) காமராஜர் தனது வீட்டில் காலமானார், அது அவர் ராஜினாமா செய்த 12 வது ஆண்டு நினைவு நாளாகவும் இருந்தது. அவருக்கு வயது 72 மற்றும் மாரடைப்பு காரணமாக தூக்கத்தில் இறந்தார்

B.A. History/ Core Paper 9-History of India, (1772-1947 A.D.)

Reference Books:

1. B.K. Keswani, History of Modern India, (1800-1984), Himalaya Publishing House, Delhi, 1996.
2. S.C. Ray Choudri, History of Modern India, Surjeet Publication, Delhi, 1989.
3. S.N. Sen, History of Freedom Movement in India (1857-1947), Wiley Eastern Ltd., Calcutta, 1989.
4. Hukam Chand, History of Modern India, Anmol Publications, Pvt. Ltd., New Delhi, 2005.
5. V.D. Mahajan, History of Modern India, S. Chand and Co, NewDelhi, 1972